Eric Van Lustbader

INIMĂ NEAGRĂ

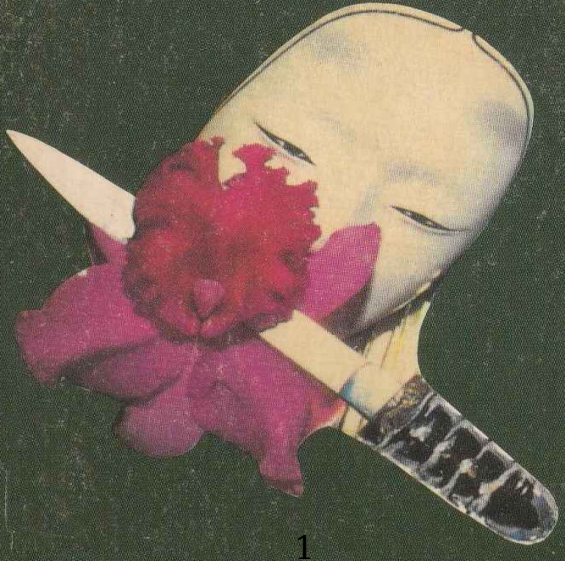

INIMA NEAGRĂ.

Vol. 2

Eric Van Lustbader.

V.1.0

V.1.0

COLOSSEUM.

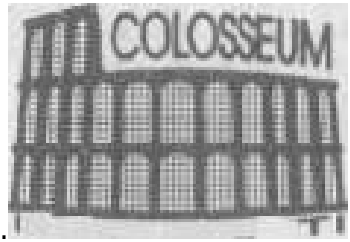

Bucureşti 1995

Eric Van Lustbader.

INIMĂ NEAGRA.

VOLUMUL 2.

Traducere de Radu Petrescu

ANGKA

AUGUST-SEPTEMBRIE-ÎN PREZENT

HONG KONG/STUNG TRENG/KENILWORTH/

NEW YORK/SHANGHAI

UNU

Pentru Tracy începuse deja ziua de miercuri, atunci când zbură la zece mii de metri deasupra Pacificului. La nouă mii de kilometri distanţă de meridianul unde se schimba ziua calendaristică, lăsând mult în urmă Insula Midway, avionul Boeing 747, în timp ce traversa Tropicul Cancerului, intră într-o furtună plină de fulgere albastre şi curenţi verticali de aer.

Nu se putea zări nimic pe fereastră, în afara unei mări atât de îndepărtate, încât avu impresia că era vorba de un strat din sticlă, ca o oglindă. După ce dispăru şi silueta întunecată a unei nave comerciale, mai avu în faţă doar linia curbă a orizontului, care se întunecă la rândul ei pe măsură ce noaptea învăluia totul mult mai rapid decât ar fi făcut-o pe uscat.

Avionul sălta în aer ca un lift cu cablurile căruia s-ar fi jucat nişte derbedei. Pasagerii gemeau, refuzând aperitivele cu creveţi proaspeţi, preferând să-şi întindă mâinile după pungile albe aşezate discret în buzunarul scaunelor din faţa lor.

Uitându-se pe hublou la înfricoşătoarele picături de ploaie şi agăţându-se disperat de nepreţuita lui viaţă, Tracy se gândi la norii aflaţi dincolo de orizont; norii din Orientul îndepărtat.

Nu sărise decât o singură dată în norii aceia, simţind cum îi vâjâie vântul pe la urechi ca nişte sirene, despicând aerul cu un zgomot emis parcă de nişte motoare gigantice şi văzând pământul acoperit de ceţuri ce ascundeau mai mult ca sigur vârfurile înlănţuite şi periculoase ale copacilor, pământul ce se apropia de el cu o rapiditate ce depăşea orice imaginaţie. Şi apoi simţise smucitura violentă, dar atât de liniştitoare a paraşutei ce se deschidea, făcându-l să plutească peste sud-estul Cambodgiei, penetrând prin plapuma groasă a norilor şi ieşind într-o lumină de cristal ce îi tăie respiraţia. Iar în secunda aceea, războiul, morţii, chiar misiunea pe care o avea de îndeplinit, toate acestea se estompară din tărâmul existentei reale, în timp ce el nu mai era decât un simplu turist ce regreta enorma greşeală de a-şi fi lăsat acasă aparatul de fotografia.

Dar în curând ajunse la nivelul celor mai înalţi arbori, trăgând de sfori ca un maestru păpuşar, aşa cum fusese instruit, manevrând în direcţia unui mic luminiş aflat înaintea şi spre dreapta lui. Alături de el, cei patru bărbaţi care formau plutonul lui se foloseau la rândul lor de curenţii de aer ca să îl poată urma.

O misiune primită la început, singurul prilej în care Tracy fusese paraşutat, pentru că el prefera elicopterul: acesta era mult mai sigur şi îi asigura o protecţie mai mare până când se putea adăposti undeva în teren. Era vorba de perioada în care Fundaţia îi ceruse să utilizeze numai personal din cadrul Forţelor Speciale pentru a se infiltra într-o anumită tabără a Khmerilor roşii. *Cercetează zona,* i se spusese. *Primim rapoarte referitoare la un renegat japonez care îi instruieşte. Dacă e adevărat, trebuie să avem confirmarea.* Tracy dorise să ştie ce era cu atâta zarvă. Ce însemna un singur japonez pentru Fundaţie?

Se pare că individul e un anume Musashi Murano – i se spusese – *şi dacă se confirmă, nu poate fi lăsat să lucreze pentru rebeli. E un maestru de arte marţiale autodidact. Dacă el e acolo, înseamnă că îi învaţă mai mult decât vrem noi ca ei să ştie. Mama*, îl avertizaseră ei, *el e un individ deosebit de periculos. Lichidează-l cu o rafală şi verifică dacă e mort. Sub nici un motiv nu trebuie ca tu sau cineva din grupul tău să îl atacaţi de unul singur, cu mâinile goale. Pentru că vă omoară cât aţi clipi din ochi. Clar?* Totul era foarte clar.

Misiunea lor nu eşuase complet. După vreo zece zile – ca de obicei, informaţia fusese eronată şi i se indicase o cu totul altă tabără – nimeriseră locul necesar, sosind chiar în momentul în care se desfăşura cu multă pompă şi respect o ceremonie funerară. Ideea unei astfel de ceremonii era ceva neobişnuit în sine şi Tracy prinsese într-o ambuscadă un Khmer, aducându-l în baza de unde plecase şi torturându-l mai mult de o jumătate de zi pentru a afla ce dorea.

Într-adevăr, Musashi Murano fusese în tabăra lor, aşa cum trecuse şi pe la altele în ultimii doi ani. Aici rămăsese poate opt luni, antrenând partizani Khmer şi Viet-Cong în ceea ce cunoştea el cel mai bine: lupta cu mâinile goale, infiltrarea şi asasinarea cu ajutorul unor arme albe. Lui Tracy nu îi plăcu deloc ideea. Îşi aduse aminte de un antrenament făcut la Mines. *Ninjutsu,* sau lupta *ninja,* a fost un subiect despre care doar i s-a pomenit, prezentându-i-se în linii generale despre ce era vorba, pentru că nici măcar Jinsoku nu reuşise să îi pătrundă secretele. Şi deşi acesta glumise, legat de asta, spunându-i, „Sunt atât de multe subramuri ale artelor marţiale, chiar crezi că am reuşit să le stăpânesc pe toate?” Nu aceasta e „Calea”, Tracy fusese sigur că văzuse pentru o fracţiune de secundă o umbră de frică ce îi schimonosise faţa, ca un nor străveziu ce acoperă luna.

Cu toate acestea, speculaţiile lui nu duseră la nici un rezultat concret, pentru că după ce îl înfricoşase îndeajuns, cambodgianul îi destăinuise că ceremonia se desfăşurase în cinstea aceluiaşi Musashi, care pierise recent din cauza malariei, medicamentele lipsind din junglă. Asta înseamnă că se terminase cu orice ameninţare din partea lui. Dar Tracy, fiind deosebit de prudent, nu se mulţumise numai cu atât. Pentru că era nevoie de serviciile lui în altă parte, retrăsese din zonă toate echipele formate din cei de la Forţele Speciale, cu excepţia unui singur individ, cu o pregătire fizică de excepţie, căruia nu-i păsa dacă nu era sprijinit în teren, lăsându-l acolo de unul singur. Tracy îi ceru să rămână două săptămâni, ca să obţină confirmarea asupra morţii lui Murano. Tracy fusese un militar ce verificase de două ori orice informaţie obţinută de el în Asia de Sud-Est. Descoperise, în urma unor suficiente experienţe amare, că orice vorbă părea să sufere în mod automat o transformare în atmosfera încărcată cu umiditate şi atât de neobişnuită pentru

cineva venit din lumea apuseană.

Boeing-ul 747 viră brusc şi el îşi lungi gâtul ca să prindă, măcar parţial, minunata privelişte a Hong Kong-ului, despărţit în două de golful Victoria, în timp ce avionul începea să piardă din înălţime.

Turnuri luminoase ţâşniră din stâncă, urcându-se într-un lanţ ce acoperea înălţimile abrupte. Dincolo de nucleul gros reprezentat de zona centrală, care se afla pe insula Hong Kong, Tracy văzu siluetele albe ale cartierului Mid-Levels, grupuri de zgârie-nori ce conţineau locuinţe, care se năpusteau ca o pădure de bambus ce creştea pe pantele lui Victoria Peak.

Tracy ieşi din aerul condiţionat al avionului şi se trezi în acea căldură şi umiditate sufocantă. Pasagerii erau aşteptaţi de un minibuz care urma să îi transporte spre clădirea propriu-zisă a aeroportului. Cinci minute, cât a durat călătoria, au fost suficiente ca să-i lipească de spinarea transpirată cămaşa subţire. Plămânii erau deja saturaţi de umezeala din aer.

Aeroportul Kai Tak se afla pe ţărmul Chinei, în zona Kowloon din Hong Kong. Tracy fusese aici prima dată în timpul războiului, cu ocazia unei permisii şi i se spusese că Kowloon, în traducere, înseamnă „Nouă dragoni”, o aluzie la cele nouă coline pe care fusese construită această parte a oraşului. Din momentul acela, el reuşise în timp să înveţe să vorbească nu numai dialectul cantonez, care prevala aici, dar şi pe cel mandarin, limba oficială a Chinei, inclusiv ciudatul dialect Tanka, ce părea să nu semene cu nici unul dintre ele.

Trecu prin sectorul de control al paşapoartelor şi îşi aştepta bagajele lângă caruselul ce scârţâia într-una. N-a avut nici o problemă la vamă; vameşii nici nu se uitară la bagaje, făcându-i semn să treacă.

Princess era unul dintre cele mai vechi hoteluri din Hong Kong. Era şi cel mai bine administrat. Amintind de perioada colonială, emana o atmosferă tipică vechiului imperiu britanic prin intersecţiile de bolţi şi vitraliile plafonului aflat deasupra holului imens, prin lăţimea tuturor uşilor sale, care erau cel puţin pe jumătate mai late decât uşile unui hotel tipic din America, prin splendoarea pereţilor săi groşi, a camerelor lambrisate şi a sălilor de baie placate cu marmură.

Deşi în decursul timpului apăruseră şi alte hoteluri, mai

moderne şi, pentru ochii multor americani, mai frumoase, Tracy n-ar fi renunţat să locuiască la Princess pentru nimic în lume.

Făcu rapid un duş şi ieşi pe stradă, după ce se îmbrăcase cu ceva lejer, mai potrivit pentru aceste locuri.

Princess fusese ridicat într-un loc superb acum şaizeci de ani şi, deşi Hong Kong îşi mărise enorm suprafaţa în tot acest timp, era la fel de bine plasat chiar şi acum. Oferind perspectiva golfului şi a insulei Hong Kong, se găsise la o aruncătură de băţ de gară atunci când fusese construit. Bineînţeles că între timp, mai fusese construită o gară în zona de nord-vest. Dar acum, când carapacea aceea veche, ce avea un faimos turn cu ceas, fusese transformată în debarcader de feriboturi ale companiei Star Ferry, Princess se găsea la o foarte mică distanţă de mers pe jos până la principalul mijloc public de transport al oraşului.

După un zbor ce durase 24 de ore şi o diferenţă de fus orar de 11 ore, se simţi ameţit. Ceasul lui biolgic încerca să se adapteze.

Mersul pe jos îl ajută puţin. Autobuzele roşii treceau fulgerător pe lângă el, umplute până la refuz cu pasageri. Depăşi masiva clădire a debarcaderului Ocean Terminal, cu nenumăratele lui pasaje pline cu o puzderie de magazine ce vindeau antichităţi, bijuterii, ţesături, mâncare, ceasuri şi tot felul de articole electronice. Aşa cum Las Vegas fusese ridicat pentru jocuri de noroc non-stop, la fel şi acest oraş se baza pe vânzări şi cumpărări non-stop.

Făcu rost de mărunţiş din dolarii Hong Kong pe care-i avea după ce cumpără de la debarcader un ziar chinezesc. Plăti patruzeci de cenţi şi trecu de turnichetul pentru clasa a doua. Simţea nevoia să se piardă în mulţime, să se întoarcă la mirosurile, imaginile şi sunetele de pe ţărmul asiatic. Simţea nevoia să fie împreună cu chinezii. Deasupra lui, pe puntea de clasa întâi a feribotului *Evening Star,* se aflau turiştii şi oamenii de afaceri. Dar aici, el se afla mai aproape de apa murdară şi uleioasă, de adevăraţii locuitori ai oraşului.

Sprijinindu-se de balustradă, îşi alungă din minte nerăbdarea tipică celui venit din apus, gândurile legate de New York şi de Washington. Un pescar traversa golful, împingându-şi bărcuţa cu o prăjină şi privind neabătut peste întreaga întindere a apei.

Şi Tracy, aflat acum în mijlocul golfului Victoria, având în spate aglomeraţia din Kowloon în care locuiau 2,5 milioane de oameni

şi în faţă cerul brăzdat de zgârie-norii de pe terasele abrupte ale insulei Hong Kong, simţi cum începe să trăiască din nou. O linişte interioară profundă coborî peste el, asemănătoare unui val blajin. În lumina apusului de soare zgârie-norii deveniră roz, uşor înceţoşaţi, ca într-o fotografie cu granulase mare executată de un artist fotograf.

Poate că, se gândi el, nu era decât o problemă legată de *timp.* Istoria îşi pierdea aici rolul ei, deoarece colonia reprezenta o întrepătrundere deosebit de complexă între cultura răsăriteană şi cea apuseană, o deosebită între ele. Aici n-ar fi putut exista una în lipsa celeilalte. Dar ceea ce era cu adevărat ciudat, era faptul că noua cultură nu produsese în realitate ceva nou, ci numai un fel de hibrid diform şi care nu aparţinea nici uneia dintre aceste lumini, deşi era o parte componentă pentru amândouă. Era ca şi cum Hong Kong ar fi devenit, printr-o înţelegere tacită, un fel de teritoriu comercial aflat la intersecţie, un fel de fâşie neutră, plină de plăceri şi dezordine, adăpostind la grămadă minunăţii şi rechini.

Depăşind cu puţin şase sute de metri, Victoria Peak domina totul în spatele faţadelor luminoase ale zgârie-norilor, precum un deget ameninţător dintr-o piesă tragică. Tracy zări la tribord spinarea şi conturul insulei Stonecutter’s, o închisoare din secolul al XIX-lea. Ascunsă sub ape, imediat după ea, spre vest, ştia că zace epava arsă a pachebotului *Queen Elizabeth,* scufundat în 1972. Dar îi fu imposibil să ocolească cu privirile enorma masă a unui portavion american aflat, departe spre sud, ancorat în canalul adânc, plasat la nord de farul de pe Green Island.

Hong Kong se apropia acum din ce în ce mai rapid şi Tracy înaintă pe lângă bordul navei, în direcţia unde se aflau o mulţime de chinezi ce ţipau unii la alţii cu vocile lor piţigăiate. Dorea ca înainte să pună piciorul pe insulă să se familiarizeze cu viteza şi cu inflexiunile limbii, o performantă cu atât mai dificilă cu cât lipseai mai mult din aceste locuri.

Tocmai fusese cumpărată o rată, auzi el, în cinstea zilei de naştere a unchiului Pei. Ce petrecere minunată avea să facă întreaga familie!

Tracy se îndepărtă de ei, urându-le în gând numai bine. Jonci lăsate în apă din cauza greutăţii, ce-şi fluturau pânzele sub bătaia vântului de noapte, pluteau balansându-se pe vălurelele

provocate de înaintarea lugubră a feribotului. Mici iahturi cu carena din lemn de mahon şi alămuri lustruite, şalupe ale marilor firme, nave încărcate ochi şi cu pescaj mic ce aşteptau la descărcare, una din Brazilia, alta din Franţa şi o a treia din Anglia. Şi ca întotdeauna, mereu prezentele şalupe de patrulare ale poliţiei şi ale organelor vamale. Nu trecea o zi în portul Hong Kong în care cel puţin o duzină de reţele de contrabandişti să nu acţioneze în voie. Bătălia pentru aplicarea legii nu înceta niciodată şi de multe ori îi necăjea pe cei ce n-aveau nici un amestec în treaba asta.

Zumzăitul scurt, ca un gângurit, făcut de *walla-walla,* taxiurile pe apă utilizate în timpul zilei de puternicii oameni de afaceri, în locul lui Star Ferry, care constituiau singura posibilitate de a traversa după ora unsprezece golful în ambele sensuri, îi întrerupse gândurile. Trei japonezi cu părul lins se ghemuiseră la pupă, discutând despre cotaţiile de bursă şi reducerea chiriilor.

Feribotul îşi încetini înaintarea şi motorul se opri. Se auzi scârţâitul produs de frecarea metalului pe cânepa groasă ce acoperea palplanşele verticale înfipte în stâncă, scrâşnetul lemnului ce se freca de cauciucurile uzate ce atârnau de-a lungul cheiului; clipocitul senzual al valurilor ce se izbeau de lemn, urmat de o bufnitură scurtă, una şi apoi încă una.

Hong Kong.

Urcă pe rampa ce ducea la debarcader, în timp ce pasagerii ce se întorceau erau lăsaţi să coboare pe cealaltă parte a rampei. Pereţii plini de afişe violent colorate care lăudau virtuţile ceasurilor Audemars Piguet, magazinul universal japonez Daimaru şi filme de genul „Sex Boat” şi „Shaolin Brothers of Death”.

Centrul era împânzit de pasarele suspendate şi Tracy se folosi de una dintre ele pentru a ajunge în celălalt capăt al străzii Connaught Road Central şi, astfel, în inima insulei. Odată ajuns acolo, o luă în sus, dorind să ajungă în vechiul Western District. Fiecare stradă era plină de magazine, fiecare uliţă plină de umeraşe cu îmbrăcăminte, iar în holul clădirilor ocupate de birouri se înghesuiau lipite de perete şi mai multe magazine mici, care vindeau plastic sculptat drept fildeş, imitaţii de calculatoare Casio, vechi aparate foto Canon drept noi.

Oriunde ai fi privit, dădeai cu ochii de activitatea comercială

frenetică a oraşului, pregătind tot felul de înşelătorii celor neavizaţi, la fel cum procedează o prostituată pentru câţiva dolari.

Miresmele Orientului ajunseseră şi la el, mirosuri puternice şi groase, purtate de aerul plin de umezeală: un conglomerat de mirodenii în care îţi era imposibil să te mai poţi descurca. Merse paralel cu Hollywood Road, strada unde puteai găsi adeseori cele mai interesante şi mai convenabile antichităţi ca preţ, intrând în zona produselor alimentare, cu străzile ei pline de şiruri de magazine identice, care vindeau acelaşi produs: peşte uscat. Calcan, caracatiţă, creveţi, crabi, stridii, dar şi crap, totul atârnând de nişte sfori agăţate la intrare.

Chinezoaice bătrâne cotrobăind prin butoaie şi lăzi din lemn pline cu tot felul de vietăţi marine, în căutarea unor delicatese, cadouri potrivite pentru a le oferi prietenilor pe care îi vizitezi. Era o duhoare înfiorătoare.

Pe Jervois Street se opri lângă magazinele ce vindeau şerpi. Acesta nu era anotimpul lor. Iarna, atunci când şerpii sunt adormiţi şi lenţi în mişcări din cauza frigului, puteai trece pe aici ca să-ţi alegi ceva potrivit şi apoi să priveşti cum proprietarul îl tine între degetul mare şi arătător, în spatele fălcilor, în timp ce îi taie capul. Fierea neagră ce se obţinea astfel într-un şuvoi se aduna într-o ceaşcă peste care se turna vin din orez galben. Specialiştii în reptile declarau că mixtura respectivă era deosebit de sănătoasă.

Încetul cu încetul, se simţi învăluit de pulsul agitat al oraşului, în stânga lui se ridicau abrupt colinele şi locuinţele din Hong Kong: un amestec de beton şi pământ reavăn. Praful plutea în aer; se construia peste tot în jurul lui, pretutindeni se ridicau scheletele structurilor din lemn de bambus, din interiorul cărora se ridicau viermii de mătase ce urmau să constituie viitoarele superconstrucţii, zgârie-norii. În timp ce privea, muncitorii chinezi mişunau printre ele, precum copiii ce s-ar fi jucat într-o sală gigantică de gimnastică aflată undeva în junglă.

Într-un târziu, ajunse şi la restaurantul pe care îl căuta, departe de neoanele ţipătoare, adevărate capcane pentru turişti, de pe Tsim Sha Tsui. Nu avea la el nici o hartă, prefera să se bazeze pe memorie, cam ruginită, dar încă în funcţiune, reamintindu-şi treptat întreaga configuraţie geografică a insulei.

Lângă intrarea în restaurant se afla o chinezoaică bătrână, îmbrăcată cu tradiţionalii pantaloni negri şi bluză cu guler tip mandarin. Avea sandale negre în picioarele pline de cicatrice şi o singură brăţară strâmtă pe braţul stâng. Purta pe cap o pălărie de pai cu boruri late, ce avea o voaletă neagră pe care şi-o legase sub bărbie cu o sfoară roz, totul indicând faptul că făcea parte din poporul Hakka, originar din partea nordică a Chinei continentale care emigrase în secolul al XVI-lea în Noile Teritorii. Pe sub borurile pălăriei, bătrâna îl privi cu chipul ei placid şi puternic ridat, urmărindu-l doar prin mişcarea ochilor, Tracy se opri şi îi spuse ceva în cantoneză, făcând-o să zâmbească.

Odată ajuns în restaurant, Tracy fu condus la o masă prin hărmălaia din jur şi numai după ce ridică la rândul lui vocea reuşi să comande ceva. Se uită prin preajmă şi văzu că era singurul occidental prezent acolo. Se înfruptă cu pui rece „ameţit” în marinată înţepătoare din vin obţinut din orez galben, urmat de peştele adus crud şi prăjit lângă masa lui pe o plită fierbinte, totul spălat cu mai multe ceşti aburinde şi parfumate de ceai de iasomie. Totul era aşa cum îşi aducea el aminte: cea mai bună bucătărie chinezească tipică pentru Shanghai.

După aceea rătăci pe străzi, delectându-se cu ciripelile în cantoneză ale localnicilor, zgomotul asurzitor al claxoanelor, fragmentele de muzică ce bubuiau prin intrările cluburilor de noapte în momentul în care se deschideau uşile pentru noii veniţi.

Pătrunse într-unul din night-club-uri şi căută prin semiîntuneric un telefon public. Acesta se afla lângă garderobă. Fata ce lucra acolo îi zâmbi. Ceru la informaţii numărul lui Mizo şi se asigură că îl şi reţinuse înainte să îl formeze.

O voce feminină îi răspunse după al patrulea apel.

— *Weyyy*?

— Mizo e acolo, vă rog? întrebă el în cantoneză.

— Mă tem că nu.

Vocea era veselă, aparţinea precis unei chinezoaice.

— Pot să întreb cine îl caută?

Tracy îşi dădu numele.

— Când vorbeşti cu Mizo, spune-i că fiul o ia pe urmele tatălui.

— Nu înţeleg.

Vocea feminină devenise acum prudentă, dispăruse tonul

acela vesel.

— Poate că nu, rosti Tracy. *Ai* să-i dai lui Mizo mesajul?

— Când o să-l văd.

Vocea devenise rece, dispărând din ea orice urmă de iniţiativă.

— Nu pot preciza când anume.

— Problema mea e foarte urgentă.

— Mare păcat!

— Păcat pentru Mizo. După exact cinci zile am de gând să arunc în aer seiful blindat al lui Bank of Shanghai. O voi face cu sau fără ajutorul lui, dar oricum ar fi, numele lui Mizo va fi cel aflat în atenţia presei... şi cu atât mai mult în cazul în care dau greş.

Auzi cum fata tresare şi trage rapid aer în piept.

— Dacă vreţi să aşteptaţi puţin. E cineva la uşă.

Tracy o privi pe fata de la garderobă. O chinezoaică suplă, cu faţa ovală şi părul lucios negru-albăstrui prins într-un coc. Ştia bine să se mişte. Ea îl văzu privind-o, îşi duse la buze arătătorul ce avea o unghie lungă, apăsă acolo spre interiorul gurii şi apoi îşi întoarse perniţa degetului, întinzându-l spre el. El văzu urma slabă a rujului ei roşu-coral.

— Domnule Richter, mai sunteţi la aparat?

El răspunse că da.

— Vă cer scuze pentru întârziere.

Vocea redevenise din nou subţire, dezvăluindu-şi nuanţele ca un cameleon. Suna acum mult mai blândă, chiar senzuală.

— Întâmplător că am avut posibilitatea să-mi arunc privirile pe agenda domnului Mizo. Ar avea puţin timp mâine. La 12.30. Ştiţi unde se află Jockey Club?

Tracy răspunse că ştie şi că va fi acolo. Amândoi întrerupseră legătura fără să mai scoată vreun cuvânt.

* * *

Royal Jockey Club din Hong Kong se întinde de-a lungul lui Stubbs Road, pe partea estică a muntelui Nicolson. Un zgârie-nori format din două clădiri gemene, flancat de hipodromul propriu-zis – unul din cele două pe care le întreţine în bună stare clubul – şi de un garaj al cărui acoperiş e protejat cu smoală.

Clubul nu era situat într-o zonă cu adevărat pitorească a insulei, pentru că era înconjurat de blocuri simple de locuinţe, care se întindeau pe toată lungimea pantei ce cobora spre golf.

Dar aici s-ar putea să se afle sediul adevăratei puteri ce domina colonia pentru că, aşa cum arătau mulţi rezidenţi ce cunoşteau toate dedesubturile, clubul împreună cu cei şapte sute de membri ai săi erau cei ce controlau toate cursele de cai şi loteriile guvernamentale, singurele forme de jocuri de noroc autorizate în Hong Kong. Tracy ştia că toate acţiunile filantropice din Colonie beneficiau de fonduri din partea clubului, care asigura inclusiv o mare parte din sursele de venituri ale guvernului local prin intermediul unui impozit aplicat asupra sumelor jucate şi prin cota importantă ce îi revenea din sumele vehiculate de loterii. Excelenţa sa, guvernatorul din Hong Kong, ar fi putut să fie stăpânul nominal al Coloniei, dar Jockey Club era adevărata putere ce se afla în spatele funcţiei sale.

Tracy urcă muntele cu un jeep. Ajuns acolo fu însoţit până la acoperişul aflat deasupra grajdurilor Jockey Club-ului, descoperind acolo două piste cu obstacole de gard viu pentru antrenament al celor patru sute de cai de curse deţinuţi de club. Nu fu deloc surprins să vadă aşa ceva. Terenul muntos al Coloniei făcea dificilă posibilitatea de a găsi aici suprafeţe drepte. Astfel încât trebuiau să se mulţumească şi cu terasele de pe acoperiş.

Tracy ieşi în aerul fierbinte, sufocant, încălzit de lumina soarelui şi se încadră pe aleea în arc de cerc ce se îndrepta spre stânga. Simţi în nări mirosul puternic al cailor. Rândaşi cu pieptul gol plimbau cai musculoşi în cerc, de-a lungul pistei exterioare dar şi pe cea interioară. De cealaltă parte se afla clădirea cu apartamentele rezervate personalului ce deservea grajdurile.

Doi oameni se sprijineau de balustrada ce se găsea ceva mai departe. Urmăreau un anumit armăsar ce se învârtea în cercul exterior. Amândoi erau orientali. Bărbatul care se afla mai aproape de Tracy era mic şi îndesat, având umerii unui luptător, cu nişte muşchi uriaşi şi un cap ce semăna cu o minge de fotbal american, mai mult lat decât înalt.

În timp ce Tracy se apropie de cei doi, i se întări convingerea că bărbatul nu era în nici un caz chinez. În Hong Kong se aflau chinezi din multe locuri: Chiu-chow veniţi din Swatow de pe

continentul asiatic, tibetani, mongoli, chinezi musulmani, turcmeni, dar şi refugiaţi din Beijing şi Shantung. Cu toţii puteau fi consideraţi chinezi aici, deşi ei difereau mult, atât în ceea ce privea aspectul lor fizic, cât şi din punct de vedere filosofic, religios şi cultural. Bărbatul acela nu făcea parte dintre ei.

Tracy aprecie că el nu putea să fie decât un japonez. Lucrul acesta i se păru straniu, făcându-l brusc suspicios. Odinioară, înainte să înceapă al doilea război mondial, Shanghai fusese un oraş deschis, ale cărui oficialităţi nu puneau întrebări şi nici nu se amestecau în diversele aranjamente, oricât de necurate ar fi fost ele. Dar venirea la putere a comuniştilor schimbase totul. Acum Hong Kong era locul ce îi atrăgea pe toţi aventurierii aflaţi dincolo de lege. Tracy se gândi că bărbatul acela ar fi putut fi unul dintre aceştia.

— Mizo-*san*, rosti el în timp ce îşi înclină fruntea în faţa bărbatului cel scund. E o onoare să mă întâlnesc cu tine.

Cu excepţia formulei introductive, Tracy utilizase dialectul cantonez.

Bărbatul îşi întoarse fără grabă privirile, renunţând să mai admire armăsarul de curse şi îl privi pe noul venit. Fără să se întoarcă întrebă:

— Prinţesă de Jad, el este?

Femeia ce se afla lângă el dădu din cap.

— Îi recunosc vocea.

— Mi te adresezi într-un mod ciudat, domnule Richter, spuse Mizo cu o voce surprinzătoare, cu tonul piţigăiat al unei fetiţe. Dar pentru că vii din lumea occidentală, aflat poate pentru prima dată în Colonie, nu voi considera acest lucru o ofensă.

Îl ţintui pe Tracy cu privirile.

— Totuşi, eu cred că îi datorezi scuze acestei doamne. Mă tem că aseară ai cam speriat-o.

Pe chipul lui se putea citi dezgustul.

— Toate palavrele acelea despre bănci şi seifuri.

Îşi clătină capul teşit, dintr-o parte într-alta.

— Nici nu pot să-mi imaginez unde voiai să ajungi.

— Dacă n-ai fi ştiut, nu cred că ai mai fi consimţit să te întâlneşti cu mine, îi răspunse calm Tracy. În orice caz, eu cer scuze doamnei. N-am vrut decât să trec dincolo de blindajul de nepătruns al armurii ei.

Mizo îşi ridică teatral braţele în aer.

— Dar mă tem că aşa se întâmplă în întreaga lume. Cu cât este mai solicitat cineva, cu atât mai mult trebuie să se ferească de amestecul unor persoane nedorite.

— Neplăcerile vieţii, ai dreptate.

În tonul lui Tracy se simţea ironia.

— Dacă tu nu faci altceva decât să ne arăţi ignoranţa ta, tinere, rosti Mizo oarecum înţepat, asta înseamnă un obraz pătat. Dar îmi imaginez că o astfel de idee nu prezintă nici o importanţă pentru tine. Scoase un sunet înfundat, din gât.

— Voi, cei din vest, sunteţi cu toţii la fel. Americani, englezi, francezi. Nici o deosebire pentru mine.

Îi întoarse spatele lui Tracy şi continuă să privească armăsarul.

— Vezi calul acela, domnule Richter? Mă costă la fel de mulţi bani cât ar câştiga în toată viaţa lor o duzină de localnici. Şi mai ştii ceva? El chiar merită toţi banii ăştia. Aleargă ca vântul şi termină primul. E singurul lucru pe care ştie să-l facă.

Se întoarse din nou spre Tracy, cu ochii lui ca nişte mărgele negre printre tăieturile oblice ale ochilor săi şireţi, observându-l cu mare atenţie.

— E un specialist. Şi acesta e unul din numeroasele motive pentru care ţin la el. Prin tot ceea ce face el când aleargă, întruchipează perfecţiunea, chiar dacă în alte privinţe are inteligenţa unui biet copil.

Umerii lui puternici, ca nişte stânci, se ridicară şi apoi coborâră din nou.

— Dar lumea noastră nu mai are azi decât foarte puţini specialişti. Pentru că acum toţi fac de toate, trecând de la un domeniu la altul la intervale de câteva luni, precum moliile.

Clătină din nou din cap.

— Dar pe mine nu mă caracterizează aşa ceva, domnule Richter şi simt că asta vi se potriveşte dumneavoastră. Cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

Dincolo de parada armăsarilor de rasă, care se învârteau încet tropotind într-una, dincolo de faţadele albe şi prietenoase ale locuinţelor ce se înălţau pe insulă, puteau fi văzute colinele ceţoase ce se ridicau pe continentul asiatic, înconjurate de norii ce pluteau parcă mai jos şi cu acea culoare purpurie specifică poluării industriale.

— Tatăl meu e un specialist, rosti Tracy. Iar eu n-aş face nimic ca să-l dezonorez.

Mizo nu avu nici o reacţie vreme de câteva clipe. Respiraţia lui greoaie semăna cu zgomotul făcut de o mare centrală electrică. Aflată chiar lângă el, Prinţesa de Jad rămase deoparte, neluând în nici un fel parte la discuţie şi dându-ţi impresia că e o componentă a acoperişului plasat deasupra grajdurilor. Dar Tracy nu se lăsă înşelat de o astfel de impresie. Ea le sorbea cuvintele; era atentă la discuţie. Şi îşi concentră atenţia asupra ei, încercând să descopere o anume reacţie. Era o femeie frumoasă ce nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani. Tenul el avea aspectul porţelanului, adică acea paloare aproape străvezie pe care femeile din Apus se străduiau în zadar să o aibă. Dar pe de altă parte, cele mai multe femei orientale tânjeau după părul blond al celorlalte.

După structura feţei, era o Chiu-chow, cu gâtul lung al unei lebede şi ochi foarte înguşti. Avea buze subţiri şi lungi, iar pometii înalţi ai obrajilor îţi dădeau impresia că odată cu ei se înălţau şi mai mult colturile ochilor.

— Şi iată că ajungem la problema esenţială, spuse în cele din urmă Mizo. Eu am oferit un serviciu, tu ai patru zile în care trebuie să înveţi ceea ce în mod normal ţi-ar lua nu mai puţin de un an şi jumătate.

Zâmbetul lui, atunci când îşi făcu în sfârşit apariţia, era cinstit şi întru totul neplăcut.

— Începi să-mi înţelegi punctul de vedere. Dar nu pot să-ţi acord acest răgaz; de ce mi-aş pierde timp cu tine?

— Tatăl meu …

— Îl ştiu pe tatăl tău, îl întrerupse Mizo, doar după reputaţia de care se bucura. Iar persoana lui în sine nu înseamnă pentru mine nimic.

— Aş putea să îmi modific programul.

— Prea puţin şi prea târziu.

Mizo luă braţul Prinţesei de Jad şi dădu din cap.

— Bună ziua, domnule Richter. Îţi urez numai bine în viitoarele tale acţiuni.

— Ar mai fi ceva, spuse Tracy cu nonşalanţă în timp ce perechea începuse să se îndepărteze de el.

Mizo se opri, lăsând braţul femeii şi întorcându-se spre el.

— Tatăl meu e foarte bolnav; nu mai e în stare să lucreze aşa cum ... a făcut-o odinioară. Dar sentimentul onoarei e prezent în inima lui la fel de mult ca odinioară.

Tracy făcu o pauză, urmărindu-l pe japonez cu privirile. Dar în ochii acestuia nu reuşi să perceapă nimic în ceea ce-l privea pe el. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un perete gol. Până şi mărgelele acelea negre refuzară să clipească.

— Lucrase la un proiect ...de ceva timp. Nu ştiu despre ce e vorba. N-ar spune nimic despre asta ... nici măcar mie. Dar ştiu că e vorba despre ceva revoluţionar în domeniul supravegherii electronice.

O mare linişte se aşternu chipul lui Mizo. Iar sub acel calm aparent, o uşoară frământare.

Tracy ezită, ca şi cum nu s-ar fi hotărât încă.

— Am acel proiect asupra mea. Eu... l-am luat de la el pentru că tatăl meu nu mai e capabil să continue.

— Ce anume doreşti de la mine, domnule Richter?

Era o voce care îţi deranja urechile, subţire ca hârtia din orez.

— Vreau să ţi-l arăt, rosti Tracy cu o urmă de emoţie în glas. Vreau să mă înveţi tot ce ştii. Vreau să termin proiectul tatălui meu.

Un foc mistuitor se aprinse în adâncul ochilor lui. Mizo zărise o intrare ce ducea la comoară. Tracy se gândi că acesta nu va rezista tentaţiei.

— Iar povestea cu Bank of Shanghai?

— Trebuia să găsesc o cale ca să ne întâlnim faţă în faţă, spuse Tracy.

— Ai ales un drum periculos, domnule Richter.

Mizo se apropie de el, lăsând-o pe Prinţesa de Jad în umbra ce începuse să coboare peste ei.

— Poate că, în definitiv, pot să fac ceva pentru tine. A-ţi respecta părinţii e fără îndoială cea mai preţioasă virtute. Şi nu are deloc aspectul operei unui diletant.

Iar Tracy se gândi: „Am pus mâna pe el”!

Odată ajuns la frontieră, Khieu se opri ca să asculte. Auzi chemările păsărilor cu penajul viu colorat, sporovăielile scurte, dar explozive ale maimuţelor. În spatele lui se afla Aranyaprathet. În mai puţin de o zi şi o noapte ocolise jumătate

din planetă. În faţa lui, etajele luxuriante ale junglei se ridicau precum un animal mitologic care avea mai multe capete: un animal mitic, primitiv şi de neînvins. Putea să privească kilometri înaintea lui şi încă să nu vadă cicatricele lăsate de război, precum brazdele lăsate de unghiile unui gigant în pântecul moale al ţării; patria lui.

Kampuchia.

Înainta doi paşi şi trecu dincolo.

Şi din nou la el acasă; fiul risipitor se întorcea acum la origini. La teribila încercare pe care o reprezenta copilăria lui. La balta imensă de sânge la care fusese redusă ţara lui.

Nu ştia ce să facă: să râdă sau să plângă?

Şi în cele din urmă nu reuşi să facă nici una, nici alta. Îşi începu doar lunga lui călătorie, îndreptându-se pe jos, spre sud, în interiorul ţării ce îi era atât de dragă. N-avea o imagine clară asupra destinaţiei lui finale; aceasta urma să fie dictată de informaţiile pe care le obţinea pe parcursul drumului său. Dar el ştia că timpul pe care îl avea la dispoziţie era extrem de scurt. Dacă Macomber nu ştia acest lucru atunci când îi telefonase din Shanghai şi îl explicase misiunea, Khieu ştia, în schimb, foarte bine asta. Neliniştea pe care i-o provoca faptul că plecase din New York fără să-şi îndeplinească datoria era ca o durere permanentă pentru el. Ruşinea pe care o simţea era ca un semnal luminos ce venea din adâncul sufletului său. Dacă Macomber n-ar fi fost atât de încăpăţânat, Khieu s-ar fi împotrivit unei astfel de călătorii. Dar tatăl lui nu era într-o dispoziţie în care să se fi lăsat convins. Se petrecuse ceva cu el la Shanghai şi nici măcar punerea lui la curent cu dezvăluirile făcute publice de către senatorul Sullivan şi decizia luată de acesta de a deschide o anchetă cu privire la măsurile necorespunzătoare de securitate luate la Cairo nu fuseseră de natură să îl îndepărteze prea mult timp de singura lui dorinţă din acel moment.

— Khieu, spusese el înfierbântat de-a binelea, trebuie să te reîntorci chiar acum în Cambodgia. Îmi este imposibil să o fac chiar eu, pentru că am stat prea mult timp departe de acea ţară.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebase el cu o îngrijorare vădită.

— Acolo se află o femeie, o orientală, trebuie să mi-o găseşti. Ea se află în Cambodgia, asta e tot ce ştiu.

— Dacă se află acolo, ţi-o voi găsi, spusese Khieu.

Şi apoi îi ceruse toate informaţiile legate de ea.

Se deplasă plin de îndrăzneală prin junglă, trecând pe sub lianele ce se balansau într-una, păşind cu prudenţă peste ramificaţiile de rădăcini pe jumătate ieşite din pământ. Aparatul său de fotografiat, un Nikon profesional de 35 mm, îi atârna de gât, împreună cu cutiile din piele în care avea două teleobiective, la care se adăuga poate o duzină de cutii metalice care păreau să conţină role de film, toate acestea la un loc fiind cât se poate de uşor de transportat pentru el.

La cinci kilometri spre sud de Aranyaprathet întâlnise în drumul lui o patrulă thailandeză. Nici măcar nu se gândise să fugă de ei sau să se ascundă. Soldaţii îl opriseră şi îi ceruseră actele de identitate. Le arătase un paşaport american şi o legitimaţie îmbrăcată în material plastic. Paşaportul îl prezenţa ca pe un ziarist şi fotograf ce acţiona pe cont propriu, iar legitimaţia arăta că în acel moment îndeplinea o însărcinare din partea revistei *Newsweek.*

Thailandezii erau obişnuiţi cu aşa ceva. Comandantul patrulei nici măcar nu-l întrebă în ce direcţie se îndrepta. Văzuse prea mulţi jurnalişti europeni şi americani ce foloseau în trecut acel drum pentru astfel de misiuni. Veşnicele suferinţe prin care trecea Kampuchia păreau că îi atrag pe ziarişti ca pe muşte. Tentaţia de a vedea de aproape dezastrul era mult prea puternică pentru a o ignora. În loc să-l întrebe ceva, acceptă în linişte banii pe care i-i oferi Khieu pentru a obţine din partea lui o liberă trecere.

— Noroc! îi spuse comandantul în felul în care îl învăţaseră vesticii. Vorbea cu un ton cât se poate de solemn; mulţi dintre ei nu se mai întorseseră niciodată. O să ai nevoie de aşa ceva.

Pădurea îl ferea de căldura înfiorătoare ce cădea exact deasupra lui, emisă de soarele ce lumina jungla subtropicală, dar umiditatea atingea aici cel mai mare nivel. Era totul perfect pentru el. Se născuse în mijlocul căldurii. Era mult mai uşor de suportat, chiar şi temperaturile extreme pe care alţii le-ar fi găsit de nesuportat, decât iernile îngrozitor de reci din New York, care îl făceau să tremure în continuare în fiecare an. Acestea i se păreau că nu se mai sfârşesc niciodată şi el le ura de moarte.

„Cel puţin”, se gândi el în timp ce îşi croia drum spre sud într-o linie şerpuitoare, „bine că am reuşit să îl avertizez pe Mizo”.

Imediat după ce îl sunase Macomber, ieşise din casă şi folosise un telefon public. Experienţa bogată în domeniu îl făcea să se asigure în permanenţă că dispune de fisele necesare pentru a telefona de pe stradă. Dacă Mizo nu era acasă, nimeni n-ar fi răspuns la acel număr.

Făcuse trei încercări. În cele din urmă reuşise să ia legătura cu Prinţesa de Jad. A fost nevoit să vorbească mai mult timp, iar o dată s-a văzut chiar obligat s-o liniştească, folosindu-şi tonul său cel mai suav cu putinţă şi mai convingător, asigurând-o că vorbea în numele lui Macomber, dar şi al lui însuşi. *Angka,* îi reamintise el, trebuie să rămână inviolabilă. Şi într-un târziu reuşi să obţină din partea ei ceea ce îşi dorea. Afacerile înfloritoare pe care ei le făcuseră în timp cu ajutorul tatălui lor n-ar fi fost cu putinţă dacă s-ar fi bazat pe prostie. Ei ştiau ce aveau de făcut. Erau foarte preocupaţi de măsurile lor de protecţie. Pentru că în Hong Kong numai astfel puteai să rezişti.

O slăbire extrem de uşoară a luminii ce se filtra printre frunze îl preveni că ziua era pe sfârşite; n-avea nevoie de vreun aparat realizat de om care să-i confirme acest lucru. Începu să caute tuberculi de plante şi fructe. Dar nu şi animale. Era conştient că nu trebuia să aprindă un foc. Nu era îngrijorat de Khmerii roşii; era convins că le putea face faţă. Însă nu-şi putea permite să îi fie luată urma de către armata vietnameză.

Khieu spera, de fapt, să nu îşi petreacă noaptea în aer liber, îşi aduse aminte că în apropiere exista un mic sat. Cea mai mare parte a zilei şi-o petrecuse încercând să se apropie de el, iar dacă nu cumva se înşela, era la mai puţin de doi kilometri distanţă de sat.

Cu puţin înainte ca noaptea să învăluie rapid totul în întuneric, atunci când lumina din interiorul junglei avea o nuanţă verde închis, amplificată de porţiuni umbrite, negre şi dense, ce se întindeau în jurul lor ca şi cum ar fi emanat dintr-o sursă centrală, Khieu ajunse în sat.

Sau mai bine zis, în ce mai rămăsese din el.

Demult, cu ani în urmă, aici se aflau vreo cinci-şase colibe. Câteva familii locuiseră în zonă vreme de generaţii; formau o societate completă, având propriul lor preot budist.

Iar acum, în locul lor rămăsese o poieniţă înnegrită de foc. Pământul pârjolit protesta parcă la înaintarea lui. Ţepuşe tăioase

din bambus răsăreau ici-colo, aparent la întâmplare, în realitate fiind vorba de ultimele urme ale stâlpilor de la colibe. Se puteau zări şi semnele lăsate de animalele de pradă ce bântuiseră pe-acolo într-un trecut nu prea îndepărtat; excremente întărite şi chiar oase ce fuseseră bine roase, împrăştiate în jurul peticelor de iarbă firavă, ce încerca să crească din cenuşă. Doar jungla supravieţuise focului.

În ultimele clipe de lumină până la căderea nopţii, reuşi să observe o licărire palidă. Se aplecă şi dezgropă din pământ un craniu. Îşi dădu seama, după grosimea oaselor, că era vorba de craniul unei femei. Fusese sfărâmat în trei locuri, iar orbita unui ochi era atât de deformată încât elimina orice posibilitate de a mai identifica ceva.

La numai doi paşi distanţă de locul acela, descoperi fragmente dintr-un alt craniu, mult mai mic decât cel ce aparţinuse femeii: un copil, care fusese pur şi simplu măcelărit. Rămase aşa chircit, ţinând în mână ceea ce mai rămăsese dintr-un copil. N-ar fi putut să aibă mai mult de patru sau cinci ani, neputând reprezenta o ameninţare pentru nimeni. Jungla sporovăi şi foşni în jurul lui ca şi cum n-ar fi avut nici inimă, nici suflet şi nici vreo remuşcare faţă de oamenii ce locuiseră acolo. Poate că totul fusese ars de tone de napalm şi de veşnica ei călcare în picioare, de tropăitul trupelor străine peste spinarea ei latră şi fertilă. Iar acum cei ce pescuiau în apele sacre de la Tonle Sap, lacul tuturor zeităţilor Khmere, erau vietnamezii cei mult huliţi.

Khieu strânse fără să se grăbească acele resturi între degetele lui lungi, latră la ce ducea marea luptă în numele revoluţiei. Fanatismul Khmerilor roşii adusese asupra întregii naţiuni blestemul invadării ţării de către vietnamezi. Khieu crezuse odinioară că era posibilă o pace între cele două popoare, un lucru esenţial pentru supravieţuirea Kampuchiei. Aceasta fusese cel puţin poziţia lui Sihanouk, dar Sam îi indicase nu numai o singură dată cât de greşit era acel raţionament.

Khieu putea să înţeleagă acum caracterul insinuant al îndoctrinării lui Sam cu seminţele politicianismului radical. Rene îl vrăjise; falsa promisiune a unei libertăţi care în realitate nu reprezenta deloc o libertate, îi intoxicase pe toţi. Khieu Samphan, Ieng Sary, Pol Pot, nici unul dintre ei nu rămăsese imun. Dar ei tânjeau după putere, iar această putere îi orbise într-atât încât

nimeni nu-şi dădea seama că idealurile vagi în numele cărora luptau nu reprezentau în realitate decât o filosofie a negării. Pentru a-şi atinge ţelurile, era necesar ca întreaga istorie a Kampuchiei să fie eliminată într-atât, încât să pară că nici măcar n-ar fi existat vreodată.

Dar cum puteau face ei asta? Khieu îşi puse singur întrebarea acum. Cum puteau ei face acest lucru? Începură să-i curgă lacrimile, prelingându-se pe degetele lui încleştate şi căzând pe oasele uscate ale acelui copil Khmer necunoscut. Vezi cum se sfârşesc visele tale? *Yuonii,* vietnamezii, ei stăpânesc acum ţara şi ei ne măcelăresc aşa cum ne-aţi măcelărit şi voi mai înainte. O moarte fără de sfârşit. O viaţă lipsită de speranţă.

Locul pe care îl visa el acum era pustiu: o podea din lemn, ziduri pe care el le simţi mai mult decât le şi văzu. Dar în mijlocul acelui loc se ridica o structură dreptunghiulară acoperită cu o ţesătură neagră din bumbac, ale cărei falduri se ondulau pe margini precum un steag în bătaia vântului. Un pat sau un altar; ambele obiecte păreau că se amestecă şi se contopesc.

Deveni conştient de prezenţa unei forme ce se afla deasupra acelei structuri iar atunci când se apropie şi mai mult, văzu că era un chip uman … o figură feminină. Se mişca şi el miji din ochi ca să poată vedea mai bine. Femeia se zvârcolea pe platformă, contorsionându-şi trupul încolo şi încoace. Avu impresia că se mişca într-un chip cât se poate de erotic, era vorba de acele mişcări ce veneau în timp de la primii oameni de pe planeta noastră.

Malis. Femeia aceea era Malis!

Imediat simţi cum i se întăreşte penisul în clipa când revăzu rotirile senzuale ale şoldurilor, desfacerea lentă a picioarelor, trecerea delicatelor ei degete peste pielea palidă şi mătăsoasă ce îi acoperea interiorul coapselor. Degetele înaintau spre rădăcina coapselor, treceau peste muntele lui Venus şi urcau în continuare peste trupul ei întins, mângâindu-i sfârcurile tari. Trăgeau uşor de ele, făcând-o să-şi ridice parcă şi mai mult spre cer sănii ei copţi, în timp ce gemea uşor. Limba ei roz îi atingea buzele, umezindu-le. Iar acestea se deschiseră şi mai mult, invitându-l parcă.

În clipa următoare, mâinile ei începură să alunece în jos, iar palmele ei apăsară fugar pântecul rotund şi tare. Îşi ridică şi mai

mult picioarele, iar degetele începură să se joace în părul bogat şi negru ce se afla la rădăcina coapselor. Oftă şi ca la o comandă începură să i se mişte şi sânii, răspunzând la mângâierile acelea senzuale.

Urmărind-o, simţi din nou cum i se aprind toate simţurile. „Acum”, se gândi el, „acum e momentul. Acum poate să-mi aparţină numai mie. Pot s-o posed. S-o iubesc, s-o îmbrăţişez, să pătrund în ea, să-i ofer plăcerile dorite şi în clipa în care ea geme încântată sub trupul meu, să îmi slobozesc în ea sămânţa mea fierbinte”.

Penisul lui era atât de tare, încât îl durea şi nu reuşea să se mai menţină drept în picioare atunci când se apropie de ea, iar lucrul acesta îi distrase probabil atât de mult atenţia încât şocul pe care îl primi fu cu atât mai mare pentru el.

El era acum aproape de ea, chiar foarte aproape. Şi atunci văzu cât de mult se înşelase. Se înşelase total. Ceea ce luase drept zvârcoliri provocate de plăcere trebuie să fi fost spasmele durerii, iar mâinile ce atingeau rădăcina coapselor nu erau acolo pentru a mângâia, ci pentru a se apăra.

Pentru că în acel moment el văzu cum se proiecta asupra ei silueta unui *Yuon* gigantic şi musculos, acel oribil invadator vietnamez. O ţinea atât de strâns, încât Malis nu avea cum să scape, deşi ea făcea toate eforturile şi nu renunţa atât de uşor. Ea îl zgâria şi căuta să îl rănească până când acesta îşi strânse mâna liberă şi o lovi dur cu pumnul la rădăcina coapselor, făcând-o să tresară şi să vomite din cauza şocului şi durerii resimţite. Dar cealaltă mână a lui îi ţinea bine închisă gura. Ea nu putea să facă altceva decât să înghită sau să se înece.

Iar acum văzu că *Yuon*-ul ţinea în mâna liberă un cuţit cu o lamă neagră ca bezna nopţii. Un întuneric care îl înspăimânta şi mai mult pe Khieu. Lama coborî şuierând către Malis şi *Yuon*-ul îşi apropia mâna în aşa fel încât lama ajunse chiar lângă gâtul ei. Acesta se aplecă spre ea, izbind-o cu capul de pânza neagră ce acoperea structura aceea dreptunghiulară şi ridicându-i spre el partea inferioară a chipului.

Lama trasă rapid un arc de cerc, aşa cum face o pasăre de pradă în clipa în care îşi observă victima. Pătrunse bine în carnea ce se afla într-o parte a maxilarului, cojind pielea ca şi cum ar fi fost coaja unei portocale.

Fratele şi sora ţâşniră simultan în sus, ca şi cum amândoi ar fi fost tăiaţi. Khieu, urlând plin de furie, se repezi spre el şi chiar în acel moment văzu cum uriaşul *Yuon* începe să-şi retragă cuţitul şi să se pregătească pentru a doua tăietură. Îşi întinse braţul, gata să îi smulgă braţul acelui bărbat, dar nu întâlni în calea lui nici o rezistenţă.

Tresărind de spaimă şi tremurând din tot corpul, în timp ce o sudoare rece i se prelingea pe trup, rămase acolo şi privi neputincios cum lama cea neagră îşi începe drumul său monstruos printre ridicăturile şi văile ce întruchipau chipul lui Malis. Apăru un al doilea şanţ de carne vie, tremurând ca gelatina în timp ce nervii rămaşi descoperiţi începură să se zbată într-o agonie fără de sfârşit. O nouă fâşie de piele fu smulsă de pe carne, alăturându-se celeilalte fâşii ce se afla căzută la picioarele *Yuon*-ului.

Încă o dată şi apoi încă o dată, soldatul vietnamez îşi împlânta cuţitul în Malis, până când Khieu nu reuşi să mai recunoască nimic de factură umană rămas sub valul acela de sânge şi ţesuturi rupte.

Căzut în genunchi, plângând într-una şi torturându-şi singur trupul în mod necontrolat, Khieu îşi dădu seama că nu putea să facă absolut nimic ca s-o salveze. El o abandonase încă din clipa în care părăsise Phnom Pen-ul ca să se alăture Khmerilor roşii, pentru a urma exemplu! Strălucit dat de Sam, alăturându-se glorioasei revoluţii duse împotriva agresorilor capitalişti veniţi din Apus şi împotriva infidelilor *Yuoni,* pentru a construi o Kampuchie liberă. O părăsise, lăsând-o pradă vietnamezilor, să fie torturată, violată şi apoi ucisă lent şi calculat.

O auzi cum ţipa mai târziu, dezvelindu-şi dinţii săi albi într-un rictus ce dovedea teroarea şi agonia prin care trecea, în timp ce limba ei însângerată şi umflată ieşea şi intra în gură neîncetat, până când *Yuon*-ul se plictisi şi cu un mormăit plin de satisfacţie, îi apuca limba aceea umedă între degetul mare şi cel arătător, trăgând de ea cât de mult putu şi retezându-i-o cu tăişul ascuţit al cuţitului său.

Khieu se trezi brusc din coşmar. Oare ţipase? Tremura de-a binelea. Fierbinţeala nopţii sufoca totul în jurul lui. Auzi cum se învârteau pe lângă el animalele de pradă şi cum printre arbori dădeau din aripi păsări nocturne ce zburau deasupra capului său.

Se ridică în picioare, clătinându-se. Simţea în gură un gust amar. Se sprijini cu o mână de trunchiul unui copac, încercând să-şi revină. Era umed peste tot din cauza transpiraţiei şi simţi că îi vine să vomite, ca şi cum l-ar fi forţat cineva să mănânce peste puterile lui. Respiră cu foarte mare zgomot şi auzi în noapte ţipetele ascuţite ale liliecilor în zbor, transmiţându-şi unii altora diverse semnale.

Se aşeză din nou pe jos după un timp, în aşteptarea dimineţii. Nu mai putea fi vorba de somn în noaptea asta atât de lungă.

El ştia acum ce trebuia să facă înainte să părăsească Kampuchia, iar gândul acela îl umplu de groază.

Thwaite trecu şi pe la medicul chirurg din cadrul poliţiei înainte să plece din oraş. Îl fulgeră ideea să treacă şi pe la Melody, sau măcar să-i dea un telefon, dar dintr-un motiv oarecare nu reuşi să facă nici una, nici cealaltă.

Medicul, un individ jovial şi plinuţ, cu o scăfârlie ce începea să chelească şi o mustaţă îngălbenită din cauza fumatului, îi curăţă şi bandajă cu multă pricepere rana. Îl întrebă pe Thwaite dacă avea dureri şi cam la ce intervale de timp.

Thwaite îi spuse adevărul. Rana nu îl deranja decât atunci când îşi supunea în timpul zilei corpul la un mare efort fizic sau când făcea o mişcare de rotaţie cu trupul. Chirurgul dădu din cap şi îi scrise o reţetă pentru un sedativ uşor. Thwaite aruncă reţeta în clipa în care ieşi din birou.

Telefonase în cursul dimineţii unui prieten ce lucra în cadrul poliţiei din Chicago. Pentru că avea nevoie de o recomandare pe lângă secţia de politie din suburbia Kenilworth, Thwaite se hotărâse să apeleze la Art Silvano. Lucraseră de câteva ori împreună; sergentul-detectiv din Chicago venise ultima dată la el ca să-i ceară ceva destul de important. Împreună, reuşiseră să treacă peste reglementările stricte ale organelor ce aplicau legea şi acest lucru făcuse ca între ei să se cimenteze o relaţie cu totul aparte.

Silvano se întâlni cu el la aeroportul O’Hare. Avea acum ceva mai mult păr alb, iar nuanţa albastru închis a ochilor săi începuse să mai pălească, dar în general era acelaşi individ pe care îl ştia de mult. Era un bărbat ai cărui umeri laţi mascau o burtă destul de mare. Avea chipul bronzat şi plin de riduri, ceea ce îl făcea

mereu pe Thwaite să îl compare cu un texan veritabil, deşi ştia prea bine să Silvano se trăgea din Cicero, un orăşel de lângă Chicago.

Cei doi îşi strânseră cu căldură mâinile, iar Silvano îi spuse lui Thwaite cât de rău îi părea în legătură cu moartea soţiei şi copilului acestuia. Thwaite dădu din cap în semn de mulţumire.

— Am o cunoştinţă în Kenilworth, rosti Silvano. Unul dintre cei trei sergenţi, un tip pe care-l cheamă Rich Pleasent. Un tip relativ de treabă, având în vedere locul unde lucrează. El o să se îngrijească de noi.

Traversară cât se putea de rapid atmosfera înăbuşitoare a oraşului.

— Ar fi mai bine ca să mă pui în temă acum cu ceea ce cauţi tu de fapt.

După douăzeci de minute se aflau în biroul lui Pleasent.

— Thwaite, aici de faţă, e pe urmele unui evadat. Crede că ticălosul s-ar putea să aibă vreo legătură şi cu moartea senatorului Burke.

Pleasent ridică din umeri.

— Atunci cred că n-aveţi noroc. Eu am fost cel care a recepţionat mesajul dispeceratului, aşa că eu sunt cel care am ajuns primul la locul crimei. Un simplu caz de furt prin efracţie. Probabil că Burke l-a prins pe hoţ în timpul faptei şi a încercat să-l atace. Iar asta a fost o greşeală. Individul era un profesionist. N-a lăsat nici o urmă.

Silvano dădu din cap gânditor.

— Şi totuşi am dori să vedem şi noi raportul medicului legist. Poţi să ne ajuţi la treaba asta?

— Sigur că da.

Pleasent se învârti pe scaun şi trase un sertar al fişetului din spatele lui. Extrase din el un dosar cu spirală, pe care îl aruncă pe birou.

Thwaite deschise dosarul şi îl studie cu atenţie. Nu apărea nici o menţiune cu privire la cartilagiul nazal. Descoperi numele medicului legist adjunct care efectuase autopsia.

— Cunoşti un doctor cu numele de Wood?

Sergentul ridică din nou din umeri.

— Nu ştiu pe nimeni de la morgă. Vreau să spun, de ce mi-aş bate eu capul cu o gaşcă de măcelari de cadavre? Crezi că aş fi

în stare să iau masa jos în frigider, cu morţii ăia lângă mine? Eu am alte pasiuni.

Thwaite se aplecă spre el.

— Te deranjează dacă dau un telefon?

Pleasent împinse aparatul cu discul spre Thwaite.

— Poftim.

Atunci când îi răspunse centralista, Thwaite îl ceru pe doctorul Wood. I se spuse să aştepte, apoi află că doctorul Wood se afla în prezent la tribunal, depunând mărturie la un proces. Dorea să lase un mesaj? Thwaite răspunse că nu şi puse receptorul în furcă.

Bătu darabana absent pe coperta dosarului înainte să îl pună din nou pe birou. Solicită şi obţinu fotografiile luate de politie la locul crimei. Nu credea că o să afle prea mult din ele dar ar fi însemnat că încalcă normele specifice unor astfel de cazuri, în care nu era bine să ignori ceea ce era cât se poate de evident.

— Aş dori să văd lista obiectelor furate. Probabil că societatea de asigurări v-a pus la dispoziţie aşa ceva.

Pleasent ridică din umeri.

— De ce nu?

Făcu rost de listă.

— Dar eu cred totuşi că nu faci decât să-ţi pierzi vremea cu aşa ceva.

Thwaite îşi aruncă privirile pe listă: o combină stereo, un televizor portabil, două ceasuri vechi, un aparat video. Un joc video ce putea fi utilizat împreună cu televizorul, o cutiuţă incrustată cu aur. Urma după aceea o listă cu bijuterii personale: inele, butoni cu diamante, un ceas de aur marca Philippe Patek.

— Aş aprecia, rosti cu prudenţă Thwaite, dacă ne-ai duce la casa senatorului.

— Uf, pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse Pleasent lui Silvano, chiar crezi că e nevoie de aşa ceva. Art?

— Trebuie să văd şi eu locul, insistă Thwaite fără să ridice tonul.

Merseră cu maşina la Kenilworth. Peisajul rural era cât se poate de spectaculos: străzi lungi şi flancate de arbori, bine pavate şi extrem de curate; case mari şi scumpe, reşedinţe somptuoase şi împrejmuite cu tufişuri ornamentale bine îngrijite şi cu arbori pitici. Soarele îi însoţea pe drum, strecurându-şi

razele prin frunzişul copacilor.

Pleasent îi băgă în casă. Aerul dinăuntru era cald şi se simţea că nu se mai aerisise acolo de mult timp. Toate ferestrele erau închise şi sigur că aerul condiţionat nu mai fusese pus în funcţiune în ultimele câteva zile.

Interiorul casei îl luă prin surprindere pe Thwaite. Alternanţa aceea de lumini şi umbre era foarte stranie. Îşi puse întrebarea cum fusese posibil să locuiască cineva aici.

Pleasent râmase în mijlocul sufrageriei, ca să le explice unde fusese găsit cadavrul şi cum reconstituiseră ei crima.

— Se ştie cum a intrat infractorul? întrebă Thwaite.

— Uşa de la intrare nu era închisă atunci când am sosit eu. Am intrat chiar pe acolo. Probabil că şi infractorul a procedat la fel.

— Da, poate, rosti Thwaite fără prea mult entuziasm.

Nu putea să accepte aşa ceva. Era un răspuns superficial şi el nu avea niciodată încredere în astfel de răspunsuri.

Pleasent rămase pe loc, jucându-se cu cheile de la casă, în timp ce Thwaite şi Silvano cercetară restul camerelor.

Baia principală era colorată toată în negru, inclusiv dotările ei din porţelan. Thwaite se întreba la ce s-o fi gândit senatorul în vreme ce se afla acolo; lui îl făcea impresia unui cavou.

Dormitorul, aerisit şi având în el mobilă scumpă, contrasta puternic cu baia, fiind colorat în alb, cu excepţia unei comode lungi de se întindea pe toată lungimea unui perete.

— Ce risipă, rosti sarcastic Silvano. Uite pentru ce-am votat eu.

Biroul personal, cu pereţii plini de cărţi, părea camera cu cea mai mare utilizare; amândoi avură impresia că nimeni nu mai dormise de mult în dormitorul destinat oaspeţilor.

— Să dăm o raită şi prin grădină, spuse Thwaite în timp ce Pleasent mârâi.

Proprietatea deţinută de Burke se prelungea într-o parte a casei şi apoi mult în spate. Copacii sădiţi iniţial oarecum la întâmplare fuseseră tăiaţi de constructorul casei şi un arhitect peisagist fusese consultat în legătură cu replantarea lor.

În spatele casei, copacii sădiţi iniţial rămăseseră tot acolo.

— Cât de mult se întinde grădina în spate? întrebă Thwaite.

— O, destul de mult, răspunse Pleasent, fără să dea prea multă atenţie întrebării.

Thwaite şi Silvano începură să meargă prin grădină. Soarele se pregătea să apună, trimiţându-şi oblic printre frunzele copacilor razele, ce păreau însufleţite într-un dans vioi. Şirurile dese de mesteceni şi stejari se întindeau pe o lungime de circa cincizeci de metri, începând să se îndepărteze mult unii de alţii în clipa în care terenul deveni abrupt şi se sfârşi atunci când ajunse la malul unui heleşteu mare. Mai multe lebede şi o pereche de rate înotau mulţumite, frecându-şi penele în bătaia razelor de soare.

Întorcându-se la maşina lui Silvano, Thwaite îl rugă pe poliţistul de serviciu în acel moment la centrala telefonică să îi facă legătura cu biroul medicului legist. De această dată vorbi chiar cu doctorul Wood, care îşi făcu apariţia după câteva clipe.

— Sunt sergentul-detectiv Douglas Thwaite de la Departamentul de Politie din New York, rosti el cu mult calm. Mă aflu acum aici împreună cu poliţişti din Kenilworth şi din Chicago, într-o anchetă legată de moartea senatorului Burke. Înţeleg că dumneavoastră aţi făcut autopsia?

— Corect, se auzi pe fir vocea subţire a doctorului Wood.

— Puteţi să-mi spuneţi ce formă avea cartilajul nazal al senatorului în momentul autopsiei?

— Poftim?

Medicul legist rămase perplex.

— În realitate, cartilajul nazal a fost factorul care a cauzat moartea, nu-i aşa?

— Păi, da, dar…

— Doctore, vă rog să-mi răspundeţi la întrebare.

Wood se gândi o clipă.

— Cartilajul nazal era intact.

Inima lui Thwaite începu să bată mai tare.

— Intact?

— Ei bine, vreau să spun că existau ici-colo nişte mici fragmente, înspre capătul interior, dar în afară de acest lucru, era întreg. Un lucru cu adevărat remarcabil.

— Vă mulţumesc, doctore, rosti surescitat Thwaite. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Aşeză receptorul în furca aflată la bordul maşinii.

— Ei bine? îl întrebă nerăbdător Silvano. Se aplecase spre el, pătrunzând cu capul pe fereastra maşinii. Ce se întâmplă?

Thwaite îşi ridică privirile spre prietenul său.

— E vorba de ticălosul meu, nu e nici o îndoială, Art. Medicul legist mi-a confirmat chiar acum acest lucru.

— Mda, OK, spuse Silvano. Dar tot te afli într-o fundătură.

Thwaite ieşi din maşină.

— Poate că nu. Mă gândesc că nu mai e vorba de un simplu caz de furt prin efracţie. Iar asta înseamnă că în cazul obiectelor furate nu e vorba decât de o înscenare.

Întoarse capul şi privi spre copacii scăldaţi în lumina soarelui, al căror frunziş fremăta în bătaia vântului cald.

— Tipul nu dispunea de un camion ca să transporte obiecte grele, aşa că, ce-o fi făcut cu ele? Chiar dacă ar fi fost puternic ca un taur, n-ar fi putut duce toată marfa prea departe.

Apoi începu să refacă drumul pe care îl parcurseseră când se înapoiaseră la maşină. Odată ajuns la liziera formată din mestecenii şi stejarii din spatele casei, îşi dădu singur răspunsul.

— Heleşteul.

Tracy ar fi preferat să mai zăbovească un timp pe panta dealului, în atmosfera rafinată şi aerisită de la barul aflat în incinta Jockey Club-ului, la etajul 8, de unde i se oferea priveliştea pistei acum goale şi unde alergau toţi caii aceia de curse. Un daiquiri cu gheaţă i-ar fi prins acum chiar bine, ar fi putut sărbători. Dar se hotărî că gestul lui n-ar fi fost frumos. N-ar fi vrut să-l jignească pe Mizo, procedând astfel.

Încercă să facă în aşa fel încât să nu i se poată citi pe chip mulţumirea în timp ce se urca în taxiul comandat lângă grajduri, dar îi venea foarte greu să facă acest lucru. Pentru prima oară se simţea mai aproape de sursă, iar creşterea nivelului de adrenalină în sânge făcuse să-i dispară îngrijorarea.

Încă din clipa în care plecase de la cina servită împreună cu directorul Fundaţiei, fusese permanent în alertă. Faptul că directorul nu avea cunoştinţă de intenţiile lui Kim îi spunea mult lui Tracy. Dar acest lucru nu era suficient. La fiecare răspuns pe care putea să şi-l dea singur, apăreau alte zece noi întrebări. De exemplu, acum nu îl mai surprindea faptul că îi fusese imposibil să-l contacteze pe Kim în ultimele 48 de ore. Cu toate astea, îi era cu neputinţă să se lămurească de ce îl adusese vietnamezul în toată povestea asta.

Pentru a-şi putea limpezi mintea, clarificându-şi o parte din

întrebările rămase fără răspuns, Tracy îi spuse şoferului să-l ducă la magazinul de bijuterii Diamond House de pe Queens Road.

Pe tot parcursul zborului, avusese suficient timp să se gândească la Lauren şi ajunsese la concluzia că nu trebuia să permită fantomei lui Bobby să se interpună. Trebuia să găsească o soluţie ca să îi poată explica totul.

Avu nevoie de două ore, în cea mai mare parte din cauza traficului intens, dar se reîntoarse la hotel cu un diamant de patru carate, de culoare bleu-alb şi lucrat ireproşabil, într-o montură de platină. În clipa în care intră în hol se îndreptă imediat către recepţie şi ceru permisiunea de a folosi seiful hotelului. Îi dădu pacheţelul conţinând cadoul, ambalat în hârtie originală de la Diamond House, iar recepţionerul, un chinez tânăr cu o piele palidă şi un zâmbet cuceritor semnă recipisa şi îi înmână lui Tracy originalul acesteia.

— Nu trebuie decât să prezentaţi asta, rosti cu amabilitate, iar pachetul dumneavoastră vă va fi pus la dispoziţie, domnule Richter.

Tracy îi mulţumi, traversă holul şi luă liftul care îl ducea la etajul unde se afla camera lui.

Odată ajuns pe coridor, îşi încetini mersul şi aşteptă ca un cuplu format din doi francezi să treacă de el şi să ia liftul, coborând în holul hotelului. Atunci când aceştia dispărură, iar coridorul deveni pustiu, îngenunche în faţa uşii sale şi inspectă broasca. Nu se aştepta la nimic special, dar vechile obiceiuri nu se uită niciodată şi în definitiv se afla într-o misiune. Ar fi fost o greşeală să devină neglijent.

Mulţumit, introduse cheia în broască şi o întoarse. În interiorul camerei, totul se afla la locul său aşa cum fusese lăsat de el. Se îndreptă spre birou şi trase sertarul de jos din dreapta. Sub o pereche de cămăşi din bumbac descoperi trusa de toaletă pe care tatăl lui se chinuise atât de mult să i-o pună la punct. Zâmbi. Nu credea că o să mai aibă nevoie acum de aşa ceva.

Bineînţeles că totul depinsese de Mizo. Tracy elaborase un plan şi acesta fusese în permanentă deschis oricărei modificări, în funcţie de situaţia de moment. Dar în final totul depindea de răspunsul lui Mizo.

Tracy traversă camera şi se aşeză pe pat. Îşi scoase pantofii. Un duş rece era exact ceea ce îi trebuia înainte să plonjeze din

nou în căldura şi umezeala de afară, pentru a lua masa de prânz.

Se gândi că Mizo era cu siguranţă omul-cheie. Dacă John Holmgren *fusese otrăvit,* aşa cum sugerau fotografiile, s-ar fi putut ca Mizo să dispună de informaţiile necesare. Conducerea unei şcoli unde se învăţa terorismul putea include în programă şi acel gen de pregătire, indiferent de afirmaţiile lui Mizo privind stricta lui specializare. Imaginea publică a lui Mizo, ireproşabilă şi cât se poate de serioasă, contrasta vădit cu secretele lui profunde. În orice caz, era clar că Mizo îl pregătise pe bărbatul care realizase microfonul miniatural.

Şi mai era şi problema legată de moartea Moirei. Tracy încă nu reuşise să elimine sentimentul profund al vinovăţiei sale personale. Cuvintele ei îi reveniră în memorie. *Am simţit însă... ceva. Ca şi cum te-ai trezi dintr-un coşmar şi ai intra într-un alt coşmar.* Simţise ea oare, percepuse ea prezenţa ucigaşului lui John Holmgren? Moira fusese o femeie sensibilă şi cu o foarte mare intuiţie. Tracy îşi încleşta pumnul din cauza frustrării pe care o resimţea. Măcar dacă ar fi vorbit cu ea mai mult despre ceea ce i se păruse suspect; şi dacă ar mai fi putut s-o facă măcar acum.

Clătină din cap, furios pe sine însuşi. Acest gen de gândire era total ineficient. Trebuia să se concentreze asupra lui Mizo. Acesta era maestrul şi trebuia ca în curând să îi dezvăluie identitatea elevului său.

Proptindu-şi tălpile goale pe tapetul ce acoperea întregul perete, Tracy se întinse spre telefon. Calculă în minte diferenţa de fus orar. Era noapte în America. Tatăl lui dormea puţin în ultimele zile iar nopţile, după cum îi spunea acesta, erau mult prea lungi pentru el. Oricum, s-ar fi putut să-i spună ceva în plus despre Mizo, dacă Tracy i-ar mai fi zgândărit puţin memoria.

Ridică receptorul şi lumea lui explodă într-o lumină roşie, o lovitură de ciocan care îi izbi urechile, un vânt asemănător unui taifun care îi ridica trupul ca pe un fulg, urmate apoi de un întuneric la fel de profund ca şi moartea.

Cu puţin înainte de ora prânzului, Khieu începu să vadă semne care îi dădeau de înţeles că se apropia de un alt sat; câteva poteci bine bătătorite care se intersectau în junglă, un fel de groapă de gunoi, apoi doi bivoli domesticiţi, care păşteau iarbă.

Îşi încetini mersul şi îşi mări atenţia. Odinioară, acest lucru, ar fi fost cât se poate de uşor. N-ar fi trebuit să facă altceva decât să invoce cuvântul *Angka* şi atunci ar fi obţinut orice informaţie ar fi dorit. Dar acum totul era atât de diferit de trecut…

Trecuse pe lângă şase patrule vietnameze de când plecase la drum odată cu primele semne ale zorilor. Aceştia păreau să fie bine înarmaţi şi foarte disciplinaţi. Reuşise să distingă o dată, în depărtare, un zgomot făcut de arme de calibru mic, dovadă că prin apropiere se aflau Khmerii roşii, reîntorşi la statutul lor iniţial de revoluţionari proscrişi după ce deţinuseră vreme de câţiva ani dificili puterea, lucru cu care nu fuseseră obişnuiţi.

Noua Republică Populară Kampuchia era rodul imaginaţiei forţelor invadatoare vietnameze. O reprezentare la fel de falsă a voinţei şi dorinţelor poporului Khmer precum fusese şi regimul hidos al lui Pol Pot.

Dar lucrul cel mai deprimant pentru Khieu era înregimentarea în armata comună vietnameză-RPK a multor Khmeri. Impactul acelei realităţi nu îl trezi mai mult decât în momentul în care, apropiindu-se de sat dinspre nord, văzu brusc activitatea frenetică ce avea loc la mai puţin de două sute de metri, chiar în faţa lui. Se afla chiar la marginea junglei. Dincolo de el, craterul neregulat lăsat de explozia unei bombe întrerupea ceea ce mai rămăsese dintr-un fel de ridicătură sinuoasă ce mărginea o câmpie cândva brăzdată de şanţuri şi movile lungi pământii.

Acolo munceau poate vreo patruzeci de soldaţi vietnamezi dar şi Khmeri aflaţi sub controlul celor dintâi. Formaseră două rânduri paralele. Păreau să sape de o bună bucată de vreme în şanţurile acelea descoperite.

Khieu, chircindu-se, se furişă mai aproape de ei ca să vadă ce făceau. Îşi scoase capul printr-o deschizătură aflată în ierburi înalte. Acum reuşi să distingă ce se afla pe fundul şanţurilor: rămăşiţele unor schelete albe.

Khieu se afla lângă vreo câţiva ofiţeri RPK şi putut să audă frânturi din vorbele lor. Prima expresie pe care o prinse a fost aceea de „câmpii ucigaşe”. Locul acela nu era decât unul din numeroasele de astfel de „câmpii ucigaşe”, conform spuselor ofiţerului, ce se găseau împrăştiate în fiecare din districtele de pe teritoriul Kampuchiei.

— Au venit deja destui vizitatori aici, rosti cel cu faţa ciupită

de vărsat, aşa că am considerat că a venit momentul să facem lucrări de excavaţii. Toate astea au un scop propagandistic.

— De ce le spunem străinilor că sunt 129 de astfel de locuri? întrebă cel mai tânăr dintre cei doi.

— Pentru că o cifră exactă impresionează întotdeauna, rosti celălalt.

Îşi întoarse puţin capul şi Khieu putu să observe că avea o fâşie de pânză neagră grosolană peste ochiul său drept.

— Asta dă impresia că totul se află sub control. E lucrul cel mai important, aşa ne-au spus sovieticii.

Se întoarse şi arătă cu mâna spre un soldat Khmer.

— Hei, tu! Fii atent cum umbli cu craniul. Merită un loc de frunte în noul nostru Muzeu al Poporului.

Soldatul acela tânăr se aplecă şi ridică un craniu în căuşul palmelor. Lipsea maxilarul inferior; poate că fusese distrus în timpul execuţiei. Dar legătura de la ochi, încă înroşită de sângele uscat, rămăsese strâns legată pe craniu.

— Da, rosti ofiţerul cu un ochi lipsă, despre el e vorba.

Se întoarse din nou spre elevul său.

— Bineînţeles că Muzeul va servi aceluiaşi scop ca şi expunerea acestor „câmpii ucigaşe”, dar va servi la o aducere-aminte permanentă. Le vom spune vizitatorilor că acestea sunt rămăşiţele „Oamenilor Noi”: acei Khmeri nefericiţi care trăiau în oraşe sau care erau într-un fel sau altul în afara controlului Khmerilor roşii. Aceştia sunt victimele urii manifestate de maniacul de Pol Pot. Iar asta ne ajută într-o bătălie pe care încă nu am câştigat-o.

— Înseamnă că atunci adevărul nu e acesta, spuse tânărul vietnamez.

— Ce este adevărul? rosti ofiţerul cu chipul ciupit de vărsat. Adevărul este creat de noi. Marii gânditori revoluţionari ne spun că istoria trebuie rescrisă pentru a insufla zelul necesar în prozeliţii de azi. Asta facem noi aici.

Scârbit, Khieu se îndepărtă târâş, fără să facă zgomot. Se ridică în picioare şi ocoli cu mare atenţie zona, îndreptându-se spre sat. Care „era” adevărul? Oare Pol Pot şi Khmerii lui roşii erau cei care îi executaseră în realitate pe toţi acei oameni? Sau fuseseră chiar vietnamezii, odată cu primele zile ale ocupării ţării de către ei? Îşi puse întrebarea cum de ştiau ofiţerii RPK care

erau amplasamentele tuturor „câmpiilor ucigaşe”? Dăduseră întâmplător de ele? Obţinuseră prin tortură localizarea lor de la revoluţionarii capturaţi? Sau ştiuseră de la bun început unde se aflau ele?

El ştia că în cele din urmă răspunsul la întrebare nu avea prea mare importanţă. Pe morţi tot nu i-ar mai fi interesat care era identitatea ucigaşilor lor. Morţii cu morţii, vii cu vii. Iar ei erau în continuare utilizaţi ca o armă. Nici măcar intrarea lor în lumea celor morţi nu îi putea salva de asta. Ei erau în continuare un punct central în conflictul internaţional de forţe ce părea că nu se mai termina niciodată.

Se furişă prin pădure ca şi cum chiar el ar fi fost un *kmoch,* o arătare ce venea din trecutul îndepărtat al ţării sale. Pe aici existau multe ramuri lăsate în jos şi se deplasă cu foarte mare atenţie, rotindu-şi în permanenţă privirile, căutând nu numai duşmanii reprezentaţi prin oameni, ci şi pe hanuman, şerpii verzi şi veninoşi care îşi petreceau timpul ascunşi de-a lungul crăcilor din copaci şi picând apoi de sus brusc, fără nici un zgomot, asupra victimelor neatente. Simţi mirosul arborilor *chhoeu teal,* din care îşi extrăgeau sătenii Khmeri uleiul pentru lămpile lor. Se afla la limita civilizaţiei. Simţi un şoc puternic la gândul că jungla cambodgiană putea fi un factor de izolare. Deşi fusese departe de ea vreme de 14 ani, îi era atât de uşor să pună pe el această mantie protectoare şi să se descurce prin labirintul ei verde. Era ca şi cum toţi aceşti ani care se scurseseră de atunci nici măcar nu existaseră. Ca şi cum civilizaţia apuseană nu s-ar fi prins într-adevăr de el, ci numai s-ar fi imprimat temporar pe creierul lui.

Drumul pe care îl mai avea de parcurs până la ultima colibă ce se putea zări era pustiu şi Khieu se apropie de ea ca un nor pufos, ce amortizează orice urmă de zgomot. Găsi înăuntru femei şi copii, un bătrân – bunicul tatălui absent din casă.

Erau cu toţii înspăimântaţi de prezenţa lui, prea înfricoşaţi să-i vorbească. Femeia îşi adăposti cei doi copii în spatele ei, ca şi cum el ar fi fost un străin ce intenţiona să-i fure. Bătrânului îl căzu capul în piept şi acesta începu să sforăie. Tremura în somn; Khieu îşi dădu seama că bătrânul urma să moară din cauza malariei. Khieu observase şi burţile umflate ale copiilor înainte ca mama lor să apuce să-i ferească de privirile lui.

Le puse doar întrebări simple; unde se afla el acum, cât de

departe era primul sat înspre nord, dacă aveau ceva mâncare pe care el putea s-o cumpere de la ei.

La toate întrebările lui nu a primit decât acelaşi răspuns din partea femeii înspăimântate:

— Soţul meu, Chey, a fost luat la armată. El are acum o puşcă. El o să te împuşte dacă ne faci vreun rău.

Khieu n-avea nici o intenţie să le facă vreun rău şi nici nu făcu vreun gest, aparent sau discret, care să trădeze vreo intenţie ostilă din partea lui. Cu toate acestea, groaza din ochii mari ai femeii era vizibilă, cel mai teribil lucru din încăperea aceea ce duhnea îngrozitor. Văzu într-un colt o grămăjoară de tuberculi piperniciţi, păroşi din cauza rădăcinilor subţiri, dar privirile lui o speriară şi mai mult pe femeie.

— N-am să-ţi iau mâncarea, rosti el cu blândeţe şi cât putu de calm. Văd bine că nici tu nu ai suficient pentru propria ta familie.

Ea îşi repetă litania şi îi trecu brusc prin minte că bărbatul ei îi spusese să memoreze acele cuvinte şi să nu mai scoată altă vorbă în prezenţa unor străini.

— Caut pe cineva, spuse el şi îşi folosi mâinile ca să accentueze ce dorea să-i spună. Familia mea ... sau ce mi-a rămas din ea.

Dar ea continuă să repete aceleaşi cuvinte.

Odată ieşit afară din colibă şi intrat din nou în jungla protectoare, îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. El nu era îmbrăcat într-un anume fel de uniformă. Prezenţa lui nu putea decât să creeze şi mai multă confuzie în capul bietei femei, care probabil că era obişnuită să vadă doar veşmintele ţăranilor, uniforma militară a soldaţilor din armata RPK şi uniforma neagră a Khmerilor roşii. Iar el nu purta nici una dintre acestea. Trebuia să schimbe această situaţie.

Dar tăcerea era de o importanţă capitală. Nu trebuia să existe nici o aluzie cu privire la prezenţa lui aici; nu dorea să devină obiectul unei vânători de oameni din partea armatei pe întreg teritoriul Kampuchiei.

Se întoarse la zona unde se aflau crengile lăsate în jos şi îşi întoarse privirile în sus. Îi luă aproape o jumătate de oră, dar reuşi în cele din urmă să dea de un hanuman ce stătea lipit de o ramură verde. Acesta nu dormea. Putea să-i vadă un ochi mare şi galben, cu pupila lui verticală şi îngustă.

Fixându-şi în minte locul respectiv, Khieu se întoarse spre dreapta, mergând pe drumul de ţară ce ducea în inima satului. Se afla acum prea aproape de perimetrul satului ca să mai poată vedea lucrările de excavaţii ce aveau loc pe „câmpul ucigaş”. Cu toate acestea, era o circulaţie destul de însemnată. Probabil se apropia de o bază a armatei RPK, pentru că majoritatea celor ce treceau pe lângă sat erau soldaţi.

Se ghemui; ascunzându-se bine după un tufiş des şi căută prin preajmă o piatră potrivită ca mărime şi ca formă. Găsi una cam la un metru de el, o strânse bine în mână şi se reîntoarse la locul pe care şi-l alesese.

Aştepta cu răbdare, recitând în gând dogmele budiste, până când observă un ofiţer vietnamez ce se îndrepta singur spre sat. Braţul lui pluti în aer, încordându-şi încheietura mâinii. Cu o mişcare fulgerătoare, zvârli piatra spre ţintă. Aceasta îl lovi lateral pe ofiţer în rotulă, suficient de tare încât să-l facă să se strâmbe de durere. Ofiţerul se opri din drum şi se întoarse în direcţia de unde venise piatra.

Khieu aşteptă o clipă şi apoi lăsă ca trupul lui să dea la o parte câteva ferigi pitice în timp ce el se dădea înapoi. Ofiţerul observă ceva mişcându-se, îşi scoase pistolul din toc şi pătrunse în junglă, dând la o parte cu cealaltă mână frunzişurile din faţa lui.

Khieu, ghemuit în continuare, alergă într-una, lăsându-l pe ofiţerul vietnamez să vadă numai frunzele ce tremurau în urma lui. Urmăritorul n-avea nici cea mai mică idee dacă alerga după un om sau după un animal. Dar indiferent despre ce ar fi fost vorba, Khieu ştia asta, tot dorea să-l ucidă.

Odată ajuns la locul unde se aflau crengile acelea joase, se întoarse şi aşteptă. Îşi puse mâinile pe aparatul său Nikon, întorcându-l cu susul în jos, dând aparenta că nu prea era sigur cum funcţionează.

Simţi prezenţa celuilalt înainte să-l vadă. Îşi ridică privirile, aparent speriat, când văzu că un ofiţer îşi îndreaptă pistolul către stomacul lui.

— Scuzaţi-mă, rosti el în engleză, dar n-aţi putea să-mi spuneţi cum trebuie să introduc filmul în aparat?

— *Mit mork pee na*? îi spuse ofiţerul în limba Khmer. *Mit chmwos* ey?

Ros îi pusese exact aceleaşi întrebări atunci când se întâlnise

pentru prima oară cu Khmerii roşii, cu mult timp în urmă.

— De unde vii? Cum te cheamă?

Ofiţerul sfârtecă aerul ce îi despărţea cu patul armei. Repeta întrebările.

Înfricoşat, Khieu se retrase din faţa lui. Continuă să se joace neîndemânatic cu Nikonul.

— Se pare că nu reuşesc să pun în funcţiune nenorocitul ăsta de aparat de fotografiat, spuse el, retrăgându-se fără grabă şi urmând desenul neregulat al crengilor joase, aflate chiar deasupra capului său.

Ofiţerul începu să se înfurie. Era obişnuit cu răspunsuri imediate şi umile la întrebările lui. Îl urmări pe Khieu şi începu să meargă mai repede după ce văzu că acesta nu dispunea în aparentă de nici o armă. Îşi ridică vocea în timp ce îl întrebă din nou scurt.

— Cine eşti? De unde vii?

Khieu îl ignoră în continuare, bolborosind în engleză şi retrăgându-se până când reuşi să-l atragă pe vietnamez în locul potrivit. Apoi se opri şi rosti în limba Khmer:

— Vin din Aranyaprathet. Cel puţin, pe acolo am pătruns în Kampuchia. Am fost trimis de cei ce simpatizează cu cauza noastră pentru a realiza un montaj fotografic care să dovedească faptul că regimul RPK construieşte o nouă Kampuchie din cenuşa celei vechi.

Ofiţerul făcu ochii mari când auzi propriul său jargon politic, în nici un caz nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea bărbatului aflat în faţa sa.

— De ce nu mi-ai răspuns la întrebări atunci când îi le-am pus?

El avea arma, deci deţinea şi puterea. Voia să-l facă pe Khieu să înţeleagă natura acelei întâlniri şi cine avea cuvântul cel mai greu de spus.

— Eu nu pot să fac fotografiile dacă nu reuşesc să fac să funcţioneze aparatul, rosti Khieu în vreme ce se ruga în sinea lui la hanuman. Poţi să mă ajuţi, tovarăşe?

Buza de sus a ofiţerului se strâmbă într-un gest dispreţuitor.

— Sunt căpitan în armata RPK. Am treburi mai importante de făcut decât să ...

Se răsuci pe picioare ca şi cum cineva l-ar fi tras cu nişte sfori invizibile. Îşi ridică automat braţele, încercând disperat să-şi

recapete echilibrul. În cursul acţiunii sale, pistolul se prăbuşi pe covorul vegetal al junglei.

Khieu urmări calm cum şarpele verde veninos se încolăci în jurul gâtului vietnamezului şi, arcuindu-şi spre spate capul, îl muşcă de carotidă. Bărbatul muri repede, dar, din câte observă Khieu, nu era o moarte deloc plăcută.

Aşteptă până când încetară spasmele neregulate ale muribundului şi apoi lovi şarpele cu vârful bocancului, proiectându-l spre vârful arborilor.

Apoi începu să dezbrace cadavrul.

Doar jumătate din biroul pe care îi deţinea Delmar Davis Macomber la ultimul etaj al clădirii firmei Metronics Inc. De pe Gold Street putea să reprezinte un spaţiu convenţional destinat unor astfel de activităţi. Cealaltă jumătate constituia locul unde el se relaxa şi se gândea în timpul zilelor în care afacerile lui se prelungeau. Majoritatea acestei din urmă zone era formată din două camere spaţioase. Una conţinea o baie cu aburi, pe care Macomber o folosea în timpul iernilor relativ uscate; cealaltă era o saună, pe care o folosea atunci când cei de afară transpirau sub efectul renumitelor veri umede ale oraşului. El era convins că finlandezii greşeau cu toţii, neştiind când anume să apeleze la miraculosul şi sănătosul lor obicei care îi făcuse atât de faimoşi în întreaga lume.

Oricum ar fi fost afară, el era în siguranţă în atmosfera din saună în momentul în care se auzi cum cineva bătu în uşa din lemn de cedru. Făcu un semn cu mâna siluetei pe care de-abia reuşi s-o distingă prin uşa cu geam.

Eliott îşi făcu apariţia ezitând. Nu mai semăna deloc cu tânărul ce recepţionase cu atâta entuziasm tentativa subtilă şi bine calculată cu ajutorul căreia încercase Kathleen Christian să-l seducă. Avea părul nepieptănat şi sub ochi îi apăruseră cearcăne întunecate.

— Ai dorit să mă vezi.

Din tonul cu care vorbise reieşea că nu era vorba de o întrebare.

— Arăţi îngrozitor, îi spuse Macomber. N-ai dormit?

— N-am dormit şi n-am mâncat, spuse Eliott fără vlagă.

Începuse deja să transpire din cauza aerului deosebit de cald.

Simţi că i se întinde şi pielea.

— Ai tot dreptul să fii nefericit, Eliott, îi spuse împăciuitor Macomber. La drept vorbind, n-ai nici o vină.

Eliott îşi smuci capul şi se holbă la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşti atât de *politicos* despre asta.

Păru să o ia razna.

— De ce nu ţipi la mine? Doar merit să fiu aspru dojenit pentru ce am…

— Nu e deloc sănătos să stai îmbrăcat aici, remarcă Macomber. Du-te şi te dezbracă, apoi revino.

Eliott se întoarse să plece.

— Şi nu uita să faci mai întâi un duş rece. Trebuie să fii ud în clipa în care intri aici.

Atunci când rămase din nou singur, Macomber se sprijini cu spatele de peretele lambrisat şi-şi puse mâinile în şolduri. Încercă să nu se gândească la Khieu, să nu se gândească la Cambodgia, să nu se gândească la modul cum risca să pună în pericol întreaga lui operă a lui, *angka,* prin faptul că îşi trimisese fiul în acel iad; şi să nu se gândească, mai presus de orice, la Tisah. La orice, în afară de Tisah şi de promisiunea pe care i-ar fi oferit-o reîntoarcerea ei.

Aşa că în momentul în care îşi făcu din nou apariţia Eliott, îi spuse:

— L-am pus pe jar pe Lawrence. Ultimul sondaj de opinie realizat de Gallup arată că popularitatea lui a scăzut la treizeci şi opt de procente. O pierdere de treisprezece procente. Mica indiscreţie făcută presei de Jack Sullivan l-a torpilat pe Preşedinte. Am auzit nişte zvonuri din cercurile democrate potrivit cărora s-ar putea să nu-l propună în septembrie pentru a fi reales.

— Putin cam târziu, nu crezi? rosti Eliott, luând loc alături de tatăl său.

Îşi lăsă capul în piept şi privi spre stinghiile ce se aflau la picioarele lui. Purta un prosop alb în jurul şalelor. Macomber era gol puşcă.

— Nu şi dacă eşti atât de disperat.

Macomber îşi privi fiul în timp ce liniştea începu să devină tot mai apăsătoare. Într-un târziu i se adresă pe tonul cel mai blând

cu putinţă:

— Îmi pare rău pentru c-a trebuit să se termine aşa, Eliott. Să ştii că sunt sincer.

Se aplecă puţin ca să mai elimine din tensiunea ce începuse să îi cuprindă întregul trup. Simţi cum i se încleştează maxilarele la gândul a ceea ce avea de spus în continuare. Dar dacă asta era singura posibilitate de a-şi recupera fiul, atunci merita s-o facă.

— Cred că înţeleg bine ce ai simţit tu faţă de ea.

Eliott îşi ridică imediat privirile. În ochii lui începură să strălucească lacrimile.

— Chiar aşa? Khieu, în nici un caz.

— El nu s-a gândit decât la protejarea cu orice preţ a reţelei noastre *angka.* Şi nu poţi să-l acuzi de acest lucru.

— Dar el nu e o fiinţă umană, protestă Eliott. *El nu simte nimic.*

Macomber îşi lăsă capul pe spate şi privi în tavan. După un timp îi spuse:

— Ea voia totul, Eliott. Vorbea acum despre Kathleen. Dorea să se infiltreze în *angka* pentru a-l putea şantaja pe Atherton cu ceea ce ar fi aflat. A fost o femeie deosebit de periculoasă.

— Dar ea m-a făcut să simt... că *trăiesc.* Şi nimeni altcineva n-a mai reuşit acest lucru până la ea.

— Înţeleg asta, dar...

— Nu, îi spuse Eliott deja înfierbântat, nu cred că înţelegi.

Se ridică în picioare şi prosopul îi căzu pe podeaua de lemn.

— Dar cum ai putea face tu aşa ceva? Am avut tot felul de guvernante care m-au crescut. Ai apelat la doctorul Spock şi la nu ştiu câţi alţi medici specialişti în pediatrie cu privire la cele mai potrivite metode pentru creşterea unui copil. Ai luat de la ei drept literă de lege tot ce ţi-au spus că e bine sau rău pentru mine.

— M-am străduit după puterile mele, rosti Macomber cu o oarecare rigiditate.

— Da! ţipă Eliott. Da! Iar asta face totul să fie atât de patetic. Pentru că binele oferit de tine nu era în realitate deloc bine. M-ai tratat ca şi cum aş fi fost un capitol dintr-un manual de şcoală. Dar eu n-am fost pentru tine o fiinţă reală şi nici un om care vorbeşte şi care respiră. Tu n-ai putut să faci faţă unei asemenea

încercări. Era o răspundere prea mare pentru tine. Ai fi fost în stare să stăpâneşti cu mare uşurinţă un imperiu. Dar ai fost depăşit de sarcina de a creşte un fiu.

— Cum poţi afirma aşa ceva? spuse indignat Macomber. Am beneficiat de ajutorul celor mai mari experţi.

— Dar n-a venit nimic din partea *ta,* nu pricepi asta? Ele nu erau decât teoriile şi filosofiile altor oameni.

Arătă spre sine cu degetul arătător.

— Pentru că eu sunt doar *eu*! Adică un individ unic în felul lui. Măcar dacă ai fi fost în stare să te porţi cu mine cât mai natural cu putinţă, eu cred că ne-am fi putut cu adevărat înţelege bine unul cu celălalt. Dar în loc să faci asta, m-ai împins deoparte, distanţându-te de mine în timp ce îţi spuneai singur că ceea ce făceai tu echivala cu cea mai bună îngrijire posibilă. Numai mamei mele i-ar fi păsat cu adevărat de mine. Ştiu asta ...

Simţi cum se sufocă şi reuşi cu greu să continue.

— Dar ea s-a dus.

Închise ochii.

— Prea repede, al naibii de repede.

Epuizat de propria lui izbucnire nervoasă, se aşeză din nou pe banca de stinghii, stând ghemuit şi simţind cum i se agită din nou pieptul.

Macomber îşi şterse cu prosopul sudoarea de pe frunte şi umezeala acumulată pe mustaţa lui subţire. Apoi se întinse după mânerul din lemn al lanţului, trăgând de el. Apa rece căzu pe pietrele fierbinţi ce se aflau aşezate într-o parte a camerei, făcând să se ridice un nor de aburi. Temperatura se ridică brusc.

Îşi dădu seama că se uita la mâinile fiului său. Constată cu surprindere că semănau foarte mult cu propriile lui mâini. Îşi îndoi degetele ca şi cum atunci le-ar fi văzut pentru prima oară funcţionând.

— Nu e sarcina tatălui să-şi facă fiul să se simtă bărbat.

— Ăsta e necazul cu tine, rosti Eliott, ridicându-şi capul. N-o să te schimbi niciodată. Oare când o să înveţi că a fi tată, înseamnă doar să fii tu însuţi, nici mai mult şi nici mai puţin de atât?

Îi vorbise pe un ton cât se poate de calm. Aveai impresia că nu mai rămăsese nici o urmă de mânie în el.

Macomber îşi drese glasul.

— Îmi pare rău că ai văzut totul într-o astfel de lumină. Mie nu

mi s-a întâmplat niciodată …

Văzu cum îl săgetează fiul său cu privirile şi se hotărî să o ia de la început.

— Poate că nu sunt un tată prea bun. Dar nu poţi să-ţi petreci tot restul vieţii acuzându-mă pe mine. Trebuie să te descurci de unul singur.

— Ştiu asta.

— Hm… Ei bine, află că uneori mă întreb şi eu. Ai fugit de orice răspundere …

— E o boală de familie să tot fugi, i-o reteză Eliott.

După aceea continuă pe un ton mai aproape de normal:

— Ştii, de foarte mult timp mi-a fost clar că îmi era predestinat să îţi merg pe urme, indiferent dacă voiam sau nu cu adevărat acest lucru.

Eliott izbucni într-un râs aspru, forţat.

— Cred că am fost doar şcolarul speriat de propriul său intelect. Dar toate cursurile pe care le urmam mi se păreau mult prea uşoare. N-am priceput de ce; dar am urât asta. Tu ai plătit pentru ca eu să mă descurc prin colegiu şi în ultimul an mi-am dat seama într-un mod cu totul inconştient că îţi îndeplineam toate speranţele pe care ţi le-ai pus în mine. Şi am văzut foarte clar că următorul pas pentru mine era Metronics, iar asta ar fi însemnat pentru mine sfârşitul. Începutul şi sfârşitul. Era ca o capcană din care nu vedeam nici o ieşire; vreau să spun că existau totuşi în cadrul firmei şi sectoare de activitatea care mă fascinau.

`— Prin urmare, gestul tău de a nu te prezenţa la festivitatea de absolvire, dispariţia ta după o perioadă de şase luni în cadrul firmei, toate acestea nu reprezentau decât felul tău de a-mi face în ciudă.

— Nu, nu, rosti Eliott. Eram doar speriat, nu înţelegi? Am simţit că nu mai aveam de ales în viaţă; că *niciodată* nu avusesem de ales; că simplul fapt că *eram fiul tău făcea* ca, indiferent ce aş fi făcut eu, să îmi fie predestinat să fiu ca tine.

— Asta mi-am dorit eu ca să fii, spuse Macomber aproape absent.

— Iar eu ştiam acest lucru, rosti Eliott.

Macomber îşi plecă ochii.

— Presupun… ei bine, niciodată nu m-am gândit cu adevărat

la situaţia prin care treceai tu. Eu niciodată ... eu întotdeauna am dorit ca tu să reuşeşti în viaţă la fel de bine ca şi mine; şi de fapt, să te bucuri chiar de *mai mult succes* decât mine. Mi-am dorit ca tu să fii aici cu mine, alături de mine. M-am gândit că aici era locul cel mai natural unde trebuie să te afli, în calitate de fiu.

Îşi ridică privirile.

— Oare greşesc atât de mult?

Eliott scoase un oftat atât de profund încât îţi dădea impresia că se abţinuse multă vreme să respire.

— Adevărul este, rosti el fără grabă, că nu greşeşti. Niciodată nu mi s-a potrivit meseria de actor. Am ştiut acest lucru chiar de când m-am angajat. Iar acum cred că acesta a fost *motivul pentru care am şi făcut-o,* angajându-mă ca actor. Mi-am dorit să dau greş şi să te las să mă vezi cum dau greş. Am crezut că procedând aşa am să reuşesc să scap definitiv de presiunile tale.

— Ştii, rosti Macomber, nu cred că ar fi existat ceva pe lume care să mă facă să renunţ.

— Nici măcar rateul pe care l-am dat cu Kathleen?

Macomber îşi dădu seama că fiul lui se aştepta din partea sa la o explozie.

— Mă învinovăţesc pe mine la fel de mult pe cât te învinovăţesc şi pe tine pentru asta, Eliott. Dacă noi doi n-am fi fost la cuţite, nu cred că s-ar fi putut întâmpla vreodată aşa ceva.

Eliott îşi feri privirile.

— Mult timp, spuse el cu blândeţe, am fost sigur că îl iubeai pe Khieu mai mult decât mă iubeai pe mine. El are tot ceea ce eu nu am. Înfăţişare, experienţă profesională şi în special acea personalitate electrizantă, atât de specifică lui.

Macomber se ridică în picioare, dezmorţindu-şi spatele şi picioarele.

— Problema ta se datorează faptului că acorzi prea multă importantă magnetismului lui Khieu. De multe ori îmi venea să zâmbesc atunci când mă gândeam că tu ţi-l imaginai stând ore în şir în faţa oglinzii pentru a-şi perfecţiona şarmul personal.

Atunci când totul era atât de simplu. Aureola lui... e ceva cât se poate de natural. El n-a obţinut-o în mod conştient şi nici măcar n-ar fi ştiut că are aşa ceva dacă n-aş fi fost eu. Eu i-am detectat-o; eu am pus-o în valoare la el.

— Dar eu nu pot să renunţ să simt faţă de el ceea ce simt.

— Asta nu e bine pentru tine, îi spuse Macomber. Pentru că el ar putea să-îi fie un bun prieten. Un prieten foarte loial.

— Nu vreau să mai vorbim acum despre el.

Macomber îşi studie fiul.

— Vreau ca tu să lucrezi la Metronics, Eliott. Ştii bine asta. Nimic nu m-ar încânta mai mult decât asta. Şi vreau ca să te implici mai mult în *angka;* pot să ţin cont de opiniile tale. De exemplu, propunerea lui Sullivan de înfiinţare a unui comitet de investigaţii. E implicat şi secretarul de stat; trebuie s-o facă, pentru că departamentul lui a avut responsabilitatea faţă de imperfecţiunile sistemului de securitate constatate la Cairo. Dar Findlan va trebui să depună mărturie şi lucrurile pot evolua prost pentru el. Şi CIA îşi are partea ei de vină. Findlan va face parte din *angka.* Nu cred că ai bănuit asta până acum. Ei bine, acum ştii şi tu. Crezi că el poate face faţă furtunii? Încă n-am finalizat vreo înţelegere cu el; putem întrerupe oricând orice contact cu el. Dar lucrul acesta trebuie să se petreacă în următoarele câteva zile ca să evităm orice ... neplăcere.

— Din ceea ce ştiu eu despre Marcus Findlan, poate rezista cu brio la această furtună şi în general oricărei lovituri ce i-ar fi destinate lui, spuse Eliott.

Se ridică la rândul lui în picioare.

— Dar înainte de a continua discuţia, vreau să-ţi spun că eu nu ştiu dacă doresc să ştiu mai multe lucruri despre *angka.* În prezent nu cunosc decât fragmente disparate. Nu am o imagine clară asupra implicaţiilor sale globale. Şi pentru moment aş prefera să mă abţin şi s-o lăsăm deoparte. Lasă-mă să mă concentrez asupra firmei Metronics, eşti de acord cu mine?

Macomber dădu afirmativ din cap.

— Fie cum vrei tu. Dar nu vreau să ai vreun resentiment în clipa în care nu eşti primit la discuţiile pe care trebuie să le am cu Khieu pe această temă.

Eliott schiţă un zâmbet.

— Ţi-o promit.

Se aplecă pentru a-şi ridica prosopul şi se îndreptă spre uşă.

— Ar mai fi un singur lucru, Eliott.

Acesta se întoarse spre Macomber.

— Da?

— Dacă Khieu n-ar fi pătruns în camera unde erai tu şi cu

femeia Christian, ţi-ai fi dat foarte repede seama care erau de fapt intenţiile ei. Ştiu asta; la fel de bine o ştii şi tu.

Îl fixă cu privirile pe Eliott.

— Ce-ai fi făcut atunci?

În ochii lui Eliott se putea citi emoţia.

— Cred c-am iubit-o, tată.

Vorbea cu o voce slabă, dar fără ca aceasta să-i tremure.

— Nu-mi cere să aleg acum.

Capul scafandrului ieşi la suprafaţa apei, purtând o mască neagră cu urme de nămol. Reflectoarele îndreptate spre heleşteu îşi trimiteau puternica lor lumină asupra corpului scafandrului. Razele păreau că se sfărâmă lângă el şi apoi se spărgeau în fragmente ce ţâşneau în toate direcţiile precum cercurile din ce în ce mai mari ale unor unde magice. Lumina reflectată făcea imposibil efortul de a-i distinge chipul.

Thwaite avusese de aşteptat mult timp până în acest moment. Trecuse bine de miezul nopţii. Bradford Brady, comandantul poliţiei din Kenilworth, se purtase dur, fusese incorect cu el, deranjându-l vădit prezenţa unui străin care ştia mai mult despre un caz ce ţinea clar de jurisdicţia lui. Asta îl şi făcuse ca în primul moment să i se opună făţiş.

— Nici nu vreau să aud despre aşa ceva; nu vreau să ştiu despre aşa ceva, spusese el cu vocea aceea ciudată, neplăcută şi destul de joasă. Era un individ mărunţel, cu un nas mic şi cârn, roşu la faţă.

Nu puteai să discuţi rezonabil cu el, aşa că Thwaite se hotărî rapid să îi forjeze mâna.

— Nu cred că vrei, comandante, ca treaba asta să ajungă la urechile procurorului general al statului Illinois, aşa-i?

— Poftim?

— Nu-ţi cer decât ceva personal suplimentar. Câţiva scafandri şi echipamentul standard de salvare, dotat cu reflectoare. Nu e mare lucru.

Bradford Brady îşi întoarse capul spre Pleasent.

— Ce vrea să spună cu biroul procurorului general?

— Nici nu merită să ne facem atâtea griji, vorbesc serios. Nici sergentul Silvano şi nici eu nu dorim să creăm mai multă vâlvă decât e necesar. Pentru moment rămâne doar între dumneata şi

noi doi de faţă.

— Nu vreau ca afurisitul ăla de procuror general să-mi bâzâie pe la urechi, bubui Brady. Parcă n-aş avea deja destule belele pe cap.

Thwaite ridică din umeri.

Bradford Brady se uită chiorâş la Thwaite.

— Ce vânt împuţit mi te-a adus în cale, Thwaite? Asta-i tot ce-aş vrea să ştiu. Făcu apoi un gest spre Pleasent şi mârâi.

— Dă-i ce vrea, sergent.

Thwaite putu să vadă acum că scafandrul adusese ceva cu el de pe fundul lacului. Acesta alunecă puţin pe nămolul aflat sub picioare şi se scufundă până la nivelul umerilor. Partenerul lui îi întinse o mână şi îl trase spre el. Reuşiseră împreună să scoată obiectul din apă.

Acesta era plin de noroi şi de rădăcini de nuferi, iar unul dintre scafandri îngenunche pe mal şi aruncă pe el apa luată cu căuşul palmelor.

Thwaite se apropie de ei. Putu să distingă bine emblema „RCA”. Scafandrul continuă să spele obiectul şi reuşi să cureţe porţiunea superioară a acestuia. Era un videocasetofon. Brady se uită la aparat fără să scoată o vorbă.

— O ai la tine? întrebă Thwaite şi îşi întinse o mână.

Silvano îi dădu lista pregătită de compania de asigurări şi care conţinea obiectele ce dispăruseră din locuinţa senatorului Burke. Thwaite urmări cu degetul pe lista până când găsi videocasetofonul. Era un „RCA”. Cu toate astea, trebuia să fie sigur.

— Spune-mi seria înscrisă pe spatele lui, îi spuse el scafandrului.

Bărbatul se aplecă şi îşi aprinse lanterna.

— Cinci patru şase trei unu opt E, citi el.

— Asta e! strigă Thwaite. Înseamnă că totul zace pe fundul lacului!

Ajunşi din nou în locuinţa senatorului, el trebuia să îi mai pună nişte întrebări lui Pleasent. Pentru el n-avea nici o importantă faptul că poliţia din Kenilworth n-avusese în primul moment nici un motiv ca să nu creadă că era vorba de o omucidere tipică. Poliţiştii recurseseră la nişte raţionamente normale, mulţumindu-se cu ceea ce le oferea aparenta. Dar el nu îi putea ierta pentru

superficialitatea lor.

Thwaite se îndepărtă de mijlocul camerei, locul unde erau adunaţi toţi ceilalţi. Începu să se plimbe prin cameră, mişcând pe rând de lângă perete câte o canapea, un scaun sau o masă. Ajunse şi la şemineul în dungi albe şi negre ce fusese construit într-o manieră modernă, placat cu bucăţi de marmură. Unghiurile lui ascuţite îi făcură greaţă. Se ghemui.

Curios lucru. Grătarul avea nişte urme mai negre, ceva funingine de dată recentă. Schimbă unghiul din care privea.

— Ce mai e şi cu chestia aia de acolo? întrebă el.

Pleasent se apropie şi el ca să vadă.

— Nu ştiu.

— Se găsea aici în noaptea crimei?

— Un moment. Sergentul îşi deschise un carneţel îmbrăcat în piele neagră de porc, făcându-l pe Thwaite să-şi strâmbe dezgustat buzele. Pleasent frunzări paginile până când găsi locul pe care îl căuta.

— Mda.

Thwaite îşi scoase un pix cu pastă din buzunarul de la piept şi scormoni cu el prin cenuşa aflată sub grătar. Aceasta nu fusese băgată de seamă din cauza culorii negre a plăcilor din interiorul şemineului.

— Al naibii de multă cenuşă.

Reuşi să pescuiască cu pixul un cerculeţ de cenuşă.

— Cea mai mare parte din ea a ars până a devenit pulbere, rosti el cu o voce slabă.

— Asta sugerează, spuse Silvano, că cel care a ars hârtiile n-a vrut să mai bage de seamă şi altcineva.

— Fie senatorul Burke, fie ucigaşul lui, spuse Pleasent.

— Cred că-l putem scoate din discuţie pe senator, rosti Thwaite. Dacă el ar fi fost cel care s-ar fi ocupat de treaba asta, cred că ar mai fi rămas fragmente nearse din hârtie. Pentru că s-ar fi grăbit. Dar materialul de faţă a fost întâi ars şi *apoi* frământat până a devenit pulbere.

Îşi ridică privirile spre ceilalţi.

— De ce? Ca să se asigure că n-o să mai putem reconstitui ceva în laborator?

Cerculeţul din cenuşă se spulberă şi se împrăştie sub efectul gravitaţiei, făcându-l pe Thwaite să-şi bage pixul în buzunar. Se

ridică în picioare.

— Domnilor, spuse el, undeva aici, în acest coşmar alb cu negru, se află locul unde au fost ascunse odinioară aceste hârtii. De ce n-am încerca să vedem peste ce-am putea da?

Căutările lor durară trei ore şi jumătate. Thwaite şi cu Silvano intrară în camerele ce formau dormitorul principal, iar poliţistul din Chicago începu din nou să scotocească prin fiecare sertar al comodei late pentru a se asigura că nu omisese ceva. Amândoi erau frânţi de oboseală; trecuse de ora patru şi jumătate noaptea.

Thwaite stătea la un capăt al comodei şi-l observa din profil pe prietenul lui şi comoda lăcuită în negru.

— N-ai ajuns până la fundul sertarului, spuse el automat. Nu vă învăţa şi treaba asta la Academia de poliţie?

Silvano mârâi.

— Ce tot vorbeşti acolo? Doar pot să fac aşa ceva cu ochii închişi, chiar legat la mâini. Sigur că am dat de fundul sertarului. Ce crezi tu, că sunt novice?

Thwaite deveni brusc interesat.

— Da? Vezi tu, de aici unde mă aflu eu se vede că ai mai putea înainta cu încă vreo 10-12 centimetri.

Thwaite îşi plimbă degetele pe sub comodă, în spaţiul rămas până la podea. Nimic. Dar atunci când făcu acelaşi lucru şi deasupra, dădu peste o uşoară protuberantă. Pe scândură se afla un mic zăvor negru, de o nuanţă mai mată.

Câteva clipe mai târziu, el şi cu Silvano stăteau în faţa comodei. Aranjate frumos în faţa lor, se aflau nişte bibliorafturi ordonate alfabetic. Erau mai mult de douăzeci, dar nu erau reprezentate toate literele alfabetului.

Începură să le citească conţinutul. Thwaite îşi ridică într-un târziu privirile.

— Mâi să fie, rosti el. S-ar părea că senatorul vostru Burke era un băieţel cam curios.

— Iisuse Hristoase! spuse şi Silvano, şuierând printre dinţi. Nu-i de mirare că n-a întâmpinat nici o opoziţie. Aici există suficiente dovezi pentru a pune sub acuzare mai mult de jumătate din oficialităţile statului Illinois!

— Chiar şi mulţi din afara statului vostru, adăugă Thwaite.

— Aici e dinamita, spuse Silvano. E clar că Burke se afla în

posesia unui material pe care ucigaşul îi voia distrus. Dar acesta a dispărut acum fără nici o urmă şi trebuie s-o luăm de la zero.

— Poate că nu, rosti Thwaite. Uite ce-am găsit lipit de partea de sus a seifului.

Îşi deschise palma şi le arătă tuturor conţinutul. În căuşul palmei se afla o bucăţică de bandă adezivă folosită de electricieni. Iar prinsă de ea se afla o cheie.

Acum aceştia erau chiar speriaţi de-a binelea de el. Spaima se prelingea prin porii pielii lor precum o sudoare rece. Erau înspăimântaţi de uniforma lui; nici măcar nu mai îndrăzneau să-i privească faţa.

Fuseseră atât de bine dresaţi încât feţele oamenilor, personalităţile relevate de acestea, orice urmă de sentiment uman ce s-ar fi putut citi pe ele, toate acestea nu mai însemnau nimic pentru ei.

Iar acum le era frică ca nu cumva să răspundă greşit la întrebările lui.

Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee despre femeia pe care o căuta el. După-amiaza târziu Khieu dădu de un bătrân. Acesta stătea pe buturuga unui copac putrezit, în vreme ce furnicile mişunau printre degetele lui pline de bătături. Satul se afla undeva spre răsărit, la o distanţă de câteva sute de metri.

Îşi ridică privirile atunci când simţi că se apropie Khieu de el, dar îşi reluă imediat lucrul. Ţinea între genunchii lui osoşi o cască militară americană uzată. Folosea o pilă cu dinţii mari ca să îi dea forma care îi convenea mai bine.

— Bine că cel puţin ţie nu ti-e frică de mine, bătrâne, îi spuse Khieu şi se aşeză pe vine lângă el.

— Şi de ce ar trebui să-mi fie? îl întrebă bătrânul Khmer. Ce-ai mai putea să-mi faci şi tu? De ani de zile mi-a murit soţia. Toţi fiii mei au murit în război. Unii au fost recrutaţi de Khmerii roşii, ceilalţi au murit atunci când ne-a fost bombardat satul. Am locuit pe vremea aia înspre sud, lângă Svay Rieng.

Degetele lui zbârcite îşi văzură de lucru.

— *Chef Khmau* ne-a copleşit, gândindu-se doar la răzbunare. Femei violate, copii măcelăriţi. În vârful suliţelor purtau capete de prunci atunci când intrau prin sate şi drept urmare n-au

întâlnit decât o slabă rezistentă. Orăşeni şi preoţi erau zilnic omorâţi în masă.

Îi tremurară puţin degetele, iar pila lucea în lumina puternică a soarelui.

— Apoi au venit *Yuon*-ii, alungându-i pe Khmerii roşii. Noi suntem mântuitorii Kampuchiei, aşa spuneau ei tuturor. Vedeţi, noi nu îi măcelărim pe Khmeri, aşa cum procedează proprii lor conaţionali. Noi ne purtăm cu ei mai bine. Apoi au confiscat întreaga noastră recoltă, peştele cules de pescari. Nurorile şi nepoţii mei au murit de foame sau de boli al căror număr l-am uitat de mult. N-a mai rămas nici urmă de onoare pe lume.

Se apucă din nou de treaba deja începută.

— Aşa încât vă râd în faţă atunci când mi se dă un ordin. Ce-aş mai avea de pierdut? Propria mea viaţă? Mai are oare ea un preţ în ziua de azi?

Mormăi ceva pentru sine şi scuipă într-o parte.

— Aşa că azi ei mă lasă în pace. E motivul pentru care pot să-mi dau seama că eşti nou prin aceste locuri. Pleacă. Nu pot să fac nimic pentru tine. Sunt bătrân şi ochii mei au văzut mai mult decât ar fi trebuit ei să vadă. Noaptea mă rog ca puzderia de boli care îi loveşte pe toţi cei din preajma mea să mă infecteze şi pe mine. Şi cu toate astea, văd că rămân neatins. Sunt încă un om întreg, dacă pot să spun aşa ceva.

— Eu nu îţi cer decât nişte informaţii.

Ceva anume din vocea lui Khieu îl făcu pe bătrân să se oprească. Îl privi cu atenţie pe Khieu.

— Tu nu eşti ca ei, spuse el fără grabă şi întrebându-l, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar uniforma …

— Proprietarul ei iniţial n-a mai avut nevoie de ea.

Bătrânul începu să rânjească, ştirb.

— Da, spuse el cu un ton dintr-o dată mai vesel. Da, înţeleg acum.

Îşi împinse trupul lui fragil către Khieu.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos, *tovarăşe?*

Ultimul cuvânt fu spus cu multă ironie.

— Caut o femeie. S-ar părea că a trăit un timp în junglă … prin 1969 sau 1970.

Khieu începu să-i dea detalii despre ea.

— Hm, rosti bătrânul într-un târziu.

Îşi puse lângă el casca militară, renunţând să mai lucreze.

— Nu ştiu. Am auzit despre o persoană, poate cineva care semăna cu cea pe care o cauţi. Se presupune că avea o ambarcaţiune fluvială sau ceva asemănător ... să mă mai gândesc puţin ... da, lângă Stung Treng, spre est. Aproape de Mekong. Foarte aproape de cascada Kong, după câte mi s-a spus.

Dădu din cap.

— Soldaţii îmi spun tot felul de poveşti. Ei se duc acolo, doar ştii bine, atunci când pot s-o facă. Cam asta e tot ce-am putut să aflu. Frânturi ciupite de ici, de colo. Urechile mele încă aud destul de bine şi mintea nu mă înşeală. Am reuşit să-i conving pe *Yuoni* să mă lase în pace. La fel şi cu ai noştri. E un lucru mult prea ruşinos pentru mine să mă tot gândesc la asta. Din nou dădu din cap. E un lucru dezonorant, spuse el.

— Apropo de femeie, îl îndemnă Khieu.

Bătrânul ridică din umeri.

— Cine poate să ştie dacă ea a mai rămas acolo? Eu nu ştiu şi nici nu te-aş sfătui să tot întrebi prin preajmă.. Dar ei toţi se duc la ea, inclusiv cei din eşaloanele superioare. *Yuon,* Khmeri roşii, chiar şi sovieticii, aşa am auzit, deşi n-aş pune prea multă bază pe astfel de poveşti. Dar oricum ar fi, ea trebuie să fie o târfă cu totul deosebită de celelalte, pentru că nici unul dintre ei n-a reuşit s-o îmblânzească. Tuturor le e frică de ea, aşa cred. Sincer să fiu, nu pricep de ce. O târfă rămâne tot o târfă. Cu toate astea, ei s-ar putea sătura oricând cu femeile pe care pun mâna în orice sat pe care-l întâlnesc în drum. Însă ei tot fac acea călătorie spre est ca să-i facă o vizită. Înseamnă că ea are ceva cu totul *special,* aşa trebuie să fie. O zeiţă, o *apsara,* care să-i poarte în carul ei de aur până când ei leşină din cauza oboselii şi a plăcerilor trupeşti în exces.

Khieu îi mulţumi bătrânului şi îl lăsă acolo unde îl găsise, pilind în continuare casca militară şi transformând un instrument de luptă în ceva ce îi producea plăcere.

Khieu se gândi că merita să facă acea călătorie lungă către est. Femeia aceea semăna cu Tisah. Ea fusese un fel de prostituată atunci când o cunoscuse tatăl lui şi nu exista nici un

motiv ca să se fi schimbat între timp. Era mai tânără cu paisprezece ani în urmă; ar trebui să fi rămas suficient de tânără pentru a stârni pasiuni, suficient de matură ca să fi deprins în timp măiestria amorului.

Făcu drumul înapoi, luând-o pe la marginea satului şi urmărind perimetrul acestuia până când reuşi să dea peste ceea ce căuta el de fapt. Un sergent îşi lăsase bicicleta fără să o păzească nimeni, probabil că se dusese să transmită un mesaj.

Khieu luă bicicleta.

Ajunsese deja la nord de Siem Reap, dar mai avea de traversat zona de deasupra districtului fertil care avea în centrul ei lacul Tonle Sap şi care traversează toată Kampuchia de la nord-vest către sud-est. Cerul, gălbui şi înnorat, nu dădea totuşi, semne de ploaie.

Deşi făcu tot posibilul să evite patrulele RPK atunci când i se oferea ocazia, Khieu nu se mai simţi obligat să se ferească de ei tot timpul. În definitiv, el era căpitan în armata lor şi puţini erau ofiţerii care să aibă gradul necesar care să le permită să-i pună întrebări legate de activitatea lui.

Nu de puţine ori reuşi să-şi urce bicicleta într-un jeep şi s-o aşeze de-a curmezişul acestuia. I se oferiră numeroase prilejuri să călătorească într-un car tras de boi, dar acest mijloc de locomoţie era şi mai lent decât propriul său mijloc de transport.

Ca peste tot în Kampuchia, văzu schimbările impuse de Khmerii roşii în agricultura ţării. Tradiţionalele diguri arcuite ce îi serviseră atât de bine pe ţărani în timpul regimului Sihanouk, fuseseră, bineînţeles, denunţate de către Khmerii roşii odată cu preluarea puterii, ca fiind de natură contrarevoluţionară. Îi obligaseră pe ţărani să muncească nu la culegerea recoltelor, ci la refacerea digurilor, în aşa fel încât să fie construite în unghiuri drepte. Drept rezultat, mii de hectare de teren agricol fuseseră inundate pe una din laturile „digurilor revoluţionare”; iar cealaltă parte devenise prea uscată pentru a permite cultura orezului. Pentru că ei încălcaseră o regulă esenţială, ce ţinea de specificul acelor terenuri.

Ocoli în mod deliberat complexul Angkor Wat, dar probabil subconştientul său îi impusese acest lucru, se apropiase suficient de mult de el încât să vadă nu numai urmele lăsate de mitraliere şi de mortiere pe marile capete cioplite în stâncă, dar şi teribilul

regres suferit de oraşul acela sacru din cauza nepăsării înfiorătoare a celor ce se aflau la putere. Jungla îşi impunea din nou supremaţia, copacii creşteau înfigându-şi rădăcinile peste arcade, tot felul de plante se strecurau printre blocurile din piatră, jucând rolul unor pene ce reuşeau să slăbească orice structură, distrugând acele edificii centimetru cu centimetru, an de an, mâncându-le astfel din interior şi din exterior. Războiul acela lung nu reuşea să provoace decât nişte răni minore în comparaţie cu rapacitatea junglei şi a hoţilor ce se strecurau în timpul nopţii ca să taie şi să desprindă capetele zeilor Khmer de odinioară.

N-ar fi putut să precizeze numărul zilelor ce trecuseră, numărul nopţilor în care dormise bine sau nu reuşise deloc să doarmă. Canonada prelungită a armelor, când departe de el, când foarte aproape, îl însoţea în permanenţă. Bine că cel puţin lumina zilei era cea care îi permitea să se mişte, făcându-l să constate că avansa în continuare.

Coşmarurile îl urmăreau în întunericul nopţii, fie că era sau nu adormit. Viziuni ale propriului său trecut îl hăituiau precum tigrii ce umblau cu colţii în văzul lumii, dornici să-l distrugă. Scheletele prietenilor săi dansau macabru în lumina lunii; înspăimântătoarea imagine a mamei sale nebune, legănându-se într-una şi cântându-şi melodii din copilărie ca să poată adormi, această imagine ţâşnea parcă din el odată cu o duhoare ce îi întorcea stomacul pe dos. Şi la toate acestea se adăuga propriul său sentiment de vinovăţie pentru că o abandonase pe Malis, pe frăţiorul şi pe surioara lui pe care nici măcar nu apucase să-i cunoască aşa cum s-ar fi cuvenit, totul pentru a-l urma pe Sam. Sam, cel pe care îl admirase mereu şi spre care îşi ridicase privirile cu un sentiment similar celui pe care îl simţea atunci când îl privea pe Preah Moha Panditto, preamărindu-l odată cu izbucnirea războiului, eveniment ce îi demonstrase eroziunea puterii lui Buddha. Pacea era atunci pentru el un concept mult prea periculos pentru a se gândi la el. Îi luase locul revoluţia, iar pacea nu reprezenta pentru el o armă pe care o putea utiliza împotriva duşmanilor pe care îi ura de moarte: Sihanouk, americanii şi vietnamezii. Să ardă tot ce-i vechi! Să ardă! Să ardă! ...

... înainta numai în timpul zilei. Dar noaptea aluneca din ce în

ce mai mult în craterul vulcanic al vieţii sale, petrecute sub imperiul vechilor spaime.

Nu departe de Preah Vihear se afla Stung Treng. Oraşul era situat dincolo de meandrele fluviului Mekong, imediat la sud de cascada Kong şi de locul unde începea să curgă râul cu acelaşi nume. Khieu se gândi că era imposibil să dea peste barca ce servea drept locuinţă la o distanţă atât de mică de oraş. În primul rând, pentru că era prea multă populaţie în zonă. În al doilea rând, pentru că era mult prea în nord, prea aproape de presupusele citadele ale Khmerilor roşii pentru ca vietnamezii şi sovieticii să îndrăznească să se aventureze atât de departe. Chiar dacă RPK se mândrea cu faptul că majoritatea locuitorilor populau în continuare partea centrală a Kampuchiei, în Interiorul districtului fertil din jurul lacului Tonle Sap, Khieu ştia mai bine care era adevărul. Existau multe insule de civilizaţie, fie sub controlul Khmerilor roşii, fie sate ce nu se aflau sub controlul RPK şi care rămâneau astfel izolate de-a lungul frontierelor ţării.

El nu pătrunsese decât rareori atât de departe spre nord-est, Iar locurile îi erau cu totul necunoscute. Dar dispunea de suficiente cunoştinţe asupra zonei din cursul activităţii îndeplinite la Pan-Pacifica în legătură cu refugiaţii Khmeri.

Începu să audă zgomotul produs de cascadă, undeva în amonte, un fel de fundal sonor pe care îl percepu mai mult ca o presiune în aer decât ca pe un sunet distinct. Jungla era deasă, iar el se apropia de malul fluviului Mekong. Aici, cursul apei nu era prea lat şi putu zări o întindere triunghiulară de pământ ce despărţea acel braţ al marelui fluviu de firul său principal.

Logica îl îndemna să traverseze afluentul şi să exploreze fluviul înspre sud, dar instinctul îl sfătui să procedeze altfel. Îşi abandonă bicicleta, ascunzând-o într-un loc pe care îl memoră bine. Apoi începu să se furişeze către sud, mergând pe malul afluentului.

Curentul nu era atât de puternic aici. Apa murdară reflecta în mod inegal imaginile oferite de jungla din jur. Era o zi fierbinte. Insectele bâzâiau şi împânzeau aerul umed. Din câte reuşi să-şi dea seama când privea prin spărturile în frunzişul des, cerul căpătase o tentă întunecată, semn că se apropia ploaia.

Ca pentru a-i confirma bănuielile, câteva minute mai târziu auzi bubuitul tunetelor. Aerul stătut începu brusc să prindă viaţă

şi presiunea începu să crească pe măsură ce frontul atmosferic jos începu să se deplaseze. Se auziră din nou tunete ce bubuiau, lovindu-se de munţii ce se ridicau spre vest, în Preah Vihear.

Norul insectelor începu să devină tot mai dens, obligându-l pe Khieu să-şi protejeze faţa cu mâna şi să respire pe nas cât mai puţin adânc. Mări viteza cu care mergea.

Îşi aruncă pentru a patra oară privirile în apa murdară şi o văzu: o siluetă întunecată şi prelungă ce se ridica din apă. Nu se mişca şi nici nu se mişcase de o lungă perioadă de timp, cel puţin aşa i se păru lui. Lianele îşi întinseseră tentaculele şi reuşiseră să îi acopere prora ridicată mult în vânt. Observă că saula ce susţinea velatura de deasupra bompresului era învăluită de frunze.

În timp ce se apropie şi mai mult, văzu cum plutea lângă ţărm o scândură îngustă ce ar fi trebuit să servească la urcat pe punte. Nu se vedea nici ţipenie de om. Se apropie cât de mult îndrăzni s-o facă şi apoi se ghemui ca să observe fără să fie prea vizibil pentru cineva care s-ar fi aflat prin preajmă. Se uită la barcă, la doc şi la zona din imediata sa apropiere. Auzi gălăgia maimuţelor, simţind o dată chiar paşii unui animal de pradă, probabil o felină de talie mare. De undeva, din vârful copacilor ce se aflau lângă malul apei, ţâşniră trei păsări cu penajul roşu şi galben, zburând un timp deasupra apei, ridicându-se apoi din nou spre cer şi apoi ascunzându-se prin frunzişurile dese de pe malul celălalt.

Asta a fost tot.

Şi cu toate astea, Khieu aşteptă aproape 45 de minute până să facă prima mişcare. Iar atunci când se mişcă, îţi făcea impresia că urmăreşti felul în care se descolăceşte un şarpe. Fără nici un zgomot, se ridică în picioare şi îşi croi drum prin vegetaţia luxuriantă până când ajunse la scândura ce ducea spre barcă.

Doar doi paşi mari, pe care îi făcu fără nici un efort aparent şi ajunse la bord. Barca era suficient de mare ca să poată servi drept locuinţă, având un spaţiu destinat punţii mai mic decât ar fi fost normal pentru o ambarcaţiune de acea lungime. Ţinându-şi capul aplecat, coborî sub punte.

Simţi un miros urât. Coborî rapid scara şi înaintă pe coridorul îngust, acoperit de panouri din lemn. Probabil că atunci când

fusese ea construită, barca dispusese de mai multe dormitoare. Acum nu mai avea decât unul singur. Exista un salon, o bucătărie, o toaletă şi chiar şi o bibliotecă. Dar dormitorul era cu adevărat uriaş. Şi era plin de sânge.

Trei cadavre zăceau claie peste grămadă, jumătate pe pat şi jumătate în afara lui. Mâinile lor se încleştaseră de cearceafurile din mătase până îi se albiseră degetele. Şi toţi erau goi puşcă.

Erau doi bărbaţi şi o femeie. Khieu găsi două uniforme pe canapeaua aflată lateral faţă de pat. Amândouă purtau tresele maro şi roşii purtate de Armata Roşie. Mirosi ţevile pistoalelor lor. Nu fuseseră folosite recent. Oare cei doi nu avuseseră nişte santinele? În nici un caz n-ar fi venit aici singuri; ar fi trebuit să îi conducă măcar un şofer.

Femeia fusese deosebit de frumoasă: avea o piele arămie, mătăsoasă şi destul de întunecată. Khieu aprecie că avea în jur de 30 de ani. Se potrivea cu informaţiile pe care le ştia despre Tisah. Unul dintre ruşi zăcea prăvălit peste coapsele ei larg deschise, iar celălalt încă îi strângea cu mâna un sân.

N-avea nici o posibilitate să-şi dea seama dacă era într-adevăr vorba de femeia pe care Macomber o căuta cu atâta disperare. Khieu avea în faţa lui trei trupuri decapitate.

Controlă rapid camera, dar nu dădu peste nimic personal, vreun jurnal sau orice lucru care ar fi putut să-i sugereze care era adevărata identitate a femeii.

Datorită mirosului puternic se văzu obligat să renunţe în cele din urmă şi se urcă din nou pe punte. Făcu rapid turul punţii. Pe partea dinspre râu a bărcii, cam la o treime de proră, dădu peste o undiţă subţire din bambus. Firul întins de gută pătrundea în apa murdară.

Khieu ridică undiţa şi trase puţin de fir. În apă zăcea un obiect greu. Începu să tragă de el.

Din adâncul apei începu să se ridice ceea ce la început semăna cu un fel de pată amorfă şi plină de noroi, dar atunci când îl scufundă uşor în apă de câteva ori, configuraţia obiectului respectiv deveni tot mai clară.

Mai întâi locul unei urechi maro, apoi şuviţe ude de păr castaniu, năclăite cu un fel de cocoloaşe lungi şi negre. Conturul unui nas, o bucăţică dintr-un obraz, urmată de un alt obraz, apoi încă un obraz, până când avu certitudinea că la celălalt capăt al

firului se aflau capetele celor trei amanţi de sub punte.

— Cum găseşti munca noastră?

Era o franceză stâlcită, cu un ton oarecum familiar. Khieu se întoarse rapid şi văzu o siluetă îmbrăcată în uniforma neagră din pânză a Khmerilor roşii. Avea înnodată la gât o eşarfă roşie şi bărbatul, în loc să aibă o puşcă simplă de tip Thompson, vreo vechitură americană din timpul celui de-al doilea război mondial, aţintise asupra lui un automat sovietic AK-47.

Pe faţa plată ochii îi străluceau ca nişte mărgele negre. Un rânjet satisfăcut se întindea pe buzele lui groase şi murdare.

— Khmer trădător ce eşti! Stăpânii tăi sovietici te-au trimis aici ca să vezi ce s-a întâmplat cu strategii lor.

Râsul lui semăna cu lătratul unui câine.

— Ei bine, iată-i.

Îşi ţinu semeţ capul pe spate şi Khieu putu să vadă nuanţa diferită a unui ochi şi care îi dădea acestuia un aspect uşor lăptos.

— Să ţi-o spun eu, ei nu s-au dovedit nişte *luptători.* N-au ştiut cum să se apere; n-au ştiut cum să moară. Dar asta pentru că eu sunt un demon venit din ceţurile Nordului şi ei nu mi s-au putut opune.

Făcu un gest scurt.

— Numele tău! Repede!

— Sok.

— *Mit* Sok. Eu sunt Toi. În zilele ce vor urma o să fim foarte intimi, tu şi cu mine. Mai intimi decât nişte amanţi, mai intimi chiar decât frate cu frate.

Dădu din cap cu înţelegere.

— Uită-te cum se clatină capetele în bătaia vântului, *Mit* Sok. Studiază-le bine ca să ajungi să cunoşti natura mizerabilei tale morţi înainte să încep să mă ocup de tine. O să dureze al naibii de *mult* până când ai să mori. Şi cu multe zile înainte ca să mori, asta pot să ţi-o promit eu, ai să te rogi de mine să-ţi înfig capul în vârful unei suliţe.

Khieu îndreptă undiţa spre dreapta lui şi aşeză pe punte, la picioarele sale, ţestele acelea înspăimântătoare. Din ele nu mai curgea sânge, era normal. Drept consecinţă, capetele păreau albe precum ceara, iar pielea se învineţise din cauza statului în apă. Apa se scurgea din gurile lor întredeschise, şiroind pe

scândurile punţii.

— Târfa asta a fost *kbat.* O trădătoare ca şi tine, *Mit* Sok. Ea se culca cu noi, dar se culca şi cu *Yuonii* şi cu stăpânii lor, sovieticii. Scuipă cu năduf, împrăştiindu-şi flegma galbenă peste cele trei ţeste.

— Pol Pot a decis că ea trebuie să moară. Şi acum o să luăm capul ei şi capetele amanţilor ei şi o să le ducem din nou în Sud, ca să le arătăm atunci când la Phnom Penh vin vizitatori cărora îi se îndrugă de către *Yuoni* tot felul de minciuni despre Khmerii roşii şi cât de mult se afla sub control „noua Kampuchie”. *Nimic* nu este sub control. Acesta e un război total. Iar ei ştiu asta, *Yuonii şi* le e frică. Chiar cu ajutorul dat de sovietici, tot le e frică. Şi nu pot să-i învinovăţesc pentru asta.

— Şi iată-l pe marele eliberator al Kampuchiei, rosti Khieu iar din vocea lui reieşea tot dispreţul pe care îl simţea. Care se furişează în apropierea soldaţilor ce nu îi bănuiesc prezenţa, dezbrăcaţi şi neînarmaţi şi care îi ucide cu multă uşurinţă, croncănind apoi despre marea lui pricepere.

Clătină din cap.

— Mă dezgustă gândul că tu mai crezi în continuare în faptul că Pol Pot e mai bun în vreun fel decât *Yuonii.* Ei bine, adevărul este că şi unii şi alţii sunteţi la fel: nişte ucigaşi, dornici să şteargă orice urmă din trecutul nostru. Noi nu mai avem nici un trecut; iar prezentul nostru nu este de deloc mai bun. Şi atunci cum ne va fi viitorul? Între voi. Khmerii roşii şi *Yuonii,* cui îi pasă de popor? Voi sunteţi cei care îi exploataţi şi care vă folosiţi de ei. Voi n-aveţi nici o urmă de sentiment pentru ei.

Toi scuipă din nou.

— Chiar crezi că ţăranul simplu e suficient de inteligent ca să ştie ce doreşte? Hal El e interesat doar de recolta lui şi cum să-şi hrănească familia. Iar în zilele acelui trecut pe care tu îl lauzi cu atâta înfocare, el stătea, atunci când ar fi trebuit să muncească, lenevit de viermii ce propovăduiau „gloria” lui Buddha. Bine măcar că *aceştia* au fost exterminaţi.

— Împreună cu toţi intelectualii, adică nucleul care ar fi putut...

— *Tăcere!* mugi Toi. De ce-o fi trebuit să-mi pierd vremea cu tine? Uită-te la tine! Te-ai alăturat *Yuon*-ilor, împotriva propriei tale ţări!

Îşi armă automatul AK 47.

— Dă-i drumu', *kbat,* pune-le pe umăr! Ai de cărat capetele până la locul ales de mine. Acolo unde n-o s-audă nimeni gemetele agoniei tale şi nici când ai să cerşeşti îndurare, acolo unde duhoarea produsă de excrementele tale n-o să supere pe nimeni, pe nimeni altcineva decât fluviul şi jungla, iar acestora nici n-o să le pese de tine!

Khieu se aplecă şi apucă firul unditei. În clipa în care făcu acel gest, capetele se învârtiră lent prin aer, făcând în aşa fel încât capul femeii ajunse chiar în faţa lui. Şi în acel moment simţi cum toată fiinţa lui e cuprinsă de o sudoare rece. Auzi în urechi un bubuit, era Toi care ţipa la el de undeva de departe, de la capătul unui tunel lung şi întortocheat.

Pentru că văzu că acei cercei ce străpungeau lobii urechilor ei erau rubinele în formă de floare de lotus pe care îi purtase sora lui. Şi fiecare faţetă special tăiată a lor părea să îi sfâşie memoria precum tăietura făcută de un fier roşu: mărimea şi forma lor erau perfect identice, iar lucrătura lor nu putea fi confundată. Şi în cele din urmă află adevărul, un adevăr teribil şi de neînţeles. Capul acela, pe care îl ţinea în faţa lui şi care se legăna înainte şi înapoi ca un fel de totem cu ochi umflaţi ca de broască, nu era capul lui Tisah.

Era capul lui Malis.

APRILIE 1969

ZONA 350. CAMBODGIA.

Khieu îl văzuse pentru prima oară pe Macomber atunci când acesta cobora din cerul cuprins de vâlvătaia luptelor.

Khieu, aflat într-un ascunziş, îl urmărise cu privirile. Macomber se balansa ca un pendul; puternicul zgomot al motoarelor îi afecta lui Khieu timpanele, în vreme ce aerul exploda în jurul lui

ca urmare a preciziei tirului ce venea de sus, însoţit de rafale de vânt ce înclinau vârfurile palmierilor înalţi. Avu impresia că universul nu mai era constituit decât din nişte vibraţii deosebit de puternice care îi zgâlţâiau oasele, punctate la intervale dese printr-o puzderie de explozii ucigaşe.

Trasoare roşii zburau ca nişte raze laser pe lângă chipul încrâncenat şi nemilos al lui Macomber, luminându-i obrajii. Khieu avu impresia că el era mai mare decât însuşi viaţa, cu uniforma lui neagră, trăgând rapid rafale precise către tabăra Khmerilor roşii în timp ce ajunse la distanţa care să-i permită acest lucru. Era însoţit de alţi patru paraşutişti.

Chiar după trecerea anilor, timp în care aflase întreaga poveste, lui Khieu i se păru ciudat să vadă cinci oameni din rasa albă şi pe care îi recunoscu imediat a fi americani, cum se apropiau de pământul Cambodgiei travestiţi în Khmeri roşii. Avu impresia că se petrecea ceva bizar.

Ros preluase comanda insurgenţilor după execuţia lui Sam şi el era cel care îi dirija acum pe oamenii lui. Îl strigă pe Khieu acoperind zgomotul infernal produs de uriaşele elicoptere ce se învârteau deasupra lor. Cerul maroniu se întunecase şi mai mult, iar deasupra burţilor lor pântecoase se lăsau trenurile de aterizare ale bombardierelor B-52 „Arclight”.

Macomber şi cu mica lui unitate atinseră pământul şi se rostogoliră, şocul contactului cu solul fiind preluat de umerii lor laţi. Urmă un bubuit puternic. Mirosul de cardită plutea peste tot în aer, iar căldura exploziilor se prelungea în josul văii. Trompetele războiului sunau aşa cum sunaseră vreme de o lună în această zonă.

Khieu îşi întoarse capul spre invadatori fără prea multă plăcere; zbieretele lui Ros, care se doreau a fi nişte ordine, deveniseră prea insistente.

— Încărcătura! urla el către Khieu. Au venit să pună mâna pe încărcătură! Să nu uiţi ordinele primite, *Mit* Sok! să apărăm încărcătura cu preţul vieţilor noastre!

Ros ieşi din ascunziş împreună cu încă trei oameni; cu totul nu erau decât o duzină de Khmeri roşii. Khieu putu să observe că trei dintre ei fuseseră deja ucişi de focul precis al americanilor. Se întrebă cum de puteau să tragă atât de bine spânzuraţi de nişte sfori în aer, bălăngănindu-se în aerul acela împroşcat de

tirul ce venea de jos. Îi admira fără să vrea; cu siguranţă că Musashi Murano ar fi făcut acelaşi lucru.

Ca prin ceaţă, auzi vocea distinctă a lui Ros:

— Revoluţia ne cheamă, tovarăşi. Să nu ne găsească nepregătiţi sufleteşte.

„Era un idiot”, se gândi Khieu. N-avea nici cele mai elementare cunoştinţe despre războiul tactic. În loc să ştie asta, el nu era decât un maestru măcelar; setea lui de sânge nu cunoştea limite, pentru el acesta era principalul ţel al revoluţiei.

Odinioară, se gândi Khieu acum, chiar şi el fusese precum Ros.

Musashi Murano i-o spusese clar.

— Oamenii aceştia sunt nişte proşti, îi spusese japonezul chiar înainte să moară. Ei luptă pentru o cauză pe care nu o înţeleg. Pentru că dacă ar înţelege-o şi-ar da sigur seama cât de mult îi înşelau proprii lor lideri.

Clătinase cu tristeţe din cap.

— Mă tem, *Mit* Sok, că n-o să fie pace în Cambodgia. Sunt mult prea multe fracţiuni care se urăsc … şi cu toţi sunt nişte fanatici în felul lor. Eu ştiu asta. Eu însumi mă trag dintr-o naţiune de fanatici. Pentru că aici nu există nici o posibilitate de compromis, nu va putea fi niciodată pace.

Acum, târziu, după toate cele petrecute şi după toate crimele la care şi el luase parte, Khieu reuşi să înţeleagă cu adevărat cuvintele mentorului său.

— Acum pot să mor fericit, spusese Murano cu o voce din care răzbătea o linişte interioară imposibil de exprimat în cuvinte. Trupul lui slăbit zăcea în braţele calde ale lui Khieu.

— Tu eşti cel care va … *trebuie* ca tu … să continui tradiţia mea. Dar trebuie ca tu să scapi mai întâi din această ţară blestemată a nebuniei, căci astfel vei pieri cu siguranţă înainte să-ţi fi venit sorocul.

Revoluţia. Ce însemna ea pentru el acum? Nimic. O minciună, o înşelătorie. Fuseseră cu toţii înşelaţi, toţi fuseseră înşelaţi, aşa cum o spusese Murano.

Mica unitate americană se apropia de ei acum, omorând totul în cale. Puştile Thompson ale Khmerilor roşii, îmbătrânite de trecerea anilor şi cu un randament mult inferior, nu făceau faţă automatelor AK 47 folosite de americani, ce luceau în lumină din cauza vaselinei şi-care scuipau moartea pe ţeavă în toate

direcţiile, o moarte portocalie, lătrând nervos peste tunetele asurzitoare ce veneau de deasupra, din cerul împânzit de metalul scânteietor al păsărilor de foc.

Căzură încă doi Khmeri roşii înainte să fie atins primul american. Era un bărbat înalt, cu păr blond şi ochi albaştri. Se apucă de beregată în timp ce sângele îi ţâşni printre degete şi se arcui spre spate, prăbuşindu-se lateral, pe covorul vegetal. Un al doilea american îl urmă peste puţin timp, dar de-acum fuseseră lichidaţi jumătate din insurgenţi.

Cu toate acestea, americanii înaintau neclintiţi. Khieu îşi dădu seama că inima lui nu simţea nici o plăcere când îi vedea pe străinii morţi. Nici nu participa în vreun fel la apărarea perimetrului taberei insurgenţilor.

Era un observator, un observator total neutru.

Peste tot se ridicau în aer flăcări, împiedicându-l să vadă cerul acela ce vuia într-una şi care era acoperit de nori de fum. Colibele mizere săreau în aer, împrăştiindu-se peste tot cu un zgomot ce amintea răpăiala ploii, în vreme ce bombardamentul continua să avanseze către nord-nord-est prin valea ce ducea spre Sre Khtum. Aerul greu din cauza umidităţii excesive înregistra zgomotul continuu al rotoarelor de elicoptere care începuseră să vireze, luând-o pe urmele bombardierelor B-52. Fumul, ce se ridica necontenit din cenuşă, ca nişte petale de un gri închis, era din nou împins în jos de mişcarea rapidă a rotoarelor. Mirosul de scrum şi kerosen era atât de puternic încât aproape că reuşea să mascheze duhoarea sângelui vărsat şi a fecalelor. Inclusiv frica.

Macomber se adăpostise pentru moment în spatele unui zid prăbuşit. Gemea într-una din cauza vântului ce alimenta incendiile dezlănţuite. În dreapta sa, Khieu reuşi să observe acum ceva mişcându-se: alţi doi americani, singurii care mai rămăseseră şi care fugeau dintr-un pâlc de arbori în altul, ferindu-se de tirul adversarilor. Rafalele pe care le trăgeau ei rapid creau mari probleme apărătorilor Khmeri roşii; aceştia priveau surprinşi cum era aplicată împotriva lor tactica luptei de partizani. Khieu putu să-şi dea seama că americanii erau nu numai foarte inteligenţi, dar şi foarte bine antrenaţi. Inima îi tresări de bucurie pentru că era martor la frumuseţea acelui atac.

Ros şi cu ceilalţi membri ai unităţii din care făcea şi el parte, detectaseră intenţiile celor doi americani şi îşi părăsiră şi ei poziţiile pentru a se adăposti din nou. În ochii iui Ros se puteau citi intenţii criminale.

Insurgenţii începură să tragă spre cei doi americani ce înaintau spre ei. Chiar în acel moment, Macomber ţâşni din spatele zidului în ruină, începând să alerge în zig-zag de-a lungul flancului stâng al insurgenţilor. Se abţinu să tragă vreun foc, dorind să se apropie cât mai mult şi să poată astfel mări şocul surprizei pe care o pregătea.

Totul s-ar fi desfăşurat cât se poate de bine, dacă unul din cei doi americani n-ar fi călcat pe una din minele camuflate în sol.

Soldatul, rupt în două, fu azvârlit în aer. Fumul produs de explozie şi incendiul ce urmă făcu să dispară orice urmă din el. Tovarăşul lui fusese atins la rândul lui, dar nu în mod fatal. Sângele i se prelinse pe piciorul stâng, acolo unde pânza subţire a pantalonului şi o bună bucată de carne îi fusese smulsă. Omul căzu într-un genunchi, trăgând într-una cu automatul AK 47. Apoi fu ciuruit de o rafală şi trupul lui fu proiectat spre spate.

Macomber începu şi el să tragă. Un Khmer se roti pe loc, ducându-şi mâna la pieptul ciuruit de gloanţe, sângele ţâşnindu-i din gură. Macomber nu încetă să tragă nici măcar o secundă. Alţi trei insurgenţi se împleticiră spre spate şi se prăbuşiră, cu sângele curgându-le şiroaie. Nu mai rămăseseră în viaţă decât Ros şi încă un insurgent, iar în acel vârtej de fum şi foc, ce se mărea într-una, Khieu îl pierdu din ochi pe Ros.

Ultimul Khmer rămas în viaţă se aruncă asupra lui Macomber şi se prăbuşiră amândoi, luptându-se acum corp la corp. Khieu îşi părăsi ascunzişul. Constată că nu dorea ca americanul să moară; ar fi preferat ca foştii lui tovarăşi, Khmerii roşii, să fie cei care să moară. Pentru tot ce făcuseră ţării lui; pentru ceea ce îi făcuseră lui Sam.

Khmerul – era Mok – îşi scosese cuţitul. Khieu văzu luciul tăişului în timp ce cuţitul se repezea spre chipul americanului. Începu să alerge şi îşi desfăcu tocul pe care îl purta şi care adăpostea mult preţuitul său pistol de calibrul 38.

Tocmai se pregătea să ţintească, atunci când îl văzu pe Macomber cum îşi întinde cotul stâng cu o mişcare fulgerătoare. Mok urlă de durere în clipa în care americanul îl pocni extrem de

violent în ochiul stâng. Apoi mâna dreaptă a lui Macomber devenise brusc liberă, îi smulse lui Mok cuţitul din mâna slăbită de durerea violentă resimţită de acesta şi îi taie beregata cu o mişcare orizontală lungă şi profundă ce fusese aplicată dintr-o parte în cealaltă a gâtului.

Macomber se ridică instantaneu în picioare, după ce îi azvârlise cadavrul. Dar Khieu reuşise acum să dea de Ros, pe jumătate ascuns privirilor, în spatele protector al ruinelor unui zid de piatră. Acesta îşi îndreptase arma spre Macomber.

— Nu! ţipase Khieu, iar când Ros se întorsese reflex spre locul de unde auzise că venea vocea lui, Khieu îl împuşcase de două ori. Ros se prăbuşi la pământ ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu barda.

După aceea, cu mult calm şi cu multă prudenţă, Khieu se îndreptase spre american, călcând peste mormanul de cadavre. Tăciunii ce încă mai licăreau se rostogoleau pe pământ ca nişte ochi demonici, iar fumul se năpustea în aer, ca o respiraţie.

Macomber căzuse în genunchi şi Khieu văzu că sângera uşor din cauza unor zgârieturi superficiale. Ajunse lângă el şi îşi îndreptă pistolul său Smith Wesson de calibrul 38 către capul lui Macomber, spunându-i într-o franceză perfectă:

— Ia te uită! Ce-avem oare noi aici?

Cerul portocaliu şi coaja înnegrită ce se desprindea de trunchiul unui palmier incendiat, erau singurele lucruri de care mai era conştient Khieu în acele clipe. Inima lui bătea atât de tare, încât avu impresia că nu mai era mult până când avea să îi sfărâme coastele, rupând gratiile ce o ţineau închisă ca într-o cuşcă.

Dar trebuie ca tu să scapi mai întâi din această ţară a nebuniei.

Khieu se gândi acum că Musashi Murano avusese dreptate; nu putea să mai rămână nici o clipă în Cambodgia.

— Etes-vous blesse?

Americanul se uita la el fără să priceapă nimic, iar Khieu se gândi: „Ah, Buddha, cum pot ei oare să trimită aici un ignorant al limbii franceze?” Repetă întrebarea, dar de data asta îi vorbi mai rar.

— Eşti rănit?

Îngenunche în faţa francezului şi după ce îşi puse arma în toc,

rupse piepţii bluzei negre ce se lipise din cauza sângelui de trupul americanului.

— Nu atât de rău, rosti americanul într-o franceză destul de bună.

— Bine că îmi vorbeşti limba, rosti Khieu. Engleza mea nu e atât de bună ca franceza ta.

Privi broboanele de sudoare şi chipul murdar al lui Macomber.

— Îmi pare rău pentru oamenii tăi. Nu puteam să fac nimic pentru ei. Dacă n-aş fi aşteptat până când să pot să te ajut, ei m-ar fi împuşcat pe loc.

— Îti mulţumesc pentru ajutor, spuse americanul, încercând să se ridice.

Se prezentă.

— Locotenent Delmar Davis Macomber.

— Eu mă numesc Khieu Sokha, spuse el la rândul său şi îi întinse mâna. Folosise instinctiv formula numelui specifică estului: numele şi apoi prenumele.

Macomber îi strânse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Khieu.

Khieu nu îi corectase niciodată greşeala. Fusese pe punctul să o facă până în clipa în care îşi dăduse seama de importanţa acelui moment. Inversarea numelor putea să însemne pentru el o ruptură cu trecutul.

— Am crezut că urma să mă ucizi atunci, îi spuse Macomber. De ce n-ai făcut-o?

— Tu ai venit să îi distrugi pe Khmerii roşii, îi spuse Khieu.

Macomber dădu din cap.

— Da. Tabăra asta constituia obiectivul misiunii noastre.

— Eu vreau să îi distrug pe Khmerii roşii.

— Bine, dar tu *eşti* un Khmer roşu.

Khieu clătină negativ din cap.

— Nu vreau să mai am de-a face cu Inimă Neagră. Ei l-au distrus pe fratele meu. Iar acum tu i-ai distrus pe ei.

Îşi scoase mult preţuitul său pistol şi îl aşeză cu convingere în palma larg deschisă a lui Macomber.

— Deşi el nu reprezintă decât singurul lucru pe care îl am şi care valorează cât de cât ceva, este cadoul meu pentru tine.

Îşi înclină fruntea în faţa americanului.

— Îţi rămân veşnic îndatorat.

— Pe mine nu mă interesează aşa ceva, Khieu, îi spuse cu blândeţe Macomber.

Îşi puse mâna liberă pe umărul lui Khieu.

— Eu am o misiune de îndeplinit şi acum am rămas singur ca s-o duc până la capăt.

— Te voi ajuta, rosti Khieu. Trebuie să îmi permiţi s-o fac.

Macomber zâmbi şi îi strânse uşor umărul.

— Bine.

Pe faţa lui trecu un nor.

— Dar trebuie să te previn. Dacă tu chiar mă *ajuţi,* va fi foarte periculos pentru tine să mai rămâi în ţara ta.

Khieu îşi ridică privirile spre el. Zgomotul acela infernal încetase în cele din urmă.

— Războiul devorează Cambodgia precum un tigru uriaş. El nu mi-a mai lăsat nimic, nici măcar propria mea viaţă. Merg acolo unde mergi şi tu.

— Pe drumul care duce înapoi în America?

— Pe drumul care duce în America, rosti Khieu şi dădu din cap.

DOI

Cerul zilei era acoperit de nori călători, vălătuci cenuşii şi pufoşi, fără ploaie. Doar o lumină difuză ce îşi schimba mereu aspectul şi locul, parcă adunându-se şi apoi destrămându-se din nou.

Din adâncurile celeste se scurgea parcă o muzică profundă, reverberaţii ale unor acorduri muzicale profunde care se furişau prin coridoare, un buchet de armonii melodioase, amestecate cu disonanţe în contrapunct. Iar acum cânta cu mult patos un cor al tuturor timpurilor, un cor din voci angelice…

Şi dintr-odată îşi făcu apariţia zăngănitul armelor, războiul, sfărâmând perfecţiunea liniştii de domnise până atunci. Un şir de palmieri zbură spre bolta cerului, strigându-şi durerea într-o puzderie de flăcări roşii şi aurii. O spirală de fum înecăcios şerpui

prin aerul umed şi greu de respirat, murdărind cerul. Mirosul de explozibil aprins se amesteca cu duhoarea îngrozitoare emanată de pielea arsă ce aparţinuse unor oameni.

Tracy se trezi cu nările pline de mirosul de neconfundat al războiului, se zvârcoli şi ţipă întruna. Mâini blânde îi cuprinseră trupul, auzi cuvinte spuse în şoaptă, care reuşiră să atenueze bubuiturile produse de obuzele ce explodau în mintea lui. Respiră adânc şi încetul cu încetul mirosul cărnii arse fu înlocuit cu mirosul de antiseptice din spital. Pleoapele lui închise începură să fluture şi trupul îi fu aşezat cu multă blândeţe înapoi în pat.

— Doctor…

Iar mintea lui obosită, alunecând din nou în toropeala produsă de somnifere, reuşi să identifice cuvântul şi să-l arunce de colo-colo, ca pe o minge, prin toate ascunzişurile ei cele mai ferite.

Doctor, doctor, doctor… repetarea acelui cuvânt îl făcu să fie şi mai somnolent şi să se prăbuşească în bezna din care fusese scos vreme de câteva clipe.

Lauren încercă pentru a cincea oară un pas *de chat* triplu. De data asta nu mai era singură. Partenerul ei, un danez înalt pe care îl chema Steven, repeta şi el împreună cu şaisprezece membri ai ansamblului: opt băieţi şi opt fete.

Primele două încercări nu îi reuşiră, rămânând puţin în urmă, dar după aceea reuşi să recupereze atât de bine, încât ajunsese deja să fie cu o măsură înaintea partenerului. Muzica lui Stravinsky, o lucrare ce îi plăcea în mod deosebit, părea că nu reuşeşte să i se întipărească în minte. Melodia rămânea în continuare, dar nu reuşea să menţină tempo-ul, ceea ce era dezastruos pentru o balerină. Începuse să răspundă la schimbarea de tonalitate a notelor şi nu la intervalele impuse strict de către Martin.

Se prăbuşi în braţele lui Steven la mijlocul celei de-a doua sărituri, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi fiind pe punctul de a se accidenta amândoi. Martin întrerupse imediat muzica, iar fetele din ansamblu începură să şoptească între ele, băieţii priviră curioşi.

Martin se apropie, lăsând în urmă peretele de care stătuse sprijinit în vreme ce îi urmărea pe parcursul repetiţiei. Bătu

puternic din palme de câteva ori şi goli rapid camera, rămânând acolo doar el şi cu Lauren.

Şirul lung de oglinzi ce acoperea un perete se afla acum în spatele lui, mărind parcă spaţiul din cameră şi făcând să crească în sufletul lui Lauren senzaţia de izolare. Martin nu se apropie de ea. În loc s-o facă, îşi încrucişă braţele solide. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă, cu mânecile suflecate şi nişte pantaloni negri cu un aer uşor demodat. Purta pantofi de balerin.

— Lauren, rosti el după un timp, de câţi ani dansezi?

Ea îl privi.

— De când aveam cinci ani şi jumătate. Dintotdeauna.

Martin se îndreptă de-a lungul barei, pipăind cu degetele lemnul lustruit al acesteia.

— Te-ai gândit în toţi aceşti ani ca în loc de balerină să fii orice altceva?

— Nu. Niciodată.

Îşi întoarse capul spre ea.

— De ce crezi că s-a petrecut aşa? Îşi ţinea frumosul lui cap de rus cu multă semeţie. Ticul pe care îl avea la un ochi nu era vizibil de la distanţa aceea. Dar strălucirea de gheată a privirilor sale părea că străbate toată distanţa ce îi separa.

— Mi-am dorit să dansez. Întotdeauna.

— Şi ţi-ai dorit să dansezi cu mine. Cu Vlasky. Întotdeauna.

Lauren dădu din cap.

— Da. Compania de Balet din New York e cea mai bună din lume. Şi întotdeauna mi-am dorit să fiu cea mai bună.

— Şi acesta e motivul pentru care te afli acum aici! Pronunţă Martin cu multă forţă în glas. Aici sunt cei mai buni... şi asta nu numai ca să *danseze.* Se poate *dansa în* cadrul Ansamblului Regal de Balet, al celui din San Francisco, al Teatrului American de Balet. Tu eşti aici ca să *înveţi,* să îţi desăvârşeşti vocaţia ta de balerină. Să devii mai mult decât o simplă balerină! În ochii lui se putea citi o patimă bine ţinută în frâu, lucru ce reieşea şi din tonul vocii sale. Martin nu încerca niciodată să-şi impună punctul de vedere asupra balerinilor şi să şi-i atragă de partea lui, aşa cum făcea cu presa şi cu membrii Asociaţiei Coregrafilor. Cele două lucruri erau cât se poate de distincte: una era dansul şi alta erau publicitatea şi activitatea legată de obţinerea de fonduri. Aşa cum îi plăcea lui Martin să spună, nu puteau exista una fără

cealaltă. Nu, balerinii erau cei care veneau la el.

Traversă camera şi se apropie de ea.

— Tu eşti mai mult de atât, Lauren. Şi cu toate astea, cea care ţi-ai dorit mereu să fii. O profesionistă, indiferent de ceea ce te frământă acum, vreau să elimini asta din gândurile tale. Pentru că te fine la distanţă de muzică. Eu creez paşii; iar tu eşti cea care îi transpune în viaţă. Dacă îţi dispare concentrarea, nu mai eşti în stare să faci asta.

— Nu ştiu ce se petrece cu mine, îi spuse ea descumpănită.

— N-are importantă, o repezi Martin. Pe mine mă interesează însă consecinţele acestei stări.

Se afla chiar în apropiere şi ea îi simţi acut prezenta, iar calmul lui avea un efect binefăcător, ca o mână drăgăstoasă aşezată pe fruntea ei.

— Iar dacă eşti o profesionistă, atunci vei dansa. Aici mă opresc. Trebuie să punem la punct spectacolul în această săptămână.

— De ce? Ce e atât de important încât forţăm lucrurile?

Din ochii lui Martin ieşeau fulgere.

— Sezonul teatral s-a încheiat, spuse el, dar noi nu vom pleca la Saratoga. Am fost invitaţi şi vom fi prima trupă de balet din Vest ce va da un spectacol în China.

— China! repetă uluită Lauren.

Martin dădu din cap.

— În ultimele trei săptămâni au avut loc negocieri deosebit de delicate. Eu n-am spus nimic, pentru că mi s-a comunicat de la Departamentul de Stat că e posibil oricând să se anuleze această înţelegere. Chinezii sunt cât se poate de imprevizibili. Dar azi-dimineaţă am primit mesajul de la Washington. Peste câteva zile vom pleca acolo. Intenţionam să fac acest anunţ în cadrul repetiţiei de după-amiază. Dar în cazul tău, m-am gândit că e mai bine să ştii din timp.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă de ea. Îşi ridică un braţ în aer, fluturând din mână.

— Te aşteaptă muzica, rosti el cât se poate de simplu şi dispăru pe uşă.

Steven îşi făcu apariţia după câteva clipe. Lauren îi zâmbi şi se pregăti să dea din nou drumul la muzica lui Stravinsky. Între timp, încercă să-şi limpezească gândurile şi să devină din nou

profesionista care studiase atât de mult. Îşi impuse să nu se mai gândească la Tracy, alungând într-un cotlon lăuntric, întunecat mânia şi orice alte stări emoţionale ce nu încetaseră să o frământe până atunci.

Se auzi din nou muzica şi împreună cu ea, tempo-ul vesel al baletului. Se aruncă în braţele lui Steven şi se îndepărtă din nou, făcând un pas, doi, trei. *Pas de chat.*

Avură nevoie de o zi şi jumătate până când reuşiră să-l identifice, în principal datorită faptului că nu se afla pe aeroportul O'Hare. Cheia învelită cu bandă adezivă folosită de electricieni deschidea o cutie individuală de bagaje de la autogara Greyhound ce se afla la intersecţia dintre Clark Street şi Randolph Street, în centrul Chicago-ului.

Întreaga echipă, inclusiv Brady, avusese nevoie de cea mai mare parte a dimineţii următoare ca să-şi revină după noaptea cea lungă de mai înainte. A fost nevoie ca Thwaite să-şi folosească întreaga lui putere de convingere ca să-l facă pe comandantul secţiei de politie din Kenilworth să pună acea dovadă la dispoziţia lui Al Silvano şi a echipei lui de experţi din cadrul poliţiei din Chicago.

— S-ar cuveni, spuse Brady după ce reveniseră cu toţii în biroul lui, imediat după ora prânzului, în ziua în care reuşiseră să găsească dosarele secrete ale senatorului Burke, să apelăm la băieţii de la FBI. Povestea depăşeşte clar jurisdicţia acestui stat, iar procedura impune acest lucru.

Îl privea fix pe Thwaite în timp ce vorbea.

— Îi urăsc pe ticăloşii ăia! exclamă Thwaite. Ei ne cred nişte cretini pentru că n-am trecut pe la Washington. Suferă de febra federală.

Brady rânji la rândul lui. Thwaite constată că individul dobândise un aspect aproape uman.

— Dacă-mi aduc eu bine aminte, Thwaite, ai spus odată că ar fi bine ca asta să rămână între noi. Îţi mai menţii opiniile?

— Mai mult ca oricând.

Brady dădu afirmativ din cap.

— Atunci să menţinem cât mai mult cu putinţă discreţia asupra acestei poveşti. Nu vreau să iasă din Kenilworth cazul ăsta.

— Apreciez asta, comandante, spuse Thwaite cu multă blândeţe.

— Uite ce e, comandante, interveni Silvano. Nimeni nu vrea cu tot dinadinsul să-şi vâre nasul într-un caz ce e în principal de competenţa secţiei de poliţie din Kenilworth. Dar nu trebuie să ţi-o spun, facilităţile de care dispunem la Chicago vor fi de un real folos. Cunosc un lăcătuş care poate mirosi orice. Cheia asta n-are număr... a fost pilită bine.

Dar cel mai rău lucru cu putinţă e faptul că nici măcar nu ştim la ce *fel* de broască se potriveşte. La o locuinţă? O maşină? La un seif de bancă? La ce? Tipul pe care-l cunosc o să fie în stare să ne pună pe o pistă, nimeni altul n-are s-o poată face. Şi în afara lui, îţi garantez eu că n-are să ştie nimeni de la secţia mea de poliţie despre această operaţiune.

Art Silvano se ţinu de cuvânt. Lăcătuşul, un tânăr cu o mutră studioasă, luă în mână cheia. Pe peretele de la laboratorul unde lucra el, se aflau poate o sută de broaşte de toate tipurile.

— E o cheie de la o cutie individuală de bagaje, rosti el după un examen atent ce nu dură mai mult de un sfert de oră. Genul acelora pe care le găseşti prin gări... aeroporturi. Aşa ceva.

Luă cheia şi o duse la o măsuţă de lucru pe care se aflau tot felul de eprubete goale, punându-şi mănuşi groase de cauciuc şi rugându-i să stea mai la distanţă.

— Vedeţi, individul care a avut cheia i-a pilit numărul. Probabil că l-a memorat.

Luă o sticlă, îi desfăcu capacul şi turnă cu multă precauţie un lichid transparent într-o eprubetă plină pe jumătate cu apă, ferindu-şi capul de gura eprubetei. Thwaite începu să simtă un miros slab, dar distinct, de acid.

Lăcătuşul scoase cheia cu un cleşte.

— Aici e acid, spuse el şi arătă conţinutul eprubetei. E foarte posibil să pătrundă prin ceea ce a mai rămas din cifrele pilite şi să creeze din nou forma lor. Nu pot să garantez nimic, dar merită să încerc.

Introduse cheia în acid şi o ţinu înăuntru timp de câteva secunde. Apoi o vârî vreme de un minut sub jetul de apă rece. Privi cu atenţie. Toţi îşi ţineau respiraţia.

— Tot ce-am putut obţine pentru voi, spuse el ridicând privirile spre ei, este o cifră: nouă. Singurul lucru pe care pot să vi-l mai

spun este că aceasta e cifra din mijloc a unui număr format din trei cifre.

— Ei bine, spuse Thwaite, tot e ceva decât nimic. Mulţumim.

Acum toţi cei patru, Thwaite, Silvano, Brady şi Pleasent, erau grupaţi în jurul cutiei de bagaje ce se afla pe rândul al patrulea de astfel de cutii individuale ce se găseau în interiorul autogării. Numărul ei era 793.

Thwaite introduse cheia în broască, o întoarse uşor spre dreapta şi trase de uşă. Uşa micuţă din metal se deschise către ei. Toate sursele de lumină din autogară se aflau deasupra capetelor lor şi aruncau umbre groase pe toate suprafeţele verticale. Ca urmare, nici unul dintre ei nu reuşi să vadă nimic în interiorul acela întunecat.

Pleasent îşi scoase lanterna, o aprinse şi îi orientă fasciculul luminos spre interiorul seifului.

Thwaite fu cel ce reuşi să pronunţe ceea ce gândeau toţi.

— Rahat! În vocea lui se citea frustrarea şi o mânie cu greu stăpânită.

— Absolut nimic!

Ploua torenţial, transformând lumea din jur într-o imensă pată gri-verde, udându-i până la piele. Khieu căzuse în genunchi.

Toi adulmecă, ca şi cum tocmai atunci i s-ar fi sensibilizat nările.

— Tot stai acolo, spuse el râzând, în vreme ce nenorocita asta de ploaie îţi spală urmele de vomă de pe pantaloni.

Între genunchii îndepărtaţi ai lui Khieu se afla mormanul acela de păr lipsit de luciu şi de carne umflată. Orbitele unuia dintre capete erau complet goale; în decursul scurtului interval de timp în care bocceaua atârnase de una din laturile ambarcaţiunii, îngropată pe jumătate în mâlul din fundul râului.

Vânătorii de hoituri îşi manifestaseră deja prezenţa. Ici-colo, muşcături adânci pe obraji sau pe gât, acolo unde atârnau deja fragmente de piele.

Malis, *apsara.* Dansa în mintea lui, iar degetele ei experte ţeseau o povestire fără de cuvinte pe muzica aceea fără sonor, al cărui ecou îl auzea el acum. Apăru şi mama lui, lipsită de vedere, care dădea din cap şi care cânta refrene ale unor melodii pentru copii ca să alunge puternica presiune exercitată asupra ei de

lumea exterioară. Şi unde erau frăţiorul şi surioara lui? Mintea lui încerca să elimine orice gând legat de ei, ferindu-se cu oroare de nenumăratele variante posibile.

— Uită-te la tine, îl ironiza Toi, atingând cu ţeava de la AK 47 cureaua ce atârna de gâtul lui Khieu şi ţinea aparatul de fotografiat Nikon. Nici măcar nu ştiu ce mai eşti.

Era încântat de prăbuşirea fizică şi mintală a lui Khieu. Nu ştia ce anume îi provocase acestuia o astfel de stare şi nici nu îi păsa prea mult de acest lucru, ci doar savura rezultatul obţinut.

— Eşti soldat sau spion? Ce voiai să fotografiezi?

Mârâi de plăcere. Perdeaua ploii biciuia cu furie puntea din lemn a ambarcaţiunii, bătând cu zgomot pe părţile metalice ale acesteia, scurgându-se pe marginea bordajelor. Suprafaţa râului avea o strălucire argintie ca ieşită de sub pensula unui pictor impresionist. Coroanele copacilor se înclinau şi se legănau sub violenţa ploii.

Toi îi vârî ţeava armei sale automate în mărul lui Adam, ca să-l trezească pe Khieu.

— Pistolul tău, spuse el, mai mult ţipând, ca să poată fi auzit peste zgomotul furtunii. Dă-mi-l.

Ca un somnambul, Khieu îşi deschise tocul ce-i atârna pe şoldul stâng şi îşi scoase pistolul.

Apsara dansa într-una, transmiţându-şi spre zei mesajul. Uneori purta veşmintele ei tradiţionale; alteori era dezbrăcată, cu trupul ei uns cu ulei, care strălucea la lumină, iar vasele cu jăratic îşi aruncau razele de foc spre forma îmbietoare a coapselor sale, în timp ce sânii ei tari se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei. Şi uneori era palidă şi lipsită de cap, un obiect grotesc care se zvârcolea haotic, al cărui dans spasmodic nu mai era decât o parodie a minunatului şi delicatului balet Khmer.

Khieu tremura, iar pleoapele lui tresăreau la intervale neregulate în mod involuntar. Părul i se lipise de craniu şi simţea atât de acut durerea provocată de răpăiala ploii, încât avea impresia că fiecare picătură era ca un ac ce îi pătrundea în carne.

— Şi acum scoală-te, îi spuse Toi. Te-ai odihnit destul.

Îl împunse violent în coaste.

— La gândeşte-te. O să fie ultimul răgaz de odihnă de care te-ai bucurat în viaţă.

Râse cu poftă.

— Pe lumea *asta,* măcar.

Khieu se ridică în picioare, în vreme ce se afla în continuare sub efectul aceloraşi viziuni ameţitoare. Îmbrăcată, dezbrăcată, lipsită de cap. Dragoste, dorinţă, groază. Totul se amesteca într-un vârtej continuu.

— Ridică-ţi povara. *Mit* Sok. Îi ordonă Toi.

Khieu ţinu în faţa lui cele trei capete, în timp ce înainta pe punte urmărit de Toi. Ocoliră încet pupa ambarcaţiunii şi coborâră pe scândura îngustă ce ducea spre doc.

După ce înaintară cam douăzeci de metri în junglă, Toi îi ceru să se oprească.

— Priveşte acolo. *Mit* Sok, spuse el triumfător. Cu siguranţă că eşti cel ce va aprecia cel mai mult privelişte de-acolo.

Khieu îşi mută fără vlagă privirile în direcţia pe care i-o indică Toi. Sub un hăţiş de arbuşti pitici reuşi să distingă uniformele kaki cu stele roşii. Erau trei cadavre, încă trei soldaţi în uniforme sovietice.

— Nu şi-au putut salva ofiţerii, spuse Toi. N-au ştiut să se lupte.

Îl împinse pe Khieu din nou cu arma.

— Treci şi tu acolo, împreună cu bocceau ta, *Mit* Sok. Tocmai mi-a venit o idee care mă bucură enorm.

Khieu păşi împleticindu-se peste rădăcina pe jumătate îngropată în pământ a unui copac, reuşind să îşi recapete echilibrul înainte să cadă în genunchi. Bocceaua din care şiroia apa se târî pe pământ. O ridică în aer şi şterse cu multă grijă noroiul de pe obrazul lui Malis ce fusese muşcat de peştii răpitori.

— Stai lângă oamenii aceia, îi indică Toi.

Ploaia începuse deja să se oprească, iar fâşâitul produs mai înainte de rafalele ei puternice era înlocuit treptat de picăturile ce se prelingeau de pe miile de frunze ca nişte lacrimi de durere. Atunci când ploaia încetă complet, Toi veni lângă Khieu şi îi smulse legătura cu cele trei capete. Khieu încercă să retină capul lui Malis şi Toi îl plesni cu arma peste mâini.

— Du-te acolo, îi ordonă el.

Ridică în aer capetele şi îşi puse bocancul pe spinarea unuia dintre sovieticii morţi. Se aplecă rapid, smulse o stea roşie de la uniforma acestuia şi şi-o prinse deasupra inimii.

— Gata. Acum. Fii băiat de treabă şi fă-mi o poză... Aşteaptă, încă nu.

Roti cadavrele.

— Vreau ca ăsta să fie cu faţa la aparat. Era totuşi un colonel, chicoti el. Merită locul de onoare de lângă mine.

De fapt, el ţinea toate cele trei căpăţâni chiar în faţa lui, aproape de centrul inimii sale.

— În plus, adăugă el, avem nevoie de el în scopuri propagandistice, trebuie să poată fi recunoscut. Ridică tonul. Gândeşte-te la binele pe care îl vei face cu ajutorul acestei fotografii. *Mit* Sok. Gândeşte-te la ajutorul pe care îl vei da cauzei reprezentate de Inima Neagră.

Khieu se dădu câţiva paşi înapoi, până când Toi se afla la o distanţă de aproape trei metri de el. Îşi scoase aparatul şi îl duse la ochi. Potrivi distanta, iar în clipa în care îl avu pe Toi chiar în centrul imaginii, apăsă pe butonul declanşatorului.

O flacără alb-albastră, care semăna cu limba unui demon, se prelinse din centrul lentilelor aparatului în timp ce un proiectil miniatural ce explodă în contact cu ţinta fu proiectat către Toi.

Acesta avu doar timp să îşi holbeze alarmat ochii şi să rămână împietrit înainte ca proiectilul să se implânte în el şi să explodeze. Toi fu azvârlit în spate şi aruncat către ramurile unui trunchi de copac. Alunecă puţin pe trunchiul copacului şi apoi îşi reveni. Cele trei căpăţâni preluaseră aproape integral impactul exploziei. Îi curgea sânge din umăr, dar altfel era nevătămat.

Toi se aruncă asupra armei ce-i fusese smulsă din mână de şocul provocat de explozie, dar Khieu ajunsese deja lângă el.

Ţelul majorităţii artelor marţiale, îi spusese Musashi Murano, *consta mai întâi în imobilizarea adversarului. Asta presupune că în luptă există un anumit interval de timp, oricât de scurt ar fi el; ţine minte, noi vorbim aici nu de secunde sau zecimi de secundă, ci de sutimi, iar în cazul asasinilor profesionişti cu cea mai bună pregătire, chiar de miimi de secundă, în care adversarul tău va avea prilejul să te ucidă. Noi nu putem permite asta. Dacă vei căuta să îl imobilizezi, poţi chiar să mori; dacă încerci să-l schilodeşti, poţi să mori; iar dacă te gândeşti în sinea ta că o sutime de secundă nu e posibil să fie letală, poţi să mori; dacă îţi subestimezi adversarul, poţi să mori. Aminteşte-ţi de Kokoro.*

Khieu îşi aduse aminte. Nu putea proceda altfel, *kokoro* fusese

adânc întipărit în fiinţa lui, la fel de puternic ca şi budismul. În ierarhia cunoscută a Universului şi acesta beneficia de o consistentă celestă. Antrenamentele lui din junglă nu se potriveau cu învăţătura primită în şcoală. Cu Preah Moha Panditto, el nu luase parte la nişte simple ore de curs: pregătirea pe care o primise din partea lui *Lok Kru* fusese viaţa lui, *întreaga* lui viaţă, o întrepătrundere între tradiţii, familie, responsabilitate şi însemnătatea faptului că era un Khmer. Iar acest lucru nu se rezuma doar la aspectul religios, nu ca atunci când intri într-o mănăstire apuseană cu scopul de a fi hirotonisit. Constituia o îmbinare între factorii sociali, antropologici, politici şi istorici, *în special* istorici, adică motivul pentru care Khmerii roşii îi urau şi se temeau atât de mult de preoţii budişti.

Acelaşi lucru şi cu *kokoro.* Musashi Murano, *sensei-ul* lui Khieu, reuşise să dea o finalitate vieţii acestuia. Pentru că atunci când nu credeai în *kokoro,* totul era doar deşertăciune.

Musashi Murano îi spusese:

— În japoneză, kokoro înseamnă „inima tuturor lucrurilor". Dar la fel ca multe alte limbi, japoneza dă mai multe înţelesuri cuvintelor. Pentru mine – şi acum şi pentru tine – kokoro înseamnă interiorul ... inima disciplinei pe care o profesez eu: vidul. Acel neant ce îţi umple pe deplin trupul, mai deplin decât orice alt lucru pe această lume; golul care îţi pune la dispoziţie o forţă supranaturală.

Khieu apelă în clipa aceea la *kokoro.*

Cu ajutorul lui, îşi folosi vârfurile înţepenite ale degetelor, îndoite uşor, pe care cineva care ar fi avut suficiente cunoştinţe le-ar fi recunoscut ca având unghiul precis al săbiilor japoneze cu un singur tăiş, *katana,* le folosi ca pe nişte proiectile la fel de mortale ca şi cele cu care fusese încărcat falsul său aparat Nikon, pentru a perfora diafragma lui Toi. Rupse totul în cale, splina, pancreasul şi ficatul, în intervalul unei singure bătăi de inimă. Apoi se ridică precum se ridica pâcla zorilor spre cerul lipsit de nori, îşi luă aparatul de fotografiat şi se folosi de faptul că fruntea lui Toi se odihnea pe pieptul umflat al sovieticului ucis de acesta, cu ultimele zvâcniri ale vieţii ce se scurgea printre maxilarele lui pe jumătate deschise şi tremurând, îl lichidă definitiv.

Un nou cadavru lipsit de cap se adăugă la mormanul de lângă el.

Kim fu convocat la Seattle.

Era vorba, bineînţeles, de Thu. Îşi vedea rar fratele schilod, dar Kim se bucură acum că mergea să-l vadă. În ultimele luni, Thu fusese şi mai retras şi mai necomunicativ decât de obicei în scrisorile lui, iar undeva, într-un colt a mintii, Kim suspecta că fratele său alunecă din nou în comportamentul său morocănos de odinioară. El regreta, de fapt, că nu mersese mai devreme acolo; trecuse mai mult de un an de când pătrunsese prin pătura groasă a norilor de aici, aşa cum se întâmpla şi acum, coborând din avion pe aeroportul internaţional Sea-Tac. Parcurse trei staţii cu metroul şi se îndreptă spre ieşirea principală.

Thu locuia la unul din ultimele etaje ale clădirii cu faţada spre Puget Sound. Apartamentul avea un balcon ce oferea priveliştea superbă a oceanului. Se putea zări cheiul de beton pentru iahturi unde Thu îşi avea ancorată goeleta sa de 15 metri lungime. Kim ştia toate aceste lucruri pentru că ai lui fuseseră banii cu care se plătiseră toate lucrurile necesare pentru asigurarea unei vieţi noi pentru Thu pe coasta vestică a Americii.

Cea mai mare plăcere a fratelui său era să navigheze prin strâmtoarea pe lângă portul Townsend, apoi spre vest, dincolo de oraşul Victoria, în Columbia Britanică, prin strâmtoarea Juan de Fuca către insula Waada, ce se afla lângă punctul cel mai vestic al statului Washington. El se întâlnea acolo cu indienii Makah, ce veneau din rezervaţia aflată în apropiere populată de Tatoosh sau dinspre rezervaţia pieilor roşii de dincolo de apă, de pe continentul american.

În anii ce trecuseră de când venise el la Seattle, indienii Makah rămăseseră singurii lui prieteni. Kim îşi pusese de multe ori întrebarea ce aveau ei în comun cu fratele lui, în afara faptului că şi ei erau nişte proscrişi, nişte inadaptaţi, deformaţi prin felul lor de a fi, care nu se simţeau la locul lor în societatea americană.

Thu îi învăţase cum să-şi citească viitorul cu ajutorul stelelor, iar ei îl învăţaseră la rândul lor cum să bea. În orice caz, asta era impresia lui Kim. Procentul de sinucigaşi în rândul majorităţii rezervaţiilor populate de indieni era de şase sau şapte ori mai mare decât media pe ţară. Indienii păreau că adoră băutura mai mult decât drogurile lor extrase din plante, în principal pentru că băutura nu avea implicaţiile religioase ale acestora.

Dar de data aceasta nu îi ieşi în cale Thu la uşa de la apartament, ci o femeie tânără pe care n-o mai văzuse niciodată acolo.

Aceasta îi zâmbi când îl văzu.

— Trebuie să fii Kim.

Se aplecă şi fără nici un efort vizibil, îi preluă valiza în care avea lucrurile de schimb. Închise uşa în spatele lui şi el o urmă în sufragerie. Purta pantaloni scurţi albi şi o bluză în dungi.

Era înaltă, cu genul acela de siluetă cu forme pline pe care femeile asiatice nu aveau cum să o aibă, chiar dacă şi-ar fi dorit acest lucru. Sânii ei voluptoşi nu aveau nimic artificial. Avea picioare lungi şi puternice. Părul ei blond era cârlionţat de la natură. Îl purta ca pe o coamă deasă ce îi venea până la umeri. Arăta ca şi cum chiar în acel moment ar fi coborât de pe coperta unei reviste.

— Scuză-mă, spuse el, dar tu eşti…?

Ea râse spontan şi fără să se simtă jenată.

— Dumnezeule, te rog să mă ierţi.

Îi întinse mâna şi Kim se gândi: o atitudine americană, *tipic* americană.

— Eu sunt Emma, Emma Poe.

Avea o voce plăcută şi veselă. Ochii ei albaştri îl priveau amuzaţi.

— Nici o legătură, dacă la asta te gândeşti.

— Familia mea – adică noi, cei nouă membri ai ei – vine din Minnesota.

— Eşti… de mult timp împreună cu fratele meu, domnişoară Poe? o întrebă Kim.

— Emma, îl corectă ea. Nu exista absolut nimeni care să-mi spună „domnişoara Poe”. Cam de şase luni, Kim.

Avea o privire îndrăzneaţă.

— Acum, continuă ea rapid, Thu te aşteaptă pe balcon. De ce nu te duci la el? Eu am să-ţi duc între timp valiza în dormitorul de oaspeţi. Pot să-ţi aduc ceva de băut?

— Un ceai, mulţumesc.

— Fierbinte, nu cu gheaţă, da?

Kim o privi din nou. Dădu din cap.

— Am ieşit de dimineaţă în oraş şi am cumpărat pentru tine ceai negru chinezesc.

Ochii ei îi zâmbeau.

Kim încercă să ignore acest lucru.

— Şi Thu bea ceai negru chinezesc.

— O, de câtăva vreme nu mai bea. Amândurora ne place din când în când cafea filtru. Decofeinizată, bineînţeles.

Sufrageria fusese zugrăvită din nou, observă imediat acest lucru în timp ce o străbătu rapid: pereţii de un bleu-pastelat, plafonul crem. Stucatura decorativă, un element ce nu mai era prezent în apartamentele moderne, fusese adăugată după ultima lui vizită.

Trecu de uşile din sticlă şi aluminiu glisante, ieşind astfel în balcon. Şi aici era totul mult schimbat. Pe beton fusese aşezată o mochetă. Thu stătea într-un scaun de grădină din aluminiu şi îşi ţinea întinse în faţă picioarele atrofiate şi paralizate. Kim se uită prin preajmă. Nici urmă de scaun cu rotile.

Thu îşi întoarse capul în clipa în care Kim trecu de pragul ce ducea în balcon. Purta ochelari de soare cu lentile reflectorizante. Era îmbrăcat cu o bluză de culoare verde închis şi o pereche de blue-jeans. Avea picioarele goale. Pe chip îi înflori un zâmbet atunci când îşi văzu fratele.

— Kim, rosti el, mă bucur să te revăd.

Din tonul vocii lui reieşeau tristeţea şi tulburarea. Aceasta era starea lui obişnuită după holocaust, o dovadă permanentă a inhalării fumului de ţigară.

Kim trecu pe lângă fratele său şi îşi puse mâinile amorţite pe balustrada metalică de la balcon. Privi în direcţia de unde se auzea zgomot şi dincolo de locul acela. Reuşi să distingă locuinţele din Winslow şi Creosote. Şi se gândi din nou: „Aici e un loc îngrozitor să trăieşti”.

— Văd c-au apărut multe schimbări de când am trecut ultima oară pe aici.

— Ar trebui să ieşim mai des, îi răspunse Thu. Niciodată nu ţi-au plăcut surprizele. Dar n-am vrut să-ţi scriu; voiam s-o cunoşti.

Kim observă că părul fratelui său era mai lung, căzând pe ceafă precum blana neagră şi deasă a unui animal. Iar asta îl făcea să pară într-un fel mai tânăr decât era.

— Eu niciodată nu anticipez nimic, spuse Kim, aşa că nu rămân niciodată surprins.

Emma ieşi şi ea pe terasă. Aşează o tavă neagră, lăcuită, pe

masa cu blat din sticlă. Pe tavă se afla un ceainic roz de porţelan şi o ceaşcă fără toartă.

— Ceaiul trebuie să mai fie opărit vreme de câteva minute, spuse ea, luând un pahar înalt şi aburit şi pe care i-l dădu lui Thu.

Kim privi în direcţia intrării în sufragerie, pe unde tocmai dispăru femeia.

— Unde ai cunoscut-o?

— La debarcader.

Thu îşi lăsă capul pe spate şi sorbi din băutura răcită.

— Aveam probleme cu o frânghie de la pupă. Mi-a dat o mână de ajutor.

— O mână de ajutor…

— Da. E o crimă?

— Ai mai văzut-o până atunci prin preajma ta?

— Dumnezeule, cred că mi-aş fi adus aminte dacă aş mai fi văzut-o, îi făcu Thu cu ochiul. Tu nu?

— Eu îi ţin minte pe toţi cei cu care mă întâlnesc, îi spuse Kim, distant.

— Nu prea e genul tău, nu-i aşa, Kim?

— Are cam prea mult din toate.

— O, da, inclusiv minte, ţie îţi plac femeile sub 50 de kilograme şi să meargă la trei paşi în urma ta, cu capul plecat.

— Vreau să ştiu mai multe lucruri despre ea.

— Hei, nu mai fi atât de al naibii de suspicios. Nu toate întâmplările vieţii sunt pline de umbre sinistre.

— Ce bei? îl întrebă Kim brusc.

— Perrier, îi întinse Thu paharul. Poftim, vrei să miroşi?

Kim îşi întoarse privirile şi contemplă luciul arămiu al apei în bătaia razelor de soare.

— M-am lăsat de băutură, îi spuse Thu. Cel puţin nu aşa cum obişnuiam s-o fac. Din când în când câte un „mărgărită” sau puţină şampanie la vreo ocazie.

Se aşeză mai confortabil în scaun.

— Şi nu mă mai îmbăt…

— Nu mai faci o mulţime de lucruri pe care obişnuiai să le faci.

Kim îşi turnă puţin ceai.

— Nu mai bei ceai negru chinezesc; te îmbraci ca un american, vorbeşti ca un american, trăieşti cu o americancă. Ţi-ai uitat propriile tale tradiţii. Ai încetat să te mai gândeşti la propria

ta familie?

— Am să-ţi spun eu ce nu mai fac, Kim, spuse Thu. Nu mă mai trezesc în toiul nopţii lac de sudoare rece; nu mai stau să mă gândesc întruna la cum ar fi evoluat lucrurile dacă grinda care ardea nu mi-ar fi zdrobit picioarele; nu-mi mai smulg părul din cap şi numai jelesc toţi morţii din noaptea aceea; nu mai încerc să fug de prezent îmbătându-mă noapte de noapte. Şi ţi-o spun şi ţie, frăţioare, Emma a jucat un rol important în toată povestea asta. Acum sunt fericit. Mă gândesc la prezent şi sunt mulţumit de el. Şi din când în când ajung să mă gândesc şi la viitor. Un lucru pe care nu l-am făcut de când aveam 12 ani. Navigăm, pescuim, ne plimbăm. Reuşim chiar să facem şi dragoste împreună. Facem ceea ce face orice cuplu de îndrăgostiţi atunci când sunt împreună.

Îşi fixă privirile asupra lui Kim.

— Spune-mi că dezaprobi toate astea.

— Dezaprob, îi confirmă Kim fără să ridice tonul, faptul că tu renunţi la tot ceea ce face ca noi să rămânem unici în lume.

Făcu un gest larg.

— Uită-te acum la tine, purtând blue-jeans creaţi de stilişti de modă, cămaşă Izod şi sorbind apă minerală Perrier. În numele lui Buddha, atât de mult te-ai americanizat, încât nici propria ta mamă n-ar fi în stare să te mai recunoască.

— Dar sunt fericit, spuse Thu şi se aplecă spre el. Sunt fericit, Kim, în timp ce tu nu eşti. Ar fi mult mai bine dacă ai recunoaşte şi tu asta. Eşti un dinozaur. Tu şi toţi cei ca tine v-aţi pierdut rostul în lumea de azi. Ştiu bine că tu nu poţi să vezi lucrurile aşa, dar eu simt acum că sunt liber. Liber de trecut, liber de sentimentul acela de vinovăţie pe care îl simţi cum te apasă ca o greutate din plumb, oricât ai încerca să te protejezi, precum face viermele de mătase.

— Şi atunci cum rămâne cu răzbunarea noastră … cum rămâne cu tot acel timp petrecut de tine la Phnom Penh pentru a da de urmele ucigaşului familiei noastre … cum rămâne cu tot acel timp şi toate acele eforturi pe care eu le-am depus pentru a putea pune în mişcare răzbunarea noastră?

— Aceasta e o cale ce aduce numai moarte, spuse Thu, nu vezi şi tu? Nu trebuie să ne irosim viaţa în numele răzbunării. Trebuie să ne *trăim* din plin propriile noastre vieţi.

— Şi cum rămâne cu onoarea noastră? spuse Kim. Trebuie să uităm şi de ea? Să ştergem secolele cu buretele, cu o simplă mişcare a mâinii? Avem o datorie faţă de propria noastră familie. Pentru că spiritele lor nu-şi vor găsi odihna dacă vom proceda altfel.

Aşează pe măsuţă ceaşca ce conţinea ceaiul răcit între timp şi îngenunche lângă fratele său.

— Nu înţelegi că fără onoare, fără sentimentul datoriei împlinite, noi nu valorăm nimic?

Thu oftă şi îşi puse mâna pe încheietura mâinii lui Kim.

— E o zi frumoasă. Cu cer senin şi lipsit de orice urmă de nor. În astfel de zile, eu şi cu Emma mergem cu goeleta spre nord ca să vedem cum apune soarele. Servim cina la bordul vasului. Nu vrei să vii azi cu noi?

Kim privi îndelung la ochelarii cu lentile reflectorizante ce ascundeau privirile fratelui său. Apoi îşi retrase cu băgare de seamă mâna de sub degetele fratelui său, se ridică în picioare şi intră din nou în apartament.

Emma aştepta în mijlocul sufrageriei şi zâmbea uşor.

— Are dreptate, să ştii, spuse, cu o voce blândă şi prietenoasă. A venit vremea să fim cu toţii împreună.

— Tu nu poţi înţelege nimic, îi adresă Kim. Pentru că tu eşti americancă.

— Ştiu că el doarme noaptea lângă mine, îi explică ea cât se poate de simplu şi mă ajută să mă simt bine, iar eu fac acelaşi lucru pentru el. Pot să vorbesc cu el. Şi să facem dragoste împreună. Spune-mi, Kim, ce ai tu la dispoziţia ta noaptea ca să te poţi simţi bine? Coşmarurile trecutului. Iar atunci când nici acestea nu îţi sunt de ajuns, nu-ţi mai rămâne la dispoziţie decât ura.

În momentul când reuşi să se trezească, uitând complet de locul unde se afla Dori să ştie dacă primise vreun apel telefonic.

Infirmiera din apropierea sa cu chipul zâmbitor, îi răspunse:

— Nu, dar acum o oră a venit aici o tânără ca să se intereseze cum îţi merge.

Ochii îi sclipiră şăgalnic.

Ea se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— L-am spus că n-avea nici un rost să aştepte.

— Dar…

— Acum nu trebuie decât să te odihneşti.

Infirmiera îi respinse rugăminţile.

— L-am spus să revină şi sunt sigură că o va face. Dar acum trebuie să-l chem pe medic. Mi-a spus să-i dau de ştire în clipa în care te trezeşti.

— Bine, dar eu nu cunosc nici o femeie, vorbi Tracy de unul singur pentru că uşa se închisese în urma ei.

Rămăsese singur în camera aseptică, vopsită în alb. Razele de soare pătrundeau prin fereastra din dreapta lui. Să fie dimineaţă sau mult trecut de după-amiază? Dimineaţă, aprecie el, după genul de lumină ce intra în cameră.

Medicul era un chinez cu chelie şi atât de rotofei încât semăna cu o minge de plajă. Intră în cameră legănându-se ca un răţoi, iar pulpele halatului său alb fluturau ridicol în aer precum aripile neîndemânatice ale unui pinguin.

— Ia uite la el! chicoti el. Ai făcut în sfârşit ochi.

Pipăi atent scalpul lui Tracy. Îi zâmbi.

— E mai bine, mai bine.

Apoi chipul său galben şi turtit se întunecă uşor şi plescăi din limbă.

— În ce dandana ai intrat, băiete? Clătină el din cap şi îşi răspunse singur la întrebare: în orice caz, nu e vorba de ceva bun, precum văd eu.

Îşi puse stetoscopul şi începu să îi asculte inima, sporovăind întruna.

— Poliţia e cât se poate de dornică să stea de vorbă cu tine, băiete. După cum poţi şi singur să-ţi imaginezi – tuşeşte puţin – şi sunt extrem de dornici – din nou, te rog – să afle punctul tău de vedere în legătură cu – şi încă o dată – ce s-a întâmplat.

Începu să-şi folosească din nou degetele ce ştiau să examineze cât se poate de blând.

— De cât timp mă aflu aici?

Medicul privi, în tavan; cu mâna căuta ceva anume de-a lungul meridianelor principale.

— Ceva mai mult de 48 de ore. A fost o explozie deosebit de violentă.

Îşi deschise trusa şi extrase de acolo o cutiuţă subţire şi lungă din sticlă. Tracy avu posibilitatea să vadă că aceasta conţinea

vreo jumătate de duzină de ace folosite în acupunctură.

— Dacă patul acela cu un cadru solid nu s-ar fi aflat între tine şi explozie …

Doctorul plescăi din nou.

— Acum te rog să te întorci. Nu aşa, pe partea stângă. Da – îşi puse o mână pe braţul lui Tracy şi îl ajută să ia poziţia necesară – aşa e bine.

Deschise cutia şi scoase de acolo unul din acele lungi.

— Nu apare nici un semn clinic de comoţie cerebrală, iar asta e bine, dar ştiu din experienţa mea legată de astfel de cazuri că o anumită formă de ameţeală slabă sau o uşoară disfuncţionalitate motorie pot să se manifeste pentru o perioadă scurtă.

Îşi fixă bine acul, cu ajutorul degetelor mâinii libere, urmărind meridianul pe care îl căuta.

— O, nimic permanent, nu trebuie să-ţi faci griji. O, nu! Dar ca o măsură preventivă – îi vârî acul în piele şi se întinse să ia altul – eu consider că acest mic tratament, combinat cu 20 de minute de masaj Shiatsu, va elimina orice posibilă jenă pe care o simţi acum.

După ce îi aplică tratamentul, medicul îi spuse:

— Poliţia mi-a cerut să îi anunţ atunci când ţi-ai recăpătat conştiinţa şi vorbeşti coerent.

— Aş aprecia dacă s-ar amâna puţin acel moment, spuse Tracy.

Se simţea mult mai bine.

— Şi pentru că ei nu au lăsat aceasta la latitudinea mea, să zicem că acea conversaţie va avea loc în timpul dimineţii de mâine, hm? Ora nouă ar fi bine?

— Ar fi perfect, îi spuse Tracy. Vă mulţumesc, doctore.

— Nu-ţi face nici o grijă.

Doctorul se opri în uşă.

— Ar fi bine să aţipeşti puţin; ţi-ar prinde bine. Să nu uiţi că trupul tău va mai avea nevoie de multe reparaţii, iar timpul este cel care te va ajuta cel mai mult. Să nu faci pentru o vreme mari eforturi cu braţul stâng.

Tracy încuviinţă din cap şi doctorul îl părăsi. Infirmiera era pe punctul de a se retrage şi ea din cameră, dar Tracy o opri.

— Femeia ceea, cea care m-a căutat, ţi-a lăsat un nume?

— Nu, îi spuse aceasta.

— Cum arăta?

Infirmiera se gândi.

— Înaltă, zveltă, îmbrăcată foarte bine. Chinezoaică ... Chiu-chow.

Pe chipul ei se putea citi surprinderea.

— Nu e prietenă cu tine?

— Hm, da, spuse Tracy, ducându-şi mâna la frunte ca să-şi ascundă confuzia pe care o resimţea. Da. N-am vrut decât să fiu sigur.

Se gândi câteva clipe.

— N-a spus când o să revină?

Infirmiera dădu din cap.

— Dar pe chipul ei se citea îngrijorarea. Sunt sigură că o să revină curând. Arătă spre telefon. Dacă doreşti, poţi să-i dai telefon.

— Nu, mulţumesc.

Se lăsă din nou pe pernă.

Infirmiera zâmbi.

— Dacă doreşti ceva, apasă pe buton.

Îi arătă unde era acesta.

— Cât e ceasul?

— Puţin trecut de ora prânzului, îi răspunse ea. Cinci şi jumătate. Ţi-e foame?

Tracy dădu negativ din cap. Nu apreciase corect ora.

— O să vin la opt ca să-ţi fac injecţia.

— Pentru ce?

— Să-ţi ia durerea, ca să poţi dormi.

— Nu vreau injecţia.

Ea zâmbi din nou.

— Sunt ordinele doctorului, domnule Richter. Ai auzit ce-a spus. Ai nevoie să dormi.

Tracy se simţi prea obosit ca să mai comenteze. După ce ea plecă, se lăsă în voia gândurilor. Dorea să parcurgă toate detaliile, ca să se convingă că memoria nu îi fusese afectată.

Apelă mai întâi la amintirile mai vechi: tatăl lui, mama, copilăria. Mergând cronologic, îşi aduse aminte de Fundaţie, de Directorul acesteia, de Kim. Îşi reaminti de zborul către Hong Kong, telefonul dat, întâlnirea ce avusese loc în dimineaţa asta,

ba nu! … Reuşi să-şi dea seama că fusese cu *trei* zile în urmă, când îi contactase pe Mizo şi pe Prinţesa de Jad. Totul era prezent acolo, absolut intact. Oftă uşurat.

Acum urma partea cea mai grea. Cumpărase pentru Lauren diamantul „solitaire” şi îl pusese în seiful din hotel. Odată ajuns pe coridor, verificase broasca ca să vadă dacă nu umblase cineva şi nu găsise nimic suspect.

Explozia. Îşi închise ochii. Ar fi trebuit să fi murit, ştia asta, dar trebuia să descopere de ce nu murise. Ştia din instinct că explozia fusese suficient de puternică. Cum reuşise să scape doar cu o uşoară contuzie şi un braţ rănit? Trebuia să îşi aducă aminte de toate detaliile.

Stătea pe pat. Ridicase receptorul ca să-i telefoneze tatălui său. Ce se petrecuse atunci? Explozia, bineînţeles.

Tracy oftă lung. Era normal să-i vină greu. Organismul lui ştia cât de aproape fusese de o distrugere totală şi încercă să elimine din memorie orice era legat de asta. Nu voia să ştie; nu voia decât să scape şi să-şi asigure propria supravieţuire. Pentru că Hong Kong devenise dintr-o dată o zonă deosebit de periculoasă.

Era vorba de greutate. Creierul lui recepţionase un semnal în clipa în care ridicase receptorul din furcă. Totul nu durase decât a zecea mia parte dintr-o secundă. Receptorul fusese prea greu şi în vreme ce partea lucidă a creierului său încerca în continuare să ordoneze ceea ce avea de gând să îi spună lui Louis Richter, instinctele organismului său, care fuseseră atât de bine antrenate, se ascunseră brusc.

Tracy îşi reaminti cum se rostogolise înnebunit pe pat atunci când se aruncase în căutarea siguranţei relative ce i-ar fi putut fi oferită de podeaua aflată dincolo de pat. Dar nu reuşise să parcurgă decât jumătate din distanţă şi rămăsese cu partea stângă a trupului îndreptată spre unda de şoc, iar aceasta îl împinsese în continuare în vreme ce impactul principal al exploziei fusese preluat de patul acela imens care avea un cadru solid din oţel şi lemn. *Norocul,* urlă creierul lui. *Ai avut noroc.* Dar Tracy ştia mai bine. Fundaţia – sau mai bine zis, pregătirea oferită de ea – îi salvase din nou viaţa. Nu era prima dată când se gândea la lucrul acesta, dar era prima dată când avea în vedere faptul că n-ar fi avut nevoie de o asemenea pregătire dacă nu ar fi desfăşurat o asemenea activitate.

Asta îi făcu să îşi reamintească de cuvintele pronunţate de infirmieră: *Te-a vizitat o femeie în urmă cu circa o oră. O chinezoaică.* Chiu-chow. Prinţesa de Jad. Începu să transpire din abundentă. Nu credea că ea venise doar ca să-i grăbească însănătoşirea. În mintea lui nu era nici o îndoială asupra faptului că lui Mizo i se datora explozia. Dar de ce? Unde anume se afla greşeala din planul lui Tracy?

Irosi o jumătate de oră fără nici un folos, abordând toate variantele posibile, dar totul fu în zadar. Doamne, se gândi el, era un lucru destul de grav atunci când dădeai greş şi ştiai asta. Dar acum situaţia lui era şi mai dificilă. Tot angrenajul era afectat de o rotită slăbită şi n-avea nici cea mai mică idee unde anume.

Analiză din nou totul şi ajunse la concluzia că modul lui de abordare a problemei nu avea nici un cusur. Studie cu multă atenţie reacţia avută de Mizo la Jockey Club, aduse din nou în faţa ochilor săi imaginea chipului acestuia, atitudinea lui, cele mai mici mişcări ale trupului său. Toate se potriveau între ele. La naiba, în loc ca Tracy să fie pescarul, tocmai *el* fusese cel care muşcase din momeală.

Asta însemna că rotita angrenajului slăbise *după* discuţia purtată cu Mizo şi cu Prinţesa de Jad. Ceva ce ieşea din raza controlului său; ceva despre care nu ştia absolut nimic. Asta îi trezi o şi mai mare îngrijorare. Ce-ar fi putut să fie? Ce era oare atât de important încât Mizo să primească instrucţiuni să-l lichideze?

Tracy se gândi mai întâi la persoana ucigaşului lui John şi a Moirei. Dar nimeni nu ştia ce anume căuta el. În orice caz, nu Mizo şi Prinţesa de Jad. Ar fi fost imposibil. Cine îi dădea lui Mizo ordine? Şi totuşi, asta nu era de-ajuns. Întrebarea „de ce” continuă să îl chinuiască.

Se lăsă oftând pe spate, mintea rătăcind aiurea. Era obosit şi din instinct ştia că medicul avea dreptate. Avea într-adevăr *nevoie* de odihnă.

Odată, când se afla la Mines şi fusese doborât de o gripă destul de violentă, îl trimiseseră la un japonez bătrân căruia nu reuşise niciodată săli retină numele. Acesta folosise acupunctura. La momentul respectiv nu îl duruse prea tare, dar după vreo oră i se făcuse rău şi se prăbuşise pe pat. Avusese impresia că tot

trupul îi fusese cuprins de o durere deosebit de stranie.

În dimineaţa următoare nu numai că se trezise complet vindecat de virusul despre ale cărui efecte doctorii se pronunţaseră că trebuiau să dureze vreme de şase sau şapte zile, ci şi total revigorat fizic. Avea senzaţia că dormise timp de o săptămână. Jinsoku îi explicase totul: *Trupul tău a fost invadat de tot felul de otrăvuri; durerea îşi face apariţia atunci când acele otrăvuri pătrund prin tot sistemul circulator, fiind pe cale de a fi eliminate.*

Ochii lui Tracy se mai zbătură puţin pe sub pleoapele lăsate în jos, iar pulsul îi încetini. Adormi.

Şi se trezi în mijlocul serii. Se trezi brusc, ca şi cum ar fi avut un coşmar, dar nu îşi aducea aminte de nici un vis. I se uscase gâtul şi se întinse după paharul de pe noptieră, văzând între timp că ecranul luminos al ceasului digital din cameră arăta ora 8:13 seara.

I se păru un lucru ciudat şi se tot gândi la asta în vreme ce îşi potolea setea, dar nu îi veni nimic deosebit în minte.

Organismul său cerea să îi acorde atenţie şi atunci începu să facă inventarul propriei sale situaţii. Paharul cu apă îl ţinea în mâna stângă şi simţi că îl doare braţul. Durerea începea să devină mai puternică şi atunci trecu paharul în mâna dreaptă.

Avea o uşoară durere de cap, ce se manifestase în clipa în care se ridicase brusc ca să dea de apă. Se simţea destul de ameţit. Lăsă jos paharul din plastic şi din nou ceasul intră în câmpul lui vizual: 8:15.

Şi atunci îşi reaminti că infirmiera spusese că urma să îi facă o injecţie la ora opt. Ea nu venise, sau poate că venise şi îl găsise dormind şi nu dorise să-l trezească. Bun, o să-i spună că între timp se trezise. Se întinse spre butonul soneriei, dar înlemni în clipa în care era gata să o sune. Politica spitalului – a tuturor spitalelor – era aceea de a le administra la timp medicamentele şi acelaşi lucru era valabil pentru analize şi orele de masă. Somnul nu împiedica respectarea procedurilor.

Tracy se ridică în vârful patului cu multă încetineală. Rămase nemişcat o vreme, colectând informaţiile ce îi veneau din partea celor cinci simţuri, inclusiv a celui de-al şaselea simt. Acel instinct animalic foarte bine dozat pentru a-i asigura supravieţuirea, aşa cum îi spuseseră cei de la Mines, este

prezent într-o măsură mai marte sau mai mică în fiecare dintre noi. Influenţa civilizaţiei reuşise să îi tocească fineţea într-o mare măsură, dar atunci când se afla într-un teritoriu periculos, atavismele revin şi omul retrăieşte viaţa lui de animal superior. *Gândeşte-te la el ca la un adevărat al şaselea simţ,* îi spusese Jinsoku. Acordă-i însemnătatea cuvenită la fel cum o acorzi şi celorlalte elemente din pregătirea ta specifică, pentru că nu este nici o îndoială asupra faptului că el reprezintă cea mai importantă resursă de care dispui.

Atunci când Tracy îl întrebase de ce, Jinsoku îi zâmbise cu acel aer misterios ce îl era atât de specific şi îi spusese*: în cursul şederii tale aici, eu am să te învăţ cum să ucizi sau să imobilizezi un adversar în mai multe feluri... nu-ţi bate capul să ţii minte numărul lor. Chiar şi cum să elimini simultan mai mulţi adversari. Dar asta se aplică doar în anumite situaţii. Cunoştinţele pe care ţi le ofer eu nu te fac invincibil; nimic nu poate face posibil acest lucru, în afara propriilor tale aprecieri, iar discernământul tău trebuie să fie cât mai fin reglat. Lucrurile pe care le înveţi de la mine nu te vor apăra în faţa unei arme de foc, ca să-ţi dau un exemplu. Şi nu-ţi vor putea fi de folos nici atunci când şansele tale de supravieţuire sunt practic nule. Dar tu trebuie să îţi cultivi cel de-al şaselea simţ, să îl laşi să acţioneze în voie şi să îi permiţi să te dirijeze departe de acele situaţii periculoase fără să fie nevoie să aplici nici măcar o singură lovitură.*

Acesta era sentimentul care începuse să se manifeste acum: o situaţie care în curând avea să îi scape complet de sub control, indiferent de pregătirea specială de care dispunea el.

Dădu la o parte cu multă precauţie pătura ce îl acoperea şi îşi lăsă picioarele pe podea. Simţi răceala linoleumului în clipa în care îl atinse cu tălpile sale calde. Lăsă să treacă un timp pentru ca să-şi regleze temperatura şi să-şi revină. Apoi se dădu încet jos din pat. Nu-şi putea controla bine picioarele şi se văzu silit să se sprijine cu o mână de salteaua patului. Ameţi, dar reuşi să se stăpânească.

Dulapul în care se aflau hainele lui se afla în cealaltă parte a camerei, la o distanţă mai mică de trei metri, dar avu impresia că erau cel puţin zece metri. Îşi vârî mâna la întâmplare în întunericul din dulap. Se îmbrăcă, fiind conştient de necesitatea de a acţiona repede. Ştia că situaţia lui era fără ieşire şi că

timpul de care dispunea era pe sfârşite.

Dacă oamenii lui Mizo, aşa cum credea el, soseau la spital ca să-l răpească, aceştia trebuiau să respecte un anumit grafic de acţiune. Reuşiseră să scape de infirmiera de serviciu de la etajul lui – era singura explicaţie posibilă pentru faptul că aceasta nu sosire la ora opt ca să-i facă lui Tracy o injecţie cu un tranchilizant.

Privi din nou la ceas. Acesta arăta ora 8:18 şi asta însemna că ei nu mai dispuneau decât de câteva minute pentru a-şi îndeplini misiunea. O situaţie fără ieşire. De aici şi impulsul său să se grăbească, iar acesta îi pompa în sistem o cantitate suplimentară de adrenalină, astfel încât în momentele acelea, în care depunea mari eforturi ca să nu facă nici un zgomot, tâmplele începură să îi zvâcnească mult mai dureros.

Se furişă cu multă prudentă spre uşa ce dădea pe coridor şi încercă să ignore acea parte a gândurilor lui ce îl avertiza întruna: „Pentru numele lui Dumnezeu, fugi de aici! Respiră de trei ori adânc”. *Prana.* Reuşi să se calmeze.

Deschise uşa milimetru cu milimetru şi reuşi să aibă în câmpul său vizual o porţiune îngustă din coridor, detectând o umbră ce se îndrepta spre el. Prea târziu!

Lăsă uşa să se închidă singură. Nu mai putea să fugă pe acolo. Mai avea la dispoziţie doar cincisprezece secunde.

Se îndreptă spre fereastră şi privi în jos. Se afla la etajul al cincilea sau al şaselea, după câte putu el să-şi dea seama, o distanţă mult prea mare până la curtea betonată de jos. Suficientă ca să-şi rupă gâtul dacă ar fi căzut de acolo. Privi cu părere de rău spre grădina frumos îngrijită ce se afla în mijlocul curţii şi ai cărei copaci înalţi erau mult prea departe de el ca să-i poată folosi la ceva.

Auzi zgomotul ce venea dinspre coridor, chiar în dreptul camerei lui: fâşâitul produs de alunecarea unei uniforme scrobite pe suprafaţa încărcată cu electricitate statică a ciorapilor. Infirmiera? Să se fi înşelat el oare? Comoţia să îi fi afectat judecata?

Tracy se întoarse brusc dinspre fereastră, se sui în pat şi îşi trase pe el cuvertura până sus ca să-şi ascundă hainele de stradă. Îşi ţinu pleoapele întredeschise în timp ce uşa se deschise spre interior, lăsând să cadă pe podea o fâşie gălbuie de lumină

ce venea dinspre coridor.

Silueta clară a unei femei se profilă pentru o clipă şi Tracy încercă să analizeze ceea ce văzuse. O figură feminină, fără îndoială. Boneta familiară a unei infirmiere. Asta însemna că el era cel ce *se înşelase.* Probabil că fusese reţinută de ceva, de vre-un pacient mai recalcitrant aflat într-una din camerele ce dădeau spre coridor. Şi totuşi…

O auzi cum se mişcă prin cameră, cu paşi rapizi şi eficienţi şi apoi murmurul vocii ei: „Domnule Richter? Eşti treaz?”

Femeia veni şi mai aproape, dar el nu îi răspunse. În lumina slabă din cameră, un amestec filtrat de umbre gri şi albastre ce pătrundeau prin fereastră, venind dinspre luminile strălucitoare ale oraşului, el reuşi cu greu să distingă luciul mat al tăviţei metalice pe care o purta într-o mână, iar ridicată în aer şi încărcată cu un lichid, văzu o seringă. Acul îndreptat în sus şi lichidul ce ţâşnea din vârf.

— Ora injecţiei.

Tracy se încorda. Ceva anume legat de silueta aceea nu îi dădea pace. Ceva care nu se potrivea cu restul. Ce anume?

Acul începu să coboare, descriind un arc de cerc în aer. Tracy avu impresia că o ceaţă coborâse peste el, imobilizându-l. Toată adrenalina pe care nu reuşise s-o elimine în clipele de dinaintea deschiderii uşii începuse să se acumuleze şi să i se răspândească în vine ca un exces de energie, dându-i impresia că se dezumfla brusc. Poate că până la urmă totul era în regulă şi numai nervii îi jucau o festă.

Infirmiera se aplecă spre el, îi căută braţul şi Tracy simţi cum un antebraţ puternic îi fixează clavicula. Acesta începu să îi apese pe trahee, împiedicându-l să respire.

— Dar ce se întâmplă? Te-ai îmbrăcat?

Tracy începu să se zbată, dar ea îşi lăsă acum pe el toată greutatea corpului, căutând să-l imobilizeze. N-ar fi putut, el ştia asta, să-l ţină aşa mult timp, pentru că el era mai solid decât ea, iar după un timp ar fi pierdut iniţiativa. Dar ea putea să se asigure că el n-ar mai fi dispus de timpul necesar. Nu avea nevoie decât să îi facă injecţia. El era acum ferm convins că seringa nu conţinea tranchilizantul prescris de medic, ci o otravă necesară pentru a finaliza ceea ce bomba nu reuşise pe deplin să facă.

Înălţimea. Acesta era elementul distonant. El îşi dăduse seama de asta prea târziu, abia în momentul în care ea se aplecase deasupra patului şi îl imobilizase. Infirmiera, cea *adevărată,* nu avea mai mult de 1,65 metri. Cu această informaţie încercase mintea lui să lucreze. Silueta ei se profilase mult mai sus în cadrul uşii decât ar fi trebuit să fie. Femeia de lângă el trebuie că avea aproape 1,85 metri în înălţime.

Restul de aer ce îi mai rămăsese în plămâni ameninţa să se termine rapid. Durerile lui interne se combinau acum cu presiunea exercitată în mod direct de ea. Trebuia să acţioneze şi să facă imediat ceva. Încercă o lovitură gen tăiş de sabie, dar ea percepu mişcarea şi pară lovitura cu podul palmei în care ţinea seringa. El nu dispunea de nici o priză şi, aşa slăbit cum era în prezent, nu reprezenta un adversar pentru ea.

Mintea începu să îi lucreze intens; durerea izbucni şi mai puternic, împrăştiindu-se peste tot şi sufocându-l. Muşchii lipsiţi de oxigen începură să cedeze, trecând într-o fază accentuată de oboseală, iar deasupra capului său seringa ucigaşă începu să coboare pentru ultima oară.

„Gândeşte-te!” îşi comandă el singur. Îşi folosi mai degrabă mintea decât trupul. Şi atunci făcu ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat ea.

Folosi strigătul de luptă *kiai,* bazat pe vibraţii, pentru a stârni groaza adversarului şi ştiind din instinct că din cauza energiei consumate de el asta era ultima lui lovitură. Iar dacă lovitura nu îşi atingea scopul…

— Prinţesa de Jad!

Era ca un strigăt de luptă, utilizat în bătălii, dar era şi numele ei şi asta o făcu să rămână pe moment surprinsă; nu se aşteptase ca el s-o recunoască.

El văzu cum i se mărea albul ochilor în clipa în care şocul o făcu să îşi întredeschidă buzele. Şi timp de o secundă, în timp ce vibraţiile sonore ale loviturii lui continuau să se răspândească prin camera aceea mică, apăsarea ei slăbi.

Tracy reacţionă cu viteza fulgerului, introducându-şi cotul în interiorul braţului ei drept, ridicându-l în sus şi către ea, corelându-l cu o lovitură năprasnică în cutia ei toracică.

Antebraţul ei se ridică în aer, iar Tracy se rostogoli spre stânga, către ea. Voia să rămână cât mai aproape de ea, nu

departe de ea, pentru a nu-i permite să acţioneze sau să se îndepărteze şi să dispară. Avea un început de control asupra ei şi se pregăti să şi-l mărească.

Cu toate astea, ea îşi reveni mai iute decât şi-ar fi imaginat el că se poate. Îi pară lovitura destinată ficatului cu apărarea cea mai potrivită, o devie şi îl forţă să intre din nou în defensivă. El se apără, permiţând ca ploaia de lovituri trimise de ea să atingă în mod repetat partea lui dreaptă, în timp ce căuta să-şi protejeze partea stângă a corpului. Nu-şi putea permite nişte distrugeri suplimentare acolo. S-ar fi putut ca ea să nu ştie de rana lui, dar nu îndrăzni să se bazeze pe această presupunere.

După ce ea epuiza acea rafală de lovituri, el execută o fentă dublă, ca şi cum ar fi încercat să se apropie de ea din lateral. Derutată, ea îşi roti puţin corpul ca să-l întâmpine, iar el utiliză una din cele mai periculoase lovituri din categoria *ate-waza,* o lovitură percutantă adresată unui punct slab, trecând de la stilul de luptă *karate,* pe care şi ea îl folosea, la *judo* şi mărind astfel deruta adversarului.

Ea scoase un ţipăt atunci când un capăt al claviculei cedă sub forţa loviturii. El dorea să se oprească acolo; dorea să-i pună întrebări. Dar ea nu îi permise acest lucru. Aruncă cât colo seringa şi îl atacă cu mâna ei cea sănătoasă, iar el fu nevoit, datorită forţei ei, să abandoneze *osae-waza,* tehnica fixărilor la sol, pe care ar fi preferat să o utilizeze.

Femeia şuieră spre el şi scuipă ca o pisică, încercând să îi rănească cu ajutorul unei strânsori gen menghină, astfel încât el nu mai avu de ales şi îşi împinse înainte fulgerător vârfurile încovoiate şi încordate ale degetelor, lovind-o chiar sub osul sternului, forţându-le să penetreze şi să urce în sus ca vârful lamei unui cuţit.

Trupul Prinţesei de Jad se arcui spre spate. Vinele gâtului i se încordară ca nişte frânghii şi îşi încleştă dinţii ameninţător. Apoi se prăbuşi în braţele lui.

Tracy era pregătit şi o azvârli pe pat. O înveli cu pătura. Îşi încetini respiraţia şi îşi şterse broboanele de sudoare de pe faţă. Se simţea înfierbântat şi stors de vlagă, iar tâmplele îi zvâcneau în mod sălbatic.

Se îndreptă spre uşă, fiind nevoit să se ţină brusc de subţioara din stânga. Respiraţia sa devenise horcăitoare şi se înjură singur

în gând. Se mişcase prea rapid, îşi rotise corpul fără să gândească, fusese o mişcare cât se poate de normală … dar pentru un bărbat sănătos. Iar el nu era sănătos. Trebuia să ţină cont de asta. Cuvintele medicului îi reveniră din nou în minte.

— Să ţii minte, trupul tău are nevoie de multe reparaţii şi timpul e singurul care te poate ajuta …

Tracy scrâşni din dinţi şi schiţă un rânjet. „Ei bine, da, doctore, poate că e nevoie doar de un *pic* de activitate mai susţinută ca să îmi menţin mâna în formă!”

Se sprijini de uşă, ud de transpiraţie. „Dumnezeule, cât mă doare!”

Deschise uşa. „Cel puţin” se gândi el „bine că s-a terminat cu partea cea mai rea”.

Pe coridor umbre se mişcau şi se gândi: „Ah, Doamne, sunt mai mulţi!” Reveni din nou în cameră, iar privirile îi căzură pe seringa aruncată pe jos de Prinţesa de Jad. O seringă din plastic, de unică folosinţă. Nu se rupsese. Şi conţinea în continuare lichidul acela aducător de moarte.

Tracy o ridică de jos. Nu era chiar arma pe care şi-ar fi dorit-o în situaţia de faţă, dar trebuia să se descurce cu ce avea.

Luminile de veghe de pe coridor ardeau în continuare, cu o lumină rece şi discretă. O sonerie fixată de consola aflată în perimetrul unde ar fi trebuit să se afle infirmierele târâia intr-una, la fel de tare ca în jocul de Pong. Un pacient mai insistent. Dar unde se aflau ele?

Nu văzu pe nimeni şi se minună de reuşita acţiunii lor în curăţarea etajului de martori, dar le simţi prezenţa şi se aruncă imediat cu faţa în jos, lipindu-se de podeaua rece şi bine lustruită, deplasându-se oblic de la stânga la dreapta, în timp ce un fel de briză uşoară de vară îi ciufuli părul din vârful capului. Auzi un sunet ce semăna cu cel care îl face cineva când scuipă, urmat de un al doilea sunet asemănător, apoi cineva exclamând ceva parcă a protest, în timp ce el se sprijini bine de peretele coridorului şi se îndepărtă rostogolindu-se de lângă zid, chiar în clipa în care făcuse contact cu acesta, văzând cum se desprinde din zid o bucată de tencuială din locul în care ar fi trebuit să se afle umărul lui.

Îi zvâcneau foarte tare tâmplele, atunci când se aruncă în spatele uşii unei cămăruţe de serviciu şi imediat începu să

acţioneze asupra propriului său trup. Durerea de cap îi îngreuna mişcările şi trebuia să ia urgent măsuri. Ştia că dacă n-o face n-avea cum să scape din cauza condiţiei lui fizice actuale.

Folosindu-se de degetul mare de la cealaltă mână şi-l apăsă în palmă în locul unde se afla prima falangă a arătătorului, identificând muşchiul ce se afla acolo. Îl presă puternic.

Ţinându-şi apăsat degetul mare până când nu mai îndrăzni s-o facă, apoi făcu acelaşi lucru şi la cealaltă mână. Era unul din principalele meridiane folosite în acupunctură, a patra porţiune din intestinul gros, iar presiunea pe care o exercita acolo îi elimină imediat durerea; tâmplele încetară practic să-i mai zvâcnească, rămânând doar o durere surdă.

Distanţa. Aceasta devenise cel mai mare duşman al lui în clipa de faţă. Atunci când se trăsese în el, reuşise să zărească pe doi dintre ei. Dar aveau pistoale cu amortizor şi era în avantajul lor dacă nu se apropiau de el. El nu putea să acţioneze eficient decât de aproape. Trebuia să-i facă să se apropie de el. Şi trebuia să îi elimine pe rând.

Nu îi plăcu deloc ideea. Nu se mai aflase într-o asemenea situaţie decât în timpul războiului. Dar se gândi că nu renunţase la antrenamente şi se simţea recunoscător că n-o făcuse.

Se lăsă pe spate, izbi violent uşa cu piciorul bine întins şi se năpusti pe coridor. Procedând aşa, era prea târziu ca să mai audă sunetul înfundat al împuşcăturii trase de pistolul cu amortizor, dar văzu scrijelitura de pe lemnul deschis la culoare al uşii care reflecta lumina, dar şi gaura mai adâncă de la capătul scrijeliturii.

Începu să alerge în direcţia opusă, către locul de unde venise glonţul. Zări o cagulă neagră ce acoperea capul cuiva, dar şi orificiul rotund al ţevii amortizorului ce era îndreptat spre el şi atunci făcu un salt lung în aer. Zbură peste unul din birourile surorilor, trecând razant peste hârtii, creioane şi alte rechizite similare, împrăştiindu-le cu braţul său drept şi reuşi să arunce pistolul din mâna bărbatului surprins de acţiunea lui. Acesta mârâi şi îşi săltă rapid genunchiul. Îl lovi pe Tracy în partea stângă a trupului şi acesta simţi cum i se scurg puterile. Scrâşni din dinţi, hotărât să nu geamă de durere ca să nu îi facă acestui cunoscut secretul incapacităţii lui temporare de luptă. *Avantajele*

temporare, îl făcuse odinioară cunoscut Jinsoku, *sunt cele care uneori te despart de o înfrângere. Să nu cedezi niciodată un astfel de avantaj, oricât de mic ar fi el.*

Tracy îi răspunse cu o lovitură în ficat ce îi făcu pe acesta să se îndoaie de durere, iar geamătul lui animalic îi oferi o satisfacţie de moment. Dar bărbatul nu era un novice şi îşi reveni suficient de rapid ca să lovească puternic cu vârful pantofului. Reuşi să atingă vârful obrazului drept al lui Tracy, zgâlţâindu-i acestuia bine capul şi făcându-l să-şi dea seama că trebuia să termine repede cu atacatorul. Îşi spuse în gând, la naiba cu el şi îşi implântă seringa în coapsa acestuia.

Bărbatul se zbătu, începu să respire cu mare greutate şi îşi holbă înspăimântat ochii. Se apucă de picior în loc să se repeadă la Tracy. Îşi îndreptă pieptul ca şi cum întâmpina mari dificultăţi în a respira. Pielea i se albi.

Ochii lui, parcă şi mai rotunzi datorită groazei, îl priveau pe Tracy. La colturile gurii începu să se scurgă o spumă ce începu să urce spre obraji, ca la un câine turbat.

Peste puţin timp se declanşară şi crampele musculare. Contorsiunile trupului său îi dădeau un aer bizar. Bărbatul încercă să vorbească, dar gâtul lui, ce devenise acum o simplă barieră cartilaginoasă, nu-l mai asculta.

Tracy îşi întoarse în cele din urmă capul. În definitiv, aceasta era chiar moartea pe care i-o rezervaseră lui. Privi în jurul lui şi văzu ce se întâmplase cu infirmierele. Trei femei erau legate de mâini şi de picioare. Asta era bine. Însemna că încă mai erau în viaţă. Dar erau leşinate şi nu îl puteau ajuta cu nimic.

Întâmpină dificultăţi în respiraţie mai mari decât şi-ar fi dorit şi efortul făcut prin biciuirea nemiloasă a trupului, singura lui armă, îl obligase să piardă mult din forţa sa. *Prana.* Trebuia să îşi recapete cât mai repede forţa sa interioară dacă dorea să aibă o şansă de a supravieţui acestor încercări. Arma bărbatului! Tracy se întoarse pe loc şi o căută cu privirile. O azvârlise pe coridor, departe de el, iar atunci când începu să se îndrepte spre ea, reuşi s-o vadă la vreo patru metri distantă, puţin după curba ce o făcea coridorul.

Se ghemui şi se uită la armă. Într-adevăr, o mare tentaţie, zăcând aşa de nevinovată acolo! Iar lucrul acesta era cel care îl

îngrijora acum cel mai mult pe Tracy.

Îşi asumă riscul, un risc pentru care nu simţea nici o plăcere. Dar acum totul era riscant şi nu dispunea decât de fracţiuni de secundă pentru a-şi aprecia şansele. Dar el pentru astfel de situaţii fusese antrenat, iar instinctul îi spunea că povestea cu arma era prea frumoasă ca să fie şi adevărată. Renunţă la ea, îşi scoase pantofii şi începu să alerge aplecat de-a lungul coridorului. Se afla în sectorul destinat bolnavilor. Fiecare etaj al clădirii avea forma aproape perfectă a literei H, cu două coridoare paralele spre extremităţi, care conduceau spre aripile mai mici ale clădirii, cele care adăposteau saloanele cu destinaţie specială, cum ar fi cele de terapie intensivă, sectorul pentru cardiaci şi pentru cei cu arsuri grave.

După ce parcurse cam trei sferturi din drum, încetini, îşi puse din nou pantofii, se furişă tot înainte şi constată că avusese dreptate. Pentru că în faţa lui se afla un al doilea bărbat, ascuns în spatele unui stâlp şi cu un genunchi pe pământ, în poziţia clasică a unui trăgător de elită şi ţintind arma îndreptată în direcţia pistolului ce zăcea pe jos, luminat bine, care aparţinuse partenerului său. Dacă Tracy ar fi făcut vreo mişcare în direcţia aceea, ar fi fost mort de mult.

Tracy se îndreptă spre el. Se blestemă în gând, pentru că bărbatul se întoarse spre el. Era un individ înalt şi masiv, dar trupul lui îi încetinea viteza de reacţie. Ţinti spre el, închizând un ochi.

Tracy plonjă deja spre el, cu piciorul bine întins în aer, iar tocul pantofului, înşurubat pe un suport metalic, intră în contact cu vârful bărbiei rotunde a bărbatului şi şocul loviturii provocă un zgomot plăcut urechilor lui Tracy.

Forţa loviturii îl făcu pe bărbat să îşi ridice braţele în aer, iar greutate trupului lui Tracy îl obligă să dea înapoi. Se lovi de perete şi reculul îl făcu să revină la loc. Arma nu îi căzuse din mână şi o folosi ca pe o măciucă, lovindu-l violent pe Tracy în umărul drept.

Tracy scoase un ţipăt de durere şi se folosi de avântul său iniţial, astfel încât, atunci când se prăbuşi, îl doborî pe individ cu o mişcare rapidă a antebraţului său, o combinaţie între a-l trage spre el şi apoi a-l roti. Era totuşi vorba de braţul stâng al lui Tracy, iar această manevră îl costă mult sub aspectul energiei

consumate şi al timpului necesar pentru recuperarea forţei.

Grasul se repezi la el aşa cum face mangusta când se luptă cu şarpele. Se vedea că e un bun specialist, pentru că îşi utiliza trupul său masiv şi forţa suplimentară pe care i-o oferea greutatea sa superioară, ca să-l dezechilibreze pe Tracy în timp ce îl lovi în ficat şi în splină o dată, de două ori, de trei ori.

Tracy era întins pe spate. Îşi ridică genunchiul, dar era blocat. Grasul se lăsă pe el şi îl bombardă în continuare cu lovituri, în vreme ce Tracy încerca să îşi protejeze partea stângă, cea care îi provoca cea mai mare durere. Inima îi bătea foarte tare, iar respiraţia forţată îi golise plămânii mult prea repede ca să se mai poată oxigena aşa cum trebuie. Îşi dădu seama că dacă mai înghiţea multe lovituri nu putea să mai reziste. Ştia cum să-şi doboare adversarul. Jinsoku îl învăţase asta. *Nu te poţi lupta corp la corp cu un adversar până când nu ţi-ai dat mai întâi seama de stilul în care acţionează el. Atunci când începi să gândeşti ca el, restul vine de la sine.* Cheia luptei cu acest individ era reprezentată de greutatea corpului său. El învăţase să se folosească de acest avantaj şi din acest motiv se şi baza pe el. Ca un rezultat logic, Tracy socoti că putea să se folosească de acest lucru în lupta împotriva adversarului său.

La capătul unei alte rafale de lovituri, Tracy făcu în aşa fel încât gemetele lui de durere să devină şi mai puternice, e adevărat că nici nu îi trebuia prea mult ca să reuşească. Trupul său îşi slăbi puţin rezistenţa, atât cât era nevoie ca să-şi înşele adversarul. Omul se ridică puţin ca să-l termine pe Tracy, iar acesta îşi asumă din nou riscul.

Se servi de cotul stâng, rugându-se ca osul ce se afla în alveola umărului să nu se smulgă de acolo în urma impactului şi îl ridică spre interior şi în sus într-o lovitură de ciocan ce era destinată sternului adversarului. Plexul solar, lucru cunoscut pe deplin de Tracy, era vulnerabil doar la o persoană plăpândă. Profesioniştii foarte bine antrenaţi prin exerciţii dure îşi creau numeroase straturi protectoare de fibre musculare ce făceau ca plexul solar să fie impenetrabil, doar loviturile deosebit de percutante putând reuşi acest lucru.

Dar sternul era cu totul altceva. El e suficient de aproape de suprafaţa corpului şi antrenamentele, oricât de variate ar fi ele, nu reuşesc să-l protezeje pentru că muşchii nu se pot forma în

zona respectivă.

Vârful ascuţit al cotului îl lovi năprasnic pe gras şi Tracy îşi împreună degetele ambelor mâini, folosindu-şi toată greutatea pentru a-şi întări presiunea, ridicându-se uşor în timp ce îşi coborî cu forţă cotul până ce ajunse la os.

Grasul lăsă să-i scape un urlet de durere şi se rostogoli în patru labe ca să se îndepărteze de Tracy, să scape de durerea aceea teribilă. Respira greu şi tuşea într-una, în timp ce Tracy se aruncă asupra lui.

Capul grasului tremura, iar de pe frunte îi curgeau broboane de sudoare. Tracy îşi îndoi braţul şi se întinse cu tot trupul spre el, aşa ghemuit cum era. Îşi vârî o mână pe sub pulpa de la piciorul lui stâng şi i-o ridică violent, obligându-l să vină rostogolindu-se spre el, cu gâtul întins şi deci expus.

Iar în secunda următoare, Tracy îl apucă strâns de gât cu degetul mare şi restul degetelor de la mâna dreaptă şi presă spre interior până când reuşi să dea de nervii suboccipitali, cei ce asigurau legătura între cap şi vârful şirei spinării.

Apăsă cu degetele ca un cleşte, sfărâmând osul şi legătura aceea fină cu şira spinării. Întregul trup al grasului zvâcni spasmodic şi înţepeni pe loc.

Tracy, gâfâind, se lăsă pe şold. Trăgea aer în piept cu atâta nesaţ încât semăna cu un om care se îneacă. Acum parcă nu mai avea nici o grijă. Nici un efort, aşa îi recomandase doctorul. Ar fi vrut să râdă, dar îşi dădu seama că era prea epuizat ca să o poată face.

În cele din urmă se ridică şi plecă de lângă cadavrul grasului, mergând în căutarea scării de incendiu. Umărul lui stâng parcă luase foc. Treptele din beton erau late şi expuse vederii. Avu impresia că scara de incendiu nu mai fusese spălată de zeci de ani.

Odată ajuns pe palier, simţi nevoia să se ţină bine de balustrada metalică vopsită în roşu precum o săgeată ce cobora în iad. Îl lovi ameţeala, dar de data asta mai puternic decât atunci când se dăduse prima oară jos din pat. „Ce-mi trebuie într-adevăr mie”, se gândi el, „e un somn neîntrerupt vreme de optsprezece ore.” Dar mai avea încă multe lucruri de făcut înainte să se poată odihni.

Se uită la ceas şi rămase surprins când văzu că nu era decât

8:25. Nu trecuseră decât şapte minute de când ieşise pe coridor. Parcă ar fi fost şapte zile. Începu să coboare prudent pe scări, ţinând seama de toate durerile pe care le simţea şi fu cât pe-aci să se împiedice şi să cadă peste cei doi poliţişti ce zăceau pe trepte, legaţi fedeleş, parcă gata de băgat în cuptor.

Tracy se aplecă mult prea repede şi simţi cum îi vine din nou ameţeala. I se făcu rău de la stomac şi senzaţia de vomitat îi ajunse la nivelul gâtului. Trase de trei ori profund aer în piept, în timp ce îi controlă pe poliţişti, pipăindu-le gâtul şi partea dinspre interior a încheieturilor mânilor. În viaţă, dar inconştienţi. Se întrebase până atunci de ce poliţia, care era dornică să îi pună întrebări legate de explozie, nu găsise de cuviinţă să pună oameni de pază lângă camera lui. Acum văzu că ei o făcuseră ... şi iată ce îi se întâmplase.

Ar fi putut să îi facă să-şi revină, dar ezită s-o facă. Trebuia să ajungă la Mizo, doar Mizo era cel care ştia acum motivele celor întâmplate. S-ar fi putut ca Prinţesa de Jad să ştie şi ea, dar ea nu mai putea să spună asta nimănui. Aşa că trebuia să nu îşi piardă mobilitatea. Bineînţeles că poliţia n-ar fi înţeles de ce proceda aşa. Se hotărî să îi lase să doarmă acolo unde erau. Aveau să se trezească după câteva ore, cu nişte mici dureri de cap şi pe tot corpul.

Tracy păşi cu grijă peste ei. Coborî în tăcere pe scara de incendiu a spitalului. Se opri la ultimul palier ca să se odihnească puţin şi să-şi recapete suflul. Chiar în faţa lui şi sub el se putea zări coridorul lung al spitalului, iar dincolo de el se afla noaptea cea plăcută care domnea peste Hong Kong. Fără îndoială, undeva, oamenii erau gata să servească cina, dansau şi poate că urmăreau un spectacol sau două. Fericiţi şi lipsiţi de griji. O seară reconfortantă petrecută în afara oraşului. Hong Kong era un oraş pentru turişti.

Tracy coborî şi ultimele trepte, dar îngheţă imediat. Durerea din umărul stâng îi învie din nou.

— Fii băiat de treabă. îi spuse o voce gravă într-o cantoneză sacadată şi scoate-ţi mâna din buzunar.

Gura ţevii scurte a unui pistol de calibrul 38 se înfipse în noada lui Tracy.

— Pe toţi zeii, stai nemişcat, grăi vocea, vreau să îmi aduc aminte de tine aşa cum eşti înainte să te ucid.

— Doamnelor şi domnilor!

Era o seară plină de energii vitale pentru Atherton Gottschalk. O seară demnă de un scop înalt.

— Domnilor delegaţi în cadrul convenţiei naţionale republicane!

O seară în care el şi toţi cei îngrămădiţi în hambarul imens al acestei săli, milioanele de oameni ce priveau la televizor şi ascultau la radio, aveau să simtă primul moment de vârf al valului imens ce avea să-l poarte sus, sus de tot.

— Vă rog să fiţi alături de mine şi să urăm bun venit...

Cei din Serviciul Secret, uşor de observat, adunaţi în jurul lui, stăteau lângă el precum o plasă vie, vorbind monosilabic şi discret în minusculele lor aparate de emisie-recepţie, schimbându-şi permanent dispozitivul, aruncându-şi la fiecare zece secunde privirile spre fiecare chip din preajmă şi acţionând aşa cum au fost instruiţi. Pieptul i se umflă de mândrie la gândul că el era cel ce avea acum nevoie de ei.

— ... următorului Preşedinte al Statelor Unite ale Americii! ...

Rumoarea ce se făcuse simţită cu câteva clipe în urmă se făcu şi mai mare, zguduind sala şi dându-i impresia că era înconjurat de o furtună.

— ... Atherton Gottschalk!

Şi plin de emoţie, aranjându-şi mai bine era vata, se îndreptă spre mijlocul scenei, intrând sub lumina puternică a reflectoarelor acestei lumi, acolo unde îşi aţinteau privirile milioane de ochi.

Atherton Gottschalk era pregătit pentru privirile acelea scrutătoare, ştia cum trebuia să se prezinte. Cucerise zona centrală a ţării în decursul lunilor în care îşi desfăşurase campania de nominalizare şi în curând aveau să afle şi să i se supună tot lui şi marile oraşe. Macomber avusese tot timpul dreptate atunci când îşi exprimase opinia asupra pulsului ţării.

Atherton Gottschalk îşi ridică braţele, formând litera V a triumfului, luând cunoştinţă de tumultul ovaţiilor mulţimii ce se ridicase în picioare. Îşi întoarse capul de la o cameră de televiziune la alta, schiţând un zâmbet larg, plin de încredere. Radia prestanţă, control, entuziasm şi forţă, se gândi el, forţa degajată de marele avânt pe care îl reprezenta. Marele moment.

Nimeni n-ar fi putut ghici din atitudinea lui semeaţă că – aşa cum îi spuse Macomber – dacă s-ar fi ţinut alegerile azi 15 august, mai mult ca sigur că Gottschalk ar fi pierdut. Din cauza marilor oraşe, se gândi Gottschalk, zâmbind în toate direcţiile.

Îşi întoarse corpul într-o parte şi în cealaltă, minunându-se de unitatea de monolit a partidului. Lua-i-ar naiba pe liberalii ce nu-şi fac datoria, ferindu-se să adopte acea atitudine agresivă pe care el era atât de conştient şi atât de ferm convins că trebuie s-o adopte America pe plan internaţional dacă doreşte să supravieţuiască anilor ’80 fără vreo ştirbire a prestigiului său.

Modul democratic de viaţă se eroda din ce în ce mai vizibil în întreaga lume. Propaganda comunistă avea acum un efect şi mai devastator decât în timpul anilor ’60. Dezinformările credibile la care recurgeau acum prin intermediul unor reprezentanţi de seamă din rândul ţărilor lumii a treia reuşeau să submineze cu o mare subtilitate prestigiul Americii. Lui Gottschalk i se păru un lucru incredibil faptul că propaganda sovietică se bucura de un asemenea succes, încât până şi membrii proeminenţi ai administraţiei actuale refuzau să creadă că URSS avea un rol în crearea unei reţele teroriste internaţionale.

Ei bine, toate aceste lucruri aveau să se schimbe în momentul în care devenea Preşedintele ţării. Din clipa instalării sale oficiale, avea de gând să acţioneze împotriva acestor ameninţări. Zâmbi şi mai mult când se gândi la ziua de 31 august şi la planul lui Macomber.Ca urmare a acestui plan, urma să dispară orice urmă din opoziţia iniţială. Pentru că până în acel moment, americanul de rând s-ar fi confruntat cu primul atac terorist pe pământul ţării sale şi şi-ar fi mobilizat toate forţele.

Gottschalk se bucură, nu numai pentru sine ci, pentru întreaga ţară. Se repetau zilele ce au precedat intrarea Americii în cel de-al doilea război mondial; uriaşul n-a putut fi trezit din somn decât cu mari eforturi şi cu multe pierderi de vieţi omeneşti. Dar odată trezită la realitate naţiunea americană, Gottschalk ştia bine asta, nici o altă naţiune nu i-ar fi putut tine piept. Terorişti ar trebui să se păzească bine. Pentru că începând din noaptea asta, zilele lor erau numărate. Odată atacată la ea acasă, America putea să îşi desfăşoare forţele sale de intervenţie rapidă în Orientul Mijlociu, în ţările bogate în petrol din zona Golfului, pentru a şterge de pe faţa pământului taberele teroriste bine ştiute şi a răsturna

guvernele islamice deja slăbite. Era nevoie de ţiţei pentru oraşele Americii şi o dată cu el avea în vedere pierderea controlului exercitat de Uniunea Sovietică asupra unei mari zone a golfului.

Atherton Gottschalk păşi spre microfon şi îşi înclină capul, liniştind mulţimea din sală, un fel de reprezentantă a ţării întregi, în faţa ochiului electronic al camerelor de televiziune.

— Domnilor delegaţi, îşi începu el discursul bubuind cu vocea sa baritonală, o voce plină de sentimentul încrederii care parcă te calma, voi cei ce v-aţi dedicat viaţa partidului republican, concetăţeni – îşi ridică fruntea şi ochii lui se aţintiră asupra mării aceleia formate din chipuri ce sărbătoreau momentul – şi cetăţeni ai întregii lumi! S-a terminat cu lanţurile înrobitoare ale unei economii în criză! Ne-am săturat de povara unei rate a şomajului de peste 10 la sută! Ne-am săturat să fim catalogaţi drept o putere de rangul al doilea! Seara aceasta înseamnă începutul lungului marş al Americii spre prosperitate şi securitate în această lume cu greutăţi din ce în ce mai mari şi care este … *trebuie* să fie … pe bună dreptate sub controlul ei!

La unison, mulţimea se ridică în picioare, exprimându-şi aprobarea şi sprijinul. Înregistrând valul acela de energii dezlănţuite ce se îndrepta spre el parcă încălzindu-l, Gottschalk se gândi la spiritul etern al preşedintelui Lincoln, gigantica statuie aflată sub bătaia reflectoarelor, trimiţând razele peste Potomac şi apoi învăluind întreaga naţiune. Se gândi că reuşise în cele din urmă să ştie ce însemna cu adevărat măreţia şi acceptă cu recunoştinţă mantia ei strălucitoare.

Zgomote cavernoase îi umpleau urechile. Ţipetele ascuţite ale păsărilor junglei, cârâitul liliecilor cu urechile lor lungi, sunetele înăbuşite făcute de marile animale de pradă ce pândeau la marginea luminişului, plămânii ce gâfâiau ca nişte foaie.

Şi automatul AK 47, a cărui greutate se lăsa parcă tot mai apăsător pe trupul lui fierbinte, în timp ce metalul strălucitor şi suplu se înfierbânta la rândul lui în timp ce trase mai multe rafale rapide şi precise. Avu impresia că aerul începe să ţipe în vreme ce păsările înspăimântate îşi luară zborul de pe vârfurile copacilor, iar siluetele estompate, maronii ale maimuţelor îi întoarseră spatele şi o luară la fugă, legănându-se, legănându-se

mereu.

Khieu nu mai fu niciodată în stare să-şi aducă aminte câţi oameni de-ai lui Toi omorâse în după-amiaza aceea. Deşi se afla la bordul unui avion 747-SP, cu picioarele puse pe un suport şi învelit cu o pătură ce fusese aşezată cu multă grijă de o însoţitoare de bord care nu-şi putea dezlipi privirile ei verzi de chipul acela atât de frumos şi de bântuit de coşmaruri, visând într-una că încă nu părăsise Kampuchia, numărul lor nu mai avea nici o importanţă pentru Khieu. Ei se succedau prin faţa ochilor lui înfierbântaţi de febră precum ţâşnesc trasoarele trase de avioanele de vânătoare ce zburau la joasă altitudine, până când numărul lor deveni ceva abstract şi se pierdu pe fundalul unui vis ce-l ducea tot mai departe.

Chiar şi atunci când ajunse din nou la casa din Gramercy Park South şi îşi prezentă laconic şi cu un chip împietrit raportul în faţa tatălui său, ce era dornic să afle totul, tot nu reuşi să îşi reamintească numărul celor pe care îi omorâse. Câţi Khmeri roşii, câţi din rândul celor aflaţi sub stăpânirea Inimii Negre.

Chet Khmau.

Ei plătiseră pentru tot ceea ce el nu putuse să facă pentru propria lui familie. Plătiseră pentru ceea ce devenise sora lui. Plătiseră pentru schizofrenia mamei lui, pentru dispariţia frăţiorului şi a surioarei lui. Plătiseră şi pentru moartea hidoasă a lui Malis.

Dar omorârea lor nu putuse să şteargă sentimentul crescând de vinovăţie ce i se răspândea cu rapiditate în trup ca o boală rămasă necunoscută. În mintea sa. *Apsara* îşi executa dansul ei celest, semănând cu un demon, aşa decapitată cum era, cu trupul său, lipsit parcă de sângele pulsând şi care ar fi putut să-i dea un aspect uman, pielea vineţie şi pătată, dansând într-una în timp ce degetele ei abile depănau povestea desfrânării sale.

Ploua în momentul când ajunse pe Cristopher Street, o burniţă măruntă şi tristă care dacă s-ar fi petrecut undeva la ţară, ar fi avut un aer mai vesel şi ar fi scos la iveală mirosul puternic de trifoi şi de iarbă proaspăt cosită. Dar aici, în oraş, nu reuşea decât să mânjească trotuarele cu noroi, ducând gunoaiele prin rigole şi trasând dâre pe geamurile nespălate.

Khieu urmări pârâiaşele întunecate ce se formau şi apoi se uneau pe suprafaţa plană a geamului din cadrul uşii de la intrare.

Împinse uşa şi, după ce intră în vestibulul acela întunecat şi neaerisit, apăsă butonul apartamentului de la etajul nouă. Aşteptă cincisprezece secunde şi apoi apăsă din nou pe buton. Cum nu primi nici un răspuns, se apropie de uşa din interior şi îşi petrecu zece secunde trebăluind la broască. Pentru că trecuse de ora şapte seara şi era ora cinei, nu se aştepta să fie mai multe persoane care să intre sau să iasă din clădire.

Broasca cedă cu un declic chiar în clipa în care auzi cum cineva intra pe uşa din spatele său. Roti clanţa uşii în timp ce îşi vârî mâna stângă în buzunarul de la pantalon ca să zdrăngăne cheile ce se aflau acolo, sprijinindu-se de uşa interioară şi pătrunzând în holul clădirii.

Procedă aşa cum face un adevărat new-yorkez, dând drumul uşii să se închidă în spatele lui fără să se întoarcă spre cel ce intrase după el în vestibul. Nu voia să-i vadă cineva chipul; putea să suporte gândul că celălalt îl considera un bădăran.

Trecu repede pe lângă lift şi o luă pe scări, dându-i impresia celuilalt că mergea la unul din etajele inferioare.

Khieu urca pe trepte fără să se grăbească, fiind atent la orice zgomot. Auzi sunetul specific făcut de liftul ce începuse să urce. Îşi continuă drumul, urcând la rândul său.

Ajunse la palierul de la etajul nouă. Unul din becurile de pe coridor era ars şi asta făcea ca o treime din el să fie umbrit. O luă la stânga şi parcurse tot drumul până la capătul coridorului. Se sprijini de o uşă masivă şi umblă la broască până reuşi să o deschidă. Khieu păşi tăcut în holul tăcut, închizând uşa în spatele lui fără să scoată nici un zgomot. Rămase pe loc şi îşi ciuli urechile. Apartamentul era gol. Era momentul să se apuce de treabă.

În vreme ce Khieu reuşea să intre, Louis Richter tocmai oprise robinetul de la apa caldă şi alunecă mulţumit în cada plină cu apă din care ieşeau aburi. Lăsase uşa de la baie întredeschisă, un obicei de-al său încă din vremea când soţia lui era în viaţă. Nu îi făcea nici o plăcere să se simtă complet izolat de tot ce se afla în apropierea lui.

Se lăsă pe spate, simţind cum i se relaxează treptat toţi muşchii. În asemenea clipe durerea aceea insuportabilă devenea mai blândă. Până şi sentimentul propriei sale morţi nu mai avea

aceeaşi însemnătate, dispărându-i frica. Era ca un vis care se apropia de el plutind, depăşind timpul. Dar Louis Richter îşi punea întrebarea, precum spunea un filosof: Care din ele era de fapt visul? Înţelese, anticipând ceea ce avea să urmeze, că norma să afle acest lucru nu peste multă vreme.

Dar mai întâi, gândi el, dorea să afle ce găsise Tracy în Hong Kong. Şi era chiar foarte îngrijorat. Ar fi trebuit ca până acum să fi primit deja veşti de la el. Trecuse aproape o săptămână de când plecase Tracy.

Închise ochii şi pe scena mintii sale începură să se perinde imagini din viaţa lui, momente vibrante şi pline de emoţie. Îşi puse întrebarea ce-şi dorise de la viaţă atunci când, tânăr fiind, se hotărâse să afle. Cu siguranţă că nu-şi dorise ceva extraordinar; nu fusese niciodată dornic să strângă bogăţii şi să deţină puterea. Dorise să devină un expert în meseria lui; asta îşi dorise el.

Fusese o forţă vreme de peste treizeci de ani în domeniul explozibililor miniaturali extrem de puternici, indiferent de cât de mic era numărul celor consideraţi experţi în materie. Nimeni nu putea să-i imite invenţiile, ştia bine asta. Chiar şi acum. Nici Pappandrasseu, cel din Atena, nici Mintter de la Munchen, Ohlstad din Anvers, Tynes din Parana, sau Mizo din Hong Kong. Într-un fel sau altul, toţi aceştia se uitau la el atunci când creau un prototip şi apoi construiau, adăugând mici detalii gândite în mod inteligent de ei.

Iată de ce apelase şi Fundaţia la el. De-a lungul anilor, Louis Richter ajunsese să-l cunoască pe director – dacă cineva se putea lăuda că îl cunoaşte cât de cât – iar acesta îşi dăduse seama cât de special era omul acela. Performantele sale excelente, nu numai cele fizice, dar şi cele intelectuale, făceau ca „bijuteriile” sale să nu poată fi puse în valoare în cadrul unei agenţii guvernamentale controlate de tot felul de comitete, de birocraţie şi de gelozii de natură politică.

Acesta era şi motivul pentru care fusese creată Fundaţia. Directorul acesteia răspundea faţă de un singur om; Fundaţia era braţul cel lung al Preşedintelui. Faptul că Fundaţia exista pur şi simplu şi că supravieţuise testului dificil al timpului era pentru Louis Richter o minune în sine. El cunoştea foarte bine genul de activităţi de care se ocupa şi cum proceda ca să le execute. CIA

era în mijlocul atenţiei, a presei, a pisălogilor de pe colina Capitoliului. În definitiv, pentru asta exista CIA. Însă Fundaţia fusese gândită de la bun început ca o organizaţie mică şi extrem de compactă. Cu cât erau implicaţi mai puţini oameni, cu atât era mai bine. Din câte ştia Louis Richter, el era singura persoană utilizată de ei, care nu îşi desfăşura activitatea în cadrul sediului din Washington. Aceasta fusese alegerea sa – dorise să rămână în continuare la New York.

Şi niciodată în viaţa lui nu regretase faptul că i-l prezentase pe Tracy directorului. El ştia că soţia sa n-ar fi aprobat niciodată acest lucru şi ar fi fost veşnic tulburată de lucrurile pe care le făcea el. Dar Richter era capabil să treacă cu vederea viziunea ei pacifistă asupra lumii, un lucru cât se poate de nerealist. Nu credea, totuşi, că ea ar fi fost în stare să-i ierte pentru că cedase dorinţelor lui Tracy.

Poate că în aceasta consta şi însemnătatea ce o avea în viaţa lui Louis Richter faptul că majoritatea episoadelor pe care prefera să şi le reamintească acum erau legate de munca sa. Lucrul acesta nu îl deranjă, ci dimpotrivă, îl învălui într-un sentiment plăcut de mulţumire.

Îşi deschise ochii şi se întinse după săpun. În timp ce se întinse avu impresia că percepe cu coada ochiului drept o umbră difuză. Îşi întoarse capul, văzu uşa întredeschisă, iar prin crăpătura dintre ea şi toc reuşi să distingă o mică porţiune din hol şi respectiv din dormitor. Acolo nu se vedea nimic. Aşteptă, sprijinindu-se mai bine şi ridicându-şi capul în speranţa să şi audă mai bine, nu numai să vadă. Nu văzu nimic; nu auzi nimic. Un grăunte de praf, poate, peste care a căzut timp de o secundă lumina venită din plafoniera de pe hol.

Dădu din umeri, îşi luă săpunul din savonieră şi începu să-şi frece mâinile cu el. Mişcările lui făcură să clipocească apa şi în acel moment fu sigur că auzise un zgomot ce venea din spatele uşii parţial deschise. Un lucru cu care nu era obişnuit în acest apartament. Locuia într-o clădire veche ce fusese foarte bine construită. Pereţii erau suficient de groşi ca să nu-şi audă niciodată vecinii.

Se auzi din nou un sunet şi se gândi: „Dumnezeule, e cineva în casă!” Era foarte calm. Îşi aruncă privirile atent prin baie. Ce avea la îndemână ca să se apere? Se uită la dulăpiorul medical.

„Ce păcat”, se gândi el, „că nu mă rad cu o lamă metalică; aparatul electric Remington nu mă ajută cu nimic.” Dar acolo se afla sprayul său dezodorizant.

Abandonă săpunul în apă şi îşi spălă bine mâinile. Apoi se ridică în picioare şi cu multă băgare de seamă îşi scoase un picior din cadă. Era cu un picior afară şi cu un picior în cadă în momentul când se stinse lumina pe hol. Nu reuşi să audă mişcarea întrerupătorului, dar simţi cum se face brusc întuneric. Se făcuse parcă noapte, iar lumina ce venea de-afară era cât se poate de slabă, ca şi cum te-ai fi aflat în adâncul unei păduri.

Rămase înţepenit pe moment, ascultând zgomotul asurzitor al propriului său puls. Apa călduţă i se prelingea pe trup, lăsând în urmă o piele de găină şi făcându-l să tremure de frig. Se afla într-o poziţie deosebit de vulnerabilă. Constatarea îl făcu să se decidă. Făcu un pas mare şi se întinse spre uşiţa cu oglindă ce proteja dulăpiorul medical.

Degetele sale ude încercară să se agate de ceva şi alunecară pe geamul aburit pentru că îi mai lipseau câţiva centimetri. Se lungi şi mai mult, îşi strânse degetele în jurul butonului metalic şi trase de uşiţă. Uşa de la baie se deschise violent, cu un zgomot ce semăna cu o împuşcătură de pistol.

Tracy înţepeni brusc şi avu senzaţia că îşi poate auzi şi mai bine bătăile inimii, ca şi cum aceasta şi-ar fi mărit instantaneu dimensiunile. Viaţa lui atârna acum de un fir de păr şi lucrul acesta i se păru cât se poate de normal.

— N-am să mă grăbesc deloc, ca să pot să găsesc o moarte cât mai potrivită pentru tine, rosti vocea.

Ţeava pistolului, pe care o simţea la fel de largă precum ţeava unui tun, i se înfipse din nou la baza şirei spinării.

— Nu-mi face nici o plăcere să îţi ofer o moarte rapidă şi simplă. Te afli lângă mine şi asta înseamnă că toţi cei trei au rămas la etajul cinci. Dar acum ţi s-a înfundat. Primul glonţ va pătrunde în locul unde se întâlneşte şira spinării cu pelvisul, astfel încât să poţi să te bucuri de plăcerile pe care îi le poate oferi o viaţă de schilod.

Cuvintele acelea sunau atât de bizar pentru o voce piţigăiată ce vorbea cantoneză şi Tracy avu impresia că totul e o înscenare. Ca şi cum organismul lui respingea ideea morţii. Creierul lui îşi

dădea silinţa să considere totul ca pe ceva absurd; încercă să îl convingă că aşa ceva e de neînţeles. Căuta o cale de a alunga acest coşmar.

Făcu un efort imens ca să-şi menţină calmul şi îşi concentră mai mult atenţia asupra *tonului a* celei voci decât asupra înţelesului vorbelor celuilalt. Era singura posibilitate de a se salva.

Toţi încrezuţii semănau între ei. Dă-le posibilitatea de a domina pe cineva cu ajutorul vreunei arme de genul pistolului acela şi fii sigur că aroganta îi s-ar urca imediat la cap, lucru care îi făcea să-şi dea drumul la gură. Tracy fusese martor la aşa ceva chiar şi în adâncul junglei cambodgiene. Nevoia de a se putea lăuda şi de a prelungi intervalul de timp în care domina complet o altă fiinţă umană era irezistibilă.

— Iar după aceea va veni şi rândul celorlalte articulaţii; încheieturile mâinilor, coatelor, umerii, genunchii şi apoi, da, va veni momentul să te aştepţi la un glonţ în gât.

Chinezul ridică din umeri ca şi cum lucrul acesta era lipsit de orice importantă pentru el.

— Rana ţi-ar putea cauza moartea sau poate că te-ai mai chinui o vreme şi ai muri din cauza sângelui pierdut.

Tracy asculta atent şi evalua vocea aceea. Individul vorbea rar, echilibrat … calm şi concis. Un lucru cât se poate de periculos pentru Tracy, pentru că asta însemna o gândire clară şi raţională; lipsea orice urmă de emoţie. Iar lucrul de care avea cel mai mult nevoie Tracy acum era manifestarea unei emoţii puternice din partea celuilalt.

— Cei trei de sus… Mi-e imposibil să îmi imaginez pe zeul care ţi-a permis să te poţi descurca, dar mă văd silit să îmi felicit stăpânul pentru clarviziunea sa. Ştiind că fratele meu mai mare se afla acolo, crezusem că nu mai avea nici un rost să păzesc holul de la parter. Toată lumea îl subestimează pentru că e gras; dar în asta constă şi punctul lui forte. Îl face să fie un luptător de neînvins.

Tracy găsi imediat punctul lui slab şi se folosi de el.

— Nu-i chiar aşa, spuse el în cantoneză. L-am învins cu uşurinţă, chiar dacă eram încă slăbit de pe urma propriilor mele răni.

— Zeii de sus ştiu bine că eşti un mincinos. O trăsătură notorie

de caracter printre *quai loh.*

— Adevărul se află acolo sus, rosti Tracy. Vino să-i vezi cadavrul lui cel gras.

Făcea tot posibilul să îl întărâte.

— Incapacitat pe moment, da, rosti chinezul, dar mort, nu.

Dar tonul vocii sale înregistrase o schimbare şi Tracy îşi dădu imediat seama de asta. Cuvintele nu îi mai veneau uşor în minte, iar cel rostit ultimul avusese o tonalitate mai înaltă decât toate celelalte, dovada faptului că îi dispăruse euforia iniţială. Individul nu reuşea să se mai controleze pe deplin. Tracy ştia un lucru pe care acesta nu-l ştia; ceva legat de fratelui lui. Era momentul să strângă şi mai mult şurubul.

— Am tras de nervii lui suboccipitali.

Îşi schimbă brusc tonul vocii, vorbindu-i acum dur şi cu multă scârbă în glas.

— A murit ca un idiot.

— Minţi! urlă chinezul.

Neliniştea i se cuibărea în suflet. Combinaţia dintre presiunea verbală la care îl supunea Tracy şi timpul deosebit de scurt pe care îl avea la dispoziţie – cât mai avea până ce erau descoperite cadavrele? — Reuşiră să îi sfărâme aroganta lui iniţială.

— Blestemat să fii tu şi cu toţi ceilalţi quai loh!

Tracy simţi cum slăbeşte presiunea exercitată în spinarea lui de ţeava pistolului, acţiune datorată paralizării gândirii de tumultul emoţiilor prin care trecea chinezul, iar prima lui reacţie a fost aceea de a pregăti măsuri imediate de represalii.

În momentul în care pistolul se îndepărtă de el, chiar atunci când se pregătea să dea prima lovitură, simţi cum cade o mână chiar pe ceafa lui. Lovitura îi atinse nervul ce făcea legătura între cap şi şira spinării şi simţi cum îl învăluie întunericul.

Pete verzui şi vineţii îi jucau în faţa ochilor. Îşi schimbau mereu forma şi încerca disperat să îşi revină.. I se zbăteau pleoapele şi cu greu izbuti să îşi concentreze privirile. Avea impresia că arborii zburau pe lângă fereastră. Un cer enorm deasupra … Zgâlţâieli şi hurducături … Vântul de afară strecurându-se printr-o deschizătură …

… Era legat fedeleş; se folosiseră de un cablu subţire de metal şi simţi cum îi frângea încheieturile mâinilor, lucru valabil şi pentru glezne, cu toate că purta ciorapi. Reuşi să îşi

întredeschidă ochii şi să facă rapid analiza situaţiei din jurul lui. Pe lângă chinezul cel tânăr ce se afla lângă el pe bancheta din spate, mai erau încă doi indivizi în fată.

— S-a trezit.

Cuvinte rapide şi precise în cantoneză.

Cel de lângă el era chinezul de pe ultimele trepte. Îşi scosese deja pistolul de calibru 38, iar ţeava ţintea chiar spre capul lui Tracy. Nu căuta decât primul motiv ca să-l împuşte. Prima grijă a lui Tracy era aceea de a nu-i oferi un astfel de motiv. Cadavrul fratelui zăcea întins pe podeaua etajului cinci al spitalului Queen Elizabeth. Tânjea să i-o plătească cu aceeaşi metodă.

Chinezul cel slab aflat pe scaunul din dreapta şoferului îşi întoarse capul. Purta o pălărie din fetru, dar pe sub borurile el Tracy putu să observe că era ras în cap. Chinezul întinse braţul şi văzu pe spatele mâinii sale un tatuaj reprezentând un dragon ce ţinea în gheare o sabie.

Degetele lui se deschiseră precum petalele unei flori. Ţinea în mână un cuţit cu arc. Lama ieşi la iveală într-o fracţiune de secundă. Dorea să-i arate lui Tracy ce reflexe bune avea. De ţinut minte.

— L-am convins pe Kau să nu te ucidă.

Tracy observă ceva ciudat la el; i se dilatau nările atunci când vorbea.

— N-a fost o treabă deloc uşoară. Te urăşte pentru ceea ce i-ai făcut fratelui său.

Trecu rapid cu vârful lamei pe lângă ochii lui Tracy.

— Nu trebuie să rămână nici o urmă de-a ta, aşa ni s-a spus, zise şi începu să râdă. Pe fundul golfului East Lamma ai să ai tot timpul să-ţi dovedeşti măiestria omorând peşti.

Râse din nou în timp ce trase cu cuţitul arabescuri prin aer.

— Ai să poţi cânta rechinilor ultimul tău cântec de leagăn.

Dar cealaltă grijă a lui Tracy, aceea de a descoperi unde se afla, îl obligă să facă ceva pentru a-şi recăpăta cât de cât posibilitatea de a se mişca. Determinarea locului ude se afla, corelată cu viteza maşinii, putea să îi ofere elemente cu ajutorul cărora să poată aprecia cu aproximaţie cât timp mai avea la dispoziţie.

Încercă să se ridice pe scaun, cu foarte mare prudentă. Trebuia să facă acest lucru suficient de repede ca să atragă

atenţia lui Kau, dar suficient de lent încât să nu-l alarmeze. Îşi dădu de câteva ori ochii peste cap.

Îşi comandă singur ca muşchii să i se relaxeze şi se lăsă zgâlţâit de gropile întâlnite în drum, dând impresia că e incapabil să se poată controla. De fapt, el căuta să se întoarcă încet cu faţa spre Kau, lăsându-şi corpul spre stânga şi astfel reuşind să-şi apropie mâinile bine legate de clanţa portierei. Se afla într-un Mercedes cu patru uşi,

Uşile erau blocate, un lucru cât se poate de normal, dar el putea depăşi acest obstacol. Îşi aruncă privirile pe fereastră şi aprecie că mergeau cam cu o sută de kilometri la oră. Având mâinile şi picioarele legate, îşi estimă şansele de supravieţuire la maximum cinci la sută dacă ar fi încercat să facă ceva imediat, ceea ce îl făcu să şi renunţe la aşa ceva.

În schimb, se apucă să slăbească cordonul flexibil metalic ce îi lega încheieturile mâinilor. Unul din capete ieşea puţin în afară şi reuşi să îl îndoaie, folosind clanţa portierei pe post de pârghie. Un proces foarte lent, datorită privirilor atente ale lui Kau; se gândi că n-avea cum să îşi slăbească legăturile până când nu ajungeau la Aberdeen.

Se mulţumi ca în paralel să îi observe pe cei trei bărbaţi. Tracy se mai întâlnise până atunci cu indivizi ce semănau cu Kau; fanatic, atunci când era vorba de trupul lui şi de controlul propriilor sale reflexe. Şi cu toate astea, el se folosea acum de un pistol. Un lucru care putea fi speculat de Tracy: indiferent cât de bine era antrenat un trup, îndelungata utilizare a unei arme făcea ca reflexele să-şi piardă o fracţiune infimă din viteza de reacţie a individului. Acesta era un lucru inevitabil şi n-avea nici o legătură cu calităţile fizice. Era pur şi simplu un factor ce ţinea de psihologie, de dependenta cuiva faţă de un obiect cu specific mecanic.

Dintre cei trei, Kau era cel care îl făcea pe Tracy să fie foarte îngrijorat. Îi trebuia foarte puţin ca să deschidă focul. Ceilalţi doi nu îi puneau astfel de probleme: unul conducea maşina şi trebuia să fie mai întâi atent la exercitarea unui control corespunzător asupra vehiculului masiv, ce depăşea o greutate de două tone şi zbura cu 100 de kilometri la oră; celălalt era despărţit fizic de el prin bariera reprezentată de spătarul scaunului din fată.

În prezent era un lucru vital ca toţi trei să albă convingerea că

n-aveau motive să se teamă de prizonierul lor. Îşi lăsă umerii jos, iar capul i se bălăngăni ca şi cum n-ar fi reuşit să se trezească.

Bărbatul aflat pe scaunul din dreapta şoferului îşi întoarse rapid capul. Ochii lui negri, cu priviri ascuţite analizară poziţia lui Tracy, atitudinea acestuia şi condiţia lui fizică. Îşi întoarse capul, vizibil mulţumit.

Kau îl fixa în permanenţă pe Tracy cu privirile. Acesta îşi plecă fruntea; nu dorea să îi se încrucişeze privirile. Dacă individul era atât de bun cum credea Tracy, era posibil ca el să intuiască din ochii săi ce urma să se întâmple.

Nu mai putea face nimic acum, trebuia să aştepte apariţia unui moment favorabil. Nimic nu mai depindea de el, totul era legat de reflexele şoferului şi de surprizele pe care le puteau oferi drumurile pe insulă. Deja intraseră în Aberdeen, iar marea nu era prea departe.

Se schimbară rapid câteva replici, iar bărbatul cu cuţitul îl instruia pe şofer asupra direcţiei unde se afla ambarcaţiunea. Tot el spuse că la bordul acesteia se găsea o ancoră suplimentară. Cel mai util lucru.

Curba aproape că reuşi să-l ia pe Tracy prin surprindere. Pneurile scrâşniră teribil, iar forţa centrifugă reuşi să elimine pe moment acţiunea legii gravitaţiei, presând asupra corpurilor pasagerilor.

Era o curbă la stânga, suficient de strânsă ca să-l împingă pe Kau în spătarul banchetei. Din acest motiv, deplasarea către el a trupului lui Tracy nu îl alarmă imediat pentru că în mintea lui totul se datora curbei luate de maşină.

Nu reuşi să înţeleagă pe deplin forţa ce se ascundea în spatele acestei deplasări până când picioarele legate ale lui Tracy îl loviră năprasnic în piept, făcându-l să-şi piardă tot aerul din plămâni. Făcu ochii mari şi încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Tracy se propti simultan în portieră şi îşi ridică imediat încheieturile mâinilor legate la spate, simţind cum cedează siguranţa uşii chiar în clipa în care îşi repezi picioarele spre gâtul acum expus al duşmanului. Auzi o pocnitură slabă, de parcă ar fi trecut cu maşina peste o creangă.

Acum totul depindea de viteza lui de reacţie. Chinezul cu cuţitul încercă să îşi întoarcă privirile spre el. Tracy se târî pe banchetă şi căută să se plaseze chiar în spatele şoferului. Se

sprijini cu toată greutatea de spătarul banchetei. Îşi duse genunchii la piept, în timp ce bărbatul de pe scaunul din dreapta şoferului îşi rotea tot corpul. Lama cuţitului fu proiectată în afară.

Tracy inspiră adânc, îşi încordă toţi muşchii şi îşi destinse violent picioarele, scoţând simultan un *kiai.* Tălpile pantofilor sfâşiară tapiţeria din pluş a scaunului din faţa sa şi îşi continuară înaintarea, ajustate de sprijinul oferit de spătarul banchetei din spate. Îşi destinse tot trupul, catapultându-şi picioarele cu toată forţa de care era capabil.

Scaunul scârţâi şi cedă cu zgomot, căzând şi proiectându-l pe şofer cu capul prin parbriz.

Se auzi un urlet disperat, parbrizul se sfărâmă, iar lama cuţitului se retrase, în vreme ce al treilea chinez fu obligat să îşi reorienteze atenţia în direcţia menţinerii controlului asupra Mercedes-ului în derivă, care se îndrepta spre cheiul apei. Înnebunit de groază, încercă să îl împingă pe compatriotul său şi să ajungă la frâne, mişcarea aruncându-i pălăria în poală.

Înaintau vertiginos peste capătul mai vechi al digului, albi ca varul la faţă şi în clipa următoare se aflau pe ultima porţiune a cheiului, lucru dovedit de prezenţa ambarcaţiunilor ancorate precum nişte locomotive aflate fiecare pe şinele lor.

Tracy făcu un mare efort ca să revină spre partea stânga a maşinii. Cadavrul lui Kau bloca accesul la uşa din dreapta. Aceasta ar fi trebuit să fie partea cea mai uşoară a planului său, dar maşina nu reuşea să se stabilizeze, iar forţa centrifugă acţiona acum împotriva lui, îndepărtându-l de portieră în momentul în care Mercedes-ul începu să se rotească.

Stând în genunchi pe bancheta din spate, se prăbuşi peste picioarele contorsionate ale lui Kau. Îşi întinse braţele legate şi reuşi să agaţe de clanţa portierei cablul flexibil cu care erau legaţi. Apăsă, apoi auzi un declic ascuţit şi în timp ce maşina executa o rotire în cealaltă direcţie, trupul lui Tracy fu proiectat ca un sac cu cartofi prin uşa ce se deschidea.

Mercedes-ul era deja în aer şi plonja pe o parte spre apa uleioasă şi agitată. Tracy căzu în apă şi intră cu ceafa înainte. După numai o clipă, maşina aceea grea pătrunse în apă cu partea ei stângă, iar portiera se închise cu zgomot în faţa chinezului ce se chinuia să revină pe scaunul lui şi să iasă afară. Presiunea apei îi pecetlui soarta. Tracy nu reuşi decât să mai

vadă cum sparge geamul un pumn ce avea tatuat un dragon între falangele albite de încordare, în vreme ce un torent de apă se prăvăli prin parbrizul sfărâmat şi mări greutatea maşinii, făcând-o să se scufunde, iar aerul din interior gâlgâi spre suprafaţa apei.

Contactul brutal cu apa rece îl făcu pe Tracy să se înfioare. Simţi o durere de cap îngrozitoare. Legăturile de la mâini şi de la picioare îl împiedicau să înoate, iar în cazul în care nu reuşea să se ridice şi să ajungă rapid la suprafaţa apei, atunci urma să moară înecat.

Era întuneric în jurul lui; partea stângă a corpului îi pulsa de durere, iar plămânii se luptau să soarbă tot oxigenul din aerul pe care apucase să-l inspire în cădere. Fu cuprins de un val de ameţeală, iar impactul cu apa îi reînvie durerea.

Însă lucrul cel mai rău cu putinţă era faptul că îşi pierduse orice simţul orientării. Avea impresia că se scufunda şi se văzu nevoit să lase totul pe seama instinctului de conservare, gândindu-se că organismul său va găsi soluţia de supravieţuire.

Înghiţi apă murdară, simţi cum se sufocă, trupul îi fu purtat de curenţii puternici din apă şi lovi disperat şi dezordonat în toate direcţiile. Dintre buzele lui strânse, ieşeau bule de aer, ca şi cum fiecare dintre acestea ar fi fost o dovadă că o nouă părticică din viaţa lui înceta să mai existe.

Şi apoi brusc, ca prin miracol, apăru la suprafaţa apei, trăgând cu nesaţ aer în piept, uluit de faptul că nu reuşise să distingă în apă lumina ce venea de afară. Se văzu silit să presupună că ţinuse ochii închişi şi lucrul acesta îl îngrijora peste măsură. Nu reuşi să îşi aducă aminte de momentul în care îşi închisese ochii; *n-ar fi trebuit să rămână închişi* pentru că era nevoie ca toate simţurile lui să rămână în alertă dacă dorea să scape cu viaţă. Dacă îi adormea instinctul de conservare, atunci s-ar fi aflat într-un pericol de moarte.

Se scufundă din nou sub apă, dar de data asta plămânii lui erau plini de aer şi dădu simultan din picioare cât putu de bine, în încercarea sa de a se menţine cât mai aproape de suprafaţa apei.

Apa şiroia de pe păr şi îi intra în ochi. Lipsa oxigenului îl făcea să horcăie; îşi deschisese gura cât se putea de mult şi clipea într-una ca să poată vedea mai bine. Creasta unui val se izbi de el şi

îi umplu gura şi apoi gâtul cu apă sărată, făcându-l să se înece, să înghită din reflex şi apoi să vomite imediat lichidul acela îngrozitor. Din acest motiv îşi pierdu din nou simţul de orientare.

Simţi o durere teribilă şi o senzaţie stranie de sfârşeală îi năpădi simultan muşchii. Se gândi că tot ce făcea era în van, orice plan ar fi conceput şi orice punere în aplicare a acestuia, pentru că oricum avea să moară, departe de casă şi de Lauren.

În acel moment, umărul său stâng se izbi de ceva tare şi se zbătu să se îndrepte într-acolo, cu mişcări greoaie. Simţurile îl ajutară să nu piardă direcţia. „Lateral”, se gândi el. „Lateral faţă de trupul meu.” Se răsuci din nou în apă. Înseamnă că *aceasta* e direcţia spre suprafaţa apei.

Zimţii ascuţiţi ai unor scoici îi rupseră cămaşa şi îi scrijeliră pielea. Apa sărată îi invadă zgârieturile şi îl înţepă amarnic, dar durerea aceea ascuţită, ce venea de undeva din afara lui, dar care mai presus de toate era ceva cu totul *nou* pentru el, reuşi să elimine valul ce îi copleşise până atunci mintea.

Reuşi să înainteze de-a lungul părţii curbe a acelui obiect tare şi simţi cum trupul său e tras încet-încet afară din mormântul apelor. Gemu de durere, pentru că muşchii lui deja greu încercaţi până atunci se întinseseră dincolo de limita răbdării. Şi iată-l deasupra apei, apoi tras pe puntea unei bătrâne jonci. O sporovăială de neînţeles îi ajunse la urechi. Nu era nici în dialectul cantonez şi nici în cel mandarin, dar era totuşi ceva care putea fi înţeles cu un oarecare efort. Dar el era mult prea obosit ca să mai poată gândi sau măcar să poată spune ceva. Chipuri ce se holbau la el, pe faţa cărora se putea citi îngrijorarea. Ca prin ceafă simţi cum e tras pe puntea aceea alunecoasă, iar nările simţiră mirosul înţepător al măruntaielor de peşte.

Şi după aceea, trupul lui fu lăsat jos şi întins în căldura şi în incredibila moliciune oferită de o saltea de paie, regăsindu-şi odihna. O odihnă binemeritată.

Louis Richter simţi pe spatele său gol o adiere rece precum moartea şi reuşi să cuprindă cu degetele tubul metalic al deodorantului. Apoi simţi cum îl înhaţă nişte degete asemănătoare unor gheare de fier, azvârlindu-l departe de dulăpiorul rămas deschis.

Reuşi să tipe, îşi pierdu echilibrul şi călcâiele îi alunecară pe gresia umedă. Se prăbuşea pe spate. O clipă se gândi că avea să-şi rupă şira spinării pe podeaua aceea tare. Dar în clipa următoare se prăbuşi cu zgomot în cadă, iar apa îi mai amortiză din cădere.

Deasupra lui se ivi o umbră ameţitoare ce se profila pe tavan mai mare decât era în realitate. Îşi ridică braţele ca şi cum ar fi încercat să pareze în van o lovitură. Dar în tot acest timp, el încercă să găsească poziţia potrivită a deodorantului. Umbra se apropie şi se aplecă deasupra lui, iar Louis Richter îşi dădu seama că aceasta era singura lui şansă.

Apăsă pe buton şi auzi fâşâitul chimicale lor ce ieşeau din spray. Se auzi un mârâit uşor şi cleştele ce îl strângea îşi mai slăbi din strânsoare. Încercă să se ridice şi primi o lovitură în vârful bărbiei care elimină orice urmă de gândire coerentă din creierul lui.

Ameţit, se lăsă cu toată greutatea înapoi în apă, capul îi vâjâia. Lumea înconjurătoare era formată din umbre cenuşii din care dispăruse orice nuanţă de culoare. Bălăcindu-se în apa călduţă, nu mai reuşi să distingă diferenţa între dreapta şi stânga, între sus şi jos. Era ca şi cum ar fi plutit prin spaţiu, pierzându-şi orice simt al orientării şi dezintegrându-se.

Bătu înnebunit apa aşa cum face puiul de focă ce urmează să fie lovit în cap cu o măciucă. Limba umflată îi ieşi printre dinţi şi buze. Ochii înfricoşaţi i se învârteau în orbite, iar respiraţia îi era din ce în ce mai grea.

Şi un singur lucru reuşi apoi să pătrundă dincolo de valul ce îi învăluise mintea, ca lumina unui far în ceaţă: era vibraţia unei singure note. Îşi puse întrebarea cu privire la direcţia de unde venea sunetul până când zări în faţa ochilor săi strălucirea unui fir orizontal subţire, ce se apropia nemilos de el. Ce reprezenta el oare?

Îşi ridică puţin privirile şi ochii săi întâlniră chipul ce se afla deasupra lui. Pometii înalţi argintii, sprâncenele drepte şi frumoase, ochii aceia uşor umbriţi. Era Kim, emisarul directorului.

Imaginea aceea îl trezi brusc la realitate, alungând ceaţa ce îi dominase până atunci gândurile. Reuşi să gândească din nou şi instinctul îl făcu să înţeleagă totul. Iar gândul la pericolul de moarte în care se afla Tracy din cauza sa era suficient de

puternic ca să aprindă în el ultima scânteie a vieţii. Deşi boala ce îl măcinase până atunci făcuse să îi dispară orice urmă de forţă, deşi nu dispunea de nici o armă în afară de trupul şi de mintea sa, Louis Richter se luptă cu atacatorul.

Îşi ridică mâinile, iar degetele i se încleştară pe firul acela orizontal ce scânteia în aer. Durerea îl făcu să ţipe atunci când încerca să Îl îndepărteze şi să-l coboare de lângă gâtul său. Era o sârmă de oţel pentru acordat piane, care muşca din carnea palmelor sale precum bisturiul unui chirurg.

Dar Kim ajunsese la capătul răbdărilor. Încă îl mai usturau ochii din cauza substanţelor toxice conţinute în spray şi îl lăsă pe bătrân să se apuce mai bine de sârmă, apoi răsuci capetele firului în jurul mâinilor acestuia, prinzându-le astfel în capcană. Iar acum le răsuci bine şi trase cu putere de capete astfel încât sunetul acela ce vibra în aer crescu în intensitate pe măsură ce metalul se freca de metal, apropiindu-se şi micşorând cercul, întrerupând astfel circulaţia sângelui bătrânului.

Khieu începu să gâfâie din cauza efortului, iar Louis Richter începu să urle cât îl ţineau plămânii, în vreme ce sârma din oţel îi intra tot mai adânc, pătrunzând prin carnea însângerată. Dar bătrânul încă rezista, ştiind că dacă ar fi cedat, soarta i-ar fi fost pecetluită.

De pe frumoasa frunte a lui Khieu curgeau broboane de sudoare în vreme ce sângele cald şi sărat se prelingea pe mâinile lui Louis Richter, şiroind pe braţele acestuia şi luând în apa din cadă forma unor nori întunecaţi, din ce în ce mai mari.

Firul întins vibra cu un sunet ascuţit. Ajunsese acum la os şi tăia în continuare, iar bătrânul îşi adună ultimele lui puteri. Durerea îl copleşea, făcând să-i tremure umerii în timp ce braţele îi deveneau tot mai grele, precum plumbul. Îşi aduse picioarele sub el şi ţâşni în sus, urlând.

Dar Khieu era pregătit pentru aşa ceva şi îşi scoase rapid sârma umedă din carnea vie ce reprezenta odinioară una din marile minuni ale naturii, înfăşurând-o în jurul gâtului bătrânului. Trase de capetele ei o dată şi apoi încă o dată.

Louis Richter apucă să mai audă încă o dată sunetul acela vibrant, dar nota muzicală se transformase de data aceasta în mai multe sunete. Şi dintr-odată dispăru toată violenţa visului acela urât, pieri orice urmă de durere şi totul deveni brusc ... o

amintire.

TREI

— O nenorocită de foiţă de staniol!

— Atâta mister, rosti comandantul Brady şi să nu dăm decât peste o foiţă de staniol mototolită în care a fost nişte gumă de mestecat!

Se aflau acum cu top în biroul lui Silvano, stând cuminţi în jurul mesei, în vreme ce Thwaite desfăcea cu mare atenţie ghemotocul acela. Învelitoarea de la o gumă de mestecat Juicy Fruit fu netezită prima, scoţând astfel la iveală folia de staniol făcută ghemotoc. Asta fusese tot ce găsiseră în dulăpiorul cu pricina, lipit de peretele din interior.

Silvano îi dădu lui Thwaite o pensetă din cele folosite de bijutieri şi acesta reuşi să dea la o parte marginile foliei. Priviră cu toţii la contintutul acesteia.

Thwaite spuse primul:

— Cine vrea să sune la laborator?

— Strânge-o la loc şi o s-o duc eu la Maurice, chimistul nostru; rânji Silvano cu subînţeles. Am să-l conving că, hm, acţiunea noastră are prioritate absolută.

— Şi cum ai să poţi face asta? îl întrebă Thwaite.

— Am să-l scot la restaurant.

— Dumnezeule, rosti Brady, ce ieftin se vinde ticălosul!

Silvano izbucni în râs, luă cu penseta cocoloşul format din folia de staniol şi se îndreptă spre uşă.

— Să ştii, comandante, că nu mâncarea e de fapt totul, spuse el. Ci gemenele pe care le ştiu eu acolo lângă lac şi la care-l duc după aceea.

Silvano reveni după circa patruzeci de minute. Trăgea după el un individ cu un nas lung şi coroiat şi cu sprâncene stufoase. Pe fălcile lui subţiri se vedea o uşoară umbră din cauza bărbii nerase.

Silvano preferă să închidă bine uşa după el înainte să facă prezentările.

— Cred c-ar fi mai bine, Maurice, să le spui tot ce ştii.

Chimistul dădu din cap.

— Bine.

Ochii lui căprui erau mari, puţin cam prea proeminenţi, dând impresia că purta lentile de corecţie.

— Pudra albă pe care Art mi-a cerut s-o identific este heroină, heroină pură. Îi privi pe toţi pe rând. E vorba de heroină 100, neamestecată cu nimic altceva. Cinstit vorbind, rareori am prilejul să am de-a face cu aşa un „armăsar”.

— Crezi că produsul e obţinut recent? Întrebă Thwaite.

— Vrei să ştii dacă provine din Triunghiul de Aur? Ridică din umeri Maurice. Dacă vrei să cunoşti părerea mea, eu aş spune că n-a fost obţinută de mâini americane sau cu ajutorul chimicalelor.

— OK, rosti Brady, ştim acum că e vorba de marfă de calitate. Dar asta ne-ajută cu ceva?

— N-aţi auzit încă totul, spuse Silvano. Maurice?

— Ceva foarte interesant, zise chimistul. Pe interiorul foliei se găsea ceva scris. Heroina acoperea porţiunea respectivă şi a trebuit să mă chinui destul până când am reuşit s-o fac lizibilă.

Îşi scoase un carneţel cu spirală, răsfoi paginile până când ajunse la locul potrivit. Se uită pe notiţele lui şi le spuse:

— Am un nume şi o stradă pentru voi. Fără oraş şi fără adresă.

— Dă-i drumul, spuse Thwaite.

— Am dat de numele de Antonio Mogales, grăi Maurice şi îşi ridică privirile. Şi de un loc numit Mackay Place. Asta vă spune ceva?

Şi în acel moment Thwaite se gândi: „Dumnezeule, asta înseamnă Bay Ridge! ’Tonio, ticălosule!”

Curtea interioară a mănăstirii, locul pe unde se plimbau călugării, avea un aer care îl impresiona în permanentă pe Macomber. Poate că totul era legat de aparenta unor vremuri de mult uitate, de un loc ce amintea de istoria Europei, de o putere nemijlocită, care nu accepta nici un compromis. Potcoavele cailor ce se îndreptau spre bătălie, câmpiile înnegrite de sângele necredincioşilor… Cruciadele… o aventură în numele credinţei.

Câştigarea victoriei, pentru Dumnezeu şi pentru ţară ...

Răceala zidurilor groase din piatră, ecourile, aerul acela neclintit, ca şi cum ar fi avut greutatea şi solemnitatea acelui mileniu european, toate aceste lucruri împreună cu multe altele îl făceau să se simtă legat de locul acesta.

Sosise cu trei sferturi de oră mai înainte, ca să poată savura de unul singur atmosfera aceea înainte de întâlnirea programată din timp. Ca urmare, era bine dispus şi reuşise să se calmeze suficient de bine după iritarea produsă de straniul raport primit din partea lui Khieu. Nu numai că îl tulburase faptul că acesta nu fusese în stare să dea de locul în care se afla Tisah, dar modul în care îşi prezentase Khieu raportul îl pusese în şi mai mare încurcătură. Cel puţin în ceea ce o privea pe Tisah, putea să apeleze oricând la Monk, deşi lui Macomber îi displăcea faptul că era obligat să depindă de el.

Dar în legătură cu Khieu, pentru Macomber totul era o enigmă şi nu putea să-şi explice în nici un fel retragerea acestuia în sine după revenirea sa din misiune. Acum, Macomber se considera într-o manieră subtilă chiar vinovat de faptul că îl trimisese pe Khieu din nou în Cambodgia. Ar fi trebuit să-şi fi dat seama că o astfel de misiune nu era deloc uşor de îndeplinit. Purtând avea chiar efecte dramatice asupra lui. Dar pe Macomber îl orbise redeşteptarea iubirii lui pentru Tisah... să o vadă din nou, să o strângă şi s-o ia în braţele lui... o încercare mult prea grea pentru el ca să se mai poată gândi la rece asupra unor eventuale consecinţe. Chiar şi în clipa de faţă ardea de dorinţă pentru ea, cu toate că văzuse urmările provocate de întoarcerea lui Khieu de acolo.

Oare ce anume se petrecuse acolo şi îl făcuse să se retragă atât de mult în sine? Khieu nu îi furnizase detalii, iar încercările lui Macomber de a afla mai mult se izbiseră parcă de un zid. Dar el ştia că o mare parte din regretele sale izvorau din neputinţa lui Khieu de a descoperi locul unde se afla Tisah. Macomber se gândea acum tot timpul la ea... nu mai avea răbdare să aştepte mesajul lui Monk şi sosirea lui Tisah.

Îşi schimbă direcţia când ajunse într-un colt Şi îl văzu pe Marcus Findlan care stătea în picioare în curtea interioară, ţinându-şi relaxat mâinile de-a lungul corpului şi privind la copacul acela care avea şapte ramuri sculptate precum braţele

menorahului[1].

Marcus Findlan era un bărbat de peste 1,80 m înălţime, cu şolduri înguste şi foarte suplu, având o piele roşie şi zbârcită. Ridurile de pe chipul lui, ochii aceia limpezi şi luminoşi ce păreau că reflectă cerul în ei şi ţinuta sa aparte, cu umerii aceia laţi, totul făcea ca el să semene cu un şerif venit din vestul sălbatic de odinioară. Un lucru ce n-ar fi trebuit să surprindă pe nimeni, pentru că în tinereţea sa Findlan fusese şerif în oraşul său natal, Galveston.

Din vremurile acelea, el nu-şi păstrase decât ceva din vorbirea tărăgănată, atât de specifică texanilor. Dar Macomber era de părere că Findlan îşi dăduse toată silinţa să nu renunţe la acel accent. În mijlocul birocraţiei din Washington a celor cu părul grizonat, asta îl făcea să poată fi imediat recunoscut... se potrivea ca o mănuşă cu imaginea lui de luptător pentru impunerea în permanenţă a legii şi ordinii.

Intrase pentru prima dată în atenţia reţelei locale a FBI-ului din cauza acţiunilor sale la Galveston, oraş aflat lângă Golful Mexicului, al cărui amplasament fericit îl ajutase să devină în ochii traficanţilor de droguri un loc propice de descărcare a marijuanei, după raziile încununate de succes ale agenţilor federali în localităţile Rio Hondo şi Port Isabel, aflate spre extremitatea sudică a Golfului.

Findlan şi cu adjunctul său dăduseră foc la o tonă şi jumătate de drog şi îi vânaseră pe traficanţi, alergând după ei pe toată lungimea ţărmului Golfului până la Matamoros, imediat dincolo de graniţa mexicană, loc în care Findlan împuşcase mortal pe trei dintre ei înainte ca restul să apuce să-l rănească pe adjunctul lui suficient de grav, încât să-l facă să se retragă.

Celor de la FBI le plăcuse isprava, dar el nu-i agrea prea mult. Agenţii federali erau prea alunecoşi pentru stilul lui de luptă împotriva criminalilor şi orice s-ar fi spus, el credea că Hoover era un maniac periculos.

Aşa cum s-a dovedit şi mai târziu, CIA era mai pe placul lui, iar ascensiunea lui în cadrul acestei organizaţii n-a avut deloc un caracter meteoric. El poseda acele calităţi înnăscute necesare pentru a ieşi basma curată din situaţii ca şi pierdute. Iar ei au

[1] Menorah – sfeşnic folosit in ritualul evreiesc (n.r.)

apelat nu de puţine ori la Findlan cu ocazia desfăşurării unor operaţiuni deosebit de riscante, acolo unde dăduseră greş toţi agenţii lor infiltraţi mai înainte la faţa locului.

Iar la un moment dat, cineva cu mult fler apelase la el pentru a descoperi în cadrul agenţiei un spion bine camuflat, care o penetrase până la vârf, ceea ce a condus la efectuarea uneia dintre cele mai ruşinoase campanii de epurare din istoria CIA, scăpată însă de sub atenţia ochilor necruţători ai mass-mediei americane. Carnagiul produs cu această ocazie l-a propulsat pe Findlan foarte aproape de vârf, iar în interval de trei ani reuşise să devină conducătorul Agenţiei de Informaţii.

— Marcus, începu Macomber, e o mare onoare pentru mine să mă întâlnesc cu tine departe de Washington,

Nu îi întinse mâna; nimeni nu-şi putea permite să facă aşa ceva cu acel om.

Marcus Findlan se întoarse şi îl salută.

— Del. Mă bucur să te văd!

Începură amândoi să meargă. Întâlnirile sale cu Findlan însemnau întotdeauna nişte plimbări lungi, iar Macomber se simţea în largul lui în astfel de ocazii.

— Îmi face plăcere să scap pentru o vreme din spitalul ăla de nebuni de pe râul Potomac. Comitetul condus de Sullivan l-a perpelit atât de des pe jăratec pe Griffiths, încât bietul de el nici nu mai ştie dacă a intrat sau a ieşit din camera lor.

Findlan se referea la secretarul de stat.

— Riscurile meseriei atunci când e vorba de audieri, rosti Macomber. Iar tu, cum te descurci sub barajul de întrebări?

Marcus Findlan schiţă un zâmbet strâmb, fapt ce se datora unui glonţ ce îi atinsese în tinereţe chipul atunci când se aflase la Galveston.

— Cam tot aşa cum ai face şi tu dacă ai fi pus în aceeaşi situaţie. Am căutat să mă dau la o parte şi să-i las lui suficient loc. La naiba, vina îi aparţine integral lui Griffiths. Ştii bine că celor de la Departamentul de Stat le place să creadă că ei sunt cei ce ne conduc pe noi. Singura mea greşeală a fost că i-am lăsat lui Griffiths mână liberă la Cairo. Iar asta nu mi-a făcut deloc viaţa mai uşoară atunci când i-am prezentat condoleanţe lui Billie Jean Dewitt. Atât ea cât şi Roger erau prietenii mei. Dar la dracu', nu pot să strig toată viaţa mea, *mea culpa.* Şi oricum,

zilele astea o fac atâţia în jurul meu, asta de când Preşedintele i-a făcut mărturisirea aia idioată lui Sullivan. Am să fiu mulţumit că-l las pe Griffiths s-o ia pe coajă.

Pe o bancă din piatră stătea o tânără femeie ce-şi lăsase capul puţin pe spate. Pe genunchi ţinea un bloc de desen pe care se putea distinge o schiţă neterminată, lucrată în creion într-o manieră ce trăda o mână sigură şi deprinsă cu stilul arhitectonic.

Macomber îl lăsă pe Findlan să treacă pe lângă el.

— Crezi c-ar trebui să demisioneze?

— Eu personal cred că e un tip terminat, după audierile de ieri. Am ascultat o parte din depoziţia lui şi urmează să continue şi azi. Cred că până la noapte Lawrence va avea doar o singură cale de a acţiona. Deja a fost rănit odată; va trebui să ceară demisia lui Griffiths sau să rişte o înfrângere sigură în noiembrie.

— Noiembrie e şi motivul pentru care ne aflăm noi aici, spuse Macomber.

Ajunseră la coltul clădirii şi ieşiră pe balconul ce oferea o privelişte asupra pantei abrupte şi împădurite ce cobora spre fluviul Hudson.

— Cum evoluează lucrurile?

— Mai bine mi-ai spune tu asta.

Findlan izbucni în râs.

— Nu pot să le ştiu pe toate, Del, cu toate exagerările şi înţepăturile ce mi le adresează criticii mei.

— N-am secrete faţă de tine, Macomber. Aşa ne-a fost şi înţelegerea. Ţi-am pus la dispoziţie mult mai multe informaţii decât am făcut cu alţii. Dar asta pentru că tu eşti mult mai important pentru mine decât orice alt senator sau reprezentant.

— Eu reprezint garda pretoriană.

Macomber era conştient că Findlan îl punea acum la încercare; câmpul de mine în care amesteca adevărurile cu minciunile pe care i le servea lui Findlan devenea la fiecare din întâlnirile lor din ce în ce mai sofisticat.

— Nu la aşa ceva mă refer.

Macomber ştia că Findlan nu suporta ideea de a se gândi la agenţie sub acest aspect. Devenise foarte suspicios în legătură cu aşa ceva încă din timpul lui Nixon.

Doi tineri îşi făcură apariţia pe sub arcada ce se afla în dreapta lor. Macomber le ascultă conversaţia în timp ce aştepta ca ei să

plece de acolo.

Reluă din nou discuţia după un timp.

— Ai prea puţină încredere în politicieni, Marcus. Ce s-a petrecut cu încrederea ta iniţială?

— M-am născut fără ea, Del. Atunci când oamenii îmi vorbesc de loialitate, fac tot posibilul să schimb firul discuţiei. Nu e decât un înlocuitor mult prea slăbuţ pentru dorinţa de putere.

Începură din nou să se plimbe, pentru că Findlan devenise mai agitat.

— În regulă. Ceea ce noi – Atherton şi cu mine – dorim faţă de CIA este, aşa cred eu, exact ceea ce tu îţi doreşti acum şi nu poţi să obţii de la această administraţie. O suplimentare a fondurilor alocate şi un mai mare spaţiu de manevră.

— Şi în schimb, rosti brutal Findlan, agenţia să vă spele lucrurile voastre murdare înainte ca publicul să apuce să miroasă despre ce e vorba.

Macomber se opri în loc.

— Nici Atherton şi nici eu, spuse el glacial, nu intenţionăm să *avem* lucruri murdare care să trebuiască spălate.

— Apreciez asta, Del.

Continuară să se plimbe.

— Ceea ce apreciază cel mai mult un copilandru din Texas ca mine este propria sa libertate. La naiba, lucrul de care am eu într-adevăr *nevoie* este un mai mare spaţiu de manevră, aşa cum spui chiar tu. Pentru că atunci aş putea aduce din nou agenţia acolo unde îi e de fapt locul, în faţă de tot.

Findlan tăcu din nou atunci când trecură pe lângă două fetite ce îşi însoţeau mama. Când rămaseră din nou singuri, reluă discuţia.

— Dar încă nu sunt sigur de unele lucruri. Tu şi cu Gottschalk acordaţi o atenţie atât de mare politicii externe, încât nu mă simt deloc prea confortabil atunci când mă gândesc uneori la modul în care urmează să se ocupe el de problemele interne, precum economia naţională. Pentru că ţara e acum la mare ananghie… şi asta continuă de vreo câţiva ani buni. Nu poţi soluţiona aşa ceva într-un interval de doi ani. Poate că asta va dura o decadă. Iar în ianuarie ce vine băiatul tău o să ducă în cârcă o povară nu foarte uşoară. Toţi cei pe care îi cunosc pe colina Capitoliului tipă în legătură cu produsul naţional brut.

— La naiba cu produsul naţional brut, trânti Macomber. Economia noastră nu se află într-o situaţie chiar atât de disperată.

— Da? Findlan îl privi cu scepticism. Ce anume ştii tu şi nimeni altul nu ştie, hm?

— E o problemă legată de reeducare, iată una din laturile problemei. Pe asta va pedala Gottschalk imediat ce va fi instalat în post. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Marcus. Produsul naţional brut arată dezastruos doar atunci când îl interpretezi ca şi cum noi am fi o ţară *industrializată.*

— Vrei să spui că nu suntem?

— La naiba, nu. Genul acela de gândire e azi complet depăşit. Noi am *depăşit* această fază, a industrializării. Pentru că noi suntem azi o ţară orientată spre servicii.

— Cum adică, te referi la porturi şi chelneri? Ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Să mă ieri că ţi-o spun, Marcus, dar acesta este exact modul greşit de a interpreta lucrurile şi pe care avem de gând să îl eliminăm. Poftim, *eu* mă ocup cu activităţi din sfera serviciilor.

— Tu? Tu eşti un producător.

— Metronics activează şi construieşte mijloace de înarmare, asamblează diverse componente, dar eu nu mai *produc* propriu-zis, eu *cumpăr de* la fabricanţi precum U.S. Steel, Teledyne. Până şi cipurile noastre de siliciu provin de la alte companii specializate în prestări de servicii şi nu de la fabricanţii direcţi, înţelegi care e diferenţa? Întregul domeniu al divertismentului nu reprezintă altceva decât o industrie orientată spre prestarea unor servicii. Dar modul de calculare a produsului naţional brut nu tine cont de asta; tine cont de sfera producţiei. Şi bineînţeles că totul miroase a dezastru. Dar acest fel de a vedea lucrurile nu ne oferă o imagine reală a forţei de care dispunem noi azi.

Macomber îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un teanc de hârtii obţinute de la imprimanta unui computer.

— Uită-te le ele, Marcus. Ele îţi arată cum trebuie să interpretezi în mod obiectiv produsul nostru naţional brut actual. Judecă totul de unul singur.

Findlan nu se opri din mers nici atunci când citi. Singurul lucru pe care îl făcu era acela de a-şi ridica privirile la fiecare trei sau patru secunde; făcea totul în mod automat. Macomber şi-l

imagina pe Findlan cum făcea dragoste cu soţia lui, ridicându-şi privirile la fiecare trei sau patru secunde.

Findlan fluieră uşor gânditor.

— Eşti sigur de cifrele astea, Del?

— Absolut sigur. Şi Macomber nu mintea deloc.

— Dar e ceva incredibil. Reiese o diferenţă de peste 30. Înseamnă că în realitate stăm cu mult mai bine decât ni se spune?

Macomber înclină afirmativ din cap.

— Da. Dar o să ia ceva timp până când vom reuşi să reeducăm guvernul şi opinia publică. În timp ce vom continua acest proces, vom declanşa totuşi şi cea de-a doua fază a planului nostru. Gottschalk a învăţat bine lecţia trecutului. Nu vrea să se certe în permanentă cu cei de pe colina Capitolului. Din acest motiv are de gând să-i lase să ia parte la fiecare decizie importantă pe care intenţionează să o ia, iar asta cu trei până la şase luni *înainte* să o facă publică. Membrii din *angka* noastră vor fi cei ce vor face cunoscută politica pe care o urmărim, le vor vorbi cu multă răbdare şi vom beneficia de sprijinul lor atunci când o vom face cunoscută publicului larg. Nimănui din cadrul legislativului nu-i face plăcere să fie luat prin surprindere de politica Administraţiei; asta n-ar face altceva decât să-i întărâte şi nici nu-i blamez pentru aşa ceva.

Findlan îi înapoie hârtiile lui Macomber.

— Toate astea sunt nişte lucruri bune … chiar foarte bune. Dar chiar şi tu trebuie să admiţi că avem şi verigi slabe în economie. În capul listei figurează sectorul fabricanţilor de autovehicule. Obişnuiam să fim *numero uno* până când le-am permis japonezilor să ne-o ia înainte. Dumnezeule, până şi suedezii fac maşini mai bune decât facem noi azi. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Nenorociţii ăia de suedezi!

— În ceea ce-i priveşte pe cei din Detroit, rosti Macomber, eu cred că lucrurile au ajuns deja prea departe. Şi-au făcut-o chiar ei cu mâna lor, iar acum trebuie să înghită şi să sufere puţin. Oricum, nu Detroit reprezintă viitorul Americii, asta e o filosofie legată de sfera producţiei. Viitorul aparţine acum cipurilor destinate computerelor miniaturale, iar noi suntem pe cale să pierdem din nou lupta, în favoarea japonezilor. Ceea ce trebuie noi să facem acum este să-i batem chiar pe terenul lor. *Vampirul,*

pe care l-ai văzut în acţiune, utilizează un sistem de calculatoare acţionat prin intermediul laserului care în prezent este ceva cu totul unic. Eu am avut această idee, dar n-am de gând să mă laud singur. Pentru că formaţia mea nu este cea de inginer. Am mers în Japonia acum doi ani şi am angajat una dintre somităţile lor în domeniu. Existau anumite lucruri pe care el şi le dorea; i le-am oferit. Dar sunt primul care să recunosc faptul că nu mi-a fost deloc uşor. Ticăloşii ăia sunt teribil de fideli companiei pentru care lucrează. De obicei, ei sunt angajaţi acolo pe viaţă. Aşa se desfăşoară lucrurile în Japonia; e una din metodele prin care ei ne învinge. Ce crezi tu că ştiu ei despre sindicate? Absolut nimic. Firma lor este pentru ei ca o a doua familie; le oferă o siguranţă absolută. Iar eu pun pariu că există o mulţime de şomeri ce bântuie azi pe lângă fabricile de maşini din Detroit care şi-ar vinde şi sufletul pentru un astfel de aranjament.

Pătrunseră amândoi printr-un coridor boltit şi ieşiră din nou în lumina caldă a soarelui. Macomber dădu cu ochii de copacul ce semăna cu menorahul; ajunseseră în locul de unde plecaseră.

— Dar eu vreau să accentuez faptul că piaţa cipurilor de siliciu se află în prezent în situaţia în care se afla piaţa autovehiculelor atunci când începeau să-şi facă apariţia japonezii. Aici este punctul sensibil unde trebuie să ne concentrăm eforturile noastre pe linie de afaceri, pentru că în caz contrar, la sfârşitul anilor ’90 vom deveni o putere mondială de rangul doi.

Findlan se opri în faţa copacului şi îl privi o vreme aşa cum o făcuse şi în clipa în care îl zărise Macomber, la începutul discuţiei.

— Ei bine, rosti el cu vocea aceea tărăgănată, eu am ştiut mereu că perechea pe care o faceţi voi doi e suficient de puternică, Del. Insă mi-am pus tot timpul întrebări asupra filosofiei globale ce se ascundea în spatele vostru. Dar acum nu mai am nici o îndoială. Absolut nici una.

Se întoarse spre Macomber.

— O să ne vedem pe 1 ianuarie, spuse el.

Macomber încuviinţă din cap.

— Bine ai venit în *angka.* Marcus.

Vreme îndelungată, Khieu îşi dori să poată evita clădirile înalte. Tocmai se întorcea la biroul lui din clădirea Pan Pacifica

după ce luase prânzul şi intră în lift, când avu senzaţia că o suliţă din bambus, întărită şi înnegrită la capătul ascuţit, se prăvăleşte de undeva de sus cu intenţia de a-i despica ţeasta.

Începuse să tremure de-a binelea în aglomeraţia din lift, aşa încât se văzu silit să coboare la primul etaj şi să se îndrepte spre holul clădirii, ieşind în stradă. Traversă ca un orb Madison Avenue şi se îndreptă spre vest, intrând în Central Park.

Copiii se jucau în căldura acelei zile sub ochii grijulii ai mamelor lor; vânzătorii de îngheţată aveau mult succes.

Odată aflat dincolo de frunzişul bogat, auzi venind din dreapta lui o muzică ce aducea cu sunetul unor clopoţei şi se îndreptă într-acolo ca prin transă, nimerind lângă un carusel cu căluşei din lemn pictat care se învârteau odată cu muzica.

Se opri şi privi fascinat imaginea aceea, pe care nu-i mai fusese niciodată dat s-o vadă. Şi apoi, parcă fără voia lui, se scotoci în buzunar, plăti taxa şi se urcă pe un căluţ auriu a cărui coamă flutura prin aer şi care avea o gură larg deschisă din care ieşea o limbă roşie.

Muzica se auzi din nou şi totul începu să se rotească în jurul lui. Urcă şi coborî împreună cu căluţul lui, ţinându-se cu mâinile transpirate de stâlpul subţire ce era fixat de tavan în vreme ce copilul împreună cu care se afla în rând îl urmări cum plângea.

Atunci când căluţul lui încetini şi se opri într-un târziu, când muzica începu să se stângă, toţi copiii ce se aflau în apropierea lui începură să descalece singuri sau să fie ajutaţi să coboare, cei mai mici dintre ei.

Khieu rămase uitându-se în continuare la copacii din faţa lui, auzind ţipetele ascuţite ale păsărilor, flecăririle maimuţelor, insectele ce zumzăiau într-una precum nişte alămuri în concert. Pe pământ se scurgea sânge, croindu-şi mai întâi şovăielnic drum prin iarba înaltă şi apoi repezindu-se năvalnic, aşa cum face apa când reuşeşte să facă o spărtură într-un baraj.

— Hei, domnule!

De undeva de departe veni o smucitură, cineva care îi trăgea de picior.

— Domnule?

Îşi întoarse capul în direcţia copacilor ce dansau în bătaia vântului şi îşi aplecă privirile spre un chip micuţ ce se zgâia spre el. Era un copil ce nu putea să aibă mai mult de şase ani, cu păr

blond şi ochi deschişi la culoare. Era îmbrăcat cu o pereche de jeansi şi un tricou pe care scria „A C – D C” cu un cântăreţ în roşu şi negru ce ţinea o chitară electrică ca pe o mitralieră.

— Nu fi-e bine? îl întrebă copilul. Te-am văzut plângând.

— Mi-e bine, rosti Khieu, încercând să se controleze şi neschiţând nici un gest.

— Am crezut că poate fi-ai pierdut copilul sau altceva, după tristeţea ta.

Khieu zâmbi şi dădu negativ din cap.

— Bobby, vino imediat aici, strigă o femeie de undeva din zona aflată în bătaia soarelui, ascunzându-şi ochii de lumină deşi purta ochelari cu lentile fumurii. Ţi-am spus să faci o tură şi cu asta basta. Acum vino imediat încoace.

Băieţelul îi zâmbi lui Khieu.

— Sper că n-ai să mai plângi, spuse el.

Apoi sări de pe marginea caruselului cu căluşei şi dispăru, devenind un punct strălucitor în lumina puternică a după-amiezei.

Un bărbat gras, ce ţinea un trabuc în coiful gurii, inspectă pe rând căluşeii şi ridică gunoaiele rămase pe jos.

— Mai faci o tură? dori el să ştie.

Khieu clătină negativ din cap, se dădu în cele din urmă jos şi se depărtă, întrebându-se încotro o fi plecat băieţelul.

Ceva mai târziu ajunse pe Broadway, la capătul străzii ce ducea spre Lincoln Center. Nu-şi putu imagina motivul pentru care se afla acolo. Îi era foame sau sufletul îi era gol, nu se putu hotărî. După un timp se convinse că probabil sufletul îi era gol, căci gândul la mâncare nu-i făcea nici o plăcere.

Îşi aruncă privirile peste Broadway şi intersecţia dintre Amsterdam Avenue şi Columbus Avenue, care se întâlneau acolo unde trecea 65-th Steet; la un bloc distanţă de el văzu tineri şi tinere ce ieşeau dintr-un pasaj subteran ce ducea spre complexul de clădiri de la Lincoln Center.

Aveau cu toţii acelaşi aer, dar el nu reuşea să-şi dea seama despre ce putea fi vorba. Aşteptară cu toţii într-un mic grup până când se schimbă culoarea semaforului, traversară şi se întoarseră, venind spre el.

Apoi, atunci când se apropiară, reuşi să înţeleagă. Erau balerini, poarte chiar din trupa din care făcea şi Lauren parte.

Inspiră adânc, tremurând. Oare de ce venise el aici? Ca s-o vadă pe Lauren? Nu ştia. Dar dacă pleca acum, putea să afle. Îi cercetă atent pe cei din grupul ce vene spre el şi văzu că ea nu se afla printre ei.

Dar nu putea să plece.

Era ca şi cum din tălpile picioarelor i-ar fi crescut rădăcini, lipindu-l de trotuar. Grupul de balerini trecu pe lângă el, vorbind aprins.

El nu îndrăzni să privească direct spre intrarea aceea subterană, ci doar să vadă imaginea ei reflectată în vitrina unui magazin.

Aşa apăruse Malis prima dată în faţa lui, dansând, o imagine reală, un trup decapitat, reînviat. Degetele ei însângerate desenau în aer povestea vieţii trăite de ea din clipa în care el o părăsise. Iar degetele acelea erau îndreptate acuzator spre el. Dar nu mânios, ci tandru, atât de tandru încât lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi să se prelingă una câte una la picioarele lui ce prinseseră rădăcini.

Ar fi trebuit să pătrundă şi mai mult în Kampuchia ... ar fi trebuit să parcurgă tot drumul ce-l despărţea de Phnom Penh. Dar nu putuse s-o facă. După măcelul săvârşit în jungla aceea din nord, nu putea să îndure să mai rămână în interiorul frontierelor ţării sale. Aruncase puşca AK 47 şi traversase frontiera, fugind în Thailanda. Nu-i mai păsa deloc dacă o găsea sau nu pe acea Tisah; nici măcar datoria faţă de tatăl său nu mai putea supravieţui ororilor pe care le descoperise la bordul locuinţei lacustre de pe afluentul fluviului Mekong.

Încă nu putea să spună cu precizie despre ce putea fi vorba, dar în el creştea ceva, ceva rece care punea nemilos stăpânire pe fiinţa lui cu fiecare respiraţie a sa. Gândurile începură să se împrăştie ca nişte fragmente minuscule ce semănau cu sloiul de gheaţă ce se sfărâmă atunci când pătrunde în ape mai calde. Dar n-ar fi putut să spună cu precizie ce anume se petrecea cu el.

Lauren.

Îi văzu mai întâi capul, apoi umerii, urmaţi de restul trupului, făcându-şi apariţia din adâncuri. Venind spre el. Ea înainta pe trotuar cu mişcarea aceea învăluitoare atât de specifică valurilor mării.

Îi văzu strălucirea părului pieptănat spre spate; forma un fel

de coif lucitor. Îi văzu ochii, cu culoarea aceea deosebită, asemenea unui frunziş bogat, plin de sânge vărsat, o nuanţă de roşu întunecat cu irizări ce păreau nişte aşchii din piatră. Iar în adâncul lor recunoscu motivul real pentru care se afla el acolo, ceea ce îi făcu să suspine amarnic.

Aerul pe care îl respira, mâncarea pe care o mânca, somnul căruia i se abandona, oricât de rar ar fi făcut-o, toate acestea nu valorau nimic, pentru că trebuia să o distrugă pe Lauren. Pentru că acum, odată cu moartea lui Louis Richter, ea era singura persoană care ar fi putu face legătura dintre el şi acel apartament; doar ea era cea care le-ar fi putut spune că a fost Kim acolo, Kim vietnamezul, iar ei şi-ar fi putut curând da seama că nu fusese Kim. Kim fusese în cu totul altă parte în momentul acela; iar ea nu văzuse nici un vietnamez, ci un altfel de asiatic: un Khmer.

Ea reprezenta pista prin intermediul căreia Tracy Richter ar fi putut să ajungă la el şi prin el la Macomber. Siguranţa în care se afla *angka* ar fi fost destrămată. Dar de Richter se ocupau acum alţii în Hong Kong, la o lume distanţă de el; iar Richter urma să nu se mai întoarcă aici.

Dar dacă ar fi reuşit s-o facă?

Prin urmare, Lauren trebuie să moară, pentru că fără mărturia ei n-ar mai fi existat nici o altă persoană care să facă legătura dintre Khieu şi moartea lui Louis Richter. Iar *angka* ar fi din nou în siguranţă.

Simţi vântul, împreună cu o răceală a cărei muşcătură nu o mai putea suporta. Iarna îi răci oasele şi îi congelă sângele. *Apsara* apăru precum un înger răzbunător, o fecioară neprihănită, dansând pe aripile unui vânt glacial, înaintând pe stradă şi traversând geamul de care se sprijinea el.

Khieu începu să alerge.

Tracy se trezi când simţi scârţâitul podelelor şi mirosul de legume prăjite. Încercă să-şi rotească fruntea şi gemu de durere. Îşi lipi de cap vârfurile a două degete şi le trecu cu multă prudentă prin părul des, ca să ajungă la pielea de pe ţeastă. Se strâmbă de durere şi îi scăpă un şuierat printre dinţii încleştaţi.

Încercă să se ridice în şezut, dar stomacul începu imediat să dea semnale de revoltă şi se văzu nevoit să se aşeze din nou pe

spate. Dar propriul său miros înţepător, de transpiraţie stătută, îi luă cu asalt nările, împingându-l să facă ceva. Reuşi să se agate cu ambele mâini de un stâlp din lemn, trăgând de el până izbuti să stea în picioare, tremurând tot. Se lăsă cu toată greutatea pe stâlp şi încercă să respire normal.

Apoi se prăbuşi, dărâmând un morman de oale şi cratiţe.

— La naiba! înjură el şi îşi ţinu capul între mâini.

Măcar dacă nu l-ar mai durea atât de mult capul. Avea senzaţia că e un picamer acolo. Cât despre restul corpului, nici măcar n-avea chef să vadă despre ce putea fi vorba. Barca de pescari se legăna într-una şi stomacul se revolta. Încercă să-şi reprime senzaţia de vomă.

Auzi deasupra şi în spatele lui nişte sunete şi încercă să se întoarcă atâta vreme cât zgomotele încă veneau din direcţia punţii. Oale şi cratiţe se împrăştiară din nou, făcându-l să-şi ducă mâinile la urechi pentru a nu mai auzi gălăgia lor infernală.

— Ah, Doamne! bombăni el.

— Te simţi bine? îi spuse o voce blândă în dialectul Tanka.

— Da, răspunse el automat. Nu ... nu ştiu.

Mâini puternice îl cuprinseră şi îi ajutară cu multă delicateţe să se ridice în picioare.

— Acolo, rosti vocea, dirijându-l spre cuşeta de pe care Tracy tocmai se ridicase.

— O, nu, rosti Tracy. Dacă nu te superi, cred c-aş prefera să merg pe punte.

— Nu mă supăr. Dacă poţi să faci faţă, am să te ajut să ajungi acolo.

Tracy îşi încorda privirile în lumina aceea slabă şi zări un chip turtit, brăzdat de numeroase riduri ce păreau să n-aibă început şi sfârşit. Ochi negri şi depărtaţi unul de celălalt, un nas aplatizat, tipic pentru un chinez. Era un chip pe care se putea citi înţelepciune, prietenie, mulţumire sufletească.

— Unde mă aflu? întrebă Tracy în timp ce bărbatul îl conducea în direcţia treptelor.

— Pe jonca mea, răspunse bărbatul. Ridicasem ancora din portul Aberdeen. Te-am ridicat din apă ca pe un peşte.

Râse uşor, cu un sunet ce semăna cu un oftat. Începură să urce încet treptele.

— Nepoţica mea dorea să ştie dacă urma să te mâncăm la

cină.

— Şi ce i-ai spus?

— L-am spus că nu, tu nu ai aripioare, nici coadă şi nici solzi, l-am şi arătat.

Izbucni din nou în râsul acela, asemănător unui oftat.

— A fost foarte dezamăgită.

— Am să încerc să o împac, spuse Tracy când simţi cum vântul îi răvăşeşte părul şi apoi îi mângâie obrajii.

Se opri când ieşi cu jumătate de trup din tambuchi şi inspiră adânc de mai multe ori la rând. Privi în preajma lui şi văzu pe punte numeroase priviri ce erau aţintite asupra sa.

— Noi suntem din seminţia Tanka, îi spuse bătrânul. Şi suntem mulţi pe joncă.

Şi în acel moment Tracy îşi reaminti. Portul Aberdeen era doar unul din locurile aflate pe ţărmurile coloniei Hong Kong şi unde Tanka, aşa-numiţii oameni-barcă ce pescuiau ca să aibă din ce trăi, îşi duceau zilele în comunităţile lor plutitoare. Munceau poate vreme de cincisprezece ore pe zi, începând cu ivirea zorilor şi nu puţine erau cazurile în care se întorceau de-abia cu cât aveau nevoie ca să poată trăi familiile lor numeroase. Ei reprezentau cu adevărat populaţia băştinaşă din Hong Kong. Fusese şansa lui să fie pescuit din apa plină de joncile şi şampanele lor.

Rămas în gura tambuchiului, Tracy se ţinu bine de prelată. Văzu cel puţin douăsprezece chipuri. Bătrânul, care se prezenţa sub numele de Ping Po parcurse tot cercul de privitori şi îi prezentă întreaga lui familie. Tracy îşi înclină capul în faţa fiecăruia dintre ei atunci când reuşi să păşească pe punte. În jurul lor, luminiţe galbene ca nişte licurici se legănau odată cu apa, confirmându-i parcă existenta acelui oraş plutitor. În depărtare, fără îndoială că distanţa era mult amplificată de căderea nopţii, reuşi să distingă luminile verzui ale portului Aberdeen.

Îşi duse mâna la cap.

— De cât timp sunt aici?

— Să mă gândesc, rosti Ping Po, privind pieziş prin întuneric, în dimineaţa următoare vor fi două zile. Da – dădu din cap ca pentru sine – e corect ce spun, pentru că ieri am avut o captură excepţională de peşte, o cantitate dublă faţă de cât prindem noi

de obicei, îi zâmbi el. Tu ne-ai adus norocul.

Se întoarse şi îşi aşează pe coapsă ceva ca o bocceluţă mică, protejând-o cu ambele lui mâini.

— Şi iat-o şi pe micuţa mea floare. Li, nepoata mea.

Tracy se aplecă spre ea şi în lumina pâlpâitoare a felinarului îi văzu chipul rotunjor, minunat.

— Îmi pare rău că n-ai putut să mă mănânci, rosti el. Oare ai să-mi ierţi purtarea mea cea rea?

Fetita chicoti, îşi întoarse căpşorul ca să n-o vadă, se agăţă cu mânuţele ei micuţe de cămaşa de bumbac a bunicului şi îşi îngropă faţa în adâncitura umărului acestuia.

Tracy întinse mâna şi îi mângâie cu tandreţe spatele.

— Îmi dai voie? îl întrebă el pe Ping Po.

Bătrânul încuviinţă şi puse copilul în braţele lui Tracy. Toţi cel aflaţi la bordul joncii erau tăcuţi şi nu schiţau nici un gest, aşteptând ceea ce avea să urmeze în continuare.

Tracy o luă pe Li, care scoase un scâncet atunci când se despărţi de bunicul ei. Dar odată ajunsă în braţele lui Tracy, îşi vârî un degeţel în gură şi ochii ei mari îl priviră curioşi.

— N-am mai văzut o fetiţă atât de frumoasă ca tine, îi şopti Tracy şi o luă cu el, traversând puntea în direcţia copastiei. îi era încântată şi se zbătea în braţele lui ca să-şi elibereze o mânută şi să poată arăta în direcţia valurilor uşor fosforescente şi palide lăsate în urma lor de şampanele împinse de oameni cu prăjini.

Ea îi povesti cum mergea tatăl ei la lucru, cum pescuia el, cum aştepta ea ca el să se întoarcă acasă, iar Tracy oftă, purtând greutatea trupuşorului ei, simţind bătăile inimii ei plăpânde şi adunându-şi într-un fel forţele cu ajutorul pasiunii şi prospeţimii oferite de fetiţă.

— Eşti drăguţ, îi spuse îi după un timp, mă bucur că nu te-am mâncat!

Tracy râse şi fetiţa îi cuprinse gâtul cu braţele ei firave. Ca la un semnal, întreaga familie se trezi parcă din somn şi după câteva minute erau cu toţii jos pe punte, stând cu picioarele încrucişate pe rogojini, în vreme ce matroana, soţia lui Ping Po, le servea mâncarea.

Bucăţi de peşte erau amestecate cu legume proaspete prăjite în ulei de susan şi ardei iute, în castronaşele pline cu orez din care ieşeau aburi. Tracy îşi duse castronaşul lângă gură şi

procedă precum chinezii, folosind rapid şi eficient beţişoarele de lemn. Plescăi zgomotos din buze în vreme ce mânca şi râgâi uşor atunci când termină pentru a le aduce la cunoştinţă gazdelor cât de mult apreciase mâncarea oferită. Şi într-adevăr, o aprecie ca fiind cea mai bună mâncare din viaţa lui.

După aceea, se urcă din nou pe punte pentru că simţea nevoia brizei sărate ca să se cureţe de mirosul său de până atunci. Simţi cum se mişcă ceva în spatele lui, dar nu se întoarse, dovedindu-şi astfel bunele maniere.

— Îţi mulţumesc cu umilinţă pentru mâncare şi pentru sanctuarul oferit, spuse el.

— Te afli în siguranţă, rosti Ping Po, atâta vreme cât rămâi cu noi. Nimeni nu are de unde să ştie că te afli aici. Rămase o vreme tăcut şi se îndreptă spre copastie, privind spre puzderia de luminiţe ce se legănau odată cu marea. În aer plutea un miros puternic de peşte. Dar acesta era un miros curat, un miros natural. Am văzut cum ai căzut în apele golfului. Eu ţi-am desfăcut legăturile.

Tracy înţelese ce voia să-i spună de fapt bătrânul.

— M-am refăcut, spuse el. Nu mai sunt motive de îngrijorare.

— Tu eşti norocul nostru, îi spuse bătrânul cu diplomaţie. Ar fi ceva necuviincios, ca să nu spun ceva ingrat din partea noastră, să te abandonăm atât de pripit.

Tracy zâmbi.

— Îţi mulţumesc din nou, Ping Po. Dar eu trebuie să mă întorc pe uscat. Iar tu nu poţi să mă ajuţi.

— Dimpotrivă, spuse Ping Po. Avem un mijloc de transport.

Bătu în lemnul copastiei joncii.

— Eşti mult mai în siguranţă când eşti lângă noi decât atunci când trebuie să te aperi pe insulă de unul singur. Nu ştiu nimic despre necazurile în care te afli şi nici nu doresc să aflu. Dar tu ai venit la noi precum un dar oferit de mare. Datorită ţie avem cambuza plină cu peşte. Acest dar trebuie răsplătit.

Tracy s-ar fi putut opune la argumentele lui. L-ar fi putut spune bătrânului că nu dorea să le pună viaţa în primejdie; că nu dorea ca ei să piardă o zi preţioasă, în care ar fi putut pescui din nou. Dar aşa ceva nu reprezenta decât modul de a gândi al unui european. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi reuşit decât să îl jignească pe acest bătrân şi nu dorea să facă aşa ceva. I se oferise o răsplată.

Era rândul lui să fie binevoitor; trebuia să accepte.

Apartamentul lui Antonio nu era încuiat; uşa fusese smulsă din ţâţâni de către poliţie.

Holul mirosea a urină şi a şobolani. Era la fel de întunecat ca şi moartea, iar ploaia de noaptea trecută pătrunsese în lemnul putred precum termitele.

Întors din nou aici, Thwaite simţi cum prin vinele lui se scurge o forţă reînnoită. Fusese găsit nevinovat de toate acuzaţiile legate de moartea lui Antonio, lucru acceptat ca atare de secţia de politie, iar cel mai bun din toate era faptul că ameninţarea căpitanului Flaherty de a-l pune pe liber fusese anulată. Thwaite se gândi că ar fi avut suficiente motive ca să fie mulţumit pentru asta înainte să se lumineze de ziuă.

Simţi un nod în stomac atunci când se furişă în semiîntunericul din apartamentul lui Antonio. Îl irita ideea că îşi bate joc de el codoşul. „Doamne”, se gândi Thwaite, „un împuţit de distribuitor de heroină! Iar eu îl ajutam să câştige o pâine!”

Se certă pentru că nu fusese mai atent; propria lui lăcomie îi stătea în gât ca un fragment de os. Dacă Tonio s-ar fi aflat aici, Thwaite era absolut sigur de asta, l-ar fi omorât încă o dată … şi de data asta ar fi făcut-o chiar el, nu doar să stea de o deoparte în vreme ce …

Gândul la Tracy îl făcu să se calmeze şi pierdu un minut ca să reuşească să îşi reducă ritmul bătăilor inimii. O astfel de stare emoţională nu îi era acum de nici un folos, ştia prea bine. Avea nevoie de orice fărâmă de luciditate dacă dorea să descopere locul unde îşi ascunsese Tonio prada.

Se apucă de lucru, mai întâi în cele două dormitoare, apoi în baie şi în bucătărie. Îndepărtă tot mobilierul care era lipit de un perete şi se uită după tot ce semăna cu un spate fals de mobilier, testând şi pereţii cu capătul lanternei de aluminiu. Nu găsi nimic. După patruzeci de minute reveni la locul de unde începuse, centrul sufrageriei. Lovi scârbit în rogojina indiană şi se opri brusc.

… *Con los gusanos*. Cu viermii…

Fraza folosită de Tonio îi reveni în gând precum bubuitul unor tunete. Celula subterană în care obişnuia să-şi pedepsească fetitele. Surescitat, se aplecă, aruncă rogojina şi deschise

chepengul. Se folosi de lanternă ca să se poată orienta şi se lăsă în subsolul acela mucegăit. Acesta avea, din câte îşi aducea el aminte, o podea din pământ bătătorit. Zidurile, care erau din cărămidă, se ridicau puţin deasupra capului său.

Centră lumina puternică a lanternei pe prima cărămidă, apoi pe o alta. Toate păreau a fi la fel, cu o suprafaţă zgrunţuroasă şi arsă incomplet, fără urmă de tencuială şi doar ici-colo cu unele pete datorate mucegaiului, zone înnegrite ca şi cum căldura ar fi fost de vină. Thwaite avu în faţa ochilor imaginea temniţei folosite pe post de celulă de tortură şi tremură în sinea lui.

Se întoarse din nou şi orientă fasciculul de lumină pe suprafaţa celui de-al treilea zid. Dacă ar fi stat în picioare pe podeaua apartamentului, s-ar fi aflat cu faţa spre uşa de la intrare. Înainta un pas şi privi cu mai multă atenţie. Ochiul său reuşise să distingă o figură abstractă, iar creierul îi comunica şi semnificaţia: un dreptunghi destul de aproximativ.

Inima începu să-i bată rapid atunci când îi trasă conturul, văzând ici-colo o foarte mică zgârietură pe marginile cărămizilor, ca şi cum asta s-ar fi datorat uzurii, sau semnelor lăsate în mod repetat de cuie în cazul în care cărămizile erau scoase şi apoi puse din nou la loc.

În cincisprezece minute, reuşi să scoată la iveală un compartiment lat de un metru şi înalt de şaptezeci şi cinci de centimetri. Era imposibil să poată preciza în acel moment cât de adânc putea să fie.

Deplasă fasciculul luminos înainte şi înapoi, înjurând uşor. Se părea că Tonio fusese mult mai şmecher decât îl crezuse Thwaite vreodată. Era suficient de isteţ ca să-ţi ucidă nevasta şi copilul, îi spuse în minte o voce răzbunătoare. „Taci!” îşi spuse el. „Taci odată şi concentrează-ti atenţia!”

Lumina îi arăta că în faţa lui se aflau vrafuri de pungi de plastic. Luă una din ele, încercă să vadă ce greutate avea şi ajunse la concluzia că era vorba cam de o jumătate de kilogram. Îşi scoase briceagul, crestă una din pungile de plastic, luă pe vârful degetului puţină pudră albă şi gustă.

„Dumnezeule mare!” se gândi el. „Aceeaşi porcărie pură pe care am analizat-o la Chicago”. Puse de-o parte punga astfel marcată şi începu să scotocească prin morman. I se păru că grămada continua pe o adâncime de aproape un metru. Îşi făcu

rapid calculul. Numărase cincizeci de pungi doar pe primul rând. Se părea că erau cel puţin douăsprezece rânduri. Asta făcea…

— Iisuse Hristoase! şopti el.

Cel puţin trei sute de kilograme de drog. Iar atunci când era diluată, asta însemna potopul. Răposatul şi prea puţin plânsul Antonio Mogales devenea astfel cel mai mare angrosist de pe coasta de est. Nu ajuta la nimic faptul că Thwaite îl eliminase – aşa cum ar fi trebuit s-o facă de mult timp – un altul urma să-i ia locul. „Realitatea este", se gândi acum Thwaite, „că eu l-am ajutat". „El dorea să beneficieze de protecţie din partea poliţiei, iar eu i-am oferit-o. Dumnezeule, dar asta face din mine unul dintre cei mai mari fraieri ai clipei de faţă".

Întrebarea era, ce trebuia el să facă acum? Îi era clar că cel ce îl omorâse pe senatorul Burke putea – „fii mai concret!" – să fie implicat în tot acest trafic de droguri. Poate că el era impostorul, iar asta însemna în mod sigur că era într-un loc bine plasat. Mai erau multe taine de dezlegat în legătură cu moartea lui Burke, Thwaite era sigur de asta. Descoperirea dosarelor senatorului ce puteau fi utilizate pentru a şantaja pe alţii confirma acest lucru. Dar factorul decisiv în constituise cenuşa fărâmiţată pe care o descoperiseră în şemineul acestuia. El n-avusese nici un presentiment în legătură cu iminenţa morţii sale, pentru că în acest caz ar fi utilizat ceva din dosarele sale, tocmai din această cauză reuşiseră să dea de grămada aceea de documente secrete.

De aceea, Thwaite era acum mai sigur decât oricând că ucigaşul lui Burke şi nu Burke însuşi fusese cel care dăduse foc la probele incriminatorii.

Dar el nu luase în consideraţie un element deosebit de important: heroina ascunsă în dulăpiorul pentru bagaje din autogară şi pe al cărei ambalaj fuseseră scrise adresa şi numele lui Tonio. Extrema prudenţă cu care procedase Burke în legătură cu ea îl făcuse pe Thwaite să înţeleagă deosebita ei importanţă. Heroina reprezenta soluţia la care Burke ar fi fost obligat să recurgă doar în ultimă instanţă. Dar faptul că în final nici măcar ea nu îi fusese de folos îl înfricoşa şi pe Thwaite. Asta spunea multe lucruri despre adversarul lui Burke şi, prin extensie, al lui Thwaite.

Thwaite privi la pungile ce conţineau moartea albă şi simţi

cum o năprasnică senzaţie de greaţă îl cuprinde cu viteza şi forţa unui tren rapid. Rezultatul eforturilor sale febrile din ultimele zile, obţinut ca urmare a investigaţiilor rodnice, zăcea în faţa ochilor săi precum craniul îngălbenit al unui copil. Acest gând devastator îl făcea să transpire abundent: el fusese cel ce îl ajutase pe Tonio să rămână în afacere, în timp ce Thwaite îşi imaginase că era vorba de branşa relativ paşnică a proxenetismului, în realitate fiind o afacere ce se baza pe o astfel de activitate, cu mult mai rentabilă.

„Dumnezeule mare, tu care eşti în ceruri”, se gândi el în vreme ce şiroaiele de lacrimi i se prelingeau fierbinţi pe chip, „asta dacă există într-adevăr un Dumnezeu, care să poată fi atât de crud şi de nemilos cu mine. Vai, nu şi nu! Eu n-aş putea răbda să fiu implicat în toate astea! *N-aş putea!* Nu e posibil un asemenea coşmar!”

Tremura de-a binelea şi cu greu reuşi să mai rămână în picioare, prăbuşindu-se în genunchi în mijlocul ascunzătorii în care se afla acea dezgustătoare bogăţie.

Şi brusc, începu să vomite spasmodic tot acel mic dejun standard ce îi fusese servit în avionul ce făcea zilnic curse dinspre Chicago, împrăştiind totul peste comoara din ascunzătoare, precum o erupţie de vitriol.

Avu suficient timp să se gândească în vreme ce îşi revenea din criză şi în timp ce îl cuprindeau senzaţii îngrozitoare. Ştia că în dimineaţa următoare o să se prezinte la secţia de politie, de unde îşi va lua oamenii ca să se ocupe de întreaga poveste.

Sigur că Toad Tinelli, infamul căpitan de la brigada de stupefiante, ar fi putut fi o problemă pentru el. Nici un comandant şi cu atât mai puţin Toad, nu îndrăgea ideea amestecului din afară în sfera lor de activitate. Şi orice s-ar spune, Thwaite aparţinea secţiei de omucideri. Thwaite ştia că se putea baza pe Flaherty numai până la un anumit punct. Iar în momentul în care Toad[2] începea să orăcăie, el ştia că Flaherty avea să dea bir cu fugiţii, solicitând protecţie.

Asta însemna că Thwaite trebuia să se ocupe singur de toate. Nu-i convenea deloc să se înfrunte deschis cu Toad şi oftă, ştiind la ce va trebuie să se aştepte până ce va reuşi să îşi adune toţi

[2] Broască râioasă, în limba engleză (n. red.)

oamenii. Se gândi cu amărăciune că trebuia să se conformeze proverbului: „Când eşti la Roma, fă precum romanii”.

Povestea asta era singurul lucru care se putea negocia, dar prezentarea ei lui Toad sub forma unui aranjament reciproc avantajos era un lucru periculos. În mod sigur acesta l-ar fi ameninţat pe Thwaite cu demiterea din cadrul poliţiei. Dar Thwaite era învăţat cu ameninţările şi, pe lângă asta, îl cunoştea bine pe Toad. Ştia că slăbiciunea acestuia o reprezenta dorinţa nestăvilită de a da lovitura. Momindu-l cu acest transport, cea mai importantă captură din toate timpurile conform standardelor după care lucra Toad, putea să fie sigur că oferta era mult prea tentantă pentru ca Toad să o ignore. Ar fi fost în stare să îi ofere lui Thwaite chiar şi un control parţial al acţiunii. N-ar fi avut de ales.

Satisfăcut, Thwaite se aplecă pentru a aşeza punga tăiată de el acolo unde îi fusese locul. În timp ce punga moale îi atârna în mâini, simţi cum înlemneşte. Era vorba de ceva ce se afla într-unui din colturile de jos ale prăzii, între o pungă şi peretele din interior al ascunzătorii.

Întinse mâna şi luă obiectul ce se găsea acolo: un rulou mic dintr-o hârtie moale şi pătată, ce avea la ambele capete câte un beţigaş din bambus. Ruloul era legat cu o panglică roşie.

Desfăcu panglica şi lăsă ruloul să se desfacă singur. Şi văzu că hârtia era acoperită cu literele acelea formate din beţişoare aplecate în diverse unghiuri, atât de specifice alfabetului chinez.

Privi hârtia multă vreme, neîndrăznind să mai respire. Ştia că el nu e decât un fugar. Aşa cum faptul că sărise în primul avion ce îl ducea spre Chicago avea pentru el o altă semnificaţie decât un simplu act cerut de meseria sa. Avionul acela îl îndepărta de New York, îl îndepărta de Melody.

Ştia că privea acum la ceva scris în chineză, iar asta i se datora tot lui Melody. Într-o zi frunzărea prin câteva cârti chinezeşti ce stăteau pe rafturile bibliotecii ei în timp ce Melody, venind din spatele lui, începuse săli citească uşor la ureche aşa cum face o mamă cu copilul ei care urmează să aţipească peste puţin timp, urmărind literele de pe pagină cu vârful degetului astfel încât el să poată vedea.

Şi reuşi să înţeleagă într-un târziu de ce transpira el acum. Planurile lui fuseseră în mod brutal afectate de descoperirea

acelui manuscris. Încă nu putea spune nimănui despre cele descoperite de el, nu înainte de a afla ce conţinea acea hârtie.. Ar fi fost o greşeală fatală dacă ar fi dus-o la cineva din cadrul secţiei de politie. Ce s-ar fi întâmplat dacă în text ar fi fost indicată localizarea acestui transport, sau dacă ar fi conţinut o altă informaţie vitală ce l-ar fi putut ajuta în confruntarea sa cu Toad? Nu putea să rişte aşa ceva. Iar asta însemna un singur lucru.

Va trebui să meargă s-o vadă pe Melody.

Khieu se ruga, dar fântâna sufletului său era pustie; nu reuşea să intre în legătură cu Vidul etern. Se simţi înşelat, dar n-ar fi fost în stare să precizeze de către cine. Îşi lovi coapsele goale cu pumnii săi puternici, rănindu-se; aprinse tămâie şi numeroase lumânări, rugându-se la *vinyheanakhan-ul* mamei sale, care trebuia să-l apere de rău. Jură să nu se mai atingă de carne, aşa cum ar trebui să facă orice bun budist şi îi promise că se va abţine de la orice fel de activitate sexuală dacă spiritul ei îi va putea explica ce anume se petrecea în interiorul său.

La Pan Pacifica, îşi îngropă gândurile în vraful de hârtii ce îl aşteptau, în multitudinea de suferinţe aduse la cunoştinţă de valul constant de imigranţi ce soseau în America din cauza războiului ce continua în Cambodgia. Asculta istorisirea terorii suferite de fiecare din ei cu genul acela de atenţie ce depăşeşte limitele normalului şi pe care n-o regăseşti decât în vise, fiind în stare să înţeleagă toată acea repetare a actelor de violenţă, incendii şi orori, ca şi cum ar fi dorit să construiască o vastă tapiţerie din firele cuvintelor lor.

Era ca şi cum povestirile lor ar fi reuşit să-l afecteze altfel, într-un mod cu totul diferit, nou. Reuşi să vadă purpuriul din rănile lor deschise, cenuşiul fumului, portocaliul incendiilor, amestecul de galben şi alb al rănilor ce pulsează. Dar mai presus de toate se simţea înşelat în aşteptări, cu mintea întunecată. Francezii îi dezamăgiseră pe khmeri, comuniştii îi dezamăgiseră pe khmeri, americanii îi dezamăgiseră pe khmeri, vietnamezii îi dezamăgiseră pe khmeri şi în final khmerii îi dezamăgiseră pe khmeri.

Odinioară crezuse că dacă va lucra la Pan Pacifica se va putea apropia de ţara sa iubită. Dar acum era conştient că efectul

fusese total opus. Simţea că se îndepărtase de Kampuchia pentru că nu mai era în stare să aşeze în mod raţional războiul în locul ce i se cuvenea. Pentru că războiul depăşise faza unor simple devastări. Chiar şi acestea, analizate separat, reprezentau ceva îngrozitor. Dar el interpreta acum războiul ca un mod de viaţă.

Pluti tot restul zilei ca şi cum el ar fi fost spiritul invocat şi nu mama lui. Vorbi cu ea, apoi se rugă în tăcere, dar ea nu îi răspunse. Odată ajuns acasă se rugă din nou, dar nu-şi găsi mângâierea.

Şi atunci începu să pună la îndoială puterile de care dispunea Calea. Conceptele propovăduite de către Buddha începură să-şi piardă din substanţialitate în faţa ochilor săi. Poate că tatăl său avusese dreptate. Realitatea nu mai oferea teren fertil religiei. Ea reprezenta un refugiu pentru oamenii înspăimântaţi de viaţă. Dar nu aşa pusese el oare problema? Pentru prima oară în viaţa lui, Khieu reuşi să înţeleagă ce dorise să-i spună tatăl său şi acest lucru îl îngrozi.

Dar groaza pe care o simţea nu se putea compara cu cea pe care i-o stârnea Lauren. Ea i se furişa în gânduri precum o tigroaică. Atunci când se antrena, adică de două ori pe zi, trupul lui se acoperea cu o peliculă de sudoare, iar muşchii îi jucau impresionant. Şi îl dureau vintrele. Avea o erecţie puternică şi chiar dureroasă. Ruşinat de cele întâmplate, se antrena şi mai mult, până când începea să tremure din tot corpul.

Imaginile cu Lauren îi înfierbântau mintea şi atunci el îşi privea trupul, văzând-o pe Lauren cu părul despletit peste obraji, în timp ce ochii ei îl învăluiau cu o expresie plină de duioşie.

Şi atunci simţea cum un val de plăceri îi înconjura vârful penisului. În acel moment respira cu greutate şi încerca să îşi menţină concentrarea maximă asupra tuturor mişcărilor sale, dar ea nu îl lăsa deloc singur. Era ca şi cum ea ar fi întins o mână şi i-ar fi cuprins cu tandreţe penisul. Şi nu îi dădea drumul, menţinând apăsarea până când dorinţa îl făcea să ajungă în pragul agoniei.

Cu toate astea, el nu se satisfăcea singur şi nici nu apela la femeile cu care avea vreo aventură. Era ca şi cum Lauren l-ar fi ţinut legat, ca şi cum numai ea l-ar fi putut elibera, iar după o vreme Khieu deveni convins că orice ar fi simţit el pentru ea – nu

putea fi vorba doar de o simplă dorinţă fizică pentru că erau implicate în asta şi trupul şi mintea lui – reprezenta în realitate salvarea lui.

Şi pentru prima oară în viaţa sa se simţi terorizat de ceea ce ştia că trebuia să facă. Cu cât deveni mai obsedat de ea, începu să bănuiască faptul că distrugerea lui Lauren va echivala cu pierderea propriei sale vieţi. Pentru că atunci când un om trebuie să ucidă ceea ce înseamnă propria lui salvare, cu siguranţă că el e sortit pieirii veşnice.

Şi din nou Khieu fu îngrozit de lipsa lui de credinţă. Încă de la naştere fusese învăţat că nu are de ce să se teamă dacă salvarea lui se găseşte pe Calea lui Buddha. Îi era însă foarte clar acum că îi slăbise, i se alterase credinţa; America îl schimbase. Iar teama de necunoscut se furişase adânc şi îl afectase. O furie neputincioasă îl făcu să tremure tot, forţându-l să-şi ţină mâinile departe de penisul nesatisfăcut. Ar fi pângărit-o pe Lauren şi s-ar fi pângărit pe sine dacă ar fi ejaculat acum.

Într-un târziu, se hotărî s-o vadă. Să o atingă şi să fie din nou lângă ea, asta i-ar fi fost de-ajuns ca să ştie dacă sentimentele lui faţă de ea erau reale şi dacă se putea convinge să o ucidă.

Lauren îşi petrecu primele douăzeci de minute în taxiul ce o ducea ia aeroportul Kennedy fără să fie conştientă de lumea ce o înconjura. Avea impresia că a fi în cea mai bună formă – ajunsese mai mult sau mai puţin la stadiul în care fusese înainte să sufere accidentul de la şold – nu îl era suficient.

Sigur că era surescitată la gândul forţei aceleia reînnoite, pe care o simţea prin tot trupul, precum un şuvoi năvalnic, atunci când îşi scotea costumul de încălzire şi se rotea, îndepărtându-se de bară. Sentimentul acela teribil ce o hărţuise la început – că piciorul, la primul contact dur în urma unei sărituri deosebit de grele, ar fi trădat-o şi atunci s-ar fi accidentat din nou – se făcuse nevăzut şi, în multe privinţe, ea se simţea acum mal puternică decât oricând.

Întotdeauna crezuse că lucrul acesta i-ar fi fost de-ajuns ca să fie mulţumită şi până acum chiar aşa fusese. Asta nu însemna că acum nu îi mai făcea plăcere să danseze; nu îşi putea imagina acel moment în care urma să i se întâmple aşa ceva. Dar ea începea să îşi dea seama că baletul nu mai putea reprezenta

ţelul suprem al vieţi sale. Când ai nouăsprezece ani, acel foc lăuntric pe care baletul îl aprinde în tine te mistuie atât de mult încât nu e deloc uşor să te mai gândeşti şi la altceva în afară de a dansa pe scenă.

Fusese antrenată pentru un singur lucru, excluzând orice altceva, aşa cum se procedează cu armăsarii de rasă. Dar Tracy reuşea să schimbe toate astea. Şi Lauren îşi dădu acum seama că viaţa însemna mai mult, nu numai baletul. Privi pe fereastra taxiului, fără să vadă nimic şi se întreba ce făcea oare Tracy în Hong Kong.

Adevărul era că îşi dorea să fie acolo, împreună cu el. Disperarea o făcea să îşi dorească să nu fi ridicat problema morţii fratelui ei în discuţia purtată de Tracy. La ce îi folosise asta? Trecuse mult timp de atunci şi, orice ar fi spus Tracy, tot nu l-ar fi putut aduce înapoi pe Bobby.

Încercă să se concentreze şi evocă din nou în minte chipul lui Tracy, cu soarele ce strălucea precum luceşte aurul pe crestele valurilor ce se zăreau în spatele lui. Adierea uşoară şi sărată a brizei îi răvăşea părul, iar lumina aceea intensă îi punea şi mai bine în evidentă chipul, făcând-o să perceapă durerea ce se ascundea acolo. Şi acum înţelese greaua povară a vinovăţiei pe care el o purta în suflet. El era încredinţat că din vina lui murise Bobby, faptă de care ea îl acuzase mai devreme.

Ce prostie! El îi istorisise totul, dar Lauren nu îl ascultase, preferând să audă strigătul de durere al lui Bobby. Şi doar mai târziu, atunci când îi fu dat să recunoască gustul amar al cenuşii reci în gură şi când reuşi să îşi dea seama de provenienţa golului din suflet, numai atunci îşi reaminti cuvintele lui Tracy.

Acesta a fost şi motivul pentru care s-a dus la locuinţa lui Louis Richter. Dacă nu putea fi aproape de Tracy, faptul că era împreună cu tatăl lui o ajuta să se simtă mai bine. Norul reprezentat de Kim trecu fugar prin gândurile ei, precum o umbră rece. Un bărbat frumos, la prima vedere. Dar imaginile zărite în ochii lui o înspăimântară în mod inexplicabil. Începu să tremure atunci când se gândi la el.

Acolo se ascundea un suflet chinuit, gândi ea, nereuşind să înţeleagă motivele reale ale acelei stări cu totul speciale. Şi, dintr-odată, i se făcu milă de el. Povara unei astfel de suferinţe n-ar fi trebuit să cadă pe umerii nimănui. Căror presiuni bizare

fusese el supus pentru a avea astfel de ochi? Nu reuşi să îşi imagineze absolut nimic. Dar, simplu gând o făcu să îi dispară orice urmă de teamă pe care o nutrise până atunci faţă de el. Dorea să îi cuprindă trupul cu braţele ei şi cântându-i, să îl legene într-una şi să îl ajute să adoarmă, într-un somn profund, care să îi ofere siguranţa mult visată.

Clădirea aeroportului era plină de membrii trupei de balet şi de personalul auxiliar. Mai era încă o oră până la îmbarcare şi n-avea nimic altceva mai bun de făcut în afară de a vorbi cu ceilalţi balerini. Lucrul acesta o plictisi, însă, curând şi începu, fără să vrea, să se uite prin sala de aşteptare, ca şi cum ar fi bănuit că urma să vadă pe cineva cunoscut.

Sentimentul acesta cu totul special crescu în intensitate până când începu s-o agaseze. Îşi aruncă privirile peste grupurile de pasageri ce treceau pe lângă ea cu bagaje de mână şi se opreau să cumpere cărţi ieftine sau ziare ca să mai piardă vremea.

Teama, sentimentul ei iniţial, îşi făcu din nou apariţia şi în cele din urmă se văzu obligată să-şi părăsească prietenii pentru că limitele artificiale impuse de ei se păreau prea restrictive. Se îndreptă spre standul de ziare şi cărţi şi căută printre exponate o carte suficient de groasă, pe care ar fi putut-o citi pentru a-şi omorî timpul în avion. Optă pentru un roman mai nou scris de Robert Ludlum, citindu-i sfârşitul în vreme ce aştepta să-i vină rândul să plătească. Nu putea suporta ideea de a fi luată prin surprindere şi preferă să cunoască de la început rezolvarea oferită de structura unei naraţiuni. O plăti şi apoi se întoarse în locul unde se aflau colegii săi.

Nu mult după aceea, veni şi rândul cursei lor, astfel încât după ce formară un şir indian şi îşi prezentară biletele, se urcară cu toţii într-un Boeing 747.

Khieu inspiră adânc şi apoi expiră cât se poate de lent. Se simţea ca un criminal condamnat la moarte, căruia în ultimul moment i se oferea comutarea pedepsei. Îi tremurau chiar şi mâinile din cauza emoţiilor puternice care îl stăpâneau.

Acum stătea într-un colt al standului aglomerat, unde rămăsese vreme de câteva minute şi privea în direcţia sălii de aşteptare goale de unde urmau să se îmbarce cei care plecau. Ei bine, nu mai era nimic de făcut acum. Ea plecase. Şi poate că

niciodată nu va şti cât de aproape fusese de moarte.

În clipa în care Lauren se alăturase rândului format din cel ce doreau să plătească, Khieu se strecurase în spatele ei. Purta un impermeabil fără căptuşeală şi deci uşor, de culoare discretă. Probabil că sute de oameni din clădirea aeroportului purtau acelaşi gen de îmbrăcăminte. Cu mâinile vârâte în buzunarele imense ce erau deschise pe dinăuntru, în partea de sus a impermeabilului, Khieu se gândise la vreo jumătate de duzină de modalităţi în care s-o lichideze pe Lauren fără să atragă atenţia cuiva asupra sa. Simţi căldura exaltării pe care o avusese după ce tăiase capul primului om de când devenise membru al Khmerilor roşii. Aşa cum era poleită cu aur prima lui statuetă ce îl reprezenta pe Buddha, orice urmă de civilizaţie din el îi fusese smulsă de primul act barbar pe care îl săvârşise; el – ca şi toţi cei ce deveniseră Khmeri roşii – dăduse înapoi cu mii de ani.

„Prin asta, rupem orice legătură cu trecutul nostru”, intonaseră laolaltă în timp ce-şi ridicaseră în aer braţele lor arămii ca nişte arbori, strălucitori, plecându-se rapid în bătaia vântului, cu palmele acelea de măcelar ce cădeau precum nişte coase ale morţii peste cefele vulnerabile ale duşmanilor lor.

Duşmanii.

Aceştia fuseseră preoţi, învăţători, artişti: liberii cugetători al Cambodgiei. Nu ai *Kampuchiei.* Ci ai vechii colonii franceze, colonie pe care o reprezentase în realitate Cambodgia.

Să se termine cu ei, odată şi odată!

Aşa cum se ridicaseră în aer toate păsările negre de pe ramurile din vârful copacilor odată cu lovitura aceea strălucitoare şi rapidă, atunci când ţâşnise năvalnic şi luminos sângele acela purpuriu. Sângele duşmanilor. Şi ţărâna îmbibată de sânge atunci când ridicaseră în aer ţepuşele ascuţite ce purtau în vârfurile lot ţestele descăpăţânate, precum un şir de lumini moderne înşirate de-a lungul drumului prin junglă, pentru a le aminti tuturor celor ce treceau pe acolo despre forţa pe care a avea *angka şi* despre viitorul lipsit de îndurare al Kampuchiei.

Moartea şi împlinirea ei. Reluă din nou toată lista, în vreme ce o parte din el încă vibra sub efectul amintirilor sale. Cât de uşor i-ar fi s-o facă; ştia bine că *trebuie* s-o facă. În numele propriului său tată; în numele ideii de *angka* şi pentru tot ceea ce lucraseră ei doi împreună în ultimii paisprezece ani.

Aşa încât alese metoda corectă de a ucide şi se îndreptă spre ea aşa cum pluteşte fumul în timpul unei zile de vară. Nebăgat în seamă.

Se afla deja în poziţia necesară şi era pornit s-o facă. Toate simţurile lui erau direcţionate spre curba blândă a cefei lui Lauren, ce se vedea cât se poate de bine deasupra îmbrăcăminţii. Avea părul ridicat şi strâns bine într-un coc deasupra capului. Nu îi trebuia decât un centimetru pătrat de piele expusă. Avea la dispoziţie tot ce îi trebuia. Totul urma să aibă loc în câteva clipe.

Malis, Malis, Malis!

Ţipătul infernal din interiorul capului îl lovi precum coborârea rapidă şi teribilă a unui elicopter de asalt. Simţi cum se sufocă şi aproape că se lovi de ea. Doar reflexele sale uluitoare îl împiedicară să o facă.

Bine, dar el trebuia s-o lichideze! Trebuie! La ce se gândea el oare? De ce mai exista? Fă-o! Urlă el în sinea lui, încercând să-şi impună voinţa. „Fă-o!”

Dar nu putu s-o facă; ceva din el îl împiedica s-o facă. Era buimăcit, totul îi crea o senzaţie de greaţă şi îi dădea o stare de moleşeală, făcându-l să dea înapoi, fără să renunţe totuşi să privească în direcţia gâtului ei.

Şi în clipa aceea ştiu cu certitudine motivul pentru care nu putea s-o facă. În clipa în care şi-ar fi întins mâna peste spaţiul acela imens ce îi despărţea, s-ar fi realizat joncţiunea: ar fi atins-o pe Malis!

Chiar în momentul în care revelaţia aceasta îngrozitoare îi copleşea întreaga sa fiinţă, Khieu văzu în faţa sa pe apsara, celestă prin uluitoarea precizie a dansului ei, ce se detaşa de trupul lui Lauren, întorcându-se aşa cum făcea şi ea, arătând spre el cu degetele acelea ce se unduiau în aer precum o fac şerpii. Păşi spre el în vreme ce sora ei geamănă, Lauren, începu să se îndepărteze în direcţia opusă.

Tainică şi seducătoare, veni spre el, făcându-l să îşi reamintească jurământul budist de celibat. Se undui în faţa lui, iar mişcările ei deveniră evident erotice, cu şoldurile acelea ce se roteau într-una şi cu muşchii din interiorul coapselor ce zvâcneau în anticiparea actului final.

Şi în pofida voinţei sale, Khieu simţi din nou acea întărire a

mădularului ce îi era de acum familiară. Existase oare vreun moment în care ar fi putut să îi reziste lui Malis? Penisul lui începu să se umfle şi în clipa aceea simţi cum aerul vibra o dată cu trecerea unui element nevăzut, iar atunci când o privi din nou pe Malis o văzu decapitată, cu un trup lipsit de sânge, cu membrele vineţii şi umflate şi cu mâlul de pe fundul apei rămas în urma ei precum dâra strălucitoare şi vâscoasă lăsată de un melc.

Vinyheanakhan. Era urmărit de spiritul ei.

Umiditatea din aer era teribil de mare chiar şi noaptea. Tracy se trezi dintr-un somn profund, ce semăna atât de mult cu cel rezultat în urma excesului de somnifere, pe care cineva îl poate cunoaşte numai atunci când ajunge la capătul puterilor. Reuşi să se ridice în picioare. Prelungirea luptei purtate în spital îl costase un efort mult prea mare pentru puterile sale.

„Nu mai sunt în formă”, se gândi el furios. Sau poate că efectele exploziei acţionau în continuare asupra lui. Oricare ar fi fost cauza, nu îi plăcea deloc. Ridică din umeri. Precum vor zeii. Tot aşa ar spune şi cei ce locuiesc în furnicarul acesta de oraş. Voia destinului, deşi termenul folosit în lumea occidentală nu acoperea toate semnificaţiile cuvântului „joss”; sau poate „karma”, aşa cum ar spune japonezii. „Un lucru pe care nu îl poţi fine sub control, aşa că mai bine foloseşte-fi mintea pentru ceva util”, îşi spuse el atunci când se aplecă şi trecu pe lângă două din fetele bătrânului, care se vârâseră una în alta pe cuşeta pardosită cu stuf. Urcă treptele ce duceau spre punte.

Luminiţele ardeau în continuare, dar asta era totul. Era înconjurat de punctuleţe galbene, roşii şi verzi, ce străpungeau mantia nopţii, iar Tracy avu impresia că jonca lor călărea spinarea unui uriaş dragon care avea ochi numeroşi, potrivit tradiţiilor străbune cultivate de *feng shui.* Pentru a putea păzi tot ceea ce însemna Hong Kong.

Sprijinit de copastie, căutându-şi puncte de reper, observă că tocmai treceau pe lângă Rond Island şi apoi schimbau direcţia în locul numit Wong Ma Kok, punctul cel mai sudic al insulei Hong Kong, intrând pe direcţia de unde bătea vântul şi îndreptându-se acum spre nord-est. Nu după multă vreme reuşi să distingă la tribord Lo Chau. În faţa lor, ştia bine asta, se afla capul D’Aquilar, unde trebuiau să schimbe din nou cursul ambarcaţiunii, pentru a

pătrunde la nord prin canalul Tahong. N-o să-i fie greu să recunoască punctul acela pentru că acolo putea vedea spre babord golful Bigwave şi voluminoasa masă neagră reprezentată de insula Tung Lung.

Vântul nu reuşea să împrăştie umiditatea din aer şi Tracy se lipi de bordul joncii, ascultând scârţâitul constant şi liniştitor al scândurilor, privind către întunericul mătăsos al nopţii, ce ascundea totul, în afara puzderiei de luminiţe ce pluteau, trecând pe lângă el, ca nişte bijuterii minuscule. Mişcarea hulei legăna jonca şi, cu oarecare dificultate, reuşi să perceapă zbaterea mării.

Şi încetul cu încetul noaptea începu să se strecoare în mintea lui, traversând bariera timpului şi forţându-l să se rostogolească din nou în străfundurile amintirilor sale. Îşi aduse aminte cu claritate de prima misiune executată de el în Cambodgia. Tocmai sosise acolo, proaspăt absolvent al şcolii de la Mines.

Cunoşti acum o mie de feluri diferite de a ucide, îi spusese Jinsoku înainte ca el să părăsească dealurile înverzite ce se succedau la nesfârşit în Virginia. *Dar încă n-ai ucis pe nimeni. Te-am prevenit. Să ţii minte tot ce te-am învăţat şi să ucizi fără să te gândeşti.*

Acea primă misiune ar fi putut fi şi cea mai dificilă: Tracy rămăsese singurul în viaţă care trebuia să atace în final obiectivul şi anume – liderul unei unităţi a Khmerilor roşii. Ceilalţi trei din grupul său fuseseră ucişi pe parcursul misiunii: Twilley călcase pe o mină, lui Dicks i se împlântase în vintre o ţepuşă otrăvită din lemn de bambus, iar Timothy murise la capătul cursei decisive, focurile unei carabine secerându-i pieptul său bombat.

În momentul acela nu mai erau în viaţă în partea aceea de junglă decât Tracy şi individul ce reprezenta obiectivul misiunii sale. Erau aproape unul de celălalt, precum două animale, conştiente că urmau să lupte până la moarte.

Problemele întâmpinate de Tracy erau minore. În lupta corp la corp, Khmerul roşu era un adversar prea slab şi el căzuse la pământ ca urmare a primului atac decisiv lansat de către Tracy. Era de parcă Jinsoku – un maestru al morţii – luase parte la luptă o dată cu muşchii încordaţi ai lui Tracy, care aruncase în luptă toată priceperea sa şi urma să dea acum lovitura fatală.

Dar, în fracţiunea aceea de secundă, Tracy se gândi la ceea ce făcea, la ceea ce putea să însemne luarea unei vieţi, la stingerea acelei pâlpâiri divine şi pe care doar Dumnezeu, sau cel puţin natura, o putea crea. Cât ai clipi, urma ca el să o distrugă.

În acel moment, gândurile lui se îndreptară nu către sfera politicului, a filosofiei sau a diverselor retorici, ci către aspectul *pur uman* al întregii situaţii. Asta îl făcu să ezite.

Şi astfel se găsi la un pas de moarte.

Partizanul, sesizând clipa în care încetă orice mişcare, întoarse în folosul său inerţia respectivă şi preluă iniţiativa, ridicându-se de la pământ ca o fantomă, ca un vârtej îmbrăcat în linţoliul întunericului. Agilitatea îi sporise, cu atât mai mult cu cât era îngrozit de moartea ce îl pândea şi era deci gata de orice ca să se salveze.

Făcu ce făcu şi îl răni grav pe Tracy, aducându-l pe acesta în pragul morţii. Atunci, în locul şocului fizic resimţit de Tracy, organismul reacţionă instinctiv, făcându-l să îşi întindă mâinile orbeşte, fără să se mai gândească, dând astfel voie propriului său trup să preia iniţiativa şi să-l salveze.

În faţa morţii, apelă la învăţăturile lui Jinsoku şi îşi implântă cu brutalitate podul bătătorit al palmei în vârful nasului adversarului său.

Capul acestuia fu împins mult spre spate în timp ce Tracy nu-i lăsă nici o clipă de răgaz, făcându-l să-şi rostogolească ochii în cap şi să se tăvălească pe jos înfricoşat la auzul teribilului *kiai* ce venea de undeva atât de aproape de el. Iar apoi peste ochii lui se lăsă vălul morţii, atunci când cartilagiul nazal cedă şi proiectilul acela ucigător penetră materia cenuşie şi moale a creierului.

Multă vreme după aceea Tracy nu mai făcu nimic. Povara cadavrului adversarului său, prăvălit peste el, era mult prea grea şi îi amorţise trupul. Apoi, gemând de durere, aruncă acel cadavru şi se ridică, împleticindu-se, în picioare.

De-abia atunci îi trecu prin minte ce făcuse: întregul proces, împreună cu sentimentele generate de acesta, lucru la fel de important ca şi procesul propriu-zis. Uriaşa intensitate a acelor sentimente îi zgudui; forţa pe care o simţise în acel moment... avu impresia că ar fi putut ilumina un întreg oraş cu ajutorul energiei ce îi cuprinsese întregul trup ca un val, ca nişte trăsnete, ca un mănunchi de scântei ce alungau întunericul

nopţii.

Înţelese că sentimentul acela îi diferenţia de toţi ceilalţi oameni ce se aflau în preajma sa. Din acest motiv ştiu că nu avea să moară acolo: ajunsese la ultima fază a intenselor şi dureroaselor antrenamente la care îl obligase Jinsoku. Iar el era acum logodit pe vecie cu tot ce însemna asta, cu trup şi suflet, la bine şi la rău; întreaga lui fiinţă se transformase radical şi atunci când se îndepărtă de prima lui victimă, în noaptea aceea densă şi umedă, el ştiu că viaţa, aşa cum reuşise el s-o cunoască în acel moment, nu va mai fi niciodată aceeaşi pentru el.

Ridică privirile în bezna aceea atotcuprinzătoare şi văzu golful Bigwave, împreună cu insula Tung Lung. Drumul lor se apropia de sfârşit. Privi spre nord-est, scrutând prin noapte pentru a localiza vârful High Junk. Era prea devreme, ştia bine asta. Şi totuşi, ochii lui continuară să caute în noapte, în dorinţa de a descoperi primele lui semne.

Traversă puntea şi simţi cum îi intră brusc frigul în oase, în ciuda umidităţii şi a căldurii. Observă o umbră micuţă şi întunecată, ascunsă în adăpostul oferit de bucla odgonului de amarare de la pupă. Era Li. În primul moment avu impresia că doarme, dar, atunci când se apropie, văzu că îşi ţinea ochii larg deschişi, urmărindu-l din priviri.

Se aşeză lângă ea, sprijinindu-se cu spatele de copastie şi îi vorbi în dialect.

— Care să fie necazul, surioară, nu poţi să adormi?

Ea îl privi şi clătină afirmativ din cap.

Tracy îşi întinse mâna spre ea şi fetiţa se urcă în braţele lui. El o îmbrăţişă, simţind la rândul său nevoia ca trupuşorul ei să-l încălzească, aşa cum şi ea avea nevoie de căldura lui. Îi sărută căpşorul şi ea oftă, adormind imediat. La rândul lui şi Tracy reuşi să aţipească pentru o vreme.

Se trezi în clipa în care o voce din apropiere îi pronunţă slab numele. Îşi deschise ochii fără să încordeze nici un muşchi. îi stătea ghemuită în braţele lui şi mânuţa ei îi strângea cotul în somn.

Ping Po îi privi din întunericul unde se afla.

— Ai dormit bine, fratele meu mai tânăr.

Dădu din cap.

— L-ai adus micuţei mele liniştea.

Tracy se trezi de-a binelea şi îi privi pe celălalt cu multă atenţie. Ştia că Ping Po nu l-ar fi trezit din somn numai ca să mai schimbe câte o vorbă cu el.

— Mă simt mult mai odihnit, fu singura lui replică.

Ping Po îşi coborî fruntea.

— Bine.

Bătrânul îşi ridică din nou privirile.

— E o noapte liniştită. Foarte liniştită. Iar noi punem rămăşag în legătură cu momentul în care se va stârni vântul ce precede ziua cea nouă. Îl privi pe Tracy cu şiretenie. Tu pe ce te prinzi?

— După o jumătate de oră, se pronunţă imediat Tracy, fără să se uite la ceas.

Ştia că i se cerea să dea un răspuns rapid. Pasiunea chinezilor pentru pariuri era de nestăvilit; ar fi fost în stare să pună prinsoare pe orice se mişca, vorbea sau cădea. Orice ezitare a sa l-ar fi făcut să intre în categoria cunoscută sub numele de *quai loh,* a diavolului străin, în care intrau, pentru chinezii civilizaţi, toţi cei veniţi din lumea apuseană.

— Mda! şopti Ping Po.

Ochii lui se măriră instantaneu.

— Asta înseamnă foarte târziu. Foarte târziu, zise şi îşi aplecă fruntea în semn de respect. Să pariem pe o sută de dolari Hong Kong.

— În regulă.

Ping Po zâmbi şi îşi frecă mâinile.

— Da. O să ne lămurim în curând.

Scuipă cu abilitate peste bordul joncii. Pleoapele îi acopereau pe jumătate ochii, iar lumina felinarelor era reflectată de albul ochilor, făcând ca pupilele lor să pară şi mai negre decât de obicei.

— Dar până atunci, poate că ar fi bine să ştii că Mizo are multe alte nume.

Acum veni rândul lui Tracy să fie luat prin surprindere. Se controlă în aşa fel încât doar ochii lui să arate acest lucru: ştia că gestul său îl făcea fericit pe Ping Po şi nici el nu pierdea nimic din prestanţa ce se aştepta din partea sa.

— Mda! Dar cum poţi tu să ştii despre aşa ceva?

— Eu nu sunt decât un pescar sărman, rosti Ping Po, fără să aibă pretenţia de a fi crezut. Dar asta înseamnă oare că trebuie

să fiu şi fiul orb, surd şi ignorant al unui şarpe de mare? Pentru că de n-aş şti anumite lucruri, n-aş mai cunoaşte mersul mareelor şi momentele cele mai bune de a porni la pescuit în jonca mea prăpădită. Şi n-aş putea să mai asigur traiul numeroasei mele familii.

— Bine, dar asemenea cunoştinţe nu reprezintă deloc acelaşi lucru, grăi Tracy. Lucrul acesta ar putea fi chiar periculos.

— Mda! Crezi tu oare că nu e periculos să manevrezi jonca asta pe cărările lipsite de ţarină ale Hong Kong-ului? Hm? mormăi el şi din nou scuipă peste bord. Nu cred decât în două lucruri: în jocurile de noroc şi în faptul că toate băncile trebuie să dea faliment. Pentru că ele sunt invenţii aduse de *quai loh* şi asta le face nedemne de crezare. Dar aurul, ah, aurul, este prietenul care niciodată nu dă greş. Nu eşti de acord cu mine?

— Îţi dau dreptate.

— Atunci, ascultă bine, prietene, pentru că aşa cum ţi-am mai spus, acest Mizo, acest gunoi de japonez uns cu toate alifiile, e cunoscut sub mai multe nume. Sun Ma Sun. Sun „Pulbere Albă”, după afacerile în care e implicat, dar şi Sun „Praf de Puşcă”, pentru celelalte afaceri ale sale. Ping Po îi făcu cu ochiul. Ai priceput ce ţi-am zis?

— Da.

Bătrânul dădu din cap.

— Bine. Poate că spusele mele îţi vor fi de folos.

Scoase un căscat şi se întinse, arătând peste umărul Tracy.

— Piscul High Junk.

Tracy se întoarse grijuliu, încercând să n-o trezească pe îi şi văzu şiragul de luminiţe ce înainta de-a lungul Capului Collison, urmate în depărtare, spre nord-est, de vârful High Junk, ce se ridica maiestuos şi întunecat în aer la aproape 3.700 de metri înălţime, iar constatarea îl umplu de bucurie. Piscul High Junk se ridica pe continent. Ţinta lor se afla în apropiere.

Jonca lor se îndreptă acum spre nord-vest şi pătrunse în canalul Lei Yue-Mun. Tracy zări chiar în faţa sa luminile de balizaj albastre-violet şi galbene ale pistei aeroportului Kai Tak, ce se prelungea în mare ca un deget lung ce parcă arăta ceva celor ce treceau prin preajmă.

Destinaţia lor era districtul Kwun Tong din New Kowloon. Era locul până unde îndrăznea Ping Po să îşi ducă jonca fără să

atragă atenţia poliţiei portuare. Orice înaintare către Tsim Sha Tsui ar fi însemnat că jonca lor să intersecteze rutele bătute în permanentă de feriboturi şi de vasele de agrement,

Se apropia venirea zorilor pentru că spre răsărit cerul începuse să aibă nuanţa sidefului pe sub marginile zdrenţuite ale norilor ce pluteau la joasă înălţime. „Poate că azi o să plouă”, se gândi Tracy, „şi se va micşora cât de cât deficitul de apă”.

Dincolo de portul Victoria, razele soarelui ce răsărea aruncau o strălucire aurie pe grupurile de zgârie nori ce se ridicau pe faţada nordică a insulei, iar nenumăratele lor geamuri păreau să fi luat foc, în timp ce soarele semeţ se ridica deasupra orizontului. Bolta deveni în întregime roz pentru o vreme, iar primele raze ale noii zile aruncară steluţe aurii în apa din faţa joncii lor, iar valurile rămăseseră întunecate şi misterioase, învăluind rămăşiţele nopţii.

Doar cu puţin timp în urmă, colina Violet şi muntele Cameron ţinuseră ascunse cea mai mare parte din Wanchai, cu structurile lui terasate ridicate de mâna omului şi dincolo de el, masiva clădire a Centrului Electoral Central. Şi apoi, brusc, ele îşi făcură apariţia atunci când jonca ajunse lângă ele.

Tracy se gândea cu febrilitate la cuvintele lui Ping Po. Chinezii aveau multe nume, iar unele din ele şi le luau în decursul vieţii lor, fără să se mulţumească cu cele primite la naştere. Numele lor de mai târziu erau impuse de unele jocuri de cuvinte sau semne particulare … sau în funcţie de faptele lor. Sun „Praf de Puşcă” se referea în mod evident la şcoala în care Mizo îşi instruia discipolii despre confecţionarea explozibililor miniaturali şi a aparaturii de ascultare. Dar Sun „Pulbere Albă”? În jargonul utilizat în Hong Kong asta nu putea însemna decât un singur lucru: traficant de narcotice. Iar dacă era adevărat, Tracy ştia că trebuie să se aştepte la pericole mult mai mari decât şi-ar fi imaginat el până atunci.

Traficul de stupefiante şi contrabanda cu aurul adus din Macao reprezentau nişte activităţi atât de rentabile în Hong Kong, încât cei ce se ocupau de aşa ceva aveau nevoie de garanţii că vor fi lăsaţi să-şi vadă de treaba lor fără să fie atacaţi şi molestaţi. Iar asta însemna mituirea multor oameni, în special a celor din organele de politie ce se ocupau cu combaterea activităţilor exercitate de societăţile secrete chinezeşti. Aici, ca de altfel

aproape peste tot în lume, poliţiştii erau la fel de cinstiţi sau de corupţi, după cum îţi doreşti.

Tracy era acum convins că, dacă s-ar fi dus la politie şi le-ar fi spus adevărul, avea cele mai bune şanse să fie reţinut. Cu siguranţă că exista cineva care, bine plasat ierarhic, să slujească interesele lui Mizo.

Începu să se frământe în braţele lui, întinzându-se din toate încheieturile. O lăsă uşor pe punte. Erau acum deja în apropierea uscatului; doar câţiva metri şi de-acum încolo trebuia să se descurce din nou singur. Simţi o strângere de inimă la gândul că urma să-şi părăsească noua lui familie. Ei îi salvaseră viaţa, îl hrăniseră, iar cel mai important lucru era acela că îl acceptaseră ca atare. Nu îi părăsea deloc cu inima uşoară.

Ping Po se sculă în picioare şi îşi ridică fruntea.

— Încă nu şi-a făcut apariţia vântul.

Tracy îşi aruncă privirile asupra ceasului, dădu din umeri şi scoase la iveală o bancnotă de 100 de dolari Hong Kong, pe care i-o înmână.

— Joss, nu-i aşa?

Ping Po izbucni în râs.

— Da.

— Joss.

Membrii mai tineri ai familiei lui Po dirijau jonca către doc. Fiul Numărul Trei al lui Ping Po sări cu odgonul pe chei şi reuşi să amareze bine jonca. Prin preajmă nu se afla nimeni. Bordul joncii se frecă de lemnele putrezite şi de cauciucurile tăiate ce atârnau de marginea cheiului, legănându-se odată cu valurile.

— *Kung Hei Fat Choy*, rosti el.

— *Kung Hei Fat Choy,* îi răspunse bătrânul zâmbind.

Tracy era pe punctul să sară din joncă. Se întoarse, văzu că îi se trezise şi stătea în poponeţ, privindu-l cu ochii aceia atât de mari şi negri. Şi în clipa aceea îl străfulgeră gândul că niciodată nu văzuse o fiinţă umană atât de curată şi de nevinovată. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un sul de bancnote, dolari Hong Kong. Le împături cu grijă şi le puse în mânuţă ei. Se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte.

— Un dar venit din mare, şopti el. De la peştele care a scăpat cu viaţă.

Ea chicoti privindu-l şi toţi membrii familiei oftară.

— Vânt bun la proră, Po, spuse Tracy şi bătrânul dădu din cap, vizibil încântat.

— Un alt nume, rosti acesta. Da. Cred c-o să-l folosesc atunci când va veni vremea. O, da, aşa voi face.

Tracy sări de pe jonca ce se legăna, îi salută pe Fiul Numărul Trei şi îl urmări cum acesta sare din nou pe punte, ţinând în mâini odgonul. Jonca începu imediat să se îndepărteze de chei, efectuând manevrele necesare pentru a o lua pe drumul pe care venise, îndreptându-se apoi spre sud-est, către canal şi către portul Aberdeen. Spre casă.

O urmări cu privirile până când dispăru din vedere. Nu putu să se mişte din loc până când jonca nu dispăru în pâcla ce începuse să se lase. Apoi se întoarse şi părăsi repede cheiul.

Nu erau decât puţini oameni în apropiere şi mări pasul. Mintea începu să judece din nou cu febrilitate. În colonie nu exista decât un singur loc în care oamenii lui Mizo sperau să dea din nou de el. Hotelul, era singurul loc rămas în tot oraşul care constituia pentru el o zonă total interzisă şi din acest motiv ar fi trebuit evitată cu orice preţ.

Chiar în direcţia hotelului se îndrepta el acum, luând autobuzul numărul 11, vopsit în roşu purpuriu şi purtând pe o parte îndemnul „Să luptăm împotriva crimei”, care îl ducea spre centru prin aglomeraţia tipică unei dimineţi din Kowloon. Autobuzul cu imperială se înclina pe o parte la curbe, iar şasiul său metalic vibra într-una. Schimbă de două ori mijlocul de transport până când circulaţia începu să fie deja prea aglomerată pentru aşa ceva, verificând şi reverificând, deşi era sigur că nu-l urmărea nimeni.

Mizo îl amăgise odată, folosind o echipă mult mai mare decât şi-ar fi putut imagina Tracy. Oare de câţi oameni dispunea Mizo? Tracy nu avea de unde să ştie acest lucru, dar dacă japonezul era într-adevăr Sun „Pulbere Albă” asta însemna că avea destui oameni. Era suficient ca unul singur dintre ei să se plimbe pe străzile aglomerate şi agitate din Kowloon pentru a-l identifica pe Tracy şi a-i lua urma.

Odată ajuns în al treilea autobuz, îşi lipi din nou fruntea de peretele rece din tablă, privind cum trece pe lângă el, precum un nor, forfota de culori şi îmbrânceala haotică din stradă. Zumzăitul acelor dialecte – din Canton, Shanghai, Chiu-chow, Yunnan şi

chiar Haklo – îl învălui precum ar fi făcut-o un val puternic, cu înjurăturile ce constituie o parte integrantă a limbajului folosit de chinezi atunci când vorbesc cu alţi chinezi, un torent continuu de invective care mai de care mai colorate.

Şi aşa cum se întâmplă în întreaga Asie, în cele din urmă timpul încetă să mai existe, lumina se topi în întuneric, soarele deveni lună, iar Yin se transformă în Yang.

Coborî din autobuz la o distanţă de cinci blocuri depărtare de hotelul Princess şi se îndreptă spre el. Se amestecă în furnicarul de oameni, preluând mersul rapid, cu paşi mici, atât de specific chinezilor.

Şi cu toate astea, atunci când zări din nou frumoasa faţadă din piatră albă a hotelului, în stil colonial, simţi cum începe să-l mănânce pielea capului. Scrâşni din dinţi şi încercă să se controleze, pentru că asta era singura lui speranţă şi în cazul în care ei deja îl aşteptau bine înarmaţi aici, asta însemna că nu prea mai avea mare lucru de făcut, dar, vai, Doamne, aproape că pricepu şuieratul trecerii unui glonţ şi simţi o durere strălucitoare în clipa în care acesta se înfipse în creierul său, în vreme ce o ultimă fărâmă de viaţă îi trecu prin faţa ochilor precum se întâmplă atunci când derulezi la întâmplare pelicula unui film.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, se mustră el singur, „controlează-te odată”! Timpul rămas la dispoziţia sa se scurgea îngrozitor de repede. Gândul la eventualitatea de a se da la fund pentru încă 24 de ore i se păru teribil de îmbietor până în clipa în care se confruntă cu realitatea impusă de acţiunile poliţiei.

Poliţiştii au răscolit probabil atunci prin tot spitalul Queen Elizabeth, făcând mare scandal. Departamentul de Politie din Hong Kong era cât se poate de sâcâitor în legătură cu sângele şi cadavrele împrăştiate sub nasul său şi Tracy nu putea să-i învinovăţească în nici un fel pentru aşa ceva. Era destul de rău pentru el faptul că Mizo dorea ca el să moară; dar faptul că mai avea şi poliţia pe urmele sale, în viesparul ăsta, era deja prea mult pentru a învinge. În definitiv, el era un *quai loh.* Dacă ar fi fost un chinez, situaţia ar fi fost cu totul alta. Peste 90 din populaţia de aici ar fi alături de el.

De cealaltă parte a străzii, chiar în faţa marii galerii cu coloane prin care se pătrundea în hotelul Princess, printre cei doi uriaşi câini Foo din piatră albă ce flancau intrarea vitrată, se aflau trei

limuzine negre Rolls Royce ale căror motoare torceau alene.

În timp ce Tracy privea ascuns în umbra oferită de cadrul intrării în noua clădire a Muzeului Spaţiului, un caucazian înalt ce purta un costum uşor, de vară îşi invita partenera să iasă pe uşile acelea de sticlă, pe care le deschideau în faţa lor nişte tineri valeţi chinezi în livrea. Şoferul limuzinei din faţa coloanei deschise portiera dinspre trotuar în vreme ce perechea îşi făcu apariţia. Cei doi îşi plecară capetele când se urcară în maşină, mai întâi femeia şi apoi bărbatul. Automobilul demară imediat, cu motorul ambalat la maximum.

Tracy aşteptă în continuare. Chiar şi la ora aceea târzie se intra şi ieşea întruna din hotel; restaurantul de la etajul doi era un loc preferat atât de chinezi, cât şi de occidentalii ce doreau să discute despre afaceri în timp ce serveau micul dejun.

Nimeni nu ieşi ca să plece cu celelalte două Rolls-uri. Acest lucru n-ar fi părut ciudat dacă s-ar fi petrecut seara, dar la ora aceea era cu totul ieşit din comun. Unul din angajaţii în livrea ai hotelului coborî treptele din faţă; era mult mai vârstnic decât băieţii ce se ocupau de uşile din sticlă şi se mişca foarte sigur de sine.

Bărbatul începu să vorbească cu unul dintre şoferii limuzinelor. Se apropie curând de ei şi şoferul celuilalt Rolls, un chinez ce purta ochelari de soare. Urmă o discuţie aprinsă, în timpul căreia angajatul hotelului arătă de mai multe ori cu emfază în direcţia intrării. Primul şofer clătină negativ din cap, şi, în momentul în care cel de la hotel începu să dea de înţeles că va chema un alt angajat în ajutor, primul scoase din buzunarul pantalonilor un teanc de bancnote pe care îl flutură în nasul celuilalt.

Gesticulările de până atunci sfârşiră brusc; se restabili calmul pe măsură ce banii îşi schimbară stăpânul. Angajatul hotelului dădu o singură dată din cap, cât se poate de scurt. Îşi pierduse interesul faţă de cei doi şoferi.

Tracy se pierdu în mulţimea ce ocolea hotelul şi intră prin bucătăria ce se afla în spatele acestuia. Se gândi la ceea ce văzuse până atunci. Aceia nu erau nişte şoferi obişnuiţi, pentru că altfel n-ar fi fost nevoie ca discuţia să fie urmată de o mituire atât de evidentă; totul ar fi fost aranjat din timp sub forma unui comision săptămânal. Ei nu îşi aşteptau stăpânii şi s-ar fi putut întâmpla ca nici măcar să nu fi fost şoferi. Totul părea a fi o

capcană pusă de Mizo. Întregul aranjament era cât se poate de rafinat. Tracy începea să-şi cunoască adversarul. Cine ar fi fost în stare să suspecteze nişte şoferi de limuzină ce aşteptau în faţa celui mai bun hotel din Hong Kong? Făceau doar parte din fundalul unui scenariu, la fel de comun precum palmierii din ghivecele acelea uriaşe amplasate în holul hotelului şi asta pentru că oricine *se aştepta* la prezenţa lor acolo.

Croindu-şi drum prin aglomeraţia şi zarva din bucătărie, Tracy îşi alese un liftier ce corespundea aşteptărilor sale: tânăr, frumuşel, cu priviri vioaie şi inteligente. Genul de om care înţelegea bine ce însemnau 500 de dolari Hong Kong şi care, mai repede decât orice altceva, ar fi acceptat cu siguranţă povestea lui Tracy precum că dorea să scape de prietena lui actuală ca să poată fugi cu o chinezoaică pe care o cunoscuse când mâncase la *Jumbo,* cel mai mare şi cel mai extravagant restaurant plutitor din portul Aberdeen.

Tânărul percepu de îndată aerul conspirativ al lui Tracy şi, ghidat de instrucţiunile explicite ale acestuia, împreună cu bacşişul de rigoare, rânji cu subînţeles şi se grăbi să le pună în aplicare. Avu nevoie de mai puţin de zece minute ca să revină cu tot ceea ce îi ceruse Tracy: un schimb de haine în care intra şi o jachetă, plus trusa lui de „bărbierit şi de ferchezuit”.

— Ce mai fată! exclamă liftierul în cantoneză, hlizindu-se în timp ce îi predă lui Tracy toate lucrurile. Aa! Crăpătura ei e orizontală în loc de verticală? E atât de nesătulă? Vă întreb, domnule, pentru că am impresia că e nevoie de o femeie trăsnet – precum cea despre care mi-aţi spus că aţi cunoscut-o – ca să reuşească să creeze atâta tărăboi atât în hotel, cât şi în afara lui.

Şi bineînţeles că nu mai adăugă nimic până când – ce mai cămătar iscusit scosese tatăl lui din el – nu îl făcu pe Tracy să-i mai dea încă 500 de dolari Hong Kong. Atunci îi spuse lui Tracy că oamenii din conducerea hotelului îi mutaseră toate lucrurile într-o altă cameră, în aşteptarea întoarcerii sale.

— Poliţia nu prea crede că o să mai apăreţi, rosti liftierul. Nu sunt decât doi poliţişti aici şi amândoi sunt nişte tâmpiţi. Se scarpină tot timpul precum nişte maimuţe şi îl consideră pe şeful lor un fraier pentru că le-a dat o asemenea misiune. Se părea că poliţia nu găsise necesar să-i confişte hainele. Cel puţin nu până acum.

Tracy îi mulţumi băiatului şi intră cu lucrurile sale în toaleta bărbaţilor, unde se spălă, se bărbieri şi îmbrăcă un rând curat de haine. Îşi verifică trusa, ca să fie sigur că nu-i înlocuise nimeni nimic şi apoi îşi vârî vechile sale haine, urât mirositoare, într-unui din coşurile de gunoi de la bucătărie. Portofelul şi paşaportul, de care nu se despărţea niciodată, erau bine ascunse în buzunarul interior al hainei.

Se furişă în stradă prin acelaşi loc pe unde intrase. Odată ajuns pe Nathan Road, principala şosea din Tsim Sha Tsui, se opri sub una din reclamele luminoase, care făceau din noapte zi, atât de mare încât ocupa toată lăţimea trotuarului. Intră în restaurantul White Peony.

Ceru o masă lângă perete şi îşi alese un loc de unde putea urmări intrarea. Restaurantul era imens, iar în mijloc erau plasate mese rotunde la care puteau lua loc douăsprezece persoane în vreme ce la mesele lungi puteau sta chiar mai multe. Sala era puternic luminată, nu numai de către cele şase sute de becuri separate ce atârnau de balconul suspendat, dar şi de un candelabru central la fel de mare ca oricare din mesele rotunde ce se aflau sub el.

Tracy se ospătă cu *tsung-yu ping,* turte cu ceapă prăjite în ulei şi cu *Chengtu pai-chieh jou,* felii subţiri din carne de porc îmbibate din belşug în ardei iute, oţet, usturoi şi în inevitabilul sos de soia, iar în clipa în care gusta din mâncare avu certitudinea că avusese norocul să intre într-un restaurant care avea un *Ta Shih Fu,* adică unul din cei mai renumiţi maeştri bucătari din Hong Kong.

Ochiul său intercepta o mişcare în spatele sălii. Sângele începu să-i zvâcnească mai tare în urechi. Era şoferul pe care îl văzuse cum preda banii în faţa hotelului Princess.

Tracy îşi întoarse imperceptibil capul şi reuşi să distingă chipul unui mongol ce se îndrepta spre el. Încercau să-l prindă în cleşte şi Tracy înjură violent. Nu aveau intenţia să verse sânge în local, nici un pistol nu urma să fie scos la vedere şi în nici un caz nu urma să se tragă. Cei doi bărbaţi urmau să se întâlnească la masa lui Tracy. Fără îndoială că unul din ei urma să ia loc pe scaunul gol din faţa sa şi, protejat de masă, avea să-şi scoată pistolul ca să-l convingă pe Tracy să părăsească restaurantul împreună cu ei.

Îi mai rămăsese puţin timp. Cei doi ajunseseră la jumătatea distanţei şi îşi croiau în continuare drum printre mese, fiind obligaţi să se oprească într-una ca să ţipe şi să gesticuleze la chelnerii ce purtau tăvi pline cu mâncare comandată de clienţi. Erau cât se poate de hotărâţi şi se apropiau tot mai mult.

Tracy făcu semn chelnerului său. Bătrânul chinez, hărţuit şi epuizat de aglomeraţia din local, sosi cât putu de repede.

— E o jignire, strigă Tracy în cantoneză, arătând spre mâncare. Mizeria asta nu e bună nici măcar pentru câini.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Mâncarea *asta,* rosti ameninţător Tracy.

Mongolul o luase înaintea celuilalt. Fusese obligat să ocolească o masă la care chefuiau nişte chinezi, dar ajunsese foarte aproape de el.

— Drept cine mă iei, un *turist?*

Tracy folosi în mod deliberat o modulare a pronunţiei sale prin care dorea să accentueze dispreţul său, reuşind să-l facă pe chelner să tresară de durere.

— Trebuie să fie la mijloc o greşeală, domnule. Doar nu vreţi să spuneţi...

— Greşeală? urlă Tracy de-a binelea, sărind în picioare. Asta nu e o simplă greşeală! Astea sunt lături! Cer să vorbesc cu patronul!

— Domnule, această mâncare face parte din cele mai fine mâncăruri din tot Hong Kong-ul.

— N-am să plătesc un sfanţ, ţi-o promit!

Tracy observă să nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Mongolul se afla la o depărtare de numai două mese de el, iar şoferul, care venea din spate, nu era nici el prea departe.

— Vă lipsesc bunele maniere, domnule!

Chelnerul îşi ridicase şi el vocea, ofensat mai mult de modul în care intonase Tracy fraza decât de cuvintele pronunţate. Era roşu ca sfecla la faţă. Puteai obţine multe lucruri vorbind în chineză dacă ştiai cum să te foloseşti de ea.

Tracy se aplecă uşor, îşi adună toată furia pe care o simţea faţă de Mizo şi situaţia dificilă în care se afla el acum, ca să zbiere la chelner.

— *Wu ku pu fen*!

Chelnerul se dădu înapoi de parcă cineva l-ar fi lovit cu

brutalitate. Aruncă la rândul lui tot felul de invective şi îl înjură. Tracy îi aruncase una din cele mai grave insulte ce poate fi adresată unui chinez: „Nu eşti în stare să distingi diferenţa dintre cele cinci boabe”. Grâu, orez, susan, orz şi fasole. Acestea erau produsele esenţiale pentru viaţa unui chinez. Îl jigneşti de moarte pe un chinez atunci când îi spuneai că nu e în stare să facă diferenţa între ele.

Şi Tracy o întinse sub paravanul urletelor şi încăierării ce urmă după aceea. Se strecură cu abilitate printre mesele blocate de clienţii ce se ridicară în picioare, încercând să vadă care era sursa întregului scandal, printre chelnerii ce se repezeau spre locul cu pricina şi şefii de sală ce îşi părăseau în grabă poziţiile lor strategice de lângă treptele ce duceau la ieşire, virând şi derapând într-una, în încercarea sa de a se pierde în îmbulzeala astfel iscată.

Întregul restaurant era invadat de mulţimea care se mişca şi striga tot timpul. Mesele începură să-şi piardă locurile lor fixe, iar scaunele, împinse de clienţii ce se ridicaseră curioşi în picioare, reuşiră să creeze un labirint cât se poate de complex.

Zbură pe uşa de la intrare, din instinct o luă la dreapta şi apoi încă o dată la dreapta ca să scape de lumina puternică din strada principală care l-ar fi putut da de gol în faţa urmăritorilor săi. Se afla acum pe Cornwall Avenue, o stradă îngustă plină de magazine sordide la parter, în timp ce la etaj erau apartamente întunecate lipsite de lumini. Deasupra sa, cerul era mascat de o mulţime de frânghii pe care fuseseră întinse rufe la uscat. Coborî strada în fugă şi ajunse la Mody Road. Ştia că în dreapta lui se afla hotelul Holiday Inn; la stânga începea Hanoi Road – un loc în care era periculos pentru un *quai loh* să se ascundă. Zări în faţa lui o pasarelă ce ducea la Chatham Road, iar mai încolo se afla gara, ceea ce îi făcu să se gândească: „Mi-a cam ajuns pe ziua de azi. A sosit clipa să mă întâlnesc cu Dragonul de Aur, omul *feng shui.”*

Macomber privea ecranul verzuliu ce pâlpâia într-una, creierul reţelei FIRST[3] atunci când Khieu pătrunse în biroul de la al doilea etaj pe care îl avea în reşedinţa din Gramercy Park South.

[3] FIRST – joc de cuvinte; primul – în lb. Engleză (n.tr.)

Macomber nu simţi imediat apropierea fiului său şi asta se datora, în principal, faptului că o parte din gândurile lui se îndreptau spre materialul listat în momentul acela pe ecranul monitorului, care nu era decât un echipament periferic legat de terminalul principal, din biroul său aflat în clădirea companiei Metronics Incorporated. Celelalte gânduri ale sale erau la celălalt capăt al lumii, la Monk şi la promisiunea acestuia de a i-o găsi pe Tisah şi de a i-o înapoia. Simţea nevoia să ridice receptorul şi să telefoneze la numărul secret pe care i-l dăduse Monk atunci când discutaseră pentru prima dată despre modul în care urmau să-şi deruleze afacerile; îl ardea dorinţa de a transmite imediat un telex în care să utilizeze numele de cod stabilit de comun acord, OPAL FIRE, dar fu sigur că nu putea face aşa ceva. „Unde naiba e ea, ticălosule?” se întrebă. „De ce-ţi ia atât de mult timp?”

Avu din nou aceeaşi senzaţie, apăsarea rece a disperării pe care o simţise prima dată când Khieu revenise din Kampuchia fără ea. Şi în acel moment, un sunet imperceptibil ce venea din spatele său îl făcu să se retragă, cu scaun cu tot, iar când îl văzu pe Khieu stând acolo, apăsă imediat pe una din tastele consolei pentru a şterge materialul listat pe ecran.

FIRST era un cuvânt format de el din iniţialele altor cuvinte. Flexible Information and Retrieval System (Sistemul Flexibil de Localizare şi Prezentare Instantanee a Informaţiilor). Se referea la o vastă reţea ce conecta computerele Metronics. Faptul că Macomber şi cu Khieu utilizau, atunci când se refereau la el, numai cuvântul „sistem”, îşi avea semnificaţia sa: acesta nu era încă operativ. Până când circuitele activate prin laser ce alimentau avionul LITLIS nu erau pe deplin testate şi adaptate la sistem, Macomber se jurase să nu utilizeze întregul cuvânt FIRST.

— Nu vreau să rămâi în picioare acolo, Khieu, rosti el, ridicându-se de pe scaun şi dezmorţindu-şi oasele, vino şi tu aici.

Din doi paşi mari ajunse în dreptul ferestrelor. Privi pe geam o porţiune din parc.

— Tocmai verificam sistemul în legătură cu modificările de ultimă oră faţă de data de 31.

— Cum ţi-a mers la întâlnirea pe care ai avut-o cu Findlan? îl întrebă Khieu cu mult calm.

— A, da, Findlan, repetă Macomber şi se întoarse spre Khieu.

Se gândea cu înfrigurare la o modalitate de a introduce

subiectul Cambodgiei în discuţia lor. „Pentru numele lui Dumnezeu”, se gândi el, „ce s-o fi întâmplat cu el acolo?”

— Findlan nu reprezintă o problemă reală.

Îl privi pieziş pe Khieu.

— Totuşi, lucrurile se pot schimba. E un individ ambiţios, acest Marcus Findlan şi prea inteligent ca să încerci să-l înşeli. Cred că va veni şi clipa în care n-o să se mai mulţumească cu jilţul pe care tronează azi.

— Şi care ar fi următoarea lui ţintă? Khieu părea prea puţin interesat în această discuţie, făcându-l pe Macomber să-şl alerteze toate simţurile în încercarea de a determina cauza dezinteresului acestuia.

— Ţinta următoare? repetă el. Va dori postul lui Gottschalk.

— Iar asta ar reprezenta un lucru chiar atât de rău?

Khieu se aşează într-un scaun din lemn de bambus cu spătar.

— Eu cred că da, îi răspunse Macomber cât se poate de serios, iar sistemul creat de noi îmi confirmă acest lucru. Cheia se află în trecutul său. Are structura unui individ violent. Cei de genul lui nu reuşesc să se controleze o perioadă prea lungă, cedează în faţa propriilor lor slăbiciuni.

Privirile lor se încrucişară.

— Noi doi înţelegem bine iminenţa unor asemenea îndemnuri interioare, nu-i aşa, Khieu?

— *Oui,* îi răspunse Khieu tremurând.

Macomber fu luat prin surprindere.

— I-e rău? De când te-ai întors din Cambodgia eu am ... mă îngrijorează starea generală a sănătăţii tale. Poate c-ai luat vreun virus de pe acolo.

„Da”, gândi Khieu „dar nu de felul celor la care te gândeşti tu”.

— Mă simt bine, tată, spuse el blând. În ultima vreme ... am avut un somn cam agitat.

Îngrijorarea lui Macomber deveni şi mai mare.

— Au apărut din nou? Coşmarurile?

Macomber îşi reaminti de coşmarurile ce-i bântuiau la început lui Khieu somnul, imediat după ce îl adusese în America.

Macomber îl dusese la medic, iar acesta, după verificări amănunţite, îi comunicase că totul era în regulă pe plan fizic. Medicul recomandase odihnă şi cât mai multă relaxare. Iar după

asta, coşmarurile deveniseră tot mai rare şi apoi dispăruseră cu totul.

Khieu zâmbi. Oare ce-ar crede tatăl lui dacă ar şti că ele nu încetaseră de fapt niciodată?

— Nu, sigur că nu. De vină e numai ... schimbarea fusului orar. N-a fost... deloc uşor să mă întorc acolo.

Khieu nu avusese intenţia să lase să-i scape ultima frază.

— Mai greu decât îţi imaginaseşi până atunci? îl întrebă Macomber, testându-l.

Dar Khieu era din nou stăpân pe sine.

— De fapt nu mă gândisem în nici un fel la treaba asta, zise el făcând un efort şi reuşind să-şi controleze chiar şi vocea. În definitiv, nici nu mai e ţara med. Au murit cu toţii ... întreaga mea familie.

Vocea lui se stinse şi Macomber folosi prilejul ca să mărească breşa astfel creată.

— Tot acel măcel. Încă din ’69 ştiam că totul se terminase pentru noi. Felul în care ne-am implicat ... felul în care ne-am purtat... totul era cât se poate de greşit. Şi acum e în continuare război. Nu primi de la Khieu nici un răspuns şi se gândi că nu-l putea forţa.

— Cred c-am reuşit să interpretez corect starea psihică a naţiunii. Alegătorii sunt în continuare prudenţi faţă de republicani, după mandatul lui Reagan, dar nu există o încredere reală în această administraţie democrată. Mai ales după cele întâmplate în Germania de Vest şi în Egipt.

Urmări cu privirea modul în care lumina artificială punea în valoare frumoasele trăsături întunecate ale fiului său, făcându-l să pară precum o sculptură dintr-un muzeu.

— Şi totuşi, ei simt nevoia să fie convinşi şi vor fi sătui de vorbe, lucru ce era de aşteptat după ce subcomitetul condus de Sullivan o să-i termine de scărmănat pe cei de la Departamentul de Stat. Eu cred că Gottschalk a obţinut maximum de progres, ţinând cont de efectul fondurilor moderate pe care noi i le-am pus la dispoziţie. A obţinut nominalizarea, dar ce înseamnă asta pentru noi? Riscul e mult prea mare dacă toate speranţele noastre se bazează numai şi numai pe nişte probabilităţi. Nu, rosti el degajat, poimâine îi vom înmâna lui Atherton Gottschalk preşedinţia, nu-i aşa, Khieu?

Khieu se ridică în picioare. Făcu o pauză lungă înainte să vorbească. Îşi întoarse capul şi din punctul unde se afla, în celălalt capăt al camerei, Macomber nu reuşi să-i vadă ochii.

— Într-adevăr, rosti în cele din urmă Khieu, aşa vom face.

Îşi trecu degetele sale lungi prin părul negru şi gros ce îl acoperea capul.

— Mai ai nevoie acum de mine, tată?

— Nu, cred că nu.

Macomber îşi încordă toate simţurile chiar şi în acel moment, străduindu-se să afle ce se petrecea în mintea fiului său.

— Am nevoie de puţin aer, reuşi să şoptească Khieu. Mă voi plimba pentru o vreme.

— Nu te grăbi să revii, i se adresă Macomber cu multă prudentă şi îl însoţi până la uşă.

Apoi se întoarse la biroul său, apăsă pe o tastă şi reactivă programul respectiv, făcând să apară din nou pe monitor informaţiile pe care le ştersese în clipa în care îşi făcuse Khieu simţită prezenta. Dar rămase nemişcat, pierdut în gânduri şi nici nu văzu informaţiile respective. “Ce i se întâmplase lui Khieu?” se gândi el. „Să fie o problemă majoră sau minoră? Şi, lucrul cel mai important, pot să mai am încredere în el?”

Închise ochii şi în întunericul ce se lăsase începu să-şi aranjeze opţiunile rămase, aşa cum face jucătorul de pocher cu cărţile primite în primul tur. Trecu de la o opţiune la alta, evaluând punctele forte şi cele slabe ale fiecăruia din ele. Şi după aceea o alese pe cea mai bună.

Ridică imediat receptorul şi formă un număr.

— Eliott? întrebă el cu căldură. Ce mai faci? … Bun. Ai la dispoziţie tot ce-ti trebuie în cadrul lui Metronics? … Splendid. Aşteptă exact atât cât trebuia. Cred că e timpul să servim prânzul împreună. O adevărată masă de afaceri. Eşti de acord? A, aşa m-am gândit şi eu. În regulă, o să plecăm de la birou împreună … Nu, mâine nu e bine, minţi el. Dar poimâine e perfect. Da, ai reţinut bine, pe 31.

Macomber aşează delicat receptorul în furcă, gândindu-se. „Poate că Eliott va realiza ceea ce eu nu sunt în stare.”

PATRU

În clipa în care Thwaite auzi frecarea metalului pe metal de la lanţul de siguranţă, simţi cum i se strânge stomacul de emoţie. Avu impresia că trecuse o veşnicie de când n-o mai văzuse, parcă o viaţă întreagă. Îl fulgeră gândul că n-o s-o mai poată recunoaşte, că cineva o să se apropie de uşa ce urma să se deschidă lent şi că el îşi va spune atunci singur, „Hei, cine naiba mai e şi asta?”

Prin crăpătura dintre uşă şi cadrul acesteia zări un păr lung şi negru, lucios şi cârlionţat, apoi zări chipul ei palid şi ochii aceia mari şi întunecaţi ce se uitau la el. Ca prin vis, văzu cum ochii ei se măresc şi mai mult şi o văzu cum tresare.

— Ah, Doamne Dumnezeule mare!

Intră în apartament şi expresia pe care o citi pe chipul ei îi sfâşie inima.

— Doug, nici nu mi-a trecut prin cap …

— Am venit să te rog ceva.

„Mai bine termin cât mai repede cu asta şi fug”, se gândi el.

Ea îşi ţinea capul aplecat într-o parte în vreme ce îi aruncă o privire uluită.

— Bine, dar tu nu trebuie să mă rogi nimic. Doar face parte din aranja…

— S-a terminat cu asta, rosti el imediat.

Până şi simplul fapt că vorbea despre aranjamentul lor îi lăsa un gust amar în gură.

— A căzut orice a existat anterior între noi.

Thwaite văzu şocul din privirea ei şi doar în acel moment îşi dădu seama de dublul înţeles al remarcii sale. „Oare chiar am spus ce-am gândit?” se întrebă el.

— Înţeleg.

Expresia chipului ei nu se schimbă deloc, dar el văzu că pălise sub pojghiţa aceea discretă de fard.

— Eu sunt cel ce nu pricepe nimic, spuse el cu inocentă. Am crezut că te vei bucura. Asta înseamnă că ţi-ai recăpătat libertatea.

— Şi sunt atât de liberă încât pot să-ţi refuz lucrul pe care mi-l ceri? întrebă ea cu şiretenie în glas.

— Dacă asta îţi e dorinţa …

— Asta doresc.

Ea îi întoarse spatele. Braţele ei erau rigide şi Thwaite văzu cum îi zvâcneşte un muşchi aflat lângă încheietura mâinii.

— Atunci…

Surprins, simţi că i se pune un nod în gât şi se văzu nevoit să aştepte o clipă până când reuşi să continue.

— Atunci asta e ultima oară când mă mai vezi.

Capul îi căzu în piept de parcă el ar fi pălmuit-o. Avu impresia că ea i-a spus ceva, dar nu era deloc sigur. Făcu un pas spre ea.

— Ai spus ceva?

În clipa în care ea îi vorbi din nou, o făcu cu mare greutate şi el îşi dădu seama că încerca să-şi controleze emoţia.

— Tu eşti cel ce hotărăşte asta.

Răspunsul ei îl exasperă, avea impresia că e pus într-o situaţie pe care pur şi simplu n-o mai înţelege.

— Şi ce răspuns aştepţi tu acum?

Ea se răsuci spre el şi atunci Thwaite reuşi să observe cât de roşii îi erau obrajii şi lacrimile acelea ce aveau strălucirea diamantelor, tremurând la colţurile ochilor ei mânioşi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să ştii că nici măcar nu-mi pasă dacă ce-mi spui tu e adevărat!

— Vrei adevărul? o întrebă Thwaite. Bine. Ţi-l spun. Mă culcam cu tine – cu o târfă – deşi eram căsătorit. Mi-am ignorat nevasta, mi-am petrecut prea puţin timp cu fetita mea, iar acum amândouă au dispărut, le-a luat focul şi fumul, iar eu nu mai am nimic. Nimic, înţelegi tu asta?

Thwaite începu s-o zgâlţâie şi cu mare greutate îşi dădu seama ce face, după ce-şi vârî degetele lui puternice în carnea braţelor ei. Distanţa dintre chipurile lor devenise foarte mică şi el simţi cum căldura trupului femeii încălzeşte spaţiul acela mic dintre ei; preferă să ignore totul şi să-şi strige durerea, tot ce se adunase în el de când privise cu ochii uscaţi la cele două sicrie şi îşi dăduse seama că nu reuşea să mai găsească nimic din ele rămas în sufletul său.

— Şi adevărul e că, ori de câte ori mă gândesc la tine, sau te privesc, sau îţi vorbesc, mi-aduc aminte de ce-am fost în stare să fac şi asta mă înnebuneşte!

— La mâna de pe mine, îi spuse Melody rece şi foarte calmă,

iar el o ascultă, dându-se involuntar un pas înapoi. M-am tot gândit la tine, în nopţile şi zilele astea atât de lungi; am crezut că te-am iubit.

Râse strident.

— Chiar aşa! Şi am fost sigură de asta în clipa în care te-am văzut din nou, stând în afara uşii mele. Dar, m-am gândit, ştiu prea bine prin ce-a trecut el de curând. Nu e acum momentul.

Ochii ei scânteiară.

— Dar văd că m-am înşelat, Doug. Aşa cum şi tu greşeşti atunci când spui că n-ai rămas cu nimic, pentru că te-ai săturat până peste cap, aşa să ştii. Pentru că ţi-e silă să te compătimeşti întruna. Pe mine mă dezgustă purtarea ta. Şi nu vreau să mai am de-a face cu tine sau cu dorinţele tale!

— Văd şi eu cum stau lucrurile acum, spuse el dând din cap.

Se răcorise de-a binelea şi îşi dădu seama ce trebuia să facă.

— Bine. Aşa cum ţi-am mai spus, suntem amândoi chit. Nu vrei să-mi îndeplineşti dorinţa, în regulă, OK. Dar eu îţi ofer ceva în schimb. Am nişte informaţii pentru prietenii tăi, proxeneţi. Vreau să spun, adăugă el scârbit, că ştiu că asta ţi-ai dorit tu de la bun început. Să-ţi aperi prietenii cu ajutorul informaţiilor culese de la mine. Ei bine, ai face mai bine să le spui că dacă nu mâine, poimâine o să fie o razie. Una mare de tot. Poliţia îi ştie de-acum pe toţi. Doi, trei din cei pe care-i ştii şi gata. Acuma ştii totul. Ce vrei să faci cu asta şi cu viaţa ta în continuare, te priveşte numai pe tine…

O părăsi acolo, urmărit de privirile ei şi se simţi fericit atunci când părăsi apartamentul acela.

Melody intră în dormitorul ei imediat după plecarea lui Thwaite, îşi aruncă papucii şi se încălţă cu pantofii. Plângea şi se feri să se privească în oglindă. Şi-ar fi dorit să poată pur şi simplu ridica receptorul şi să-şi anunţe prietenii, dar ei îi interziseseră acest lucru. Aceştia îi spuseseră că înregistrarea convorbirilor telefonice, legai sau ilegal, era o practică curentă.

Îşi luă poşeta, se asigură că luase cu ea cheile de la apartament şi bani suficienţi, făcând orice ca să nu se mai gândească la Thwaite. Dar lacrimile nu voiau să înceteze. Îşi dorea din toată inima să fie în stare să-l urască, dar nu era capabilă de aşa ceva.

Scoase un şerveţel şi îşi tamponă ochii cu el. „Doamne!” se gândi ea. „Asta îmi trebuia mie acum, să mă vadă ei în halul ăsta. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să nu mai fiu aşa sentimentală. Am de făcut o treabă”.

Thwaite o reperă în clipa în care traversă Broadway-ul ca să facă semn unui taxi. Îşi dădu silinţa să fie cât mai precaut. Ştia cât de inteligentă era şi o văzu cum se uita atent în jurul ei înainte să intre în maşină. „Sigur că e o fată deşteaptă”, gândi el. „Dar eu sunt şi mai bun decât ea”.

Melody n-ar fi fost în stare să-l recunoască în postura aceea de om gârbovit la volan, pentru că razele soarelui erau reflectate în toate direcţiile de parbrizul maşinii. Motorul era pornit. Singurul lucru pe care-l avea de făcut era să apese pe pedala de acceleraţie.

O urmări şi ajunse în centrul oraşului, un lucru surprinzător pentru el. Avusese până atunci în minte vreo mansardă de pe eleganta Park Avenue. Dar locuinţa în faţa căreia o lăsă taxiul nu semăna deloc cu opulenta bulevardului de 24 de carate la care se gândise el. Clădirile din preajmă nu suferiseră deloc îmbunătăţiri în ultima sută de ani, având un aer cam dărăpănat şi îţi făceau impresia că scurgerea timpului le mai cocârjase puţin. Thwaite coborî din maşina sa, traversă strada aceea lată şi fu izbit de un aer sărat şi o duhoare uleioasă de carne de peşte şi de sânge ce venea din direcţia angrosiştilor de pe South Street, ce se afla la o distanţă de numai o jumătate de bloc de locul unde era el.

Pătrunse în clădirea în care văzuse că intrase Melody. Aşteptase la volanul maşinii timp de cinci minute ce parcă nu se mai sfârşeau, bătând nervos cu degetele în bordul capitonat.

Îşi scoase pistolul în momentul în care trecu pragul casei. I se păru că holul clădirii era destul de curat. O pisică îl privea din umbră cu ochii ei galbeni ca de panteră, ageri şi plini de o inteligentă greu de apreciat.

Trecu pe lângă ea, ţinându-şi pregătit pistolul de calibrul 38. Îşi dădu seama că treaba n-o să fie deloc uşoară. Numără la etajul unu nu mai puţin de şase uşi. Atunci când aştepta în maşină numărase etajele şi ştia că erau cinci. Treizeci de apartamente, iar Melody se afla într-unui din ele.

Ar fi fost mai simplu, bineînţeles, dacă ar fi putut s-o urmărească încă din clipa în care ea intrase în clădire şi să observe care era apartamentul cu pricina. Dar după ce aruncă o privire în jur îşi dădu seama că ar fi fost imposibil să o facă. Nu exista lift şi era o singură scară. Ar fi trebuit să fie surdă ca să nu-l audă.

Singura lui şansă era să aştepte până ce ieşea ea. La jumătatea treptelor ce urcau la primul etaj se opri ca să se mai gândească. Dacă el s-ar ascunde într-o astfel de dărăpănătură, prima lui grijă ar fi aceea a siguranţei sale personale. Iar aici, asta echivala cu o posibilitate de a dispărea rapid. Asta însemna parterul, urmat de o fugă prin spate, sau ultimul etaj, prin labirintul oferit de acoperişurile clădirilor. Orice alt etaj reprezenta o capcană.

Coborî la parter şi cercetă cu atenţie. Restul holului îi dovedi că dacă ar fi existat vreodată o ieşire prin spate, aceasta fusese blocată cu un panou ce fusese vopsit ulterior.

Nu mai rămânea decât ultimul etaj. Urcă tiptil pe scară şi ciuli urechile, atent la orice zgomot. Ajunsese la jumătatea drumului între palierele de la etajul 4 şi 5 când auzi un zgomot ce venea de deasupra lui. Un zăvor ce se deschidea.

Se azvârli în direcţia ultimelor trepte şi o văzu pe Melody ieşind pe o uşă întredeschisă. Încă era cu spatele întors spre el şi îi spunea ceva persoanei rămase înăuntru, dar Thwaite nu-şi bătu capul să frâneze şi se năpusti pe palier, lăsându-şi în jos un umăr, aşa cum îl învăţase antrenorul de fotbal american din liceu, reuşind s-o proiecteze pe Melody ţipând înapoi în apartament, în vreme ce uşa se roti şi se lovi violent de peretele lateral.

— Ce dracu …

— OK, rămâneţi nemişcaţi! Poliţia! urlă el şi imediat luă poziţia clasică a unui trăgător de elită, uşor ghemuit, cu picioarele îndepărtate şi strângând cu amândouă mâinile patul armei.

Reuşi să zărească trei mutre scârboase: cu păr negru şi dat cu briantină bine îmbrăcaţi, dar şi urmele de vărsat de vânt de pe obrajii unuia din ei.

— Târfă nenorocită şi mincinoasă! Tu ne-ai adus pe cap sticleţii!

Văzu umbra estompată a unei mişcări în stânga lui. Se răsuci.

Unul din ei scosese un pistol cu ţeava scurtă, calibrul 45. O armă de temut.

— Aruncă-l! rosti Thwaite. Acum!

Bărbatul spuse ceva cu un ton gutural. Thwaite nu pricepu nimic. Braţul se ridică şi ţinti spre Melody.

Thwaite apăsă o dată pe trăgaci şi văzu cum bărbatul e proiectat înapoi, iar arma acestuia sări din mâna întinsă. Se prăbuşi pe podea cu zgomot, iar spinarea lui se lovi de piciorul unui scaun, fărâmându-l. Sângele începu să curgă.

— Care-i la rând? mârâi Thwaite, răsucindu-se din nou.

— Eu nu, bătrâne.

Bărbatul postat mai aproape de Thwaite, cel cu semnele de vărsat de vânt, îşi ridică mâinile deasupra capului. Încercă să se mişte.

— Noi nu vrem alte necazuri, frăţioare. N-ai nici un motiv să ne înhaţi. Nu făceam altceva decât să schimbăm nişte vorbe.

Vorbea lălăit în vreme ce al treilea, cel aflat în spatele său şi cu părul dat cu briantină, dispăru din faţa armei lui Thwaite.

Thwaite îi făcu semn cu pistolul.

— Ieşi la iveală, băiete. Dă-te încet într-o parte ca să te pot

Văzu imediat mişcarea celuilalt şi se aruncă la podea, rostogolindu-se. Bubuitura îl asurzi.

Camera păru că explodează şi cei doi se mişcară imediat. Se îndreptară spre fereastra deschisă. Dincolo de ea, Thwaite putu să vadă scara de incendiu, lipită de clădire şi acoperişurile clădirilor dinspre sud.

— Amândoi rămâneţi pe loc! urlă el şi se adăposti în spatele unui fotoliu voluminos. Răspunsul primit, bubuitura aceluiaşi pistol de calibrul 45, îl făcu să se ferească în timp ce din lemn zburară aşchii, iar umplutura începu să plutească în aer precum zăpada.

Thwaite ieşi lateral, ţinti spre ei şi îi împuşcă pe rând, grijuliu şi cu mult sânge rece, fără să se grăbească, pentru că asta era meseria lui şi acum avea la dispoziţie tot timpul.

Se ridică cu greu în picioare şi lovi cu piciorul arma căzută pe jos, îndepărtând-o. Pereţii camerei erau tapetaţi şi în jurul lui zări tot felul de piese disparate de mobilier. Împinse canapeaua departe de perete. Numără săculeţi din plastic: douăzeci. Doar coltul unuia dintre săculeţ era la vedere; intrase pe neaşteptate

şi n-avuseseră timp să-şi ascundă marfa.

Thwaite se uită la droguri şi scuipă cu sete. Apoi se întoarse şi se duse la Melody, care se ghemuise într-un colţ. Privea cadavrele contorsionate ale foştilor săi prieteni.

El o privi şi văzu cât de frumoasă era, cât de bogat şi de strălucitor îi era părul care-i acoperea pe jumătate chipul. Luă unul din pachetele acelea lipicioase, se aplecă, îşi vârî mâna în părul ei şi o forţă să se uite la conţinutul acestuia.

— Poftim. Uite cu ce se ocupau *în realitate* prietenii tăi! Ai în faţa ta moartea albă, Melody. O trase de păr şi mai sălbatic. Nu, nu-ţi întoarce privirile. Vreau să vezi totul aşa cum trebuie! Uite aici! Şi aici! Ace pentru braţele micuţilor şi ai micuţelor... precum a fost şi Phyllis a mea. Eu...

Îşi aruncă privirile în jos şi îşi dădu seama că braţul drept al lui Melody îi scăpase din vedere, lungindu-se pe la spatele lui.

Avea un pistol în mână. Reuşise cumva să pună mâna pe el atunci când îi întorsese el spatele.

— Mi-ai ucis prietenii, spuse ea cu o voce stinsă. Te-ai năpustit înăuntru, folosindu-mă drept momeală...

— Pentru numele lui Dumnezeu! Tipă el. Tu ştii ce spui? Uite cu ce se ocupau prietenii tăi! Doamne, ei...

— Ei m-au ajutat să termin şcoala, rosti ea. Au avut grijă de mine atunci când proprii mei părinţi n-au putut s-o facă. Dacă n-ar fi fost ei, n-aş mai fi putut învăţa. Noi n-aveam bani.

— Şi ce doreau ei în schimb, ia spune? Să nu-mi zici că au băgat atâţia bani în tine pentru că erau buni la suflet.

— Da, îl înfruntă ea. Asta au făcut!

— Minţi de îngheaţă apele!

Ea ridică pistolul şi îl armă.

— N-ai să apuci să afli niciodată adevărul, nu-i aşa?

Thwaite se holbă la ţeava neagră a armei, simţi cum ceva teribil de neplăcut vrea să iasă din el şi apucă să-i spună:

— Nu vreau să mor. Melody.

Ea şovăi.

— Ar trebui să te omor, ticălosule, pentru că mi-ai luat minţile şi mi-ai distrus viaţa... asta ai făcut.

Veni rândul lui să plângă amarnic. Căzu în genunchi în faţa ei.

— Ticălosul care mi-a ucis familia era vârât şi el în aşa ceva. Melody.

Azvârli cât colo pachetul ce conţinea heroina.

— Un angrosist nenorocit. Şi eu sunt cel care l-a ajutat să nu-şi piardă pâinea. Am crezut că nu era decât un simplu proxenet, pricepi?

Îi venise tot sângele în obraji.

— Precum Leonard cel chipeş, Joe-Viespe şi toţi ceilalţi de pe lista celor ce mă mituiau. Numai că el nu era ca ceilalţi. El era la fel ca prietenii tăi, vindea unor puştani moartea asta blestemată! Ai oare vreo idee cum m-am simţit eu din clipa în care am descoperit asta?

Pistolul nu se mai afla în mâna ei. Îşi întinsese ambele mâini şi îi cuprinsese umerii, iar atunci când el se rezemă de ea îi legănă capul, îl sărută şi îl mângâie şoptindu-i:

— Of, Doug, am reuşit s-o rup acum cu trecutul! N-a mai rămas din el nimic şi asta mă înfricoşează teribil, pentru că nu ştiu ce-mi poate oferi viitorul.

Thwaite simţi cum îl învăluie căldura ei şi îşi dădu seama că Melody nu greşise când îi spusese acele cuvinte. Prin structura lui, nu era omul care să se compătimească într-una din cauza durerii. Iar în legătură cu sentimentele pe care le avea faţă de ea, preferă să nu se gândească decât la momentul de faţă pentru că nu dorea să se gândească dincolo de alinarea pe care numai ea era în stare să i-o ofere acum.

Avură nevoie de mult timp când reveniră la apartamentul ei, dar le luă şi mai mult timp până când se hotărâră amândoi să spargă tăcerea ce se lăsase între ei.

Într-un târziu, el îi dădu sulul de hârtie legat cu o panglică. Ea se ridică de pe pat şi desfăcu firul de mătase roşie.

— Asta reprezintă favorul pe care mi l-ai cerut?

Tracy clătină afirmativ din cap.

— Aş dori să mi-l traduci.

Melody desfăcu sulul, dar nu-l întrebă de ce nu se dusese cu el direct la secţia de poliţie ca să-l traducă acolo; era mult prea înţeleaptă ca să facă aşa ceva. Ochii săi mari urmăriră în sus şi în jos coloanele cu caractere chinezeşti.

— Iisuse Hristoase, exclamă ea după o vreme. Chiar ai dat de 350 de kilograme de heroină pură?

— E adevărat, zise el şi se aşeză lângă ea, admirând jocul de lumini şi umbre de pe pielea ei atât de palidă. Ce altceva mai

scrie acolo?

Ea îl privi.

— Ai auzit vreodată de o firmă cu numele de Mauritius Company?

Thwaite dădu negativ din cap.

— De ce ar trebui să ştiu?

— E firma care a comandat marfa.

Melody îşi aruncă din nou privirile pe hârtie.

— Doug, s-ar părea că nu e vorba doar de un singur lot. E posibil să se importe atâta heroină fără să fie detectată?

— Sunt sigur că aşa s-a petrecut cu lotul ăsta, arătă Thwaite spre hârtie. Ai dat de adresa unde se află firma asta?

— Da.

— Bun. Atunci, să mergem!

Dragonul de Aur îşi avea reşedinţa într-una din cele trei mii de fabrici de jucării din Hong Kong. Un loc destul de straniu destinat sediului unui *feng shui,* dar se zvonea că proprietarul fabricii era fratele Dragonului de Aur.

Oricare ar fi fost situaţia, într-acolo se îndrepta acum Tracy. Pentru că el era un *feng shui,* Dragonul de Aur era unul dintre cei mai puternici oameni de pe teritoriul Coloniei. Îi plăcea să spună că nu toţi *feng shui* erau atât de respectaţi. Pentru că el era cel mai bun.

Oamenii apelau la el pentru că lucrul acela era cât se poate de adevărat. Era un fel de vraci ce se baza pe interpretarea elementelor din natură, despre care toţi credeau că poate afla destinul oamenilor în funcţie de capriciile vântului, de curenţii schimbători ai cursurilor de apă, de culoarea luminii zilelor. În plus, el se afla într-o comuniune sacră cu puzderia de spirite, fantome şi demoni despre care chinezii afirmă că populează universul. Aşa încât lui i se adresau chinezii înaintea implicării lor într-o acţiune importantă, în domeniul afacerilor sau al căsătoriei.

În fabrică nu se lucra noaptea, dar accesul în clădire era în continuare liber, iar aceasta era parţial dezvăluită de o lumină gălbuie ce crea efectul unei alei străjuite de arbori de lămâi. Spaţiul acela imens amplifica sunetul paşilor săi într-un mod bizar, iar ecoul lor îi revenea în urechi într-o cadenţă regulată.

Locul era plin de umbre ce păreau să se mişte în permanentă în timpul înaintării lui Tracy, ca şi cum s-ar fi pregătit în mod special pentru vizita lui.

Trecu pe lângă lăzi în care se aflau componente ale unor jucării: capete de păpuşi, ambalate în pungi transparente din plastic. Care aveau rolul de a împiedica praful sau uleiul să strice perfecţiunea buclelor de nailon din coafura lor; braţe musculoase de luptători, aşteptând momentul asamblării; mii de motociclete din plastic; şine curbe de cale ferată; dar cele mai bizare erau capetele lipsite de peruci ale păpuşilor, cu trăsăturile lor perfecte şi cu gene de nailon lungi de 15 centimetri, care aşteptau clipa în care foarfecele de pe linia de montaj urmau să le scurteze uniform pe toate.

Biroul Dragonului de Aur se afla în spatele clădirii, în colţul stâng, adică în locul cel mai favorabil ales de el ca reprezentând punctul ce atrage spiritele bune şi le respinge pe cele rele. Culorile dominante erau roşul şi auriul, iar Tracy simţi în nări cu mult înainte să ajungă la intrare mirosul acela parfumat şi înţepător al tămâiei ce ardea, răspândind în aer un fel de moleşeală exotică.

O chinezoaică tânără era împreună cu Dragonul de Aur şi Tracy trebui să aştepte până când ea părăsi camera.

Camera era luminată discret de o strălucire pâlpâitoare ce venea de la două lămpi cu postamentul din bronz şi vreo duzină de lumânări înalte roşii care înconjurau un mic altar plin cu ofrande: fructe proaspete şi orez. Pereţii din dreapta Dragonului de Aur erau acoperiţi cu uriaşe perdele de mătase ce îl reprezentau pe Buddha, iar pe cei din stânga acestuia zări un dragon de un galben combinat cu un verde de smarald, ce alerga după propria lui coadă. În faţa sa, de cealaltă parte a camerei, se afla un vas din ceramică, cu o glazură maronie. Vasul avea o înălţime de vreo 0,80 metri şi deasupra lui se afla un capac boltit. Vasul era pus pe nişte pietre acoperite de muşchi, al căror aranjament încerca să sugereze o cât mai mare apropiere de natură, iar capacul era decorat cu fâşii din hârtie, ce simbolizau „bani pentru spirite”.

Tracy ştia că acesta era Pagoda de Aur, Urna ce conţinea Oasele Bunicilor. Era recipientul tradiţional pe care chinezii religioşi, dar adepţi ai unui pragmatism mult mai pronunţat decât

orice altă rasă umană, îl foloseau pentru a adăposti oasele lustruite de timp ale strămoşilor lor. Pentru că spaţiul disponibil în Colonie era atât de mic şi deci foarte scump şi pentru că tradiţia impunea ca strămoşii lor cei veneraţi să fie trataţi aşa cum cere datina, chinezii reuşiseră să ajungă la un compromis cât se poate de rezonabil. Pentru că obţinerea unui mormânt permanent le-ar fi depăşit posibilităţile, ei închiriau unul pentru o perioadă de şase ani, după care scoteau oasele, le lustruiau şi le aşezau în ordinea firească într-o Pagodă de Aur. Ei consultau adeseori pe un *feng shui* pentru a afla amplasamentul cel mai bun al urnei în interiorul locuinţei sau pe o colină din apropiere.

Fără îndoială că în acea Urnă cu Oasele Bunicilor se afla strămoşul Dragonului de Aur.

— *Kung Hei Fat Choy,* îi adresă *feng shui.* Bucură-te de viaţă şi să ai parte de bogăţie.

Îşi frământa mâinile.

— Am închis pentru azi şi oricum este nevoie de o programare.

Tracy se întoarse spre Pagoda de Aur şi se înclină în faţa ei. Apoi se întoarse cu faţa spre *feng shui* şi îi adresă următoarele:

— *Kung Hei Fat Fuk.* Felicitări, văd că îţi merge bine.

— Într-adevăr.

— Am călătorit mult ca să te văd, continuă Tracy în cantoneză.

— Cât de mult?

— O viaţă întreagă.

Dragonul de Aur îşi ridică fruntea.

— Apropie-te de noi.

Era un bărbat slab, mult mai înalt de cât un chinez tipic, cu un craniu proeminent şi pleşuv. Avea ochi mari, o gură mare şi o bărbie mult retrasă. Purta o haină neagră, vătuită, de mandarin, iar pe piept erau brodaţi dragonii verzi şi aurii. Singurul său lux era reprezentat de un pince-nez mic, auriu ce stătea pe vârful nasului său cârn.

— Ştii multe lucruri despre obiceiurile noastre.

Avea o voce hipnotică.

— Cum te cheamă? întrebă el.

Tracy îi spuse.

— Şi data naşterii?

Tracy îi spuse şi asta.

Dragonul de Aur îl invită cu un gest.

— Ia loc.

Tracy se aşeză pe un scaun din lemn de abanos ce se afla în faţa mesei sculptate din lemn de aceeaşi nuanţă şi în spatele căreia stătea *feng shui.* Privind în vreme ce acesta scrise ceva. Lângă cotul stâng al acestuia se aflau nişte cârti. Tracy recunoscu într-una din ele un calendar chinezesc pe care *feng shui* îl consulta ca să transforme data naşterii lui Tracy. În dreapta lui se afla o cutie din lemn, în interiorul căreia se afla un cerc divizat în 12 segmente marcate cu semnele zodiacului chinezesc. În centrul cercului se afla un indicator mobil din alamă, ce semăna cu cel pe care îl vezi la o busolă.

Dragonul de Aur îşi ridică fruntea şi studie chipul lui Tracy. O expresie ciudată îi cuprinse chipul şi deveni mai palid.

— Ştii ce reprezintă *Kan-hsiang,* domnule Richter?

Tracy îşi recunoscu ignoranta.

— Nu.

— E o calitate pe care noi o posedăm, ar trebui să precizăm, aceea de a afla destinul unei persoane prin citirea chipului acesteia. Ai auzit de aşa ceva?

— Nu.

— Poţi să te pronunţi dacă dumneata crezi în asta?

— Mă tem că nu am cunoştinţele necesare pentru a putea răspunde.

Dragonul de Aur îşi arătă aprobarea.

— Eşti un om înţelept.

Îşi îndepărtă mâinile, arătând unghiile lungi de câţiva centimetri, pilite frumos şi lucind în lumină.

— Cu toate astea, ne vedem obligaţi să-ţi cerem să ne părăseşti de îndată.

— E deosebit de important…

Tracy tăcu în clipa în care *feng shui îş*i ridică o mână.

— Te rog. Cuvintele nu-şi au rostul. Presupunem că ai venit aici nu pentru tine, ci ca să obţii informaţii despre o altă persoană.

— E adevărat. Dar…

— Atunci nu-ţi putem fi de folos.

— Dar nici măcar nu ştiţi despre cine anume doresc informaţii.

— E vorba de un client al nostru. Un client foarte puternic.

Dragonul de Aur se sprijini de spătarul scaunului.

— Ce presupui că ni s-ar putea întâmpla dacă noi am fi atât de, hm, lipsiţi de discreţie încât să divulgăm vreo informaţie în legătură cu el? Ne-am pierde tot deverul; reputaţia noastră ar fi ruinată.

— Ştiţi ce fel de om e.

— Nu suntem cei ce trebuie să judece, domnule Richter. Ne e îndeajuns faptul că putem prezice destinul, că suntem în legătură cu o infinitate de spirite.

— Vă implor, îi spuse Tracy. E o problemă deosebit de urgentă.

— Ne dăm şi noi seama. Dragonul de Aur dădu din cap. Şi totuşi, nu.

— Atunci faceţi-mi horoscopul, rosti Tracy disperat. Şi să numi spuneţi nimic dacă nu vi se pare potrivit s-o faceţi.

Feng shui îl studie în continuare. Tăcerea absolută ce domnea în incinta fabricii pustii începu să-l calce pe nervi pe Tracy, într-un târziu, prezicătorul îşi aruncă privirile pe notiţele sale şi vreme de 20 de minute fu absorbit de munca lui. După ce trecu acest interval de timp, lăsă tocul jos. Nu-şi ridică privirile, ci continuă să studieze ceea ce scrisese mai înainte. Consultă horoscopul din cutia de lemn, dar asta nu păru decât să confirme ceea ce el deja descoperise singur.

Atunci când îşi ridică în cele din urmă privirile, chipul lui păru mult schimbat.

— Îţi vom spune ceea ce doreşti să ştii.

Tracy rămase trăsnit.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Dragonul de Aur bătu cu unghia în hârtiile sale, iar sunetul acela răsună în urechile lui Tracy precum zgomotul făcut de mandibulele unei insecte.

Tracy inspiră adânc.

— Unde se află acum Mizo?

Dragonul de Aur clipi din ochi şi îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii.

— Noi ştim asta, şopti el.

Dragonul îi arunca priviri rătăcite şi îi vorbi lui Tracy ceva mai tare.

— Se află la Loongshan.

— Muntele Dragonului? Unde se află asta?

— E numele locuinţei amantei sale.

— Dar Prinţesa de Jad a murit.

Dragonul de Aur nici măcar nu clipi.

— Da. Şi noi am suspectat acest lucru. Dar Prinţesa de Jad nu era amanta lui. Aceasta trăia cu Mizo chiar în casa lui.

— Înseamnă că el avea două?

— Poate chiar mai multe. E atât de important?

— Bănuiesc că nu. Un lucru interesant în sine.

— *Loongshan* e o reşedinţă aflată pe muntele Victoria Peak. Dragonul de Aur scrise rapid adresa şi împinse hârtia pe suprafaţa lucioasă a mesei.

— Iată adresa.

— Ştiţi ce s-ar putea întâmpla, rosti Tracy.

Prezicătorul îşi închise ochii.

— Traficul de droguri aduce ghinion. Noi l-am avertizat pe Mizo asupra acestei chestiuni, iar el ne-a râs în faţă. Îşi deschise brusc ochii şi Tracy putu citi în ei o ură abstractă.

— El nu crede în *feng shui.* În definitiv, el nici măcar nu e chinez. Vine la noi doar ca să-i facă pe plac Prinţesei de Jad.

Tracy nu credea că informaţiile primite de la Po Vânt-bun erau eronate, dar el ştia bine că în Hong Kong era ceva obişnuit să obţii dovezi din mai multe surse.

— Moartea ei n-a fost deloc uşoară, spuse Tracy. Dacă o cunoşteaţi bine, să ştiţi că-mi pare rău.

— Ne vom ruga în seara asta pentru spiritul ei.

Tracy îşi dădu seama că venise momentul să plece. Se ridică în picioare. Dar ezită s-o facă. Trebuia să mai pună o singură întrebare.

— Dragon de Aur, spuse el, te rog să-mi spui ce ai văzut în horoscopul meu de te-a făcut să te răzgândeşti.

Prezicătorul îl privi şi pe chipul său se putu citi o tristeţe greu de descris.

— Moartea, domnule Richter. Noi am văzut acolo moartea.

Soarele ultimelor zile din luna august mângâia faţada proaspăt curăţată de patina timpului cu abur sub presiune a catedralei Sf. Patrick, dându-i strălucirea porţelanului alb; razele de soare invadară treptele mari din piatră, pătrunzând prin uşile larg deschise în interiorul cu arcade răcoroase.

Peste tot erau camere de luat vederi ale reţelelor de televiziune şi reporterii începură să vorbească ameninţător în microfoane, în timp ce ochii lor bine machiaţi erau filmaţi de focarele lentilelor aparatelor lor şi urmăriţi de telespectatori.

Era anul în care aveau loc alegerile la nivel naţional, momentul optim pentru analizele politice, transmiterea de imagini în direct şi organizarea de dezbateri furtunoase între perechi de candidaţi. Momente de vârf care te făceau să te simţi mândru dacă lucrai în cadrul televiziunii.

Mulţimea începuse să se adune, ajungând spre sud până la Saks Fifth Avenue, spre nord până la Roberta di Camerino, inclusiv pe Fifth Avenue. Poliţişti în uniforme albastre rătăceau prin mulţime, ţinându-şi la vedere bastoanele şi umblând cu aparate de emisie-recepţie negre, pe care le presau de obraji atunci când vorbeau discret în ele.

Poliţiştii călare se ţineau semeţi în şaua armăsarilor ce fornăiau şi săltau întruna din picioare, iar căştile lor de protecţie reflectau razele de soare.

Veni şi momentul mult aşteptat. Coloana formată din trei limuzine negre îşi făcu apariţia pe bulevard, rulând spre sud până când încetiniră treptat şi se opriră chiar în faţa catedralei, îşi făcură acum din plin simţită prezenţa poliţişti în civil, cu ochi duri şi chipuri severe, care se învârteau printre privitori, ţinându-şi maxilarele încleştate, cu un aer de superioritate şi o siguranţă de sine impresionantă.

Aceştia erau legaţi între ei printr-o reţea sofisticată de comunicaţii care le permitea să se mişte în permanenţă, precum celulele organismului uman. Iar asta îi făcea să se gândească la fel, să reacţioneze şi să vorbească la fel. Din acest motiv, erau destul de uşor de neutralizat.

Aşa gândea tânărul cu trăsături ascuţite care îngenunchease ca un păcătos ce se roagă, în faţa unei ferestre deschise de la etajul zece al clădirii amplasate spre vest pe Fifth Avenue şi care dădea chiar către catedrală. Ochii săi vioi reuşiră să-i identifice pe rând, unul, doi, trei … în total şaisprezece într-un perimetru cu latura unui bloc şi jumătate. Presupuse că mai erau şi alţii în afara câmpului său de observaţie: pe partea de vest a bulevardului, în interiorul catedralei, de-a lungul laturii dinspre Madison Avenue a blocului în care se afla el. Dar aceştia nu-l mai

interesau; pentru că el n-avea să intre în nici un fel în zona lor de acţiune. Acum îi studie pe rând pe aceştia şaisprezece cu ajutorul binoclului său militar Zeiss care mărea obiectul vizat de douăsprezece ori.

Urmări mişcările înainte şi înapoi ale celor şaisprezece, observă modul în care circulau, reuşind să le detecteze modul comun de acţiune. Memorase broşura de şase pagini ce conţinea procedurile de securitate americane care îi fusese trimisă pe adresa unei căsuţe poştale, împreună cu instrucţiuni suplimentare. Atât unele, cât şi celelalte, fuseseră scrise în arabă şi deci cu atât mai binevenite pentru el. Tânărul putea citi şi scrie cât de cât în engleză, destul de bine în franceză şi, bineînţeles, în rusă. Dar în arabă nu mai exista riscul unei interpretări greşite. Chiar şi respectiva cameră fusese special închiriată numai pentru el. I se trimisese şi un set de chei împreună cu documentele respective, pe care deja le distrusese.

Ruşii rareori asigurau condiţii atât de bune, dar, bănuind că ei conduceau întreaga operaţiune, îl bucura gândul că aceştia începuseră în cele din urmă să îşi arate aprecierea lor faţă de fraţii lor revoluţionari din lumea islamică. Armele şi discursurile erau cât se poate de utile, se gândi el, dar recunoaşterea lor drept parteneri egali era cu totul altceva; iar asta s-a obţinut doar după lunga şi dificila luptă ce a semănat amărăciune în întreaga lume islamică.

Tânărul auzi vuietul din ce în ce mai puternic al mulţimii de sub el. Şase bărbaţi ieşiră din limuzinele recent sosite. Purtau cu toţii costume închise la culoare, dintr-un material ce lucea şi aveau tunsori moderne. Din cauza luminii le sclipeau ochii. Tânărul identifică instantaneu pe unul din ei. Fotografia ce-i fusese pusă la dispoziţie fusese cât se poate de clară.

Aşeză binoclul Zeiss pe pervazul ferestrei şi se aplecă spre valiza jerpelită. Îşi aruncă simultan privirile pe ceas. Douăsprezece şi trei minute. Totul coincidea cu planul prestabilit. Zâmbi când îi trecu prin cap fraza în engleză pe care reuşise s-o înveţe; se potrivea perfect clipei de faţă.

Scoase din valiză o bucată de piele de căprioară şi apoi luă pe rând piesele proaspăt unse, una câte una, asamblându-le pe parcurs. Din când în când şterse excesul de vaselină ce rămăsese pe degete cu pielea de căprioară. Nu se grăbea; ştia

din instrucţiunile scrise că mai avea destul timp la dispoziţie. Atherton Gottschalk era programat să vorbească de pe treptele catedralei vreme de 20 de minute până să intre în lăcaşul de rugăciune pentru serviciul religios special ce urma să aibă loc în beneficiul fostului guvernator al statului New York.

Tânărul nu întâmpină nici o dificultate. Oare de câte ori fusese el sculat brusc dintr-un somn adânc în primele ore ale dimineţii acolo, în Libanul de Sud, legat la ochi şi i se ceruse să desfacă în părţi componente şi să asambleze din nou o carabină sovietică AK 47 în mai puţin de trei minute? Le pierduse numărul. Dar el considera acest antrenament ca foarte necesar şi nici nu i-ar fi trecut prin gând să se plângă sau să se opună, îşi alesese în mod conştient calea de urmat în viaţă şi justificarea pe deplin a cauzei pentru care lupta îi întărise hotărârea, aşa cum ar fi făcut-o un stimulent puternic.

Tânărul introduse cu un declic şi ultima piesă componentă, făcând arma AK 47 pe deplin operaţională. Îşi vârî mâna în valiză şi montă şi încărcătorul. Începu să audă şi primele sunete scoase de un puternic sistem de amplificare ce era pus în funcţiune, urmate de începutul discursului ţinut de Atherton Gottschalk, candidatul la preşedinţia Statelor Unite ale Americii.

Tânărul se simţea onorat de faptul că el fusese cel desemnat, dintre toţi ceilalţi candidaţi, pentru acea operaţiune. Gândul că serviciile sale vor contribui din plin la succesul cauzei revoluţiei fundamentaliste islamice îi umplu de o puternică mândrie.

Un rânjet i se lăţi pe chip în clipa în care îşi duse la umăr carabina AK 47. Închise unul din ochi şi îşi concentră toate gândurile asupra ochiului său deschis, cel drept. Îşi fixă colimatorul lunetei asupra mulţimii, plimbându-şi arma fără nici o grabă de la un poliţist în civil la altul, până când îi ucise în gând pe toţi. Rânjetul lui deveni şi mai larg, iar ţeava armei sale se mişcă într-un arc de cerc, până când în lunetă apăru capul lui Atherton Gottschalk.

Tânărul avusese pentru o clipă intenţia să apese pe trăgaci chiar atunci, dar reuşi să se controleze. În definitiv, era un profesionist care primise nişte ordine specifice. *Exact la ora douăzeci şi un sfert, vei trage în inimă.*

Ordinele erau corecte, se gândi el. Craniul reprezenta o ţintă mai mică şi deci mai dificilă de la distanţa la care se afla el. Osul

masiv putea să devieze, chiar să îndoaie sau aplatizeze un glonţ. Exista riscul ca victima să nu moară. Dar lovitura şi ruperea ţesuturilor vitale elimină acel risc: corpul uman înceta definitiv să mai funcţioneze.

Tânărul îşi privi din nou ceasul. Încă 35 de secunde. Îşi lipi din nou obrazul de încărcătorul rece al armei, în care introdusese un glonţ şi începu să numere secundele în gând. Colimatorul începu să tremure atunci când coborî ţeava armei spre pieptul expus al lui Atherton Gottschalk. Degetul său se întări pe trăgaci şi începu să apese.

Macomber simţi o mare mândrie atunci când îl conduse pe Eliott la masa pe care o reţinuse din timp la Lutece. Atunci când cina de obicei acolo, Macomber prefera eleganta europeană mai întunecată a saloanelor de sus, dar la ora prânzului, lumina din grădina de la parter îi făcea o şi mai mare plăcere.

În momentul în care luă loc, Macomber aruncă o privire lungă, aspră şi obiectivă spre fiul său. Avu senzaţia că trecuse o veşnicie de când nu-l mai văzuse purtând costum cu cravată şi având o tunsoare corespunzătoare, Era un tânăr chipeş, se gândi Macomber, iar hainele luate de la magazinul lui Paul Stuart îl veneau bine.

În vreme ce chelnerul le umplu cu apă rece paharele şi le puse la dispoziţie meniul şi lista de vinuri, Macomber îi spuse:

— Shimada mi-a prezentat un raport pozitiv cu privire la progresele înregistrate de tine în legătură cu anumite componente suplimentare ale sistemului FIRST care ne-a dat de furcă în ultima vreme. Să ştii că nimeni n-a reuşit să le dea de cap aşa cum se cuvine până când n-ai apărut tu.

Eliott îşi vârî capul între umeri.

— Cred c-ar trebui să-i mulţumesc, dar cred că se cam grăbeşte. Trebuie să mai aşteptăm puţin până când vom reuşi să introducem şi noile circuite integrate.

— Ce părere ai despre LITLIS?

— Cred că e ceva al naibii de fascinant.

Eliott parcă prinse viaţă.

— Viteza cu care răspunde reţeaua activată de laser este ... ei bine, fantastică. Reprezintă ceva de vis. Mi-aş dori foarte mult să văd *Vampirul* în acţiune.

— Atunci am să-ţi autorizez o deplasare la Hungry Horse, rosti Macomber. Dar asta peste câteva săptămâni. Treaba pe care o faci tu aici legat de FIRST e mult mai importantă şi nu pot să-ţi dau drumul imediat.

— Să ştii că mi-ar plăcea, spuse Eliott.

Se uită în jur. Un chelner tocmai se aplecase peste umărul tatălui său. Eliott ridică lista de vinuri, apoi spuse, adresându-se lui Macomber:

— N-ar trebui să comandăm vinul?

— De ce nu vrei tu s-o faci? îl invită Macomber cu elegantă în vreme ce frunzărea meniul.

Cu o plăcere imensă şi devenit deosebit de curios, Eliott deschise cartea aceea îmbrăcată în piele roşie ca pe o biblie.

— Eu aş prefera un vin roşu, spuse el. Ai ceva împotrivă?

— Absolut nimic.

Eliott îşi ridică privirile.

— Cred că acest St. Emilion, arătă el pe listă. Din 1966.

Chelnerul, care se mutase discret în spatele umărului lui

Eliott, îl aprobă. „Qui, monsieur”. Şi plecă, luând cu el lista de vinuri.

Macomber, care se hotărî ce anume dorea să mănânce, închise meniul şi îl puse deoparte. Aşteptă ca fiul lui să preia iniţiativa.

Eliott se jucă un timp cu tacâmurile de argint şi apoi îşi privi tatăl.

— Cred că poţi să vezi şi tu cearcănele pe care le am la ochi.

— Sincer să fiu, nu le-am observat, îl minţi Macomber. Mă gândeam doar la cât de bine arăţi.

— Vrei să spui, cu noul meu costum.

Macomber defectă în vocea lui Eliott o notă de supărare.

— Nu, îi spuse Macomber cât putu de degajat. Mă referam la faptul că eşti aici, lângă mine la Lutece.

Eliott nu scoase o vreme nici o vorbă. Se gândea că după toţi anii aceia în care se luptase cu trup şi suflet împotriva unui astfel de aranjament, acum i se întâmpla exact asta şi nu era deloc rău. Şi de fapt, îi făcea chiar foarte bine. Atmosfera relaxată şi rafinată din acel restaurant, atât de europeană, murmurul vocilor, clinchetul cristalurilor fine, ghirlandele de flori de pe pereţi, lumina filtrată a soarelui care arunca o strălucire cu totul

specială asupra tuturor persoanelor şi pe toate lucrurile existente în camera aceea, toate acestea la un loc îl făcură să simtă că inima îşi accelerase pulsul. Îşi dădu seama că toată greutatea aceea, care îi stătuse pe suflet vreme de atâţia ani, dispăruse cu totul şi numai în clipa în care gândurile îi zburară spre Kathleen simţi o uşoară înţepătură în stomac.

— Adevărul e că, începu el fără să se grăbească, încă mai am probleme cu somnul.

Încetă să mai vorbească în clipa în care sosi chelnerul, care îi prezentă sticla, apoi îi scoase dopul şi turnă puţin în pahar,

Eliott se uită la pahar; acum aşteptau toţi trei.

— N-ai de gând să-l guşti? Aşa procedezi mereu.

— Dar acum e vorba de vinul pe care *tu* l-ai ales, Eliott.

Vocea lui Macomber era deosebit de blândă.

— Treaba asta n-are nici o legătură cu mine. Tu eşti cel care acceptă sau refuză.

Eliott simţi să tremura puţin în sinea lui la auzul cuvintelor tatălui său. *Tu eşti cel care acceptă sau refuză.* „Da. Chiar asta vreau să fac”, îşi spuse el şi ridică paharul, adulmecă buchetul vinului acela rubiniu şi apoi îl gustă cu prudentă.

— E delicios! izbucni el, iar Macomber izbucni în râs când îi văzu încântarea.

— Bine, bine.

Chelnerul le umplu paharele şi apoi luă comanda pentru masa de prânz. Macomber îşi comandă boboc de rată în compot zaharisit, aşa cum făcea el de obicei aici la prânz, pentru că era preparat excelent. Eliott optă pentru specialitatea casei, carne de vitei. Amândoi cerură în plus stridii Belon.

— Ceea ce doream eu să spun, continuă Eliott atunci când rămaseră singuri, e faptul că m-am gândit mult din momentul în care am avut... discuţia aceea.

Pe chipul lui Macomber nu apăru nici o schimbare; asculta cu atenţie şi aştepta liniştit să-i vină rândul să vorbească şi el.

— În ziua în care am urcat la tine să te văd, eram atât de furios încât aproape că doream să-ţi scuip în fa ă. Dar după aceea, ei bine, nu ştiu ce s-a petrecut... poate că tensiunea aceea a dispărut ca prin minune sau s-a întâmplat altceva.

Eliott se juca din nou cu tacâmurile.

— N-am avut intenţia să-ţi spun tot ce-ai auzit. Ştiu că atât te-

ai priceput, ţi-ai dat toată silinţa ca să am parte de tot ce era mai bun pe lume. Şi n-am vrut să crezi că te dispreţuiam. Pentru că nu era aşa.

— Îti mulţumesc, rosti Macomber, făcând-o cu toată sinceritatea de care era în stare.

„Şi acum vine partea cea mai grea”, se gândi Eliott.

— În legătură cu Kathleen …

Tăcerea care urmă fu atât de lungă, încât Macomber simţi nevoia să intervină.

— Ce anume în legătură cu ea?

— Ai avut dreptate, bineînţeles. Am analizat intervalul de timp pe care l-am petrecut împreună. Eu … Ei bine, acum înţeleg de ce era capabilă. Dar am crezut… pricepi, am *dorit* să cred …

— Ea a intuit punctul tău slab, Eliott. Ţi-am şi spus, ea era o femeie foarte, foarte inteligentă. Dacă a fost în stare să-l amăgească pe Gottschalk, asta înseamnă că era într-adevăr foarte bună.

— Ascultă-mă pe mine, spuse Eliott. Era într-adevăr foarte bună.

Văzu că tatăl său îi zâmbeşte pe deasupra mesei de o curăţenie impecabilă şi îşi dădu seama că şi el îi zâmbeşte.

Chelnerul le aduse stridiile, pâinea proaspăt scoasă din cuptor şi o farfurie mare cu unt galben.

— Nu ştiu cum te simţi tu, rosti Macomber, storcând lămâie pe carnea adusă de la frigider şi care începu să se strângă din cauza acrelii, dar eu mă simt minunat pentru că în final suntem amândoi alături.

Eliott nu îi răspunse nimic şi îşi luă furculiţa mică pentru stridii, îi era imposibil să-şi exprime sentimentele prin care trecea; vârtejul acela neobişnuit de sentimente ameninţa să-l gâtuie. Nu se îndoia de faptul că prezenţa lui Kathleen în viaţa lui, ca şi moartea ei, îl marcaseră pentru vecie. O părticică din el se simţea vinovată pentru trădarea de care fusese ea capabilă. Noaptea trecută se ridicase brusc în vârful patului, scăldat de o transpiraţie rece, gândindu-se nu la moartea ei, ci la faptul că ea reuşise să îl aducă pe punctul de a trăda *angka.* Şi el îşi dădu seama că ura pe care o simţise faţă de propriul său tată îl orbise total şi îl făcuse vulnerabil tocmai faţă de un astfel de atac. În definitiv, ura aceea nu reprezenta decât fructul imaginaţiei de

copil. Tatăl lui nu era decât un om şi nimic mai mult: în nici un caz un monstru cu puterea unui zeu. Macomber era Macomber şi Eliott era Eliott, iar cei doi nu s-ar fi putut întâlni niciodată decât dacă *Eliott ar fi dorit cu adevărat acest lucru.*

„Iar acum voi opta", se gândi. „Da".

Îşi ridică fruntea şi îi spuse:

— Acelaşi lucru îl simt şi eu.

— Bun, spuse Macomber.

Îşi ridică paharul pentru un toast şi Eliott făcu acelaşi lucru.

— Salud! Rosti el atunci când ciocniră paharele.

— *Salud y* pesetas[4]!

Macomber se uită la ceas.

— Scuză-mă o clipă, spuse el şi îşi împinse scaunul în spate.

Atherton Gottschalk era îngrijorat. Îşi ţinuse mai mult de trei sferturi din discurs şi încă nu se întâmplase nimic. Când urma să înceapă acţiunea din planul lui Macomber? Faza avansată a ceremonialului făcea ca Macomber să fie în imposibilitate de a-i comunica motivul încurcăturii.

Îi trecură prin gând tot felul de motive pentru eşecul acţiunii. Dar ele erau mult prea multe. Simţi o înţepătură în stomac şi avu o senzaţie de vomă. Mai întâi dispariţia lui Kathleen, iar acum asta.

— Oribilele incidente de la Cairo şi din Germania – atacurile premeditate îndreptate de terorismul internaţional împotriva personalului militar şi diplomatic american – nu sunt decât două exemple ce caracterizează o instabilitate crescândă a situaţiei internaţionale.

Avea o voce amplă şi vorbea cu o foarte mare siguranţă de sine, controlându-şi cât se poate de bine înfocarea în efortul e a conferi greutate convingerilor sale ferme, fără să dea senzaţia de fanatism. Imaginea perfectă a unui politician cu vederi centriste, care putea stăpâni aşa cum trebuie partea nevăzută a unei autorităţi militare.

— În prezent devine clar faptul că ne rămâne nouă sarcina – întregului popor american – de a contracara acţiunile unui mic segment de naţiuni implicate într-o politică de teroare.

Reacţia mulţimii era încurajatoare, se gândi Gottschalk,

[4] Salud y pesetas – sănătate şi bani (lb. Spaniolă în text – n.tr.)

aruncându-şi privirile peste chipurile acelea surescitate, precum un episcop ce le acorda binecuvântarea. Dar unde naiba era spectacolul?

— Nu e suficient să transferăm în Germania de Vest noi unităţi combatante americane, la noi baze militare amplasate mai aproape de frontierele cu Europa de Est. Nu e suficient să luăm măsuri punitive împotriva acelor aşa-numiţi mercenari americani care luptă *împotriva propriei lor ţări,* fiind în solda forţelor armate din Libia, Ciad şi Siria. Nu e suficient să interceptăm şi să distrugem grupele de şoc echipate de sovietici din Cambodgia şi din Laos, care împrăştie asupra populaţiei locale micotoxine mortale din categoria substanţelor tricoticene. Nu e suficient să umplem silozurile noastre cu rachete de croazieră şi cu rachete MX pentru a putea contracara acţiunea rachetelor SS-20 deţinute de Uniunea Sovietică.

Toate acestea au rolul lor în modul de abordare sistemică adoptat de către noi în vederea îmbunătăţirii statutului Americii pe arena internaţională. Dar nici una dintre aceste acţiuni nu reprezintă un *prim pas.* Acest prim pas trebuie să fie un program de informare a publicului larg asupra naturii şi surselor terorismului internaţional. Trebuie să fim pregătiţi pentru …

Gottschalk şovăi atunci când o durere năprasnică inundă partea stângă a pieptului său.

— Pentru …

Îşi ridică mâinile şi îşi lipi palmele de piept. Erau umede şi lipicioase. Ţipetele ce-i răsunară în urechi păreau un vuiet făcut de nişte valuri care îl înghiţiră cu totul.

Fierbintea zi de vară luă un aspect arămiu, spărgându-se în nişte fragmente minuscule şi simţi mişcările disperate ale celor din jur. Nişte mâini puternice îl sprijiniră în vreme ce el se prăbuşea şi avu impresia că inima i se zbate disperată, ca şi cum copitele unui catâr l-ar fi izbit acolo.

Începu să se sufoce, avea senzaţia că aerul se lichefiase, iar plămânii nu mai reuşeau să primească oxigenul necesar deşi făceau toate eforturile să-l ajute. Se întreba ce se întâmplase oare cu el, până când auzi un ţipăt ce venea de deasupra zgomotului acela infernal, depăşind confuzia ce plana deasupra a tot ce putea el să mai prindă în propriul său câmp vizual.

— Împuşcat! Pronunţa vocea aceea neidentificată. Candidatul

a fost împuşcat!

Şi Gottschalk se gândi uluit şi puţin speriat: „Bine, dar e vorba de mine!”

Sergentul-detectiv Marty Borak se scobea în nas atunci când primi apelul. Făcea asta ca nu cumva să înnebunească de plictiseală. Enders era plecat la catedrala St. Patrick şi cărase cu el pe toţi detectivii disponibili din secţia lor de poliţie. Borak scăpase pentru că se ocupa de un filaj în zona unde se ambala carnea din cartierul de vest al Manhattan-ului.

De mai bine de două luni tot pregătea razia şi venise şi momentul mult aşteptat. Aşa păţea mereu când era vorba de o treabă ce lua mult timp. Borak era genul de poliţist care era nefericit dacă activitatea lui nuli oferea o satisfacţie imediată. Iar o asemenea pândă nu-l putea mulţumi.

La ora 12:14 tocmai îşi începuse tura. Asta însemna că în cazul în care primea vreo comunicare de la echipa de filaj din teren trebuia să organizeze mobilizarea unităţilor de sprijin. Era o treabă banală şi Borak ura aşa ceva.

Astfel încât, atunci când zbârnăi telefonul de lângă cotul lui, nu fu deloc o surpriză faptul că el aruncă în receptor un „Mda” obraznic şi total lipsit de profesionalism. Degetul îi rămăsese vârât în nară, explorând în continuare.

— Poliţia?

— Ai noroc, bătrâne.

— Vreau să anunţ despre o împuşcătură.

— Zău? De care? Lui Borak îi păsa prea puţin de asta. Ai văzut pe cineva care a omorât un câine cu o puşcă din filme?

— Asta nu e o glumă, spuse vocea. Atherton Gottschalk, candidatul republicanilor la preşedinţie, a fost împuşcat pe treptele catedralei St. Patrick.

— Cine sunteţi?

Borak îşi şterse degetul sub tăblia biroului său plin de zgârieturi.

— Cel pe care-l căutaţi, continuă vocea, se afla la etajul 10 al blocului Fifty Rockefeller Center. Camera 1001.

Borak scria cât de repede putea el s-o facă.

— Cum de ştiţi toate astea?

— Grăbiţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu! Altfel îl pierdeţi!

— Hei, urlă Borak în receptor, mai rămâneţi la aparat măcar un minut...

Dar ţipă în zadar. Îşi dădu seama că i se albiseră falangele din cauza forţei cu care strânsese receptorul. Umblă la butoanele consolei, emise un apel prioritar şi reuşi să ia legătura cu aparatul de emisie-recepţie portabil din mâna lui Enders.

—... Chiar aşa, concluzionă el. Camera 1001. Mişcaţi-vă cât puteţi de repede într-acolo!

Trânti receptorul în furcă şi înjură. „Ce naiba se întâmplă?" se întrebă. Trecuseră mai puţin de 30 de secunde de la momentul în care fusese împuşcat candidatul.

Sergentul-detectiv Teddy Anders alerga pe coridorul de la etajul 10 al clădirii de la Rockefeller Center numărul 50. În spatele lui alergau încă trei oameni în uniformă. Se minuna cum naiba izbutise Borak să afle despre împuşcătură şi mai ales, cum de reuşise să obţină un pont în legătură cu asasinul. Îşi scosese pistolul; la fel procedaseră şi oamenii lui.

La vreo zece metri distanţă de el, pe coridor, se deschise o uşă pe partea dreaptă şi îşi făcu apariţia un tânăr ce purta o valiză ponosită din pânză. Acesta îşi aruncă privirile în direcţia poliţiştilor ce se apropiau chiar în clipa în care Enders zbieră:

— Stai! Poliţia! Rămâi pe loc!

Tânărul se retrase rapid în cameră şi trânti uşa după el. O parte a uşii era făcută din lemn, în timp ce în jumătatea de sus se afla un panou din sticlă mată.

Enders şi cu echipa improvizată de el ajunseră în dreptul uşii, umbrele lor se proiectară peste sticla mată, iar Enders, văzând riscul la care se expuneau, se opri brusc şi îşi duse braţul la spate, oprindu-i.

— Înapoi! Îndepărtaţi-vă imediat! ţipă el chiar în secunda în care geamul se sparse într-o puzderie de cioburi din cauza gloanţelor trase din interior.

Nu trebuia să procedeze aşa, ştia bine asta. Dar al naibii să fie el dacă o să-l lase pe ticălos să scape. Era încă şocat de fapta comisă de blestematul ăsta în stradă. Un asasinat. Şi chiar pe treptele catedralei St. Patrick! Enders simţi cum îl clocoteşte sângele în vine.

— Bine, băieţi, rosti el cu voce slabă. Dacă asta vrea el, asta o

să şi capete. Îşi dispuse rapid şi în linişte oamenii în teren şi apoi lansară prin uşă o rafală de gloanţe, trăgând toţi patru într-una până când îşi goliră armele.

Ecoul tăcerii ce se lăsă le asurzi timpanele. Mirosul înţepător de praf de puşcă. Enders expedie pe unul din oamenii săi ca să-i ţină la distanţă pe curioşii care ieşiră imediat din birourile lor.

Apoi intră în cameră cu ceilalţi doi. Tânărul zăcea ghemuit sub fereastra deschisă. Strângea la piept valiza aceea ponosită, din pânză. Un Luger vechi, ce apucase şi al doilea război mondial, zăcea lângă el. Din el nu mai rămăsese decât o masă de carne sfâşiată şi însângerată. Fusese împuşcat în gât, piept, braţe, abdomen şi picioare. Un glonţ îi smulsese aproape tot nasul.

Unul din oamenii săi, mai tânăr decât ceilalţi, privi carnagiul şi vomită imediat tot ce mâncase la micul dejun.

— Ce porcărie! exclamă Enders.

Îşi dăduse seama că o clipă de furie necontrolată îl costase. Era adevărat că îşi lichidase adversarul.

Dar asta era tot. Se apropie de cadavru şi privi pe fereastra larg deschisă.

— De-aici s-a tras. E-n regulă, rosti el. Cheamă-i pe toţi.

Arătă spre unul din oamenii săi şi îi predă aparatul de emisie-recepţie portabil.

— O ambulanţă, fotograful şi specialiştii de amprente, să vină imediat. Spune-le să anunţe biroul medicului legist. Privea în continuare la tânărul acela ghemuit ca un prunc.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, să nu atingeţi nimic. Vreau să spun *absolut nimic.*

Îşi vârî mâna în haină şi scoase o pereche de mănuşi chirurgicale pe care le purta în permanenţă la el. Îşi puse pistolul în toc şi îşi trase mănuşile. Apoi îngenunche şi se apucă că controleze cadavrul.

— Iisuse Hristoase! spuse unul dintre poliţişti atunci când Enders reuşi să tragă valiza de pânză din degetele înţepenite de răceala morţii. Sângele ce până atunci fusese blocat năvăli ca un val şi trecu peste vârfurile lucioase ale pantofilor lui Enders.

Aceasta ignoră sângele şi deschise valiza.

— O, Doamne! şopti Enders atunci când recunoscu părţile componente ale unei carabine sovietice AK 47.

Închise la loc valiza şi o aşeză cu multă prudenţă în locul de

unde o luase, lângă pieptul cadavrului. Apoi se ridică în picioare, scoţându-şi mănuşile pline de sânge. Le întoarse pe dos şi le vârî din nou în interiorul hainei sale.

Se întoarse şi se uită pe fereastră în direcţia haosului ce domnea în continuare în jurul catedralei Sf. Patrick, aşteptându-i pe cei de la Serviciul Secret. Lui nu-i mai rămânea acum nimic altceva de făcut.

Macomber se întoarse la stridiile sale reci şi devoră cu poftă ce mai rămăsese din ele. Pusese pe fiecare din ele câte trei picături de sos Tabasco.

Cu toate astea, pe chipul lui nu se citea liniştea şi Eliott aşteptă până când chelnerul ridică farfuriile înainte să-şi întrebe tatăl ce anume îl tulbura.

— Poate că n-o să crezi, îi spuse Macomber, e vorba de Khieu.

— O prostie. Khieu, aşa cum îţi plăcea mereu să-mi spui, e cât se poate de loial, posedă o inteligenţă deosebită şi are o abilitate fizică de invidiat. E şi motivul pentru care l-ai adus din Cambodgia, în final, nu-i aşa?

— Ştii bine de ce l-am adus aici, spuse Macomber ridicând tonul mai mult decât ar fi dorit s-o facă. Era orfan. Viaţa lui era un coşmar.

— Hei, tată, las-o mai moale, spuse Eliott, aplecându-se spre Macomber. El e ca o maşină. Şi nimic mai mult. Te foloseşti de Khieu acum pentru că ştii prea bine că el se va duce orbeşte în direcţia în care îi arăţi cu degetul.

— Da, aprobă. Într-un anumit sens, ai dreptate. Dar motivaţia lui e cu totul diferită de ceea ce bănuieşti tu. Pentru că tu nu reuşeşti să înţelegi cum funcţionează mintea unui cambodgian. Eu i-am lichidat pe cei ce îl masacraseră pe fratele său mai mare. Acesta reprezenta familia lui, o persoană pe care Khieu o venera mai mult decât orice, chiar şi decât pe proprii săi părinţi. În mintea lui, are faţă de mine o datorie de care niciodată nu va reuşi să se achite integral, oricât ar încerca. El *doreşte* să îndeplinească tot ce-i cer.

Macomber se încruntă.

— Dar acum se petrece ceva cu el, un lucru pe care nu reuşesc să-l pătrund.

Cuvintele lui îl făcură pe Eliott să zâmbească.

— Vrei să spui că el nu e copilul perfect pe care ai crezut că l-ai crescut după voinţa ta.

— Nimeni nu e perfect, îi răspunse Macomber, simţind că reuşise să preia din nou iniţiativa. Nici măcar Khieu. Şi aici poţi să mă ajuţi şi tu.

Chelnerul aduse aperitivele ce făceau trecerea de la stridii la felurile de mâncare cu carne. Cei doi aşteptară până când rămaseră din nou singuri.

— Nu văd cum te-aş putea ajuta cu ceva, reluă Eliott.

Macomber ridică din umeri. Nu dorea să uşureze sarcina fiului său. Trebuia să-l facă pe Eliott să creadă că decizia finală îi aparţinea lui.

Eliott îşi tăie o bucăţică din carnea de vitei. Era acoperită din abundentă cu un sos maroniu.

— Dar de ce nu-l întrebi chiar pe el?

— Din nefericire, aşa ceva nu e posibil.

Macomber îşi învârti bobocul de rată în farfurie cu ajutorul vârfului de la cuţit.

— Îl întreb diverse lucruri şi, fie că nu primesc nici un răspuns, fie e vorba de nişte răspunsuri evazive.

— Cu siguranţă că există un segment al vieţii sale care trebuie să nu fie dat în vileag, spuse Eliott împăciuitor.

— Trebuie să fii un mare ignorant ca să spui aşa ceva, rosti Macomber furios.

Se înroşise la faţă şi Eliott observă că o vinişoară făcea să-i tremure una din pleoape.

— Un mare pericol ameninţă toată *angka.* Paisprezece ani de muncă. Iar tu îmi vorbeşti despre secretele ce trebuie păstrate. Atunci când e vorba de *angka,* nu se mai poate pune problema unor secrete personale.

Eliott se întreba unde dorea să ajungă tatăl lui. Îi era acum limpede că acesta dorea ceva anume, iar Eliott se înfurie pe el însuşi pentru că nu era capabil să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Poate că acest aspect din viaţa lui Khieu nu are nici o legătură cu *angka.*

Macomber îl privi pe Eliott cu o privire care-l făcu pe acesta să regrete ultimele sale cuvinte.

— Khieu *nu are o* viaţă care să se desfăşoare în afară de

angka. Fără *angka,* el încetează să mai existe.

Eliott se înspăimântă când auzi afirmaţiile tatălui său. Unde erau acele manifestări de dragoste şi afecţiune părintească pe care le dăruise lui Khieu vreme de ani de zile? Să se fi schimbat totul atât de brusc? Eliott simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

— Dacă el nu vrea să mă asculte, spuse Macomber, împingându-şi farfuria, poate că tu o să reuşeşti să stai de vorbă cu el.

— Eu? simţi Eliott nevoia să râdă. Khieu mă urăşte tot atât cât îl urăsc şi eu. Ar fi trebuit să ştii asta. Eşti singurul vinovat de cele petrecute între noi doi.

Macomber preferă să ignore ultima lui replică.

— Tu nu reuşeşti să-ţi dai seama, Eliott, că reacţia lui Khieu faţă de tine o copiază aidoma pe a ta. Tu nu vezi decât o oglindă mincinoasă pe care singur ai aşezat-o în faţa ochilor tăi. El răspunde astfel propriei tale furii.

— Vrei să spui că el nu mă urăşte?

— Nu.

— Atunci el e un om mult mai bun decât sunt eu însumi.

Macomber nu mai adăugă nimic, mulţumindu-se să-şi privească fiul.

După ce trecu un timp, Eliott cedă primul şi spuse:

— Chiar vrei să stau de vorbă cu el?

— Vreau să ştiu ce Dumnezeu se întâmplă cu el, rosti Macomber. E un lucru deosebit de important.

Eliott se gândi ia cuvintele tatălui său. Avu impresia că în clipa de faţă se juca totul, se decidea cine urma să fie noul favorit. Dacă accepta să îndeplinească cererea tatălui său, urma să deţină locul de onoare.

— Bine, rosti el fără să se grăbească. Am să văd ce pot face.

— Apreciez gestul tău, Eliott, spuse Macomber şi îi zâmbi. Să ştii că apreciez asta cu adevărat.

CINCI

Deşi se făcuse întuneric, Tracy nu avu nici o dificultate în

încercarea de a da peste *Loongshan.* Coborî din taxi la un kilometru distanţă de explozia aceea de lumini. Greierii ca nişte focuri de artificii, cântau în noapte, iar bâzâitul libelulelor era cât se poate de puternic.

Se întoarse şi urmări din ochi cum pleacă taxiul pe panglica şerpuitoare ce lega muntele Victoria Peak de Centru, în vreme ce luminile lui de poziţie, purpurii precum ochii unui dragon, păreau că scormonesc în căutarea destinaţiei lui reale. Aici în Hong Kong, era atât de uşor să crezi în asemenea lucruri. Tracy se gândi la Dragonul de Aur şi la calităţile lui de prezicător. Asemenea calităţi mistice ar fi fost fără îndoială dispreţuite în lumea apuseană. Dar Tracy pierduse prea mult timp din viaţa lui în Asia de Sud-Est ca să ignore asemenea fenomene.

Se întoarse şi privi la diamantul alb-albăstrui reprezentat de *Loongshan* şi se gândi la cuvintele Dragonului de Aur. *„Moartea, domnule Richter. Noi am văzut acolo moartea”.* Previziunea lui se referea la moartea lui Mizo sau a lui Tracy?

În dreapta lui, peisajul montan se desfăşura precum tivul unei rochii elegante. Aerul conţinea miresme îmbătătoare, portocali şi cardamon, iar briza venită dinspre mare înfiora frunzele întunecate
ale arborilor. Tot Hong Kong-ul se întindea în zare ca o uriaşă semilună strălucitoare, ca lama arcuită şi încrustată cu pietre preţioase a unui iatagan. Aici puteai să uiţi de duhoarea ce venea de pe murdarele străzi lăturalnice şi de joncile populaţiei Tanka ce se legănau, croindu-şi zgomotos drumul prin apele murdare de petrol din rada portului Aberdeen. Lucrul acesta era probabil valabil pentru cei ce locuiau în interiorul reşedinţei *Loongshan,* dar nu pentru Tracy. Junglele din Cambodgia şi din Laos îl marcaseră mult prea profund şi sunetele lor îi reaminteau întruna de ţipetele disperate ale unor oameni pierduţi chiar şi faţă de ei înşişi.

Ajunse în apropierea casei, o clădire cu două etaje şi în formă de L, care avea pe acoperişul laturii mai lungi ceva ce semăna cu un teren de tenis. Coloanele albe şi groase din spatele clădirii puneau în evidenţă o piscină semicirculară ce semăna cu o felie de culoarea safirului, tăiată dintr-un fruct exotic. Piscina era dovada extremei bogăţii, pentru că apa era deosebit de greu de găsit în solul stâncos pe care se ridicase Colonia Hong Kong.

Tracy se furişă cât mai aproape de locuinţă, ţinându-şi trusa mică din piele pe sub cămaşă şi haină. Auzi deasupra capului trilul strident al unei păsărele şi îngheţ. Îşi ciuli urechile, încercând să perceapă ceva ce putea să se mişte în afara casei, dar muzica ce venea din interiorul reşedinţei făcea practic imposibilă detectarea unor sunete slabe.

Se hotărî să pătrundă prin spatele casei. Întâlni în cale lui numeroase panouri din sticlă; ele puteau să-i fie de folos, dar reprezentau pentru el şi un pericol. Putea fi zărit din interiorul clădirii, dar la fel de bine putea şi el să vadă mişcările făcute de cei din interior.

Ocoli piscina cu multă prudenţă, menţinând permanent în dreapta lui oglinda strălucitoare a apei atunci când se strecura de la o zonă umbrită la alta. Prin preajmă se aflau suficiente tufişuri care să-i asigure o protecţie relativ bună până la mai puţin de 30 de metri de casă.

Odată ajuns la limita interioară a tufişurilor, se opri şi îşi roti lent trupul, făcând un unghi de 360. Ascultă în noapte şi detectă o schimbare. Se petrecuse ceva practic insesizabil de către o persoană neantrenată şi încercă să definească acea schimbare, ştiind că timpul pe care-l avea la dispoziţie era extrem de limitat. Urechile lui percepură o scădere în intensitate a cântecului greierilor.

Confirmarea percepţiilor sale şi sunetul se petrecură simultan, iar Tracy se lăsă pe un genunchi, pivotând în ultima clipă, atunci când simţi greutatea umbrei aflate deasupra lui. Îşi aruncă piciorul drept, îşi centră greutatea trunchiului şi a capului, îşi îndoi în aer genunchiul piciorului întins şi îşi propulsă piciorul în ultimul moment, implântându-l în abdomenul adversarului.

Avu pentru o secundă viziunea unui chip întunecat, în vreme ce adversarul se prăbuşea într-o parte. Suficient ca să-l recunoască pe mongol.

Dinţii acestuia se închiseră în gol şi printre buzele lui încleştate ieşi şuierând aerul. Apoi căzu în iarbă, lângă Tracy, reuşind să se ridice aproape în acelaşi moment.

Tracy îşi îndoi din nou piciorul drept, rămas în aer, încercând disperat să efectueze o priză. Mongolul îi aruncă cât colo piciorul, aruncând un torent de înjurături şi întinzându-şi mâinile ce nişte gheare de pisică, în încercarea de a-l strânge de gât pe Tracy.

Tracy se rostogoli, lovindu-se râu de un pietroi ascuţit, iar mongolul se aruncă deasupra lui cu o forţă extraordinară, profitând de avantajul oferit de elanul săriturii. Disperat, Tracy căută orbeşte cu piciorul o zonă de contact, pe care o găsi în spatele genunchiului uşor îndoit şi deci vulnerabil al adversarului, smucind spre interior şi în sus cu toată forţa de care era capabil.

— Ah! urlă mongolul şi îşi aruncă braţele în căutarea unui sprijin, căutând să-şi ferească trupul de Tracy şi contorsionându-se cât se poate de bizar. Tracy auzi o pocnitură ce semăna cu sunetul produs de glonţul unei puşti şi îşi dădu seama că rupsese piciorul mongolului.

Se relaxă pentru moment, încercând să se ridice în picioare şi puţin a lipsit ca adversarul să-i zdrobească laringele. Mai mult simţi decât văzu uluitoarea viteză cu care sosea spre el mâna mongolului. Era îndreptată cu podul palmei spre el şi Tracy presimţi forţa incredibilă ce stătea în spatele mâinii aceleia, ştiind că dacă i-ar fi permis să-l lovească, nu s-ar mai fi putut ridica de pe gazon.

Efectua simultan două mişcări, îndreptându-şi în faţă capul şi trunchiul în timp ce îşi ridică oblic încheietura mâinii stângi pentru a ajunge în dreptul beregatei sale, reuşind astfel să devieze acea lovitură mortală şi să folosească energia intrinsecă a ei în beneficiul său, continuă să avanseze şi îşi puse toată forţa de care era capabil în lovitura năprasnică, cu care îl izbi în piept pe mongolul ce gâfâia, spărgând osul şi trecând prin cartilagiu şi prin carne.

Tracy se lăsă din nou pe un genunchi, lăsându-şi mâinile să se odihnească cu degetele acelea atât de rigide, în vreme ce respiraţia îi reveni încetul cu încetul la normal. Îşi ciuli urechile, temându-se că sunetele slabe făcute de el sau de mongol în timpul luptei lor fuseseră auzite şi de altcineva. Controlă rapid toată zona din jur, dar nu reuşi să detecteze prezenţa nimănui.

Libelulele continuau să bâzâie. Era timpul să acţioneze.

Tracy se întoarse până când ajunse cu faţa în dreptul uşilor din sticlă glisante, care se aflau în spatele clădirii. O lumină verzuie îi brăzdă partea dreaptă a chipului, reflectată apoi de suprafaţa nemişcată a apei din piscină.

Parcurse într-o goană nebună ultimii 30 de metri ce-l despărţeau de uşile acelea. Pe dinafară exista un zăvor extrem

de simplu, dar nu era lăsat în jos. Cu multă prudenţă, Tracy împinse una din uşi şi pătrunse înăuntru. Rămase stană de piatră, găsindu-se chiar în spatele unor perdele de mătase de culoarea fildeşului, lungi până la podea. Nu se simţea nici măcar urma unei adieri de vânt, iar perdelele nu se mişcau deloc. Îşi vârî mâna sub cămaşa transpirată, trase fermoarul trusei mici din piele şi scoase din ea tubul cu cremă de ras care nu conţinea de fapt cremă de ras; la Princess fusese obligat să folosească pentru ras săpunul găsit în toaleta bărbaţilor de la restaurant. Ţinu tubul în palma mâinii stângi atunci când începu să îndepărteze perdelele cu mâna dreaptă.

Doar o simplă fâşie îngustă verticală din cameră apăru în faţa ochiului său, apoi văzu mai mult atunci când se mişcă puţin.

Era singur în cameră. Înaintă şi se găsi într-o sufragerie. Camera era dominată de prezenţa unei mese acoperită cu sticlă, al cărei piedestal era sculptat şi reprezenta un enorm dragon poleit cu aur vopsit în roşu şi verde. Masa era înconjurată de 12 scaune ale căror picioare erau sculptate într-un mod similar. În centrul ei se afla o vază de porţelan, un obiect antic, iar pereţii ei subţiri păreau transparenţi.

În dreapta lui se afla o uriaşă cameră de zi, iar la capătul ei din dreapta se afla o scară din fier forjat care ducea la al doilea etaj, făcându-l pe Tracy să bănuiască acolo prezenţa unor dormitoare. În stânga lui se zărea un hol scurt ce ducea spre bucătărie şi probabil către garaj.

Se îndreptă imediat spre dreapta, trecând pe lângă nişte perdele bleu de mătase trase numai parţial, ce despărţeau sufrageria de zona principală de locuit în timpul zilei. N-avea de unde bănui că în spatele perdelelor ce nu erau trase se afla o uşă şi deci nu avea de unde şti că urma să apară cineva chiar atunci când trecu el pe lângă perdele.

În acel moment electrizant, aşa cum se întâmplă atunci când te afli în mijlocul unei furtuni puternice, nu-i mai rămase lui Tracy nimic de făcut decât să rămână ţintuit locului şi să se holbeze. Era faţă în faţă cu o chinezoaică zveltă. Era mult mai mignonă decât Prinţesa de Jad. Chipul ei era tipic locuitorilor din Shanghai, cu o expresie şireată şi dură, tuciurie şi mândră, neavând nimic din tenul catifelat şi senzualitatea aceea suavă ce păreau o parte integrantă a chipului Prinţesei de Jad. Şi totuşi, simţurile lui Tracy

reacţionase la un alt gen de senzualitate, care era în acelaşi timp mai tulburătoare şi mai ispititoare decât a Prinţesei de Jad.

Ochii ei migdalaţi se măriră din cauza şocului prezenţei lui acolo, iar gura ei luă forma literei O. Ostilitatea îi încremeni pe amândoi vreme de o fracţiune de secundă, făcându-se apoi nevăzută la fel de iute precum apăruse. Chinezoaica începu să ţipe chiar în clipa în care Tracy se repezi spre ea, apucând-o de încheieturile mâinilor şi răsucind-o cu spatele spre el. Tracy îşi lipi trupul de spinarea ei, simţind căldura blândă a feselor ei.

În celălalt capăt al camerei de zi percepu o mişcare. Doi chinezi pătrunseră pe acolo în goană. Amândoi aveau pistoale în mâini. Se postară suficient de departe unul de altul, astfel încât, dacă Tracy ar fi ţinut în mână un pistol, nu i-ar fi putut împuşca pe amândoi înainte să fie la rândul lui lovit. Erau nişte profesionişti, reţinu el. Acţionă cu prudenţă, ţinând femeia ca pe un scut protector, între el şi cei doi oameni de pază.

Se simţi o mişcare deasupra şi Tracy, fără să-şi schimbe obiectul atenţiei, îi văzu pe Mizo apărând la marginea balconului ce dădea spre camera de zi.

— Domnule Richter, rosti fără grabă Mizo, mi-ai provocat multe neplăceri..

Purta o tunică şi pantaloni negri din bumbac.

— Dar a venit momentul ca noi doi să abandonăm această joacă. Nu-mi pot imagina modul în care ai reuşit să dai de mine. Dar chiar şi dumneata trebuie să recunoşti acum că ţi-a sunat ceasul. Predă-te, altfel vei fi împuşcat de oamenii mei.

— Dacă ai fi dorit să se petreacă astfel, ei ar fi tras în mine de mult, sublinie Tracy.

Mizo se încruntă. Îşi mângâie mustaţa cu degetul său arătător.

— Da. E adevărat. Nu vreau să fie rănit Micul Dragon. Dar dumneata, domnule Richter, trebuie să fii eliminat.

— Cine ţi-a dat acest ordin?

Mizo zâmbi.

— În sfârşit, un lucru pe care nu îl cunoşti.

Expresia feţei lui deveni impenetrabilă.

— Recunosc că mă uluieşti. Este clar faptul că ştii despre reţeaua prin care infiltrez drogurile şi cu toate astea nu îmi cunoşti partenerii. Un lucru curios. Atunci mă întreb, cum ai reuşit să dai de mine?

Se aplecă, ţinându-se cu o mână de balustrada de fier forjat.

— Sunt foarte bine protejat şi aş dori foarte mult să cunosc sursa prin care s-a scurs o asemenea informaţie.

— Atunci înseamnă că amândoi avem ceva de oferit în schimb.

Zâmbetul reveni din nou pe buzele lui Mizo, dar dispăru rapid.

— Din nefericire, nu. Dumneata, domnule Richter, nu te afli în mod sigur în situaţia de a negocia. În timp ce noi vorbeam, doi din oamenii mei au pătruns în casă. Se află acum chiar în spatele dumitale şi te vor ucide dacă vei încerca să răneşti Micul Dragon.

— Chiar dacă te-aş crede, rosti Tracy, am pregătită pentru tine o altă surpriză.

Întinse mâna stângă în aşa fel încât Mizo să poată vedea ce ţinea în ea.

— Un tub cu cremă de ras?

Vocea lui Mizo era plină de dispreţ.

— Un cadou de la tatăl meu.

Tracy ridică privirile spre Mizo, încercând să descifreze chipul japonezului.

— Îţi aminteşti? Explozia lui o să ne spulbere pe toţi patru în toate zările.

— Într-un tub cu cremă de ras?

— Cum crezi că l-aş fi putut trece prin vamă?

Chipul lui Mizo deveni pământiu. Stătea nemişcat ca o statuie. Muşchii fetei i se încordară.

— Văd că te-am subestimat din nou, spuse el cu o voce slabă. Bine, ţi-o promit că asta va fi pentru ultima oară.

Mizo coborî scara metalică, încălţat în papuci şi făcu un gest cu mâna în direcţia celor doi pistolari. Aceştia îşi făcură nevăzute armele şi dispărură din cameră.

— Poate că într-adevăr a venit clipa să ies din afaceri, spuse Mizo.

În vocea lui se simţea o oboseală teribilă. Se apropie fără grabă de Tracy, ţinându-şi mâinile la spate.

— Deja mi-ai făcut mult rău. Şi nu doresc mai mult rău. Mă aflu în Hong Kong de aproape 20 de ani. Am făcut tot ce mi-am dorit să fac, ridică el din umeri. Şi în definitiv, ce altceva mi-a mai rămas de făcut în viaţă?

Dădu din cap.

— Ar mai fi Micul Dragon şi un şir nesfârşit de zile liniştite.

Mizo era acum foarte aproape de Tracy, iar ochii săi îl priveau cu multă tristeţe, ca şi cum ar fi dorit să spună: „îmi pare rău că am pierdut, dar te respect pentru că ai reuşit să mă învingi”. Tracy avu senzaţia că îl cuprinde o senzaţie de sfârşeală; pleoapele lui începură să fluture şi în acel moment îşi dădu seama că ceva nu era deloc în regulă. *Prea aproape,* îi ţipă în urechi o părticică din el. *Îl laşi să se apropie mai mult.*

Dar mâinile lui Mizo deja ieşiseră la iveală şi se repeziră înainte smulgându-l pe Micul Dragon din cleştele slăbit format de mâinile lui Tracy. Se întinse pe direcţia jos şi înainte, iar mâna lui dreaptă se repezi spre Tracy precum lama unei săbii.

Aproape că reuşi să îşi atingă ţinta, dar teama înregistrată de mintea lui Tracy dădu naştere la un jet de adrenalină ce i se răspândi prin vine, determinându-l să nu întârzie decât o fracţiune de secundă. Mizo reuşi totuşi să-l rănească, înainte ca Tracy să atace cu ambele lui mâini încheietura mâinii lui Mizo, s-o ridice în sus şi apoi spre dreapta, vârându-se apoi pe sub ea şi făcând uz de trupul lui Mizo ca de o pârghie ca să-i întindă acestuia braţul într-un mod deosebit de dureros.

Tracy aduse braţul lui Mizo mult în jos, făcându-l pe acesta să urle de durere. Apoi, ţinându-l încă bine, se aplecă şi îşi recuperă tubul căzut pe jos.

— Consideră-te un om norocos, şopti Tracy în urechea lui Mizo. Iar dacă eşti la fel de deştept pe cât eşti de norocos, ai să-ţi poţi petrece tot restul zilelor împreună cu Micul Dragon. Dacă nu… smuci violent braţul lui Mizo… ai să mori chiar aici. Gândeşte-te bine.

Ochii lui Mizo înotau în lacrimi şi cu greu reuşea să mai respire.

— Bine, reuşi el să îngăime. De-ajuns. O să-ţi spun ce doreai să afli. Dar dă-mi drumul. Mă omori ţinându-mă aşa.

— Nu sunt mulţumit, îi spuse Tracy. N-am nici un motiv să am încredere în tine.

— Atunci am să-ţi ofer un motiv.

Mizo era roşu la faţă din cauza efortului făcut anterior şi a chinurilor la care îl supunea Tracy.

— Mă îndoiesc că vei putea s-o faci.

— Dă-mi măcar o şansă. Ştiu bine că n-ai dreptate. Cu numai două cuvinte pot să-ţi dovedesc că sunt demn de încrederea ta.

Tracy deveni curios.

— Care sunt acelea?

— Operaţiunea Sultan, rosti Mizo.

Mauritius Company îşi avea sediul pe West Twentyseventh Street. Era o zonă unde se aflau firme de export-import, depozitate mici, firme de vânzare şi cumpărare en-gros ale căror magazii se învecinau cu Sixth Avenue, ocupată de florării şi cu Eighth Avenue, în zona unde se aflau ansamble de locuinţe pentru cei cu venituri medii.

Thwaite conduse Chevrolet-ul într-o zonă unde era interzisă parcarea şi coborî parasolarul de deasupra scaunului din dreapta sa, pentru că de acesta era agăţat un talon pe care scria „Poliţist în misiune”.

— OK, îi spuse el lui Melody. Să mergem.

Clădirea avea o faţadă din cărămidă roşie, de pe care se desprindea tencuiala, deprimantă din cauza murdăriei acumulate în New York în decursul unui secol. Holul întunecat şi sumbru era cât se poate de îngust, fiind vopsit într-un verde anost. În aer se simţea mirosul de carton şi sfoară ce venea de la o firmă aflată la parter.

Un mic avizier, al cărui geam era crăpat şi în interiorul căruia se vedeau pânze de păienjeni, îl anunţa că Mauritius Company se găsea la al doilea etaj.

Thwaite o apucă pe Melody cu mâna stângă şi îşi luă pistolul său, calibrul 38, în dreapta. Începură să urce treptele. Odată ajuns pe palier, se opri ca să-şi dea seama unde se află. Locul acela era întunecos şi plin de praf, singura lumină venind de la un bec spânzurat de o sârmă fără izolaţie ce ieşea din tavanul înalt, crăpat şi scorojit.

Thwaite nu găsi prin preajma lui nimic care să-i inspire încredere. Coridorul avea un aer specific de loc părăsit. Melody se pregătea să spună ceva şi atunci el îi strânse dureros încheietura mâinii, făcându-i semn cu capul să n-o facă.

Mauritius Company îşi avea birourile pe la jumătatea coridorului. Thwaite îi făcu semn lui Melody să se sprijine de peretele din dreapta uşii. Îşi lipi buzele de urechea ei şi îi şopti:

— Să nu te mişti din loc până când nu te chem. Dacă nu-mi auzi vocea timp de 60 de secunde, faci stânga împrejur şi o iei la

sănătoasa.

Ea îl privi cu nişte ochi mari şi limpezi.

— Peste ce crezi că o să dai acolo?

— Nu ştiu.

O privea la rândul lui şi era conştient că trebuia să îşi asigure spatele. „Poate că n-o să dau de nimic. Poate că n-o să fie nimic.”

— Mai multe arme. Mai mulţi morţi.

— Prietenii tăi.

Melody îşi dezgoli dinţii într-un rânjet de fiară.

El se îndepărtă şi trecu de cealaltă parte a uşii. Acum îi despărţea numai uşa. Manevră clanţa cu mâna stângă. O roti puţin, pe cât posibil şi apoi împinse uşor uşa. Nimic. Uşa era încuiată cu cheia. Bun, era de aşteptat.

Îşi scoase şperaclele şi se apucă de treabă, în timp ce Melody îl privea fascinată. Ţinea urechea lipită de broască şi auzi declicul acela discret. Nu mai aşteptă să-şi recupereze şperaclul, ci împinse ferm uşa, pătrunzând rapid în cameră, aplecat, ţinând cu amândouă mâinile pistolul.

Podeaua camerei era complet acoperită cu o mochetă groasă, elegantă, de culoarea şampaniei. Un birou de mahon şi nişte scaune dominau camera, deşi se mai găsea acolo şi o canapea tapiţată în piele. În biblioteca din stânga se găsea un bar bine aprovizionat. Pe pereţi se aflau trei gravuri în metal, toate reprezentând corăbii chinezeşti cu pânze din anii 1800.

Thwaite se îndreptă spre birou şi văzu un calendar, tuşiere şi creioane, un cuţit din alamă pentru deschis scrisori, un set de foarfeci, o greutate din oxid alb ce împiedica rătăcirea hârtiilor şi o agrafă imensă din alamă ce se sprijinea de un postament din ebonită. Asta era tot. Ceva cât se poate de straniu, se gândi el. Unde era telefonul?

În colţul din spatele biroului se găseau nişte fişete. Thwaite deschise primul sertar şi scoase de acolo o hârtie de culoare crem. În partea de deasupra a ei era tipărit cu litere cafenii „Mauritius Company” şi chiar dedesubt „Fondată în 1969”.

Hârtia nu mai conţinea nimic. Thwaite o împături de două ori şi o vârî în buzunarul de la haină. Cotrobăi şi prin celelalte sertare, dar în afară de praf nu mai găsi nimic. Un loc aparent respectabil, în care se desfăşurau de fapt lucruri necurate, se

gândi el.

Se auzi o împuşcătură ce venea de afară şi se întoarse.

— Melody?

— Cine mai e şi Melody? întrebă o voce aspră, masculină.

Thwaite îşi ridică pistolul şi în aceeaşi clipă auzi un „zbang” puternic. Se rostogoli din cauza violenţei cu care-l lovise glonţul. Gemu de durere şi îi clănţăniră dinţii.

De acolo de unde căzuse, pe mocheta groasă, văzu cum un bărbat cu o cicatrice pe faţă îndrepta spre el un pistol cu ţeava lungă.

— *Sayonara,* băiete, rosti bărbatul cu cicatrice şi îi zâmbi.

Thwaite scoase un oftat prelung. Îi amorţiseră degetele şi privi spre propriul său pistol ce zăcea pe mochetă, chiar în faţa lui.

Tresări la următoarea împuşcătură, dar în mod miraculos nu mai simţi nici o durere. Simţi zbuciumul inimii şi auzi zgomotul făcut de plămânii ce lucrau din plin. Îşi deschise ochii.

Bărbatul cu cicatrice era prăbuşit peste pragul uşii, ţinându-şi unul din braţe întins, în vreme ce pistolul cu ţeavă lungă avea aerul unui deget acuzator. Faţa lui însemnată de o cicatrice era întoarsă în direcţia lui Thwaite, în vreme ce ochii săi căprui erau apoşi şi priveau în gol. În centrul frunţii lui se căsca o rană urâtă, ovoidală, de culoare roşu închis, orificiul prin care ieşise glonţul. Spatele ţestei lui avea aspectul unei mase zdrobite, ca şi cum l-ar fi strivit un picior încălţat cu bocanc. Îi arsese şi o parte din păr.

Thwaite clipi rapid din ochi, nemai înţelegând nimic. Căscă uluit gura. Apoi simţi ceva mişcându-se în cadrul uşii, în spatele cadavrului. Văzu cum îşi face apariţia Melody, ţinând în mână pistolul de calibrul 45. Se holba la el din punctul în care se aflase odată un munte de om, un bărbat viu. Buzele ei se dezlipiră cu greu şi atunci văzu cum se prelingea o dâră subţire, purpurie, dintr-o tăietură aflată pe frunte lângă linia părului. Chipul ei era foarte palid.

— A mai fost încă unul, şopti ea. N-am vrut să mai omor pe nimeni.

Lacrimi mari îi umplură ochii, dând pe dinafară, iar pistolul îi scăpă din degetele ei lungi şi subţiri, izbindu-se cu un zgomot surd de mocheta groasă. Clătina într-una din cap. Nu reuşea să-şi ia ochii de la el.

— Uită-te unde am ajuns datorită ţie.

Melody păşi peste cadavru. Apoi se repezi spre el, traversând camera cu un chip îndurerat, dar cuprinsă şi de un alt fel de emoţie. Îngenunche în faţa lui Thwaite şi îşi puse braţul pe după umărul acestuia. El tresări de durere pentru că era chiar punctul în care se lovise atunci când căzuse la podea.

El îşi sprijini din nou capul de perete şi ea îşi plimbă mâna pe obrazul lui.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău pentru tot.

Melody era acum foarte aproape de el.

— Lasă-te pe spate, îl rugă ea. Acum odihneşte-te.

— Am spus…

— Ştiu ce-ai spus.

Ea îi vorbi repede şi cu cuvinte puţine.

Thwaite văzu că privirile ei erau cât se poate de tăioase şi se schimbase la faţă, deşi continua să mai plângă, ca şi cum i-ar fi fost luată de pe umeri o povară imensă.

Vocea lui Thwaite era îngroşată de emoţie şi îşi simţea uscate buzele şi gâtul.

— Să ştii că acum ai reuşit un lucru minunat.

— Nu, şopti ea. Acum am de gând să fac un lucru minunat.

Capul ei se apropie de al lui.

— Am de gând să te sărut, iar tu ai să te transformi în Făt-Frumos.

Chiar în clipa în care buzele ei întredeschise îi atinseră buzele, Thwaite avu certitudinea că văzuse umbra unui zâmbet ce dansa şăgalnic.

Condiţiile erau proaste, judecând după standardele utilizate la New York: sălile de repetiţii erau total neadecvate şi nu ofereau nici cea mai mică protecţie împotriva căldurii infernale, iar balerinii transpirau abundent chiar din clipa în care îşi începeau exerciţiile. Scena în sine era prea mică şi a fost nevoie să se convoace în grabă o şedinţă jenantă cu autorii operelor pentru a modifica pe cât posibil coregrafia, dat fiind intervalul de timp deosebit de scurt până la spectacol. Martin a fost superb, dar condiţiile tot îi demoralizau pe balerini.

Aceştia încă nu fuseseră confruntaţi cu problema cea mai dificilă dintre toate, până când nu se urcară pe scenă şi atunci

era deja prea târziu. În locul podelelor flexibile din lemn cu care erau ei obişnuiţi, care îi ajutau atunci când aveau de executat sărituri în aer şi le amortizau căderile, aici se confruntau cu un beton acoperit superficial cu un material subţire.

— E ceva imposibil! exclamă Martin.

Şi Lauren recunoscu şi ea acest lucru. Cu toate astea, s-au străduit să danseze cum au putut ei mai bine, pentru că fuseseră pregătiţi pentru a da spectacole. Ar fi făcut acelaşi lucru şi în mijlocul unui luminiş înglodat în noroi din junglă.

Efortul ansamblului de balet a fost superb, iar răspunsul celor din sală de-a dreptul entuziasmat. Baletul era una din artele occidentale ce fuseseră mult timp interzise în China şi toată lumea ştia cât de însetaţi erau chinezii după cultură.

Dar pentru Lauren triumful a fost oarecum temperat de o entorsă la glezna stângă. Accidentul se petrecuse chiar la sfârşitul efectuării numărului său, iar treaba asta o înnebuni şi mai mult.

N-ar fi fost niciodată în stare să precizeze modul în care se întâmplase accidentul. Bănuia că partenerul ei, Steven, care de obicei era demn de toată încrederea, o lăsase prea brusc la sol după ultimul ei salt în aer. Dar nu putea neglija nici faptul că suprafaţa neobişnuit de dură pentru dans îi readusese în gând grijile legate de şoldul ei proaspăt refăcut şi poate că nu aterizase chiar pe centrul labei piciorului. În orice caz, ea aterizase pe exteriorul labei piciorului, iar elanul său, combinat cu greutatea propriului ei trup era îndeajuns ca să provoace o entorsă, afectându-i muşchiul. Lauren avusese impresia că aude un zgomot deosebit, iar Steven, dându-şi instantaneu seama de cele întâmplate, o purtase pe braţe.

Lauren de-abia reuşi să audă ropotul aplauzelor, dar nu dori să iasă la rampă ca să răspundă ovaţiilor furtunoase ce o chemau din spatele cortinei, ci fu luată de acolo de balerinul danez.

Când ajunse în vestiarul balerinelor, era transpirată toată şi îşi blestema zilele, iar doctorul companiei lor îi aplică pe gleznă comprese cu gheaţă. Martin apăru imediat şi chipul lui era o mască a durerii.

— Cum se prezintă? dori el să ştie.

Doctorul dădu din umeri.

— Nu pot să mă pronunţ decât după 24 de ore. Dar nu cred că

e vorba de o ruptură de mușchi.

— Lauren?

— Mă doare îngrozitor, aruncă ea furioasă. *La naiba!*

Martin îşi puse braţul pe după umărul ei.

— Mâine luăm o zi liberă înainte să mergem la Peking.

— Minunat, spuse Lauren. Iar eu am să mi-o petrec cu burta în sus.

Îşi şterse cu un prosop fruntea transpirată, iar Martin aruncă pe furiş o privire către doctor.

— Prostii, îi spuse Martin lui Lauren, aşezându-se lângă ea.

Acum chiar îi zâmbea.

— Ăsta e un prilej unic în viaţă pentru noi toi şi n-am de gând să-l irosesc. Mâine o să mă însoţeşti în maşina pe care guvernul popular mi-a pus-o la dispoziţie cu un gest atât de mărinimos.

Lauren îşi ridică privirile. O şansă de a petrece ziua împreună cu Martin!

— Da, spuse ea. Îi străluceau ochii. Mi-ar plăcea chiar foarte mult.

— Bun, rosti Martin şi o bătu uşor cu palma peste piciorul cel sănătos. Dar acum aş dori ca tu să adresezi câteva cuvinte frumoase ministrului culturii, Lauren. Aşteaptă să stea de vorbă cu tine încă de când s-a terminat spectacolul. E peste măsură de mâhnit de accidentul pe care l-ai suferit. Se pare că a luat totul ca pe o vină personală şi doreşte să-ţi prezinte chiar el scuzele de rigoare. Noi nu l-am întâlnit atunci când am sosit; era plecat din oraş.

Lauren era pe punctul să se opună – era în continuare furioasă – dar Martin o întrerupse.

— E un lucru deosebit de important pentru noi, Lauren. Important pentru succesul întregului turneu. Relaţiile cordiale dintre ţările noastre au fost, în definitiv, motivul pentru care am preferat să acceptăm invitaţia făcută de guvernul chinez de a da spectacole aici.

Martin se ridică în picioare şi îi zâmbi.

— Iar el pare să fie *cu adevărat* un om bun.

Martin ieşi prin haosul ce se auzea în jur, întorcându-se cu un chinez burduhănos.

— Lauren Marshall, rosti Martin, aproape plecându-şi capul până la pământ aşa cum procedează ruşii veniţi din Lumea

Veche pe care o reprezenta el de fapt cu fastul cuvenit, dă-mi voie să-ţi prezint pe Dong Zhing, ministrul culturii din Shanghai al Republicii Populare Chineze.

Lauren îşi întinse mâna, iar Dong Zhing i-o luă, înclinându-şi uşor capul. Îi zâmbea şi Lauren putu să-i vadă dinţii aceia mici galbeni şi perfecţi, ca nişte piese din fildeş peste care s-a lăsat patina anilor, lustruite până ajunseseră aproape transparente.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Marshall, rosti el într-o engleză cântată şi în acelaşi timp foarte bună. Mi-a făcut o imensă plăcere să vă văd dansând. O boare de aer proaspăt pentru acest continent străvechi, dacă îmi pot permite să o spun.

— Vă mulţumesc.

— Trebuie să profit de acest prilej pentru a vă prezenţa cele mai respectuoase scuze în legătură cu nefericitul accident căruia i-aţi căzut victimă.

Făcu o pauză, zâmbi şi, atunci când îi vorbi din nou, tonul vocii lui suferise o schimbare, devenise mult mai intim, ca şi cum renunţase la rangul său oficial.

— Mă simt îngrozitor de vinovat în legătură cu marea gafă pe care am făcut-o, nefiind suficient de familiarizat cu necesităţile reale ale companiei dumneavoastră.

Orice rezervă anterioară avută până atunci de Lauren se topi ca prin farmec. Ea îi zâmbi cu zâmbetul acela special pe care îl păstra pentru publicul ei cel mai bun şi îi spuse:

— Sunt sigură că veţi fi iertat.

Dong Zhing îşi aplecă din nou capul.

— Sunteţi atât de îngăduitoare, domnişoară Marshall! Aş dori să vă invit să cinaţi în seara asta împreună cu mine, oferindu-mi o posibilitate onorabilă – şi concretă – de a-mi repara greşeala.

Arătă cu mâna în direcţia piciorului ei şi se descurajă brusc.

— Dar cred că accidentul suferit o să vă împiedice…

Lauren citi expresia apărută pe chipul lui Martin şi văzu cum mâinile lui împreunate o rugau, ba chiar o implorau să accepte.

— Prostii! Nu sunt chiar atât de grav rănită. Aş fi încântată, la rândul meu, să accept invitaţia dumneavoastră. Şi vă rog să-mi spuneţi Lauren.

Ministrul chinez era deosebit de încântat şi chipul lui radia de bucurie.

— Asta e o glumă bună! exclamă el şi apoi se lovi cu palma

peste gură, chicotind.

Izbucniră toţi trei în râs.

El îi întinse o mână şi Lauren i-o luă, lăsându-l să o tragă spre el şi s-o ridice în picioare. Ea îşi încercă piciorul şi constată doar o durere uşoară.

— Acum, Lauren, spuse ministrul chinez, punându-şi mâna peste mâna ei după ce ea îl luase de braţ, îţi voi arăta cum este viaţa de noapte în Shanghai.

El chicoti din nou şi Lauren se gândi că s-ar putea într-adevăr să petreacă un răstimp minunat în compania bărbatului acela atât de straniu, dar şi atât de tandru. Cel puţin, îi trecu ei prin minte, bine că n-avea de gând să încerce s-o îndoctrineze cu propaganda comunistă; aşa ceva n-ar fi putut suporta.

El îi deschise uşa şi o conduse către maşina care-l aştepta.

— Şi te rog, îi spuse el, să-mi zici Monk. Aşa îmi spun toţi.

— Ce-i cu tine?

Degetele ei delicate începură să-i urce pe braţ, apoi de-a lungul trupului lui, cu dexteritatea unui orb.

— Nimic. Absolut nimic.

Joy îi căuta privirile cu ochii săi blânzi şi începu să-i scoată cămaşa.

— Ce se petrece, Khieu? Te rog din suflet, spune-mi.

— Am văzut cum e rănit cineva, reuşi el să pronunţe cu o voce care parcă venea de undeva dintr-un tunel al timpului. Am văzut cum a fost rănită sora mea. Am văzut propria sa decădere şi cum a ajuns să se prostitueze cu *Yuoni* şi cu stăpânii acestora, sovieticii. Pentru a supravieţui printre rămăşiţele a ceea ce a fost odinioară iubita, paşnica şi frumoasa mea Cambodgie. Da, am văzut cum e rănit cineva, aşa e. Am văzut felul în care a fost răsplătită de patrioţii din propria sa ţară. Am fost martor la ce-a rămas din ea: o fiinţă decapitată, umflată şi vomitând apa rece şi plină de nămol pe gura ei deschisă pe vecie.

Ah, Buddha! *Apsara* dansează acum doar pentru mine şi mă urmăreşte într-una, iar degetele ei îmi transmit un mesaj. *Apsara* îmi spune ce trebuie să fac eu acum. Dar despre ce e vorba? M-am transformat într-un american şi am uitat semnificaţia corului şi a versurilor; nu mai sunt în stare să descifrez înţelesul tainic al dansurilor celeste; dar nu e adevărat faptul că numai zeii, doar

zeilor poporului Khmer le e hărăzit să afle mesajele supuşilor lor, *apsara?*

Dezbrăcat până la talie, îşi dădu seama că cineva îl duce de mână pe culoar, în dormitorul lui Joy şi al lui Macomber – un loc în care se părea că tatăl lui nu mai intra de mult. Intră în camera de baie, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu plăci de faianţă colorate în maroniu şi crem, aşezându-se pe capacul lăsat al WC- ului, în vreme ce Joy, în genunchi, umplea cada cu apă.

În curând simţi mirosul de liliac şi de brad, în timp ce sărurile dizolvate în apă urcau în aer împreună cu aburii ce ieşeau din cadă. Şi atunci, Joy revenise lângă el, ajutându-l să-şi scoată şi restul hainelor.

Apsara se furişă spre el. Înaintând pe pântecul ei desfigurat, în vreme ce el stătea întins în cadă, lăsându-şi trupul în voia apei fierbinţi, învăluit în mireasma de tămâie şi mângâiat de mâinile acelea atât de tandre ale lui Joy. *Apsara* îi vorbea cu ajutorul degetelor sale, ţesând o pânză nevăzută, plină de semnificaţii ale căror sens nu reuşea să îl discearnă sau să-l înţeleagă. Şi continuă să se apropie, venind în căutarea… oare ce căuta ea?

Khieu se înfiora şi începu să tremure carnea pe el, iar Joy, tot mai îngrijorată pentru el, îi şopti întruna:

— E în regulă, totul e acum în regulă.

„Nu m-am înşelat atunci când îl imploram să nu se întoarcă acolo”, se gândi ea, privindu-i chipul şi ochii ce se mişcau întruna pe sub genele coborâte, dându-i impresia că doarme şi visează, agitându-se în somn.

„De vină este Del, care îl împinge la aşa ceva”, se gândi ea, urându-şi pentru prima dată în viaţă soţul. „Del, cu nenorocitele lui de obsesii. Ce-o fi fost de data asta?” se întrebă ea. „Pe cine sau ce anume dorise el ca tu să-i cauţi prin Cambodgia?” Dar răspunsul nici nu mai conta acum pentru ea.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, ştia că îi produsese lui Khieu o mare durere şi ea nu reuşea să înţeleagă motivul. Inima ei se strânse pentru Khieu, atunci când îl menţinu cu trupul sub apă şi umezeala îi lipi rochia de piele. Dar ei nu-i păsa de nimic; îl simţea pe el şi numai pe el alături de ea.

Thwaite era în sala de operaţii de la spitalul Bellevue atunci când l-au adus pe Atherton Gottschalk cu o targă. Dezordinea

creată de însoţitorii acestuia îl făcu să îşi ridice privirile. Tocmai îl urmărea pe medicul stagiar care se ocupa de tâmpla lui Melody.

— Dumnezeule! exclamă doctorul acela tânăr. Probabil aţi luat parte la un chef monstru.

— Nu-ţi bate capul şi vezi-ţi de treabă, doctore, mârâi Thwaite.

— O să trebuiască să anunţi poliţia, spuse tânărul în timp ce bandaja rana. Treaba asta trebuie raportată.

— S-a ocupat deja cineva de treaba asta, rosti Thwaite şi îi flutură pe la nas insigna lui.

Sunase la secţia de poliţie de la telefonul angrosistului de hârtie de la parter.

Un alt stagiar năvăli pe uşă cu câteva secunde înaintea târgii. Era urmat de un internist, o jumătate de duzină de poliţişti în uniformă şi la fel de mulţi în civil. În clipele în care uşa rămase deschisă, Thwaite putu să zărească pe coridor aglomeraţia de pacienţi, vizitatori, alţi poliţişti în uniformă şi civili ce îşi foloseau aparatele de emisie-recepţie, plus trei sau patru alţi bărbaţi despre care se vedea de la o poştă că erau consilieri.

— Cine l-a adus? Dori să ştie medicul internist. „Paramedicii[5]?”

— Nu, îi răspunse unul dintre poliţişti. O maşină de poliţie. Era cel mai rapid aşa.

— Cine era cu el în maşină?

Medicul internist îl ajută pe stagiar să îl mute pe bolnav pe masa de operaţie.

— Unul dintre tipii de la Serviciul Secret, rosti poliţistul. Bronstein, aşa cred că-l cheamă.

— Caută-l, îi ceru internistul. Şi pentru numele lui Dumnezeu, spune-le oamenilor dumitale să-i dea la o parte pe toţi cei aflaţi acum pe coridor.

„Individul era bun”, se gândi Thwaite.

Nici umbră de panică pe el şi recurgea la mişcările cele mai eficiente. Începu să dea dispoziţii infirmierelor.

— Adu-l imediat pe doctorul Weingaard, bine?

Una din infirmiere se grăbi să îi îndeplinească dispoziţia. Tumultul de pe coridorul aglomerat se auzi din nou.

Poliţistul în uniformă se întorsese cu un bărbat înalt, sfrijit şi cu părul negru.

[5] Servicii medicale auxiliare, gen Salvarea. (n.t.)

— Povesteşte-mi, îi ordonă medicul internist. Sunt mult prea ocupat ca să mai am timp să te şi privesc.

Deja se ocupa de Gottschalk, făcându-i legăturile intravenoase.

— Plasma, staţionar, i se adresă el uneia dintre infirmiere. Şi fă-i imediat analiza sângelui. Va trebui să-i ştim grupa de sânge dacă o să fie nevoie de transfuzie.

— Sunt Bronstein.

— Eşti cel care a venit cu candidatul?

— I-am ţinut capul în poala mea.

Internistul avu probleme când încercă să-i scoată hainele lui Gottschalk. Înşfăcă un bisturiu.

— Cum respira?

— Avea dificultăţi…

— Hm… îl puteai auzi?

— Plămânii lui erau ca nişte foaie.

— Sânge mult, ei? Pare să fie vorba de o rană la piept.

— Chiar deasupra inimii, spuse Bronstein. Dar nu era mult sânge.

— Orificiul de intrare e plasat chiar deasupra inimii, aşa e.

Internistul se aplecă şi mai mult.

— Dar probabil că a ratat cu puţin. La o perforare a inimii ţâşneşte un şuvoi de sânge. Aduceţi-mi aici aparatul portabil EXG.

— Am văzut când a fost atins, insistă Bronstein. Drept în inimă, nu mă înşel!

— Bine, dacă ai dreptate, mă întorc să-mi văd de treburile mele. Pentru că ar trebui să am acum în faţa mea un mort.

Se folosi de bisturiu, tăind rapid şi cu multă uşurinţă, îndepărtând hainele lui Gottschalk. Strat după strat, reuşi să scape de ele.

— Trebuie să mă asigur că bate, vorbi el ca pentru sine şi îşi puse stetoscopul. Pregăteşte aparatul Roentgen pentru o radiografie, îi spuse el stagiarului.

Apăru un al doilea medic internist, urmat de o infirmieră. Doctorul Weingaard. Acesta era un bărbat mai în vârstă, cu o barbă înspicată, bine îngrijită.

— Cum se prezintă cazul?

— Atherton Gottschalk, spuse primul internist. Împuşcat

recent. Cel de faţă afirmă că e vorba de o împuşcătură direct în inimă, dar nu se poate, pentru că încă mai respiră.

— Să văd şi eu, rosti doctorul Weingaard.

— Lasă-mă să tai şi asta… Dumnezeule!

— Ce e?

Primul internist îşi ridică privirile. Sângele îi împroşcase faţa lui tânără. Părul lui negru şi creţ era deja năclăit de sudoare.

— Uită-te şi tu la asta.

Se dădu într-o parte ca să poată vedea şi colegul lui. Împuşcat drept în inimă şi nu e mort!

Doctorul Weingaard clătină uluit din cap.

— Imposibil.

— E posibil, spuse tânărul internist, dacă se întâmplă să porţi o vestă anti-glonţ.

— Dă-mi una din armele lor, îi ordonă Tracy.

— Pentru ce?

— Fă doar ce ţi se spune!

Tracy recurse la un *kiai* mai reţinut pentru a-l face pe Mizo să i se supună fără să mai crâcnească.

Trupul contorsionat de durere al lui Mizo zvâcni puţin şi acesta se folosi de mâna rămasă liberă pentru a pocni din degete. Un chinez tânăr apăru în capul scărilor.

— Vreau să-l pot vedea şi pe al doilea, îi ceru Tracy.

Mizo pocni din nou din degete şi cel de-al doilea chinez veni lângă primul. O nouă mişcare a degetelor şi primul chinez coborî prudent treptele. Acesta îl privi în permanenţă pe Tracy cât timp coborî, iar Tracy putu citi în ochii lui o ură aproape palpabilă. Ura faţă de un diavol străin; amestecată cu o ură mai personală. Poate că se înrudea cu unul dintre cei ce se scufundaseră în golful Aberdeen, ca de exemplu, individul tatuat cu dragon. Tracy se hotărî să ţină minte asta.

Chinezul cel tânăr se opri cam la 10 metri distanţă de locul unde Mizo stătea în picioare, iar Micul Dragon zăcea pe jumătate ameţită. Îşi strecură o mână în interiorul hainei, scoase de acolo un pistol Airweight de calibrul 38 şi se pregăti să i-l predea lui Mizo.

— Nu, strigă Tracy în cantoneză, speriindu-l pe tânăr. Apucă-l de ţeavă şi împinge-l pe podea către mine.

Chinezul cel tânăr îşi mută privirile de la Tracy la Mizo. Primi permisiunea acestuia printr-un gest scurt cu capul şi se supuse, făcând o mutră acră.

Tracy îngenunche cu mare băgare de seamă, luându-şi ostaticul împreună cu el, recuperând arma. Deschise butoiaşul acesteia, îl privi şi apoi îşi ridică fruntea, rânjind.

— Ar fi mai bine, bastard de năpârcă râioasă, să-mi dai un pistol încărcat.

Pe chipul tânărului nu se putea citi nimic, dar Tracy deveni conştient că Mizo se amuza. Japonezul ridică din umeri ca şi cum i-ar fi spus: „Nu poţi să zici că n-am încercat”. Mizo pocni din nou din degete şi tânărul rostogoli pe podea şase cartuşe.

Tracy îl făcu pe Mizo să stea cu faţa la podea chiar lângă amanta lui, în vreme ce el îşi încărcă pistolul. Apoi se aplecă spre el şi lipi ţeava pistolului acela uriaş chiar în spatele urechii lui drepte.

— Bănuiesc, şopti el, că nu-i nevoie să-l mai încerc.

Mizo, care-şi ţinea capul pe o parte şi stătea cu obrazul lipit incomod de podeaua din lemn bine lustruită pe un petec neacoperit de covoare, se albi de-a binelea.

— Nu, nu, nu, se grăbi el să-i confirme. Totul e-n regulă, te asigur eu.

— Da. Aşa e.. Ştiu să fac diferenţa între gloanţe oarbe şi muniţia de război.

În clipa în care Mizo îşi răsuci şi mai mult gâtul ca să îi vadă mai bine, Tracy îi dădu drumul brusc japonezului şi o apucă cu fermitate pe amanta lui, Micul Dragon.

Mizo se chinui să se ridice cât putu el de repede, iar chinezul cel tânăr, nereuşind probabil să-şi dea seama de intenţiile reale ale lui Tracy, începu să se apropie de el.

Tracy îşi armă pistolul şi ţinti cu el ceafa Micului Dragon.

— Înapoi, pui de târfă păduchioasă, balegă ce eşti! urlă Mizo. Nu vezi că o împuşcă dacă vrei să-l ataci?

Tânărul se dădu imediat înapoi şi umerii săi încordaţi se relaxară încet, cu regret, iar Tracy fu încântat de valabilitatea teoriei sale că Mizo devenea mult mai docil atunci când Micul Dragon era sub ameninţarea unei arme.

Tracy o ridică puţin pe faţă, fără să o forţeze şi Mizo îi spuse cu o voce tremurândă:

— O să le spun să se retragă din cameră.

— Asta nu, i-o reteză Tracy imediat. Vreau ca amândoi să rămână la locurile lor; pentru că altfel, pot să se ducă undeva şi să clocească cine ştie ce năzdrăvănie.

Mizo nu scoase o vorbă, dar Tracy ştia că japonezii pierduseră runda şi în acelaşi timp şi reputaţia.

— Să fim bine înţeleşi, rosti Tracy. Dacă tu sau ei faceţi *ceva* care se poate interpreta drept act ostil, creierul Micului Dragon o să mânjească toată camera asta.

Mizo era alb ca varul.

— Nu e nevoie să-mi reaminteşti asta, spuse el, frecându-şi braţul în zona în care îl presase Tracy, când i-l răsucise la spate. Declar armistiţiu.

Tracy trase brusc de Micul Dragon şi o ridică în picioare. Fata purta o rochie din şantung de culoare bleu-verde, despicată pe ambele părţi laterale, care-i punea în evidenţă zvelteţea picioarelor. Gulerul gen mandarin îi punea şi mai mult în valoare gâtul, împreună cu un colier scurt şi strălucitor din diamante şi smaralde ce alternau în mod simetric. Nu îşi mişcă deloc trupul şi capul, ca şi cum ar fi aşteptat ordinul lui Tracy, dar ochii ei migdalaţi erau negri de ură şi de o forţă bine ţinută în frâu. Era o femeie obişnuită să comande; îi venea extrem de greu să se supună unui asemenea tratament. „Cu atât mai rău pentru ea”, gândi el.

Mizo ridică un braţ şi arătă într-o anumită direcţie.

— Poate că s-ar putea să luăm loc undeva şi să ne continuăm, hm, convorbirea, ca nişte oameni civilizaţi?

Tracy găsi întrebarea lui amuzantă când se gândi la labirintul plin de încercări mortale prin care îl forţase Mizo să se strecoare în ultimele câteva zile, dar preferă să nu spună nimic.

În dreapta lui se afla o canapea cu spătarul în formă de şarpe, a cărei structură de rezistentă era lucrată în lemn de bambus lăcuit într-o nuanţă cât mai transparentă şi pe care tronau perne îmbrăcate în mătase de culoarea jadului de Birmania. Lângă ea se afla o măsuţă din împletitură de răchită de Bali, pe care era aşezată o lampă din porţelan. Dincolo de măsuţă era un tradiţional dragon chinezesc sub forma unei linii şerpuitoare, ca un S triplu, ce se ridica vertical din podea, din alamă modelată şi vopsit într-un roşu carmin strident, un verde de culoarea sticlei şi

un albastru strălucitor, iar limba lui lungă ca o spadă se întindea către tavan.

În celălalt capăt al camerei se găsea o canapea şi două fotolii din piele ce se asortau între ele, în vădit dezacord cu restul mobilierului, tipic pentru Orientul îndepărtat. Un vechi paravan japonez, format din trei panouri, pe care erau pictaţi cocostârci ce zburau deasupra unei mlaştini sau a estuarului unui fluviu, era plasat în spatele canapelei respective. Prin cameră mai erau împrăştiate diverse obiecte artizanale, fiind în mod vădit nişte obiecte vechi, care valorau o avere, lucrate în bronz, lemn şi piatră: rămăşiţe ce aminteau de civilizaţii străvechi dispărute de multă vreme sau pe cale de dispariţie.

— Du-te în fotoliul de acolo, spuse Tracy, arătându-i lui Mizo unul din fotoliile din piele.

Mizo se îndreptă supus într-acolo, în timp ce Tracy o duse pe Micul Dragon spre canapeaua din lemn de bambus şi mătase şi se aşeză pe ea, stând astfel faţă în faţă cu Mizo. Cei doi chinezi îi priviră cu nepăsare, ca şi cum cineva i-ar fi transformat în stană de piatră.

— Eşti ceva mai bun decât am fost lăsat să cred.

Vocea japonezului avea o notă de regret.

— Dar atunci când am primit-o, informaţia despre tine era prea vagă.

Tracy deveni atent dintr-o dată.

— Era normal să fie aşa, spuse el nonşalant. Nimeni nu ştia prea multe despre mine.

Mizo căzu pe gânduri la rândul lui.

— Ei bine, ia zi, cine naiba mai eşti şi tu? Ce doreşti de la mine?

Cu cât îi vorbea Mizo mai mult, cu atât reuşea Tracy să afle măi multe despre informaţia transmisă japonezului. Stratagema pe care o folosea era aceea de a-l ţine de vorbă, fără ca el să bănuiască asta.

— Ţi-am spus de ce am venit aici. Tatăl meu…

— O, te rog! Încetează măcar acum să foloseşti o asemenea minciună!

Venise clipa să-i arunce o momeală.

— Vreau să-ţi devin părtaş în afaceri.

Mizo îl privi impasibil.

— Ce afaceri?

— Afacerile tale. Sun Pulbere Albă.

De data asta, Micul Dragon fu cea care tresări. Tracy o privea cu coltul ochiului şi îşi dădu seama că ea îi fixa cu ochii măriţi.

— Ştii despre, hm, şcoala mea, rosti Mizo prudent. Mă cunoşti sub numele de Sun Pulbere Albă. Spune-mi, te rog, chiar îi cunoşti pe Louis Richter?

— E chiar aşa cum ţi-am spus. El e tatăl meu.

— Ce e un rezistor de putere?

Tracy îi spuse.

— Ce e un microcapacitor de tipul D-Appline?

Tracy ştiu să-i răspundă la fel de bine.

— Atunci e posibil, şopti Mizo. S-ar putea ca tu să fii băiatul lui.

Tracy dorea să continue discuţia; umărul începuse să-l doară.

— Mă interesează „Operaţiunea Sultan”.

— Dacă eşti într-adevăr băiatul lui Louis Richter, spuse Mizo atunci nu-i de mirare.

Ochii lui erau pe jumătate închişi şi stătea picior peste picior, iar piciorul de deasupra şi-l bălăngănea într-un ritm ştiut numai de el.

— Nu mi-e necunoscut faptul că băiatul lui, Tracy dacă tu eşti într-adevăr acel Tracy Richter, făcea parte din trupele speciale americane atunci când ele se aflau în, hm, Vietnamul de Sud în anii 1969 şi 1970.

În vreme ce vocea monotonă şi cântată a lui Mizo continua, Tracy simţi cum i se strecoară oboseala în oase şi în muşchii suprasolicitaţi, aducându-l la limita stării de trezie. Reuşi să-şi revină, făcând o mişcare bruscă. Avu impresia că pe buzele lui Mizo înflorise un zâmbet. „Fii mai atent”! Se admonestă Tracy singur. „El chiar asta urmăreşte. Ştie despre încercările dure la care fusese supus; pentru că el era administratorul acelui labirint”.

Tracy trase din nou cocoşul pistolului său, bucurându-se în sinea lui de zgomotul deosebit de puternic pe care îl făcu acţiunea lui în cameră, vârându-l dureros în cuşca toracică a Micului Dragon şi făcând-o astfel să tresară şi să facă un efort disperat, în van, să ajungă acolo cu mâna ei stângă, gest care îl ajută să vadă inelul de jad alb, înconjurat de diamante mici şi şlefuite pe care îl purta pe deget. Fata scoase un ţipăt slab şi

Mizo încetă să-şi mai mişte piciorul.

— Nu e nevoie să faci asta.

Japonezul îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Mizo, spuse Tracy şi se aplecă uşor în faţă, sau Sun Pulbere Albă, sau Sun Praf de Puşcă sau Sun Ma Sun – indiferent cum vrei să îi se spună – fi-o spun acum pe şleau. N-am vreme de astfel de jocuri. Dacă nu-mi dai informaţia pe care o vreau chiar acum, am de gând s-o ucid în vreme ce tu mă priveşti cum o fac. Vrei aşa ceva?

— Nu, rosti Mizo, trecând brusc din nou la engleză.

Japonezul oftă.

— Calmează-te, tinere Richter şi nu-i face vreun rău Micului meu Dragon.

Tracy îi confirmă dând din cap şi îi spuse ostaticei sale:

— Sprijină-te şi relaxează-te. Se uită la ea şi avu impresia că îi amintea de cineva cunoscut, dar nu reuşi să identifice persoana respectivă.

Mizo se aşeză mai bine în fotoliu şi începu să vorbească.

— În primele luni ale anului 1969, unităţi ale forţelor speciale americane angajate în cadrul operaţiunilor „Daniel Boone” şi aflate sub controlul maiorului Michael Eiland au început să traverseze frontiera Vietnamului de Sud de la baza lor semipermanentă de la Ban Me Thuot şi să se infiltreze în Cambodgia – o ţară neutră. Obiectivul lor era acela de a distruge cartierul general COSVN, iniţialele utilizate de armata americană pentru a identifica „Sediul Central pentru Vietnamul de Sud”, cu alte cuvinte, baza secretă a partizanilor din Vietnamul de Nord şi a celor din Viet Cong.

Japonezul făcu o pauză pentru a-şi da seama dacă îl plictisea sau nu pe bărbatul aflat la celălalt capăt al camerei. Mulţumit, vorbi în continuare.

— Cu începere de la 17 martie 1969, bombardierele americane B-52 Arclight erau zilnic angajate în „Operaţiunea Meniu”, o misiune clandestină de bombardare a teritoriului cambodgian, aprobată de preşedintele vostru Nixon pentru a duce la îndeplinire chiar asta: distrugerea cartierului general al COSVN. Dar MACV, iniţialele în engleză ale Comandamentului de asistentă militară americană din Vietnam de sub conducerea generalului Creighton, reuşise să identifice nu mai puţin de 15

puncte fortificate ale COSVN ce erau amplasate de-a lungul frontierei răsăritene a Cambodgiei.

Primul amplasament ce urma să fie atins era Zona 353, pe care armata americană o codificase „Micul Dejun”. Venea la rând bombardarea Zonei 352, „Prânzul” şi apoi a Zonei 350, „Desertul”.

Mizo îşi roti puţin capul, iar lumina se reflectă vreme de o clipă în ochii săi negri şi oblici, făcându-i opaci. Îl privi pe Tracy cu multă atenţie.

— Ultima Zonă, 350, urmează să fie din acest moment obiectul discuţiei noastre. Îşi ţinea mâinile în continuare nemişcate şi piciorul lui încetase de mult să se mai balanseze.

— Un anumit locotenent – numele lui n-are nici o importanţă pentru noi – conducea o unitate cu totul aparte din cadrul forţelor speciale implicate în structura operaţională cunoscută sub numele de „Daniel Boon”. În realitate, totuşi, atât ei cât şi oamenii anume selecţionaţi de către el erau complet independenţi de maiorul Eiland sau de orice alt ofiţer din cadrul cartierului general operaţional „Daniel Boone”.

Mizo zâmbi.

— Te surprinde asta?

— Nimic nu mă surprinde când e vorba de război, se pronunţă Tracy, spunându-şi în sinea lui: „Trebuie să fiu extrem de prudent acum. Concentrează-te: e cât se poate de evident că îmi întinde capcane. Oare ştie?”

Preferă să nu se mai gândească la întrebare, bazându-se pe scurgerea timpului şi pe propriul său destin în aflarea răspunsurilor.

Mizo dădu din cap.

— Fie precum spui tu.

Expresia de pe chipul lui era de nepătruns.

— Ei bine, acest locotenent nu cunoştea motivul pentru care primise comanda acelei unităţi, nu ştia decât că i se punea imediat la dispoziţie orice ar fi cerut, fără să i se pună întrebări, fără să aibă probleme cu birocraţia uzuală din armată sau cu tot felul de confuzii, evenimente normale într-un război. El mai ştia şi că aşa cum erau ţinute în secret operaţiunile „Daniel Boone” de ochii iscoditori ai lumii întregi, la fel de secrete erau ţinute şi ordinele sale personale faţă de restul personalului ce se învârtea

pe lângă el şi oamenii lui. Iar pentru cei ce aveau acces la directivele cu menţiunea „Materiale ce nu pot fi multiplicate” şi „Strict secret” ce se refereau la operaţiunile „Meniu”, prin urmare un număr foarte mic de oameni, unitatea condusă de locotenent şi toate celelalte unităţi implicate în operaţiunile „Daniel Boone” aveau drept misiune distrugerea cartierului general COSVN. Doar locotenentul şi cei patru oameni ai săi cunoşteau adevărul. Misiunea lor reală avea şi un nume de cod; „Operaţiunea Sultan”,

Tracy rosti apoi cuvintele:

— Spune-mi despre obiectivul misiunii.

Mizo înclină capul şi îşi închise pentru o clipă ochii. Atunci când îşi ridică din nou privirile, se adresă lui Tracy:

— „Operaţiunea Sultan” era o misiune de contraspionaj cu un subiect deosebit de delicat şi pregătită în aprilie 1969 de către… ei bine, sursele mele de informaţii pe această temă sunt destul de vagi, dar opinia generală este aceea că operaţiunea a fost finanţată de CIA.

Tracy se întrebă dacă exista vreo cale prin care ar fi putut afla la rândul său dacă Mizo îi spunea adevărul.

— Fusese concepută ca o lovitură adresată reţelei subterane a Khmerilor roşii, creată şi finanţată, fără nici un dubiu, de către RPC – Republica Populară Chineză – în scopul invadării zonelor de luptă controlate de americani cu heroină. Un stupefiant puternic care, conform estimărilor făcute de Pekin, ar fi putut anihila efortul militar american prin transformarea soldaţilor în nişte indivizi dependenţi de droguri. Tot ce-am spus este corect. Se uita drept în ochii lui Tracy. Dar nu era vorba de o întrebare.

— Continuă.

— Conducătorul unităţii ce urma să acţioneze în teren a fost selecţionat cu mare atenţie. Un locotenent cunoscut pentru brutalitatea sa, dar şi pentru abilitatea cerută de conducerea unei astfel de misiuni. Şi această informaţie e corectă.

— Tragi nişte concluzii care nu sunt deloc necesare, rosti Tracy şi simţi cum îl copleşeşte din nou oboseala. Revino la subiect.

— Cum doreşti.

Mizo se aşeză şi mai bine în fotoliul acela confortabil.

— Conform informaţiilor pe care le deţin – şi sunt sigur de

acurateţea lor – „Operaţiunea Sultan” a fost considerată în manualele de spionaj din America drept un succes total.

— Şi este adevărat?

— Nu e deloc adevărat, spuse Mizo.

Privirile lui se aţintiră asupra chipului lui Tracy pentru a-i înregistra reacţia.

— Tabăra Khmerilor roşii din Zona 350 a fost distrusă conform ordinelor, rosti Tracy. *Acesta* e un lucru cunoscut. Există suficiente informaţii, independente unele de altele care confirmă acest lucru. O altă unitate a fost trimisă ulterior în sprijinul primei; au dat de tabără complet distrusă. Ea a raportat şi faptul că a găsit resturi din cenuşa rămasă de la un foc. Stupefiantele au fost arse.

Mizo ridică din umeri.

— O, poate că pe acel altar a fost sacrificat un kilogram. Cu un scop precis: aparenţa distrugerii totale.

Japonezul clătină din cap.

— Dar crede-mă pe mine, prietene, grosul lotului respectiv ce fusese destinat braţelor unor soldaţi americani a fost deturnat şi nu distrus.

— Presupun că ai şi o dovadă în sprijinul acestor afirmaţii.

Mizo îşi desfăcu teatral braţele.

— Cum crezi tu că aş fi putut construi această reşedinţă, la care se mai adaugă încă trei altele?

Tracy făcu un efort disperat ca să poată respira normal. *Prana!*

— Ce vrei să spui?

— E simplu. Am intermediat valorificarea acelui transport de heroină. Şi a tuturor celorlalte loturi, spuse, coborându-şi braţele. Pentru că reţeaua de aprovizionare n-a fost niciodată anihilată, aşa cum s-a raportat. Ci pur şi simplu s-a reorientat. Şi funcţionează chiar şi azi.

Mizo zâmbi.

— Ar trebui să ştiu mai bine. Pentru că eu o conduc.

Tracy avu senzaţia că visează, atunci când înţelese semnificaţia cuvintelor japonezului. I se păru că totul ţine de domeniul fantasticului, dar nu avea nici un motiv să se îndoiască de afirmaţiile acestuia. În definitiv, cum altfel ar fi putut ei fi la curent cu dedesubturile unei misiuni pe care agenţia o indusese în categoria operaţiunilor cu o clasificare atât de specială? Un alt

răspuns era total exclus. Zâmbetul lui Mizo deveni şi mai larg.

— Te-ai albit la faţă, prietene. Ca şi cum ai fi văzut un *kami.* Un duh rău. Şi nu te găsesc deloc vinovat. Pentru că „Sultan" a fost o misiune la care ai fi fost şi tu desemnat să participi, dacă nu ai fi dispărut pentru o vreme.

„Bine măcar" se gândi Tracy, „că el nu ştie chiar totul".

— Pentru cine lucrezi? întrebă el.

— Mauritius Company, spuse Mizo fără nici o ezitare. Cunoşti firma?

— Nu.

— Ar fi trebuit să ştii. E deţinută de – ah, şi-a schimbat de vreo trei ori sediul, bineînţeles; acum nu mai există nici un pericol – de un fost agent CIA, locotenentul care a condus în teren „Operaţiunea Sultan". Delmar Davis Macomber.

Îşi lăsă mâna să cadă în dreptul coapsei. Era foarte relaxat.

— Poate că ai şi lucrat împreună cu el; Ban Me Thuot nu avea o suprafaţă prea mare.

Tracy avea dificultăţi în prelucrarea valului de informaţii cu care îl copleşea Mizo. Poate că altădată i-ar fi fost foarte simplu. Dar în situaţia de faţă, lipsit de somn, supus unor considerabile eforturi şi care depăşeau cu mult suma tuturor încercărilor prin care trecuse în ultimii zece ani şi sub presiunea psihică exercitată asupra sa de eludarea permanentă a organelor poliţieneşti, în vreme ce încerca să-l întreacă pe Mizo la propriul său joc favorit, se simţi învins. Era incapabil să aibă clar în faţă posibilele ramificaţii ce apăreau conform spuselor lui Mizo.

Dar acesta era în aparentă nepăsător de situaţia reală a lui Tracy.

— O, da, Macomber. Un individ foarte inteligent. Şi-a folosit profiturile cât se poate de bine, pompându-şi banii într-o afacere cinstită, în firma pe care el a fondat-o: Metronics Incorporated. Dar găsesc în continuare fascinant să constat că el vinde ceva ce aduce moartea, indiferent de forma sub care se prezintă.

Mizo se aplecă în direcţia lui Tracy.

— Rămâne între noi asta, eu cred că i-a intrat în sânge. E ca o beţie, să mergi în continuare ca pe sârmă.

Mâna lui Mizo tresări aşa cum face laba unui câine atunci când doarme.

— Asta îl face să prospere.

Luptându-se cu oboseala şi cu şocul produs de revelaţiile lui Mizo, Tracy îl întrebă:

— Şi de ce-mi spui mie toate astea?

Mizo rânji aşa cum face un rechin.

— Pentru că mi-ai cerut s-o fac. Nu vreau ca Micul Dragon să păţească ceva. Eu pot acum să trăiesc şi fără să mai fac trafic de stupefiante, dar, din nefericire, n-aş putea supravieţui fără ea.

Ca prin ceaţă, Tracy îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Da, cuvintele lui Mizo putea fi adevărate; iar planul său dăduse rezultate. Dar totul venise mult prea uşor, prea repede, în decursul unei zile lungi, urmate de o noapte şi mai lungă, ajunsese să-l cunoască pe Mizo ca pe un prieten intim. Acum era vorba de o nouă zi, dar individul rămăsese acelaşi, o personalitate la fel de enigmatică precum un joc chinezesc. S-ar fi putut ca Macomber, conform spuselor lui Mizo, să prospere pe seama morţii altora, dar japonezul prospera cu ajutorul unor vicleşuguri rafinate. Tracy nu se îndoise nici o clipă că Mizo minţea atunci când se declara de acord să permită distrugerea reţelei cu ajutorul căreia trafica drogurile fără să opună o rezistenţă înverşunată.

Tracy îşi concentră privirile asupra lui Mizo. Acolo era cheia, ştia bine asta, chiar în faţa lui. Răspunsul la întrebarea lui se afla la mai puţin de trei metri distanţă de el. Dacă i-ar mai rămâne timp, ar reuşi să-l afle.

— Fie că mă minţi…

— Prietene, ştii bine că nu mint. Faptele prezentate sunt cât se poate de reale; iar adevărul în sine nu poate fi contestat.

Mâna lui Mizo biciui din nou aerul.

— Logica îţi spune că nu te-am minţit.

— Atunci de ce…

Şi în clipa aceea ştiu. În timp ce umărul şi braţul său drept îi amorţiră brusc. Se răsuci, dar reflexele nu îl mai ajutau. Micul Dragon, folosindu-se de semnalele mâinii lui Mizo, îl şi atacase. Tracy îşi concentrase prea mult atenţia asupra japonezului, iar oboseala şi durerea făcuseră restul, înceţoşându-i vederea periferică şi procesele normale ale unei gândiri limpezi.

Primele două falange ale pumnului stâng propulsat de Micul Dragon îi atinseră puntea nazală. Şocul loviturii îl zgudui şi el simţi cum pistolul îi e smuls din mâna cu degete amorţite, în

vreme ce faţetele dure ale cercului exterior de diamante de la inelul ei îi brăzdară obrazul, reuşind să-l orbească pe moment şi să provoace astfel durere şi mult sânge, care începu să curgă nestăvilit prin pielea sfâşiată.

El urlă, se lăsă apoi pe spate, folosindu-şi auzul la fel de bine ca şi raţiunea şi îşi duse o mână la spate ca să găsească tubul cu crema de ras; apăsă pe butonul ascuns de care numai el şi tatăl lui aveau idee, în vreme ce auzi zgomotul făcut de chinezul ce cobora în grabă pe scară.

Tracy înregistră toate zgomotele şi calculă distanţa fără să apeleze la ochi, aşa cum îl învăţase Jinsoku atunci când îi spunea: întunericul e aliatul lor; fă-l să fie şi al tău. Trebuie să înveţi cum să te mişti în întuneric, cum să auzi, să vezi şi să lupţi în el, ca astfel tu să poţi trăi în el, iar ceilalţi să moară. Şi mai întâi trebuie să înveţi să nu te temi de el – toate speciile se tem din instinct de întuneric, deşi poate că nici nu eşti conştient de asta.

Azvârli în aer tubul, cu o mişcare care îl făcu să se înalţe mult cu scopul de a obţine cât mai multă atenţie din partea lor şi să nu-l piardă pentru moment din ochi. Se ridică şi simultan se dădu înapoi.

Unda de şoc a exploziei lovi ferestrele din spatele clădirii, proiectând spre exterior geamurile sparte într-o ploaie de cioburi multicolore. O lumină slabă, care nu semăna cu nici o altă lumină, umplu camera, iar podeaua păru că alunecă şi se clatină ca la un cutremur. Cineva urlă isteric şi aerul se umplu de un fum cenuşiu, care mai întâi se umflă ca un balon în urma vârtejului provocat de explozie şi apoi începu să plutească leneş, ca norii în toiul verii, în timp ce în cameră se lăsă imediat o linişte bizară.

Aerul se umplu de praful ce începu să se presare din nou, cu un sunet ce aducea cu răpăiala unei burniţe uşoare pe un acoperiş. Canapeaua în spatele căreia se aruncase Tracy se răsturnase pe spate, iar marginea ei fusese proiectată parţial prin ferestrele acum distruse, care ocupau odinioară un întreg perete.

Partea de sus a paravanului acela vechi fusese sfâşiată, dezintegrându-se odată cu unda de şoc a exploziei. Nu mai rămăsese aproape nimic din cei doi pistolari chinezi. Dar pereţii din spatele punctului unde stătuseră ei în picioare aveau o

strălucire roz.

Tracy se ridică, căutând să respire şi cercetă în jurul lui, făcând inventarul. Micul Dragon stătea în genunchi, în spatele sfărâmăturilor rămase din măsuţa adusă din Bali şi din lampa de porţelan. Rochia ei din şantung se sfâşiase complet, ca şi cum i-ar fi rupt-o mâna unui depravat. I se înroşise pielea şi deja începuse să se umfle; pete roşietice, provocate de sângele care se scurgea lent, începură să se unească într-o reţea ce semăna cu o pânză de păianjen. Se legăna într-una şi îşi lipise mâinile sale albe de urechi, ţinându-şi ochii închişi.

Tracy îl căuta cu privirile pe Mizo. Nu reuşi să vadă unde putea să fie, din cauza perdelei de praf şi fum. Mai mult simţi decât fu în stare să vadă tigrul ce i se azvârli în spate. Se răsuci şi căzu imediat, văzând cum o formă ce semăna cu Mizo se repezea spre el cu un picior întins rigid înainte şi cu talpa îndreptată în unghiul regulamentar. Tracy realiză stilul, karate, îşi mută trunchiul lateral ca să-şi protejeze astfel capul, ridică antebraţul stâng şi realiză contactul chiar în spatele loviturii mortale de ciocan a călcâiului bătătorit ce se apropia fulgerător, proiectându-şi braţul întins în sus imediat după acel contact.

Jinsoku ar fi dorit ca el să îl ucidă pe atacator chiar în acel moment, când Mizo era dezechilibrat şi deci vulnerabil, dar Tracy nu avusese suficient timp ca să-şi organizeze apărarea. Nu reuşi decât să respingă pe moment atacul acela deosebit de agresiv, iar Mizo îşi menţinu în continuare presiunea, revenindu-şi rapid şi rotindu-se, călărind peste cadrul sfâşiat şi deformat al canapelei, atacându-l cu ambele coate şi cu lovituri gen sabie.

Tracy cedă sub asaltul acela de lovituri extrem de rapide. Deşi reuşise acum să îşi organizeze bine apărarea şi să se protejeze în întregime, tocmai trecuse printr-o a doua explozie într-un interval de patru zile; ultima explozie îl afectase mai mult decât ar fi bănuit. Deşi dormise la spital şi în jonca pescarilor Tanka, înţelese acum că trupul lui avea nevoie de o odihnă mai profundă şi mai de durată şi se gândi că zborul de 24 de ore către casă o să-i prindă bine.

Trei lovituri gen sabie reuşiră să treacă prin apărarea lui, căzând cu un impact devastator asupra umărului slăbit, împrăştiindu-i fiori de durere prin tot trupul, înainte ca el să-şi dea seama că începea să-i scadă gradul de concentrare a

atenţiei.

Tracy îşi ridică podul palmei, lovindu-l pe Mizo puternic în piept şi reuşind astfel să obţină o clipă de răgaz. Respira greu şi broboane de sudoare zburau de pe el în toate direcţiile, în vreme ce hainele umede i se lipeau de trup. Îi mai rămăseseră în trusa de bărbierit lipită cu leucoplast de coşul pieptului trei dispozitive explozive miniaturale concepute de tatăl lui, dar nu îndrăznea să le utilizeze din cauza stării sale precare. Îi vâjâiau urechile şi i se învârtea capul; doar gândul că ar fi trebuit să îndure efectul percutant al unei alte explozii îl făcu să scrâşnească din dinţi şi să tremure carnea pe el.

Îşi privi adversarul. Mizo îşi abandonase atacul şi asta îl alarmă şi mai mult pe Tracy. Îl văzu pe japonez cum se căţăra în patru labe peste cadrul distrus al canapelei. Se întrebă mirat unde dorea el să ajungă îşi dădu brusc seama; îşi aduna ultimele puteri, făcu un salt gigantic şi depăşi atât salteaua cât şi pe Mizo într-o mişcare fulgerătoare.

Atinse mocheta cu umărul exterior şi deci neprotejat datorită direcţiei saltului, gemu involuntar datorită impactului violent, se ghemui şi se rostogoli precum o minge. Simţi o durere în coaste, se căzni să se ridice în genunchi şi se prăbuşi din nou atunci când îi reveni durerea.

Se retrase, îndepărtându-se de pistolul Airweight ce zăcea pe mochetă, obiectul eforturilor disperate ale lui Mizo. Japonezul ţipă atunci când îşi lăsă în jos călcâiul către faţa lui Tracy. Acesta se rostogoli, dar simţi o parte din forţa înspăimântătoare cu care japonezul lovi podeaua cu piciorul. Tracy îşi aruncă în aer picioarele, pregătindu-se ca un acrobat pentru saltul ce avea să urmeze şi îşi folosi elanul pentru a-l lovi cu palma mâinii sale drepte. Mizo se feri şi, înfuriat peste măsură, recurse la trei lovituri cu piciorul deosebit de complexe şi eficiente, aşa-numitele *kansetsu-waza* – tehnici de dislocare a articulaţiilor adversarului – atunci când se năpusti asupra lui Tracy.

Dacă spaţiul de manevră ar fi fost suficient de mare, sau dacă Tracy ar fi dispus de întreaga lui capacitate de luptă, totul ar fi fost perfect. *Kansetsu-waza* reprezintă în aparenţă nişte lovituri teribile şi ele chiar sunt extrem de periculoase. Dar Jinsoku îl învăţase cum să le facă faţă. Dar situaţia în care se afla Tracy îi împiedica să se apere aşa cum trebuie şi odată cu a treia

lovitură, deviată doar parţial prin rotirea disperată a trupului său sub atacul acela devastator, Tracy deveni conştient că umărul bolnav avea să cedeze primul. Dacă Mizo reuşea să-i disloce articulaţia aceea, el n-ar mai fost în stare să facă faţă simultan unui asemenea adversar şi teribilei dureri ce ar fi urmat după aceea.

Se rostogoli şi continuă să se rostogolească, încercând să câştige timp, dar Mizo, un duşman viclean, nu-l slăbi deloc. Se rostogoli împreună cu Tracy, îndreptând o ploaie de lovituri violente împotriva trupului acestuia, încercând mereu să găsească modalitatea de a ajunge la umărul lui rănit, ştiind la fel de bine ca şi Tracy că acolo era cheia victoriei şi în final moartea americanului.

Şi dintr-odată, spatele lui Tracy se lovi de ceva tarea şi el simţi cum îşi pierde tot suflul atunci când ceva ce semăna cu colţii ascuţiţi ai unei furci se înfipse dureros în coastele lui. Mizo se afla deasupra lui şi poziţia trunchiului şi a braţelor lui, îl făcu pe Tracy să-şi dea seama că acesta era pe punctul să utilizeze aceeaşi tehnică de luptă cu care obţinuse deja un avantaj major în dislocarea articulaţiilor *kansetsu-waza.*

Tracy ştia că nu mai avea decât foarte puţin timp la dispoziţie, putea să moară în câteva zecimi de secundă. Îşi aruncă braţul în spate şi încercă disperat să apuce cum trebuie obiectul de care se lovise. Se dădu la o parte, menţinându-şi trunchiul în direcţia din care îl ataca Mizo şi reuşi să rotească obiectul, ridicându-l simultan în faţa sa. Acesta era incredibil de greu şi se văzu silit să strângă din dinţi, dar izbuti să-l pună în mişcare chiar în clipa în care Mizo declanşă asaltul final, apropiindu-se la o distanţă infimă, un spaţiu limită între viaţă şi moarte, între pulsaţiile unei inimi şi îngheţarea pe vecie a respiraţiei, urmată de ochii aceia sticloşi şi apoi de intrarea în neant.

Tracy simţi balansul obiectului şi îl împinse în faţă cu toată puterea ce-i mai rămăsese, iar oboseala îi dispăru ca prin minune în acel moment teribil în timp ce organismul său primi impulsul provocat de eliberarea bruscă a adrenalinei; efortul acela suprem reuşi să-i epuizeze toată rezerva energetică a organismului, obligând pancreasul să absoarbă şocul unei încercări ce depăşea posibilităţile lui de refacere.

Obiectul zbură prin aer; Mizo deja se aruncase spre el. Se

transformase într-un proiectil ce trebuia să distrugă totul în cale şi nimic nu-l mai putea opri din drumul său. Spaţiul liber dintre ei era mult prea mic; complexitatea tacticii folosite şi atacul rezultat îl duceau spre ţintă înaintea operării unei schimbări. Dar asta numai în cazul în care ar fi intenţionat să schimbe ceva. Iar Mizo nu dorea acest lucru.

În momentul atacului, simţurile se concentraseră asupra unui singur lucru: o anumită porţiune din cadrul obiectivului urmărit, într-un atac decisiv, atunci când se presupune că duşmanul este rănit şi trebuie ucis, afirmaţia iniţială devine certitudine.

Mizo nici măcar n-a fost în stare să vadă obiectul ce se îndrepta spre el, iar atunci când reuşi s-o facă era deja prea târziu. Tracy deveni conştient de modificarea expresiei chipului lui Mizo; imaginea războinicului crud care se afla în pragul victoriei se evapora, iar locul ei fu luat de o combinaţie de sentimente, dominate de confuzie şi surprindere,

Tracy se lovise de dragonul din alamă şi acesta era arma pe care o folosise împotriva lui Mizo; limba lui în formă de sabie, împreună cu ţepuşele reprezentate de flăcările mitice aruncate de dragon, se înfipseră în cutia toracică la nivelul inimii.

Mizã încercă în zadar să-şi rotească trupul, opunându-se elanului ce-l proiecta spre Tracy şi căutând să scape de durerea aceea nemiloasă ce îl învălui subit. Nu reuşi s-o facă. Şi Tracy se ridică de jos, împungându-l pe Mizo cu dragonul metalic cât putu de tare, gâfâind şi înjurând întruna. Întreaga limbă de alamă intrase deja în carne şi veni rândul flăcărilor larg deschise să sfâşie pielea, făcându-l pe Mizo să urle şi să se zbată de durere. Una din coaste cedă în faţa violentei atacului, deviind vârful limbii şi ratând astfel inima. Dar se înfipse în plămân şi sângele rezultat în urma hemoragiei interne începu să acopere ţesuturile sfâşiate.

Tracy îl văzu pe Mizo cum se sufocă din cauza propriului său sânge şi încetă să-l mai împungă. Dar marele dragon se înfipsese mult prea bine în carne, iar limba lui vălurită avea nişte ţepuşe mult prea ascuţite şi nu-i mai permiseră lui Tracy să-şi poată retrage arma aceea improvizată.

Mizo se lăsă pe spate în fărâmăturile propriei sale case. Horcăi şi tuşi cu sânge. Era pământiu la faţă, dar ochii lui rămăseseră încă limpezi.

Tracy îşi dădu seama că japonezul încerca să-i spună ceva şi se aplecă spre ei, vârându-şi o mână pe sub ceafă ca să-i ridice capul.

— ...Dragon...

Era un simplu hârâit şi Tracy avu impresia că Mizo vorbea despre obiectul ce-i provocase moartea. Dar acesta reluă din nou.

— Micul Dragon...

Se întrerupse şi tuşi mai rău ca înainte. Tracy aprecie că japonezul nu mai avea mult timp de trăit. Mizo îşi ridică privirile spre el.

— Du-o... du-o...

Îl cuprinse un nou acces de tuse, zgâlţâindu-l bine şi acoperindu-l cu sânge. Şi japonezul ştia că sfârşitul îi era aproape.

— Du-o la...Dragonul de Aur.

— La feng shui? De ce?

Pleoapele lui se închiseră, fluturând tot mai rar; dispăru orice urmă de culoare de pe chipul lui Mizo. Tot sângele pompat de inimă îşi schimbase direcţia, îngrămădindu-se în cavitatea deschisă unde odinioară se aflase coşul pieptului. Plămânii încercau să mai lupte, dar cedară şi ei. Mizo reuşi să-şi mai deschidă gura pentru ultima oară.

— Tatăl ei...

Încercă să vorbească, dar nu putu decât să mai şoptească:

— O iubeşte...foarte mult. Dă-i fata... înapoi.

Tracy îşi luă privirile de la muribund şi se uită la tânăra ce rămăsese în aceeaşi stare, închisă în lumea ei şi legănându-se uşor, indiferentă la ce se petrecea în jurul ei. Americanul era mai obosit decât îşi aducea aminte să fi fost el vreodată, dar informaţiile primite de la Mizo îl întăriră.

Cu picioare grele ca plumbul, se ridică şi începu să înainteze prin moloz, prin liniştea ce învăluia din nou muntele Victoria Peak, în direcţia unde se găsea Micul Dragon. Libelulele bâzâiau înnebunite atunci când el o scoase din casă şi pătrunseră în întunericul înăbuşitor al nopţii ce se lăsase peste Hong Kong.

ŞASE

Kim se ascundea într-un hotel mizer din centrul Dallas-ului şi aştepta. Se lungise pe patul acela îngust şi îşi lipise spatele de peretele acoperit cu tapet decolorat. Un ziar vechi de o zi, frunzărit bine şi împăturit, zăcea lângă el. Privea în gol.

Ştia că în spatele uşii închise, undeva aproape, îl pândea moartea ce se apropia pe furiş de el. Dar el se mulţumea să aştepte.

În dreapta lui se afla singura fereastră din cameră. Locuia la etajul şapte şi dacă se apleca pe fereastră şi îşi rotea capul mult spre stânga putea să distingă marginea movilitei înverzite lângă care fusese împuşcat preşedintele John Fitzgerald Kennedy într-o zi nefericită din anul 1963.

Kim nu simţi acum nici un regret când se gândi la ziua aceea, pentru că la fel ar fi simţit şi atunci, în cazul în care ar fi fost suficient de matur ca să înţeleagă semnificaţia acelui act. El nu căzuse niciodată victima mitului reprezentat de Kennedy care cuprinsese atât de inexplicabil, după părerea lui, aproape întreaga Americă.

Kennedy fusese convins să trimită consilieri militari şi personal american unui regim sud-vietnamez care oricum n-ar fi reuşit să supravieţuiască. Fusese suficient de credul încât să înghită ceea ce Kim era sigur că reprezentau false informaţii lansate de sovietici cu privire la importanţa strategică a Vietnamului, fără să citească istoria acelei ţări şi să constate cât de ineficient era un efort militar modern în faţa dificultăţilor prezentate de configuraţia teritorială a Vietnamului.

Şi bineînţeles că el era cel vinovat de asasinarea fraţilor Ngo. Kim nu l-ar fi putut ierta, niciodată, chiar dacă ar fi fost vorba doar de această ultimă vină.

Dar lui Kim nici măcar nu-i trecea prin gând acum grija pentru fantoma lui John Fitzgerald Kennedy. Poate că aceasta fusese prezentă acolo cu câteva zile în urmă, atunci când Kim îşi închiriase camera şi controlase ca de obicei intrările şi ieşirile, cele mai vulnerabile puncte ce îi puteau afecta securitatea sa personală.

Alte lucruri îi preocupaseră de atunci pe Kim, cu mult mai

importante pentru el.

Totul începuse în noaptea nominalizării lui Atherton Gottschalk. Kim făcuse aşa cum i se ordonase, prezentându-se la Dallas şi obţinând un permis VIP de participare la convenţia republicanilor, inclusiv acceptul pazei personale pentru a discuta cu candidaţii, ca să-i poată transmite lui Gottschalk mesajul Comitetului.

Dar Kim nu reuşise să ajungă atât de departe.

Sigur că în clipa în care candidatul victorios îşi terminase discursul se dezlănţuise şi atmosfera aceea ce semăna cu cea dintr-un spital de nebuni, dar Kim ştia că ea îi facilita cel mai bine apropierea sa de ţintă. Aşa şi făcuse, strecurându-se prin mulţimea ce se îmbrâncea în culmea fericirii, arătându-şi diversele sale permise ori de câte ori i le solicitau cei din paza personală a candidaţilor sau poliţiştii în uniformă din Dallas. Ajunsese nu departe de Gottschalk şi se oprise, dar mulţimea aceea exuberantă îl mai împinsese un pas sau doi înainte.

Îşi lăsase imediat capul în jos şi privise în faţa lui pe sub o pădure de braţe care făceau cu mâna şi gesticulau într-una. La început i se păruse totul în regulă, dar o senzaţie de mâncărime îi cuprinse ceafa: un avertisment. Era ceva suspect.

Mulţimea era pe punctul să-şi piardă, în frenezia ei, orice control, după o săptămână lungă şi obositoare de lupte fratricide între candidaţii partidului republican. Venise pentru toţi momentul descătuşării şi al sărbătoririi.

Kim îl privi pe candidat şi îl urmări cum strângea mâini şi primea felicitări în lumina orbitoare a reflectoarelor şi a camerelor de filmat ce aparţineau reţelelor de televiziune, dar toate simţurile lui se îndreptau spre persoanele din preajma lui Gottschalk. Pentru că cel de-al şaselea lui simţ spunea că acolo se afla pericolul.

Privirile lor se încrucişară în aceeaşi clipă şi Kim avu grijă să se uita la individ numai cu coada ochiului. Kim făcea parte dintre puţinii asasini profesionişti existenţi în lume. El ştia că, aşa cum se prezenta situaţia şi în orice alt domeniu, existau mai multe nivele de profesionalism în meseria lui şi el aprecie că individul de faţă se plasa undeva la mijloc. Kim îl mirosise din primul moment.

Kim se retrase, dar suficient de lent ca să-i permită individului

să-l urmărească fără să întâmpine dificultăţi. Se întoarse şi ieşi pe o rută ocolitoare din sala aceea supraaglomerată. Folosi una din uşile laterale, ocoli barierele metalice în zig-zag utilizate de politie pentru a tine în frâu mulţimea şi parcurse pe jos distanţa mică ce-l despărţea de zona din parcare în care îşi lăsase maşina.

Se urcă imediat în maşină şi făcu în aşa fel încât să îşi înece motorul. Apoi încercă să-l pornească. Nu reuşi s-o facă. Se folosi de oglinda laterală ca să urmărească ce făcea individul după ce ieşise pe aceeaşi uşă pe care o utilizase şi Kim. Încercă din nou să pornească motorul şi nu reuşi. Speră ca individul să fie atât de inteligent încât să fi venit acolo cu maşina.

Kim mai făcu o încercare, permiţându-i astfel individului să se orienteze; după cel văzu că se repede într-un Dodge ultimul tip închis la culoare, încercă din nou motorul şi acesta porni. Ieşi cu maşina din parcare şi intră în traficul deosebit de dens ce se derula în jurul sălii unde se desfăşura convenţia. Timp de 50 de minute, atât el cât şi urmăritorul său se târâră ca melcul odată cu maşinile intrate în acel infern, până când reuşiră amândoi să se apropie de o bandă de circulaţie care să le permită să scape de acolo.

Kim avu astfel suficient timp să se gândească la cele petrecute în sală. Nimeni, dar absolut nimeni, nu ştia unde urma să se afle el şi nici ce *anume urma să facă el acolo,* un lucru deosebit de important în situaţia de faţă, cu excepta membrilor Consiliului.

Ar fi putut lua în calcul, pentru moment, premisa că aceştia doreau moartea lui. De ce? Nu exista absolut nici un motiv pentru aşa ceva. Ei erau cei ce-l angajaseră, nu trebuiau decât să-l concedieze în cazul în care se hotărâseră să renunţe la serviciile lui. Adevărul era însă că ei nu făcuseră aşa ceva; dimpotrivă ei *aveau în continuare nevoie* de serviciile sale. Dar atunci care era răspunsul la întrebarea lui?

Rumegă o vreme subiectul, încercând tot felul de variante. Apoi o luă de la început, analizând totul punct cu punct. Reuşi să găsească încă trei răspunsuri posibile, dar renunţă la ele. La toate, în afară de unul singur.

Ce-ar fi dacă – îşi puse el întrebarea – unul din membrii Consiliului nu era deloc ceea ce părea a fi până atunci? Ce-ar fi

dacă, judecând la rece, Consiliul ar fi fost penetrat de sovietici? Asta ar fi corespuns perfect stilului lor, iar ei dispuneau de experienţa necesară unei asemenea manevre.

Ce-ar fi obţinut ei procedând astfel? Răspunsul era cât se poate de clar şi cu atât mai înspăimântător: o fereastră larg deschisă, cu baza în Europa, spre cunoaşterea intimă a mecanismelor ce formau esenţa maşinaţiunilor curente *şi viitoare* din sfera politicii americane. Kim rămase trăsnit când se gândi la enormul avantaj de care ar fi dispus sovieticii dacă ştiau să profite de o asemenea ocazie. Şi-ar fi putut planifica şi evalua viitoarele lor acţiuni ştiind dinainte modul în care ar fi reacţionat America.

Dar de ce era nevoie ca el să fie lichidat? Dacă presupunerile lui se adevereau, răspunsul era din nou cât se poate de clar: ameninţarea pe care o reprezenta alegerea lui Gottschalk drept preşedinte al Americii depăşea cu mult în importanţă menţinerea în continuare a propriului lor agent în cadrul Consiliului. Victoria lui Gottschalk n-ar mai fi fost posibilă în cazul în care el n-ar mai fi beneficiat de fondurile transferate din Europa.

Şi cu toate astea, se gândi Kim, totul nu reprezintă decât nişte speculaţii personale. Exista însă o modalitate pentru a afla tot adevărul. Privi în oglinda retrovizoare; era urmărit în continuare. Fiecare lucru la timpul său, îşi spuse el, simţind cum îl cuprinde o furie neputincioasă.

Acum, când uşa camerei lui se deschise brusc, Kim era palid ca un mort. Respiraţia sa, pe care şi-o redusese la minimum, putea să dea oricui impresia – în afara unui observator deosebit de bine antrenat – că încetase cu totul. Ochii lui larg deschişi, priveau sticloşi undeva la mijlocul distanţei între el şi cel ce intrase în cameră. Avea chipul foarte palid din cauza încetinirii circulaţiei sanguine.

Bărbatul, care era un olandez bine antrenat, ezită o fracţiune de secundă; cele ce se întâmplau acum nu coincideau deloc cu aşteptările sale. Rămase blocat în cadrul uşii, ţinându-şi degetul pe trăgaciul pistolului său automat cu ţeava extrem de scurtă.

În fracţiunea aceea de secundă, Kim părăsi patul şi traversă camera ca o năluca. Se aruncă asupra olandezului, dezechilibrându-l, ridicându-i în sus ţeava pistolului automat şi lovindu-l violent în tâmplă.

Vreme de patru ore îl interogă Kim pe olandez, torturându-l sistematic. Cu siguranţă că ar fi putut să mai continue, dar era deja sigur că obţinuse de la el tot ce ştia. Prea puţin, din păcate şi îşi folosi scârbit muchia palmei pentru o lovitură gen ghilotină, cu care îi zdrobi mărul lui Adam, omorându-l. O moarte rapidă şi umană; diametral opusă torturilor îngrozitoare la care îl supusese mai înainte.

Imediat după aceea, Kim îşi inspectă camera, căutând semnele ce ar fi dovedit prezenţa sa acolo. Sigur că nu îşi dăduse numele real atunci când închiriase camera. Avu nevoie de zece minute ca să şteargă de amprente toate obiectele atinse de el, deşi avusese tot timpul grijă să fie vorba de cât mai puţine suprafeţe ce puteau conţine amprentele lui. Apoi plecă, mergând pe jos cam doi kilometri până când luă un taxi. Traversă oraşul şi opri la elegantul hotel Hilton, unde închirie o cameră sub propriul său nume. Înainte să urce la apartamentul de la ultimul etaj se pregăti să expedieze la Eindhoven un telex scurt:

VALKIRIA: PENETRAREA CONSILIULUI DE CĂTRE TINE E COMPROMISĂ.

URGENT NECESARĂ O ÎNTÂLNIRE LA DALLAS SAU TELEXARE DETALII

LUI TANGO. LOCUL ŞI ORA ÎNTÂLNIRII SUNT…

Îl semnă „Blue Szechuan”. Reciti conţinutul telexului; apoi, mulţumit, îl predă la recepţie pentru transmitere.

Da, se gândi el în timp ce urca cu liftul, e singura modalitate de a-l atinge aici pe agentul infiltrat.

Apoi începu să se gândească la alt gen de probleme. De exemplu, la Thu. Îi apăru în faţa ochilor imaginea fratelui său, purtând nişte jeans eleganţi şi un tricou american în timp ce ochelarii de soare îi ascundeau privirile. Şi la amanta lui americană, cu sânii mari, blondă şi mare cât o vacă.

Felul de viaţă vietnamez dispăruse la el prea rapid, lucru cu care Kim nu putea fi de acord. Amanta aceea americană nu însemna nimic pentru Kim. Dar Thu era cu totul altceva. Thu era fratele lui. La prima vedere, asta n-ar fi trebuit să-l afecteze pe Kim cu nimic. Dar în sufletul lui se simţea profund rănit. Pentru că acum era complet izolat de tot şi de toţi cei la care ţinuse el odinioară.

— Îţi privesc chipul, rosti Monk şi el îmi spune că eşti nefericită.

Îl chemă pe chelner.

— Îţi mai doreşti ceva anume?

Lauren zâmbi şi dădu negativ din cap.

— Nu.

Dar zâmbetul ei era plin de tristeţe.

— Nu cred că există pe lume ceva care să nu vă stea în puteri.

Monk se încruntă şi îi făcu chelnerului semn să dispară. Luau împreună masa la clubul Jin Jiang şi stăteau acolo ca două personalităţi, înconjuraţi de conversaţii ce se ţineau în şoaptă şi de priviri aruncate pe furiş. Lauren se gândi că atmosfera nu diferea mult de cea de acasă.

— Cred că îmi faceţi un deserviciu, domnişoară Marshall, spuse Monk.

Îşi mângâie mustaţa.

— Lumea de aici mă consideră un fel de magician.

Îi zâmbi şi se aplecă peste masă.

— Acum spune-mi, cu ce pot să te ajut?

Lauren zâmbi la rândul ei.

— Încă o porţie de mâncare.

— Aşa să fie.

Monk îşi înclină fruntea şi chelnerul ridică imediat farfuria ei goală. După o clipă se întoarse cu o nouă porţie de fudulii.

Ea îşi luă tacâmurile şi se înfruptă din nou.

— Cum ştiu ei oare să le pregătească atât de bine?

Monk zâmbi satisfăcut.

— Şi eu am călătorit pe multe meleaguri străine.

Îşi îndreptă ţinuta.

— Oare în câte fabrici de gin mi-au călcat paşii? Le-am pierdut numărul…

Lauren izbucni în râs, se simţea foarte bine şi gusta umorul cât se poate de natural al chinezului.

— Trebuie să recunosc faptul că nu sunteţi deloc aşa cum mi-am imaginat eu.

— Zău?

Monk îşi ridică mândru capul şi se încruntă, unindu-şi sprâncenele.

— Poate că asta seamănă mai mult cu imaginea pe care ţi-ai

făcut-o tu, aceea a unui oriental xenofob şi fioros.

— Chiar aşa, pufni în râs Lauren. Aţi reuşit să prindeţi chiar şi un anumit…

— *Je ne c'est quoi*[6]*?*

— Ar trebui să fac o fotografie

— O, nu, să n-o facil tipă el, prefăcându-se speriat. N-o să mă mai recunoască nimeni aşa!

Chelnerul le aduse celălalt fel şi ei începură să mănânce fără nici o grabă, simţindu-se bine împreună.

Monk clătină din cap.

— Eu am vorbit cât se poate de serios, domnişoară Marshall.

— Dar v-am cerut să-mi spuneţi Lauren.

Monk dădu afirmativ din cap.

— Eu admir ceea ce faci tu, Lauren. Am un mare respect pentru angajamentul total, concentrarea şi controlul energiei trupului tău de la un centru unic. Să ştii că aceste calităţi sunt tipice pentru chinezi.

— Nu ştiu acum dacă te amuzi din nou pe socoteala mea.

— În legătură cu complimentul făcut, în mod sigur nu.

Monk îşi şterse delicat buzele.

— Iar legat de celălalt aspect…

Îşi undui prin aer mâna, înainte şi înapoi, ca aripa unei păsări.

— Gratia obţinută sub o asemenea formă, bine controlată, îmi aduce în minte ceva dintr-un număr executat de expertele noastre în gimnastică, dar ceea ce faci *tu* este într-adevăr deosebit. Felul în care îţi interpretezi trăirile.

Monk avea acum un aer trist.

— E lucrul care îmi lipseşte mie aici cel mai mult, în calitatea mea oficială.

Lauren se simţi din ce în ce mai intrigată.

— Vreţi să spuneţi că aveţi şi o altă funcţie?

— Bineînţeles. Nu se poate trăi numai pe seama birocraţiei.

Monk turnă vin în amândouă paharele.

— Sufletul meu s-ar ofili şi s-ar usca în cadrul unor condiţionări atât de stricte.

— Am trăit cu impresia că guvernul dumneavoastră, hm, nu

[6] *Je ne c'est quoi* – Un nu ştiu ce (lb. fr., în text – n.t.)

tolerează vreo deviere de ia linia oficială.

— Guvernul meu a ajuns în ultimii ani la un fel de mai bună înţelegere a realităţilor actuale.

Monk se aplecă spre ea, luându-i degetele şi ţinându-le în mâna lui. Avea o mână puternică şi uscată; genul de mână pe care te poţi sprijini.

— El nu mai poate exista şi creşte în continuare în cadrul vidului pe care singur şi l-a creat în jur, o dată cu victoria revoluţiei. Pentru că până acum, vezi tu, el s-a comportat faţă de asemenea lucruri ca un copil; un copil în creştere, deci foarte sensibil, dacă pot să mă exprim aşa, ce s-a îmbolnăvit pe parcurs de un fel de isterie – acea xenofobie despre care ai auzit atât de multe lucruri. Dar acum – îi zâmbi din nou – trecerea timpului şi mersul în sensul curentului au remodelat gândirea iniţială. Simţul realităţii a început să predomine, iar coexistenţa cu restul lumii a devenit un obiectiv important. Şi totuşi, guvernul s-a găsit şi aici într-o situaţie dezavantajoasă, pentru că el interzisese orice contact încă de la proclamarea lui. Nu ştia practic nimic despre lumea exterioară Chinei. În mod oficial, era prea devreme ca să-şi arate intenţiile; mintea orientalului nu poate fi făcută să se grăbească, pentru că s-ar putea să se pripească în luarea unei hotărâri. Eu am fost unul dintre puţinii chinezi trimişi în afară în calitate de comerciant pe cont propriu, hm, să zicem, cu sarcina de a mă familiariza cu mersul lucrurilor în lume.

— Bine, dar China de azi se deschide lumii exterioare şi de acum înainte nu va mai fi nevoie de aşa ceva.

Dându-şi seama că avea de-a face cu o persoană într-adevăr inteligentă, Monk continuă:

— În mod normal, ar trebui să ai dreptate. Cu toate astea, afacerile de care mă ocup eu sunt sursa unor venituri atât de mari pentru guvernul meu încât ar fi o prostie să-mi întrerup eforturile pe care le depun astfel.

— Înseamnă că nu eşti independent în totalitate. Guvernul îşi ia partea lui. Un aspect tipic capitalist din partea lui.

Monk îşi dădu capul pe spate şi râse cu multă poftă.

— Da, chiar aşa. Să ştii că în unele domenii noi învăţăm foarte repede. Am greşit, expresia „pe cont propriu” n-a fost cea mai bine aleasă. „Neoficial”, asta sună mai bine.

Strânse uşor mâna fetei înainte să-i dea drumul.

— Am toată încrederea că această taină rămâne numai între noi doi.

Lauren ridică din umeri.

— Şi cui să-i spun aşa ceva? N-am nici un prieten în cadrul Departamentului de Stat.

Îşi împinse paharul spre el.

— Încă puţin vin, vă rog.

— Aş vrea, rosti Monk în timp ce îi umplea paharul, să-mi spui care este motivul tristeţii tale.

Lauren privi îndelung chipul chinezului atât de deschis şi chibzui ce să-i răspundă.

— Ei bine, de ce nu? exclamă ea în cele din urmă. Nu cred că strică şi un alt punct de vedere.

Şi îi povesti despre Tracy, fratele ei Bobby şi despre tot ce se petrecuse între ei. Nu folosi însă numele lor.

— Îl iubesc, încheie ea. Şi nu ştiu de ce am făcut ce-am gândit eu atunci că e mai bine ca să-l îndepărtez de mine.

Monk avu şi el nevoie de mai mult timp ca să reflecteze la cuvintele ei.

— Acţionezi diametral opus faţă de propriile tale sentimente.

— Nu e adevărat, argumentă ea. Atunci când am aflat că el era răspunzător de moartea fratelui meu, l-am urât.

— Dar îmi spui acum că îl iubeşti. Ce să cred eu? Că îl iubeşti sau că îl urăşti?

— Pot să le fac pe amândouă.

Monk dădu din cap.

— Într-adevăr. Fiinţa umană e o creatură teribil de complicată, ea e capabilă de tot felul de sentimente. Îşi ridică o mână. Cu toate cele petrecute, n-ai încetat să te mai gândeşti la el; îl doreşti. Nu pot să cred că sentimentul tău e motivat de ură.

Cum Lauren nu-i răspunse nimic, el continuă:

— Şi cu toate acestea, tu l-ai alungat. Interesant. De ce crezi tu că ai procedat aşa?

— Dar deja ţi-am spus-o, nu ştiu.

— Da. Chinezul o privi tăcut. Nu te cred.

— Ştii că ai tupeu? Izbucni ea. Apoi îşi reaminti de îndemnul lui Martin, făcu ochii mari şi îşi feri chipul. Îmi pare rău, reuşi ea să îngăime, gândindu-se: „Ah, Doamne, am reuşit să îl jignesc!”

Monk zâmbi.

— Haide, haide. O bătu uşor pe spate, împăciuitor. Nu sunt atât de sensibil precum ai tu impresia. În orice caz, sunt mult mai rezistent decât crezi.

Cuvintele lui îi readuseră lui Lauren din nou zâmbetul pe buze.

— Îmi pare *cu adevărat* rău. N-ar fi trebuit să ţip aşa la dumneavoastră.

— Era ceva cât se poate de normal, îi spuse Monk. În clipa în care un dentist îţi atinge un nerv, sări, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Ştii, spuse Monk gânditor. Şi *eu* am avut odinioară un frate. O familie în care eram şapte surori şi numai doi fraţi.

Clătină din cap.

— Fratele meu era o persoană uşor iritabilă. Elanul revoluţiei clocotea în continuare în sufletul lui şi aceasta îl făcu să muncească din greu antrenându-se, pentru a şti cum să execute misiuni importante, pentru a identifica şi a înfrânge duşmanul.

Privirea altădată pătrunzătoare şi hotărâtă a chinezului deveni melancolică.

— Asta în timp ce eu eram un individ cu mult mai liniştit. Gândirea reprezenta punctul meu forte. Eu cred că fratele meu se simţea destul de nesigur de el. Obişnuia să şi râdă de mine pentru acea trăsătură a mea. Asta nu mă deranja deloc. Eu eram mai mare şi mai puternic decât el; încăierările la care ajungeam adeseori se terminau într-un singur fel: cu el întins pe spate şi cu mine deasupra lui. Lui îi plăcea întotdeauna să facă exerciţii fizice; mie, nu. Însă pe el îl supăra faptul că eu învăţam totul atât de uşor, în vreme ce el trebuia să tragă ca un câine până să reuşească să execute exerciţiile, hm, practice, aşa cum trebuie. Pe scurt, într-o bună zi eram programat să execut aruncarea grenadei, dar m-am eschivat. El mi-a luat locul. A doua grenadă pe arce a primit-o era defectă. A tras de inel şi grenada i-a explodat în faţă.

Lauren simţi că i se întoarce stomacul pe dos în timp ce asculta sfârşitul povestirii lui Monk. Era îngrozită, dar reacţia fizică pe care o avea nu se opri aici. În mintea ei nu mai era decât Bobby. Dar nu Bobby cel care se înscrisese în cadrul forţelor speciale şi nici cel care se întorsese într-un sicriu de plumb. Ci la Bobby copil, lipsit de griji şi fericit, culegând mere din pom, în vreme ce ea aştepta dedesubt, ţinându-şi fustiţa, ca

să poată prinde fructele ce cădeau şi apoi fugind de-acolo cu prietenele ei, chicotind şi arătând cu degetul spre Bobby care rămăsese în vârful mărului.

Dar acela nu fusese singurul incident, ci făcea parte dintr-o sumedenie de astfel de întâmplări. „Dar de ce mă gândesc eu oare la toate astea?” se întrebă ea. Toate surorile mai mari îşi chinuie fraţii mai mici, pentru că aşa e omul făcut.

— Am plâns la înmormântarea fratelui meu, spunea Monk acum. Asta făceam cu toţii: părinţii mei plângeau, cele şapte surori ale mele plângeau; mătuşile mele, unchii mei, verii mei.

Îşi ridică privirile spre ea şi Lauren observă că redeveniseră normale.

— Dar după aceea am făcut un lucru pe care nimeni altul nu l-a făcut. Am mers acasă şi mi-am tuns părul. Am rămas astfel vreme de trei ani şi în tot acest răstimp n-am purtat decât veştminte negre. Am abandonat atitudinea mea anterioară, de contemplare a lumii şi m-am ocupat numai şi numai cu exerciţii fizice, adică exact ceea ce ar fi făcut fratele meu. Ei bine, Lauren, spuse el cu blândeţe, am făcut toate astea nu pentru că aşa doream eu să fac. În realitate, eu uram asta. Dar a *trebuit* s-o fac. Vina pe care o resimţeam îmi dicta s-o fac.

„Vinovată”, gândi Lauren. Aceasta era taina ei; povara ei. Pentru că nu pe Tracy îl ura ea. Ea ştia că nu el era cel ce-l omorâse pe Bobby; de vină era numai războiul. Lauren se ura pe ea însăşi. Pentru că era convinsă, pe bună dreptate sau în mod greşit, că Bobby fugise să se înscrie în cadrul forţelor speciale deoarece el nu mai putea să suporte să rămână acasă. Iar situaţia lui disperată se datora în mare măsură ei însăşi. Chiar mai mult decât ar fi vrut ea să recunoască. Şi dacă trebuia să fie cineva vinovat de moartea lui Bobby, aceea era numai ea.

— Oh, nu, Lauren, şopti Monk. Oh, nu!… Pentru că ea începuse să plângă cu lacrimi mari ce licăreau ca nişte stele în coifurile ochilor, până când se rostogoleau de-acolo şi îi curgeau şiroaie pe obraji, umezind faţa de masă albă ca neaua.

Monk îi luă mâna şi i-o ţinu cu multă blândeţe, deosebit de mulţumit în sinea lui. Pentru că nici nu existase un frate mort. Fratele lui, mai mare decât el cu doi ani, trăia bine mersi, într-un post înalt din cadrul guvernului Chinei Populare. Dar el intuise bine faptul că această tânără americancă, pe care el o admira

atât de mult, trăia cu sentimentul propriei sale vini. Nu era un psihiatru, dar ştia că era un bun psiholog. Pentru că trebuia să fii un bun psiholog ca să poţi înfrânge voinţa unui prizonier de război, aşa cum făcuse el de nenumărate ori în timpul războiului din Vietnam. În conformitate cu cerinţele propriului său guvern, nu fusese suficient ca el să conducă executarea unor anumite misiuni. Ştia foarte bine că a apela la nişte situaţii asemănătoare putea fi o armă extrem de utilă pentru a-i face pe oameni să-şi deschidă inima. Monk constatase pe parcursul anilor că utilizarea unei rute ocolite se bucura de succes în foarte multe cazuri. Era şi unul din motivele pentru care el era atât de bun în ceea ce făcea.

Lauren luă din faţa ei batista pe care o aşezase Monk pe masă şi îşi suflă nasul. Ridică privirile spre el, pe sub genele ei înlăcrimate.

— Vă mulţumesc, spuse ea.

Îi luă mâna şi i-o strânse.

— Îmi pare tare rău pentru fratele dumneavoastră.

— Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă, rosti Monk, încercând s-o liniştească. Astfel de răni nu se închid uşor. Dar te asigur că ele se închid *în cele din urmă.*

— Nu v-aţi înşelat deloc, spuse Lauren. Într-adevăr, *nu-l urăsc.*

— Să ştii ceva, rosti el fără grabă, războiul are felul lui specific de a-i deforma pe oameni. Contactul cu realitatea te schimbă şi constaţi că eşti în stare să faci anumite fapte pe care niciodată n-ai fi crezut că eşti capabil să le faci. Şi supravieţuieşti.

— N-a fost vina lui. Îmi dau acum bine seama de asta. El n-a greşit cu nimic. Fratele meu…

Lauren se opri brusc. În faţa ei se afla cineva care era aproape un străin pentru ea. Dar în anumite momente, aşa cum se întâmpla şi acum, ştia bine asta, era mult mai uşor să te destăinui unei persoane pe care nu o cunoşti prea bine.

De cealaltă parte a mesei. Monk se gândea şi el la acelaşi lucru. Aproape că reuşise să-i spună fetei totul. Plănuise vreme de săptămâni întregi să dea de cineva demn de încredere şi căruia să i se destăinuie dintr-o suflare cu tot ce avea el de spus, ca atunci când fugi la baie după un laxativ puternic, reuşind astfel să-şi liniştească propria sa conştiinţă. Dar aşa cum păţise şi Lauren, nefiind în stare să mai continue, i se întâmplă şi lui

acelaşi lucru.

O sudoare rece începu să-i alunece pe la încheieturile braţelor şi se văzu silit să inspire adânc pentru a se putea concentra din nou. Nu mai era deloc sigur că planul său iniţial reprezenta acum cel mai potrivit mod de a acţiona în continuare. De fiecare dată, până acum, ştiuse ce avea de făcut. Dacă ar fi crezut în zei, cu siguranţă că s-ar fi rugat la ei. Dar el nu ştia să facă aşa ceva; el nu credea decât în imuabilitatea acestui colos pe care îl reprezenta China. Iar asta făcea ca şi decizia pe care o avea de luat să fie extrem de dificilă. Pentru că el nu putea suporta ideea de a se considera un trădător.

— Ei bine… am pierdut ceva timp până când am reuşit să pătrund la tine.

Atherton Gottschalk stătea în vârful patului său de spital după ce solicitase în mod expres să i se vâre la spate trei perne pline cu fulgi de gâscă. Era alergic la cele cu burete. Făcu ochii mari.

— Dumnezeule! Macomber, ce surpriză!

Macomber se uită cu atenţie la el, stând la picioarele patului. În cameră nu mai era nimeni altcineva. Instalaţia de aer condiţionat era în plină activitate.

— Doamne, Atherton, arăţi înfiorător!

Gottschalk se înnegri la faţă.

— Cum naiba *crezi c-ar* trebui să arăt, ticălosule? Aş fi putut să fiu mort de-a binelea!

Macomber zâmbi şi îşi dădu silinţa să zâmbească un timp cât mai îndelungat cu putinţă. „Pentru că nenorocitul ăsta o şi merita” se gândi el. „Lasă-l să sufere şi să vezi cum îi place treaba asta; m-a speriat de-a binelea cu nerozia lui în legătură cu femeia aia. Christian”.

— Precum văd, vesta de protecţie trimisă de mine ţi-a venit perfect.

— Sigur că da. Gottschalk se aplecă spre el. Ce naiba s-a întâmplat cu planul tău?

— De ce vorbeşti în şoaptă?

Macomber era curios să ştie motivul.

— Sunt microfoane în cameră.

— Răspunde-mi, la dracu’!

Macomber ocoli patul şi veni lângă el, cu braţele încrucişate. T

— Aşa *prevedea* planul, Atherton.

— Cum?

De pe chipul lui Gottschalk dispăru orice urmă de culoare.

— Apropo, am văzut-o chiar aici afară pe încântătoarea ta soţie, Roberta, stătea de vorbă cu câţiva reporteri de televiziune. Are deja aerul unei prime doamne a ţării.

— Nu mă interesează. Vreau să ştiu ce naiba se petrece aici.

— Asta am de gând să-ţi şi spun, rosti Macomber cu o voce linguşitoare. De ce crezi că mă aflu eu aici?

Se aşeză pe pat şi se aplecă spre el.

— Am angajat un islamist fanatic, prin intermediul unui terţ, bineînţeles. *El* a crezut tot timpul că ţara lui îl sprijină, dar să-l ia naiba cu presupunerile lui.

— Iisuse Hristoase! vorbi Gottschalk cu o voce sugrumată de emoţie. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Aş fi putut fi ucis!

Macomber dădu din cap afirmativ.

— Da, e perfect adevărat. *Ai fi putut* fi omorât. Dar factorul de risc era extrem de mic. Am luat toate măsurile ca individul să fie un profesionist. Primise ordine să tragă în inimă. Iar tu acolo erai protejat.

Gottschalk se cutremură.

— Ar fi putut greşi ţinta!

— Dar n-a făcut-o, îi spuse Macomber foarte calm. Iar motivul – arătă în direcţia maldărului de ziare şi reviste ale diferitelor naţionalităţi, răspândite în poala lui Gottschalk – iată care este.

— Presa?

— Eşti un erou de 24 de carate, Atherton. Dacă ar fi fost vorba doar de cuvintele tale, platforma ta electorală, împreună cu fondurile masive pe care are de gând partidul republican să le cheltuiască pe publicitate, probabil că ai fi reuşit să convingi pe mulţi dintre alegători. *Probabil.* Dar eu am reuşit ca să-ţi transform cuvintele în *ceva palpabil.* Înţelegi diferenţa? Am transformat teoria într-o realitate familiară fiecăruia. Şi cu asta am reuşit să lovesc publicul chiar în plexul solar. Prima lui reacţie în ceea ce îi s-a întâmplat ţie este aceea a unui om profund indignat, iar după aceea alegătorii încep să-şi dea seama de urgenta soluţionării problemei. Ei *ştiu în* clipa de faţă că trebuie făcut ceva; ei îşi doresc să facă ceva…simt *nevoia* să facă ceva. Iar acel ceva îl reprezinţi *chiar tu,* Atherton.

— Dumnezeule, spuse Gottschalk în timp ce sorbea cuvintele lui Macomber, ai fi putut măcar *să-mi spui* despre planurile tale. Aş fi fost mai pregătit…

— Iar o asemenea pregătire ar fi putut rata totul. Chiar nu pricepi? Trebuie ca totul să pară un lucru *absolut real.*

— Dar bine, omule, te jucai cu propria mea *viaţă!*

Macomber ridică din umeri.

— Miza era mare, Atherton. Fantastic de mare. Iar tu ai fost de acord să respecţi regulile jocului atunci când ai intrat în *angka.*

Furia pe care o avea în el Gottschalk îi înroşea obrajii.

— Nu vreau să se mai întâmple vreodată aşa ceva, înţelegi? Ce asigurare mai pot să am din partea ta că nu vei repeta o asemenea nebunie chiar în ziua discursului inaugural?

— Te *asigur* chiar eu de asta, Atherton. În ianuarie, atunci când o să depui jurământul de instalare a ta ca Preşedinte, în timp ce o ţară întreagă o să-şi aţintească privirile asupra ceremoniei, grupul de terorişti va fi deja prezent în apropiere de New York. Ei vor avea impresia că nu vor avea probleme cu deşeurile radioactive depozitate într-un apartament în aparentă secret.

Dar eu voi şti unde se află ele şi la fel vei şti şi tu. Iar atunci când ei îşi vor face cunoscute revendicările, atunci când vor ameninţa astfel întreaga Americă, *tu* vei putea acţiona imediat. Vei putea trimite împotriva lor o unitate mobilă antiteroristă. Ei vor fi lichidaţi şi de atunci încolo vei putea face absolut orice. Ne vom putea îndrepta împotriva duşmanilor noştri…mai întâi într-o formă subtilă, pentru că tu şi cu mine nu dorim să fim una din părţile implicate într-o conflagraţie mondială nucleară.

Macomber începu să râdă.

— În definitiv, noi nu suntem nişte nebuni. Dar pentru a stăvili fluxul cedării naţiunilor europene în faţa ruşilor, alunecarea în acelaşi sens a lumii a treia… pentru a corecta actualul dezechilibru geopolitic… pentru a asigura securitatea Americii…

— Vreau mai mult decât simplele asigurări pe care mi le dai tu, rosti Gottschalk. Nu-şi revenise încă, auzea în continuare bâzâitul acela din urechi şi simţea durerea din piept produsă de sfredelul ce semăna cu un vătrai încins în foc. Inima lui, era vorba de *inima lui!* Începu să i se facă rău de la stomac atunci când se gândi la şocul pe care l-ar fi putut produce inimii lui

slabe glonţul acela ucigaş. Un stop cardiac. La fel de alb precum un peşte mort, precum John Holmgren. Dispariţia oricărei respiraţii şi nişte ochi ce încetează să mai vadă.

În sufletul lui, Gottschalk ştia că Macomber fusese implicat într-un fel sau altul în moartea subită a guvernatorului. În mod normal, de câte ori i se furişa în gând bănuiala aceea, prefera să o înmormânteze cât mai adânc, ca într-un buncăr blindat. Pentru că el nu dorea să ştie nimic despre ce era capabil Macomber să facă. Acel gen de informaţii era extrem de periculos, ca un virus ce infectează întreg organismul şi care se răspândeşte până când ajunge să se autodevoreze. El nu voia să fie implicat în lucruri murdare. „Nu vreau decât să îmi ofer preşedinţia”, gândi el.

— Doresc o garanţie, rosti el acum, încordându-şi pumnul.

La ce-i mai folosea preşedinţia dacă pe parcurs îi ceda inima sau făcea vreo hemoragie urmată de moarte?

— Atherton, îi şopti Macomber, dă-mi voie să îţi aduc din nou aminte că nu te mai afli în poziţia de a mai revendica ceva.

— Nu?

În ochii lui Gottschalk apărură scântei din cauza mâniei.

— Şi ce crezi tu că ţi-ar mai rămâne dacă eu aş dispărea?

— N-ai de gând să dai cu piciorul la unica şansă de a deveni Preşedinte. Te ştiu cu mult mai bine decât crezi tu. Eşti mult prea înnebunit după putere.

— La naiba! ţipă Gottschalk. Vreau să renegociem înţelegerea noastră.

Macomber se repezi brusc la el, aplecându-se fără nici un avertisment şi îşi înfipse mâna în reverele pijamalei lui Gottschalk.

— Am să-ţi ofer şansa unei renegocieri, ticălosule! Aceeaşi şansă pe care i-am oferit-o fostei tale amante, domnişoara Christian.

— Kathleen? bâigui Gottschalk, holbându-se de groază. Ce ştii despre Kathleen? A dat cineva de ea?

— Nu, rosti Macomber. Şi nici n-o să mai dea vreodată. Pentru că doarme pe fundul fluviului Hudson.

— Moartă? şopti Gottschalk. E moartă? Ce s-a...? Pe chipul lui era întipărită groaza.

— Chiar aşa. *Mortea*[7]*.* Şi-a primit răsplata finală, care în cazul ei nu mai reprezenta mare lucru. Ai fost suficient de tâmpit să-i permiţi să-ţi audă o convorbire de-a ta cu Eliott.

— Ce vrei să spui?

— Ştia *ziua,* imbecilule. Ştia despre 31 august. A venit la New York pentru a se infiltra în *angka.* Mi-am dat seama că avea de gând să se folosească de tot ce aflase pentru a te controla pe tine. Ca s-o elimine din viaţa ta pe Roberta şi să îi ia locul. Suntem norocoşi cu toţii că am aflat despre intenţiile ei.

— Tu! se sufocă Gottschalk. Dumnezeule, tu ai omorât-o!

Macomber îşi lipi buzele de urechile lui Gottschalk.

— Asta a reprezentat renegocierea oferită de mine pentru ea şi dacă vrei, pot să aranjez aceleaşi condiţii şi pentru tine, Atherton. Nu trebuie decât să mi-o confirmi.

Atherton Gottschalk tremura în acelaşi timp de furie şi de teamă. Nu mai deschise gura, ci continua să privească în direcţia zidului alb ce se ridica în faţa lui.

Thwaite renunţase la ideea de a-şi strânge oameni până când nu se întorcea el la secţie, dar ar fi putut să nici nu-i pese de aşa ceva. Pentru că Ivory White era prezent la biroul său atunci când îşi făcu el apariţia acolo. Poliţistul ţinea în mână un dosar verzuliu, a cărui semnificaţie nu putea să fie alta decât investigarea unei omucideri.

— Ce ai în mână?

— Bine-ai venit, rosti White. Noi toţi…

— Da, da, îl întrerupse Thwaite, simţindu-se stânjenit de forfota deja creată la parter de prezenţa lui. Păstrează-ţi condoleanţele şi florile pentru altcineva.

— Da, domnule, rosti White, cam înţepat. Dar asta se datorează numai faptului că e o dezordine infernală aici din cauza lipsei tale. Pentru că a fost împuşcat candidatul republicanilor, iar Borak şi cu Enders au pus imediat mâna pe asasin.

Thwaite îi văzu pe ultimii doi cum ies din lift şi se îndreaptă către locul unde se afla el şi cu White.

---

[7] *Mortea* – Moartă (lb. Ital. în text, n.t.)

— Ştiu totul despre asta, spuse el.

Ziarul *Times* publicase un editorial neobişnuit de virulent, denunţând actul acela criminal şi deplângând lipsa de eficacitate a Americii în lupta împotriva strategiei teroriste internaţionale, iar a doua zi *Washington Post* îi urmase exemplul, evidenţiind carabina sovietică AK 47. Atât *Time,* cât şi *Newsweek* dedicaseră incidentului un număr special, în care prezentaseră lista recentelor atacuri teroriste efectuate în întreaga lume, vorbind despre o boală ce ameninţa tot globul. Noaptea trecută, emisiunea de televiziune „60 de minute" îşi înlocuise întregul său program anunţat anterior cu o analiză sistematică a valului de terorism International ce culminase cu recentul atac asupra lui Atherton Gottschalk.

În realitate, la un interval de numai opt ore de la împuşcarea lui Atherton Gottschalk, numele acestuia fusese prezent pe buzele întregii naţiuni şi se părea că va rămâne în continuare acolo. Ultimul sondaj de opinie realizat de reţeaua de televiziune împreună cu ziarul *Times* arăta impactul uluitor al lui Gottschalk în sfera politicului. Peste 76 din publicul american părea acum a fi de acord cu opiniile sale, iar sondajul pe care urma să-l dea publicităţii firma Gallup Poll considera această cifră depăşită de realitate.

— La te uită, exclamă Borak, rânjind satisfăcut, te-ai întors chiar la ţanc şi ai pierdut toată distracţia.

— Cum te simţi? îl întrebă Enders.

— OK, rosti Thwaite, deşi starea lui sufletească nu se potrivea nici pe departe cu răspunsul dat.

— Dumnezeule, continuă Borak, ignorându-i pe amândoi, afurisitul ăla de Gottschalk a devenit mântuitorul ţării. Şi de ce nu? Ticălosul a avut tot timpul dreptate. Tot ce-a spus el că se poate întâmpla s-a şi întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu. V-o spun eu, tipul ăsta o să ţină mult mai bine frâiele Americii decât mizerabilul care ne chinuie acum.

— Dacă mi-aduc eu bine aminte, se pronunţă Enders, tu l-ai votat pe Lawrence.

— Şi ce-i cu asta? îl repezi Borak. Ticălosul se prezenţa atunci chiar bine; şi multe alte lucruri păreau să-mi dea dreptate.

Ridică un deget.

— Adevărul e că pungaşul ăsta de Gottschalk mi-a dat

impresia că el ştia *dinainte* că o să fie împuşcat.

Dădu din cap.

Thwaite deveni imediat atent. Ştia că Borak fusese cel ce vorbise la telefon în decursul evenimentului şi că se referea la anunţul anonim primit în legătură cu încercarea de asasinat.

— Nu cumva, din întâmplare, ai dat simultan drumul la magnetofon? îl întrebă Thwaite.

Borak clătină din cap, gândindu-se în continuare la anunţul recepţionat.

— Cel mai bizar lucru pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată.

— Nu, bănuiesc că nu, spuse Thwaite. Bine, dar asta ar însemna ca tu să fi avut un gram de inteligentă.

Borak se trezi brusc din visare. Ochii lui mici, ca ai unui porc, începură să arunce scântei.

— Ce-ai spus, nenorocitule?

— Că ar fi trebuit să înregistrezi mesajul.

Chipul lui Borak se schimonosi din cauza furiei.

— Ar fi trebuit să fiu Mafalda pentru aşa ceva, deşteptule. De unde era să ştiu dinainte conţinutul mesajelor ce veneau spre mine?

— Pentru că el a fost direcţionat aici, după ce fusese format 911, nu-i aşa? Thwaite vorbise foarte Calm. Toate apelurile prin 911 sunt înregistrate automat. Sau te pomeneşti că ai uitat şi treaba asta?

Borak se aruncă spre el şi Enders se văzu silit să se interpună între el şi Thwaite.

— Cur pictat ce eşti! explodă Borak. Asta-mi arată cât de ignorant poţi să fii.

Rânji dispreţuitor.

— Mesajul acela anonim a intrat direct prin centrala secţiei noastre. Acum ce mai ai de spus?

Thwaite rămase pe gânduri. îi privi pe amândoi.

— Şi-a pus oare vreunul din voi întrebarea de ce? spuse el. Eu aşa aş fi făcut. Pentru că un mesaj cu *adevărat* anonim ar fi fost primit prin intermediul telefonistei de la 911. Cine naiba poate şti cum să dea telefon aici şi să dea de tine? Un civil anonim? Asta s-o credeţi voi.

Thwaite plecă de lângă ei, lăsându-i cu gura căscată.

White i se alătură.

— Ce naiba se petrece aici?

— Şi eu aş vrea să ştiu asta.

Thwaite se uită la el şi văzu din nou dosarul pe care îl ţinea în mână.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

White îl opri din mers. Se aflau acum chiar lângă una din ferestrele ce dădeau spre primăria oraşului şi spre arcul clădirii Municipalităţii. Jos erau oameni care se plimbau, mâncau în aer liber şi se bucurau de prezenţa lor acolo acum, vara.

White îi înmână dosarul cu inima îndoită.

— Ştiu că acesta nu e momentul cel mai potrivit ca să vezi asta. Dar mie mi-e indiferent şi cred c-ar fi mai bine să-ţi arunci şi tu privirile.

Thwaite îşi mută privirile de la faţa stânjenită a lui White la coperta dosarului. Îl deschise şi imediat exclamă:

— Oh, Dumnezeule mare!

White se crispă când îi auzi vorbele, dar rămase tăcut, fără să se clintească, pe toată perioada în care Thwaite citi întregul dosar şi îl luă încă o dată la citit.

— Când s-a primit raportul?

— Ieri dimineaţă.

White se mută vizibil jenat de pe un picior pe celălalt.

— Poate că nici n-am fi dat de el dacă n-ar fi fost inundaţia. Trăia singur şi se părea că primea foarte puţini vizitatori. De vină a fost numai apa din baie.

— Mda.

— A curs peste margini şi a inundat apartamentul de dedesubt. Vecinul l-a chemat pe administratorul clădirii şi acesta s-a folosit într-un târziu de cheia de rezervă ca să poată pătrunde înăuntru şi a dat peste cadavru.

— Ticăloşii! spuse Thwaite.

Se simţea complet neajutorat şi pentru prima dată de când lucra în cadrul poliţiei avea senzaţia că e incompetent.

— Văd că ţie ţi s-a dat cazul, spuse el în timp ce îi înapoia dosarul. Ei bine, ocupăte în continuare de el. Vreau toate…

— Cred că trebuie să vorbim despre asta la timpul *trecut,* bătrâne.

Thwaite se răsuci pe călcâie.

— *Poftim*?

White dădu din cap.

— Cazul mi-a fost luat acum o oră. O curăţenie efectuată la nivel federal. Au venit nişte băieţi şi au luat din mâna noastră toată povestea asta. Găseşti în dosar copii ale actelor ce îi autorizează să o facă, asta dacă vrei să te uiţi şi tu. Totul e perfect legal. Cred că asasinul a lucrat pe vremuri la ei.

Thwaite se întoarse cu spatele la el şi se gândi: „Tatăl lui Tracy. Ce dracu' se întâmplă?"

Văzu pe fereastră o mamă ce mergea, ţinându-şi de mână copilul. O femeie şi o fetiţă. Împreună. Doris şi Phyllis, se gândi Thwaite. N-o să vă mai văd niciodată. Iar Tracy n-o să-şi mai vadă niciodată tatăl. Doamne! Începu să tremure.

„Cred că suntem acum amândoi vârâţi în asta până la gât".

Telexul sosi la miezul nopţii, ora locală; asta însemna ora unu după-amiaza zilei de ieri, ora Shanghai-ului.

Macomber tocmai se întorsese după ce servise cina la club, fără să se grăbească, îndeplinind oficiile de gazdă pentru una din convorbirile lui lunare de afaceri în cadrul unui salon intim. Ca de obicei, fusese un amestec bine dozat de discuţii plictisitoare, combinate cu plăcerea resimţită pe parcurs. Două sau trei tranzacţii, cel puţin, se încheiau la o astfel de întâlnire, iar atmosfera lipsită de vreun ceremonial plicticos, dar din care nu lipsea aspectul concurenţial, ajuta din plin la mulţumirea pe care o resimţea el atunci când în aceeaşi cameră cu el se aflau atât asociaţii, cât şi rivalii săi.

Iar noaptea aceea reprezentase un succes extraordinar pentru Macomber. Metronics începea să urce pe creasta valului despre care credea toată lumea acum că reprezintă iminenta alegere ca Preşedinte a lui Atherton Gottschalk. Invitaţii săi erau nişte oameni care se mândreau să facă parte dintre cei cu idei inovatoare. Bănuiau cu toţii că proiectele curajoase în care se angajase Metronics urmau să mărească incredibil de mult producţia şi deci şi profiturile aferente, luând în consideraţie actualul moment politic şi înclinaţiile fireşti ale noii Administraţii.

Macomber primi şase oferte şi acceptă imediat două dintre ele; producţia de plăcute cu circuite integrate performante şi extragerea de minereuri rare. În legătură cu o a treia ofertă – construirea unei platforme mobile de extracţie a petrolului –

Macomber începuse deja negocierile.

Era perfect îndreptăţit să fie încântat, pe drumul său către casă; nici măcar spectrul comportamentului bizar al lui Khieu nu mai putea să-i umbrească entuziasmul. El făcuse tot ce-i stătuse în putinţă şi se hotărî să nu-şi mai bată capul cu asta, lăsând ca uşoarele zdruncinături ale maşinii pe drumul ce îl ducea spre centru săli adoarmă orice eventuală nelinişte şi să-i menţină starea euforică datorată excesului de vin pe care începea să o simtă.

Dar întreaga lui bună dispoziţie dispăru ca prin farmec în clipa în care primi telexul. Fusese pus la dispoziţia biroului său de la Metronics – aşa cum se convenise anterior – care era deschis 24 ore din 24. Se obişnuise să doarmă acolo pe parcursul intervalului de timp din ce în ce mai lung în care aşteptase venirea lui Tisah, iar locuinţa sa din Gramercy Park South îi aducea prea mult aminte de zilele acelea trăite în singurătate după ce se întorsese definitiv din război, cu mulţi bani şi cu Khieu, dar cu nimeni altcineva – doar cu ambiţia lui şi cu amintirile vii şi omniprezente legate de Tisah. Acum îi era foarte clar faptul că nu îl mai interesa Joy şi nici o altă femeie, tocmai din cauza asta. Pentru că Tisah, doar Tisah, era cea care era prezentă în gândurile lui permanent.

Ridică plicul acela de un galben pal, subţire, cu o mână tremurândă. Vreme de câteva clipe, aflându-se de unul singur în centrul vital, care fremăta precum pulsaţiile unei inimi, al firmei Metronics, nu se hotărî să-l desfacă.

Pentru că orice ar fi făcut, indiferent de veştile conţinute în telex – el bănuia că i-ar fi fost mult mai bine dacă l-ar fi aruncat necitit în maşina de tocat hârtii.

Dar ştia mult prea bine că aşa ceva era imposibil. Se simţi împins parcă de la spate să deschidă plicul.

Se folosi de un cuţit din os pentru deschis scrisori, dar reuşi să se împotmolească pe la mijloc în vreo îndoitură din interior a plicului, fapt ce-l făcu să înjure vârtos, apelând în cele din urmă la unul din degete ca să poată rupe plicul.

Era conştient de transpiraţia rece ce i se scurgea pe spinare gâdilându-l. Desfăcu hârtia şi îşi aruncă privirile pe text.

INFORMĂM CU REGRET CĂ MARFA S-A STRICAT. REPETĂM: S-A STRICAT COMPLET. S-A TERMINAT LIVRAREA RECOLTEI DIN

ACEST SEZON. AM FĂCUT TOT CE ERA OMENEŞTE POSIBIL. CONDOLEANŢE.

LUMINA DE OPAL.

Moartă.

Acel cuvânt îi atârna mereu în minte, suspendat precum un linţoliu. *Moartă.* Se gândi la acel cuvânt până când el începu să-şi piardă forma şi semnificaţia, până când nu reuşi să îl mai înţeleagă, gândindu-se că nu e un cuvânt din vocabularul limbii engleze.

— Moartă…

Îl rosti cu glas tare, ca şi cum l-ar fi putut ajuta cu ceva, dar nici asta nu îl făcu să îi priceapă semnificaţia.

— Tisah a murit.

Şi în acel moment se lumină brusc, iar numele ei făcea ca fraza să aibă un înţeles.

Macomber mototoli hârtia în pumnul încordat. Tremura acum, sub imperiul unei furii deosebit de puternice – pe care n-o mai simţise din timpul războiului. Pentru o vreme, Tisah reînviase în mintea lui. Pentru că toţi anii aceia lungi el crezuse tot timpul că ea trăia acolo, undeva. Cuvintele lui Monk nu reuşiseră decât să îi alimenteze în continuare credinţa, făcând din ea aproape o certitudine. Până în clipa când sosi acest telex. „MARFA S-A STRICAT” însemna că era moartă. „LIVRAREA RECOLTEI DIN ACEST SEZON S-A TERMINAT” însemna că ea murise de mai mult timp, iar asta, având în vedere cuvintele lui Monk, însemna un singur lucru: Tracy Richter o omorâse. Pentru că el fusese ultimul ei contact; el reuşise să dea de dovada duplicităţii ei – el încercase s-o ucidă.

Ei bine, se gândi acum Macomber, înseamnă că până la urmă a şi reuşit. În acea clipă, mânia lui nu mai cunoscu margini. La fel cum disperarea lui la gândul brusc al pierderii iremediabile a lui Tisah era imensă. I se păru un gest peste măsură de crud ca Tisah să-i fie oferită din nou – şi era atât de aproape! — Ca să constate că ea nu mai trăia de mult.

Mintea i se limpezi atunci când privi la luminile ce parcă făceau cu ochiul din zgârie-norii opulenţi din Manhattan. Se făcuse răcoare în biroul acela atât de întunecat; pe chipul lui juca lumina albăstruie a becurilor de pe străzile oraşului. Transpiraţia aceea rece i se şi uscase de-a lungul şirei spinării. Trebuia luată

o decizie şi el era cel desemnat s-o facă. Una din miile de decizii luate pe parcursul unei zile lungi. O decizie legată de afaceri. Da. Chiar aşa şi era.

Ani lungi de aşteptare, de suprimare a acelei dorinţi, foamea ce se trezise din nou atunci când apăruse o şansă de a recâştiga trecutul, amarnica lui dezolare în clipa în care a trebuit să renunţe la toate acele speranţe, toate aceste trăiri se contopeau în sufletul lui, învârtindu-se în jurul centrului propriilor sale amintiri, dragostea lui veşnică faţă de Tisah.

Se îndepărtă hotărât spre biroul lui şi se aşeză în scaunul pivotant, cu spătar înalt ce se afla în spatele acestuia. Îşi întinse mâna spre unul din sertarele de jos, găsi cheia şi îl deschise. În interiorul lui se găsea un pistol Magnum de calibrul 0,357, cu ţeava lungă, bine uns, împreună cu şase cutii de carton în care se aflau cartuşe. Desfăcu una din cutii şi văzu semnele în formă de cruce care fuseseră scrijelite pe capătul bont al fiecărui glonţ. Erau gloanţe cu cămaşă din metal, iar vârfurile lor erau fabricate dintr-un aliaj metalic mai moale decât la cele ce se găseau de vânzare prin magazine. Una din fabricile sale executase astfel de gloanţe la cererea lui. Era varianta inventată de el de gloanţe dum-dum, cu vârful moale şi cu crucea scrijelită ce se lăţea spre exterior în momentul impactului, pătrunzând şi rupând totul în calea lui: carne, organe vitale şi oase. Nimeni de pe această planetă n-ar supravieţui glonţului tras de acest pistol. Chiar şi în cazul în care lovitura îşi rata ţinta, intrând în piciorul victimei, acesta ar fi provocat ruperea lui din trunchi.

Macomber, în ochii căruia licărea o ciudată luminiţă galbenă, începu să-şi încarce pieptul cu mult calm şi cât se poate de metodic, gândindu-se tot timpul la Tracy, la ura ce pulsa în el faţă de acest om şi la cât de bine s-ar simţi dacă ar îndrepta arma în direcţia capului sau inimii acestuia. Capul sau inima? Decizia finală depindea acum numai de el. Pentru care din ele ar opta atunci când i s-ar oferi ocazia? Îşi imagină un timp acel moment. Scoase un oftat şi ţinti spre cap. Un alt oftat, ţintind apoi spre inimă. Îşi imagină carnagiul ce avea să rezulte după aceea şi ştiu în clipa aceea care urma să fie locul ţintit.

Apoi, cu arma pe jumătate încărcată, rămase nemişcat şi dădu impresia că asculta un sunet pe care numai el îl putea auzi. Era conştient de bătăile inimii lui, de scurgerea sângelui prin venele

şi arterele lui, de accelerarea pulsului. Privi spre arma pe care nu mai putea s-o folosească.

Pentru că trebuia să se gândească la *angka,* la toţi cei 14 ani de planuri deosebit de complicate, pe care le făcuse cu scopul de a-şi atinge ţinta supremă a visurilor oricărui om: manipularea politică naţională dusă de America şi prin ea, la dobândirea posibilităţii de a controla planeta, într-o măsură pe care n-o mai visase nimeni până la el.

Ce mai însemna mica lui răzbunare personală în comparaţie cu atingerea unei asemenea culmi? Ceva cu totul insignifiant. Puse pistolul în tocul de piele de căprioară şi închise la loc sertarul. Nu-şi putea permite să se implice în mod direct. Nu acum; mai ales acum, când era atât de aproape de obiectivul mult râvnit încât aproape că îi şi simţea în nări.

Dar în interiorul lui ardea o flacără ce avea nevoie de o supapă. Ochii lui prinseseră viaţă atunci când ridică receptorul şi formă un număr local. Atunci când auzi la celălalt capăt al firului o voce, rosti:

— Khieu, există un lucru deosebit de important pe care va trebui să-l faci pentru a menţine în siguranţă *angka;* trebuie să faci ceva foarte important pentru mine. Să-l ucizi pe Tracy Richter.

Macomber aşează receptorul în furcă fără să-şi mai dea seama ce face, rotindu-şi scaunul ca să privească în direcţia luminilor ce îi făceau cu ochiul dinspre Wall Steet. Avea dificultăţi în respiraţie în întunericul cel înconjura, iar lumina aceea albastră filtrată, care semăna cu razele reflectate de un morman imens de diamante îi inunda trupul într-o nuanţă deosebit de delicată.

Lauren îşi aruncă privirile la ceas.

— Cred c-ar fi bine să mă întorc acum la hotel.

Monk zâmbi şi se ridică de la masă. O luă de mână şi o conduse spre ieşirea din restaurantul clubului Jin Jiang.

— Ai fost o companie atât de plăcută pentru această seară... Aproape că nu-mi vine să îţi cer o asemenea favoare.

— Despre ce e vorba?

Chipul plat al lui Monk se întoarse spre ea şi Lauren deveni pentru prima oară conştientă de prezenţa unor riduri. Avu impresia că fiecare din ele reprezenta o lovitură pe care i-o

dăduse viaţa în mod deliberat. Bărbatul acesta o intriga la fel cum o făcuseră înaintea lui Tracy şi Louis Richter. Era ca şi cum aceşti trei bărbaţi aparţineau unei societăţi secrete internaţionale, cu scopuri ce tindeau foarte departe şi deci mult ascunsă de oamenii normali ce se plimbau pe străzi. Nu există nimic lumesc, se gândi ea, în legătură cu aceşti bărbaţi.

— Dacă-mi stă în puteri să te ajut, adăugă Lauren, aş fi fericită să o pot face.

Zâmbetul înflori din nou pe chipul lui Monk, făcând să dispară de îndată toate ridurile create de oboseală şi de griji, ca şi cum n-ar fi existat:

— Există o persoană care şi-ar dori foarte mult să te cunoască. Din nefericire, ea n-a putut să participe la spectacolul oferit în seara asta şi nici n-a putut să se întâlnească acum cu noi şi să ia parte la o cină atât de plăcută, care a lămurit atât de multe lucruri. Cu toate acestea, ea e o înfocată admiratoare a ta.

Fără să vrea, Lauren îşi aruncă din nou privirile la ceas iar el, observându-i gestul, adăugă:

— Am vorbit şi am obţinut permisiunea domnului Vlasky. Iar el a fost deosebit de amabil. îi sunt profund recunoscător.

Ridică din umeri.

— Dar asta depinde numai de tine. Dacă eşti obosită...

— Nu, nu, protestă Lauren, deşi se simţea *într-adevăr* obosită. Dar gândul la somn i se păru a fi acum mult prea departe. Asta ar fi şi plăcerea mea. Serios.

Monk se lumină la fată.

— Splendid! Bătu el încântat din palme. Îţi rămân îndatorat.

Făcu un gest cu mâna, arătându-i drumul.

— Pe aici, dacă doreşti.

O conduse afară din restaurant, ieşind amândoi în noaptea sufocantă. Mercedes-ul în două culori îi aştepta răbdător, iar motorul puternic al limuzinei torcea într-una. Maşina îi plimba tăcută pe străzi, în vreme ce prin geamurile fumurii aveai impresia că te afli într-un oraş fantomatic şi pustiu.

Maşina se opri într-un târziu în dreptul unei reşedinţe monstruoase din cărămidă roşie, construită în stilul regelui Edward, de pe Seven East Lake Road. Casa era înconjurată de un zid înalt din beton. O poartă metalică se deschise fără zgomot odată cu apropierea lor, închizându-se după ce maşina

pătrunsese în curte.

— Un loc cam ciudat pentru China, se pronunţă Lauren.

Monk zâmbi discret.

— Să nu uiţi influenţa străină de aici, din Shanghai. Occidentalii au fost prezenţi aici cu mulţi ani înaintea Revoluţiei Culturale.

Reşedinţa se profila în noapte, sub lumina gălbuie a farurilor Mercedes-ului, având în partea de sus o faţadă triunghiulară şi fiind înconjurată de copaci şi de tufişuri foarte bine îngrijite. Zona înconjurată de ziduri părea imensă.

— Cam trei hectare, răspunse Monk la întrebarea ei nerostită.

Lauren ştia destule lucruri despre viaţa din China pentru a-şi putea da seama că aceasta reprezenta o suprafaţă importantă.

— Impresionant, nu-i aşa? O întrebă chinezul în timp ce o ajuta să iasă din maşină. Îţi spune ceva numele de Wang Hongwen? Nu? Era unul din Banda celor Patru. Iar odinioară, asta era casa lui.

O conduse spre intrarea principală.

— Iar acum îmi aparţine mie.

Interiorul casei se potrivea perfect cu faţada de tip occidental: marmură pe jos, un uriaş şemineu în care puteai să te şi învârti. Camera de zi avea tavanul foarte înalt, iar o scară elicoidală umplea holul ce se deschidea spre stânga.

Canapele şi scaune în stil Regence, cu tapiţerie din mătase naturală de culoare galbenă şi roz în nuanţe pastelate, delimitau oarecum spaţiul acela impresionant faţă de partea ocupată de un superb birou în stil provincial francez. Un scaun similar se asorta perfect cu biroul, iar în spatele lor se găsea un bufet sculptat şi excesiv de încărcat cu ornamente de tot felul.

Monk traversă camera de zi, păşind cu multă graţie peste un covor vechi persan în care dominau nuanţe închise de roşu şi auriu. Se opri lângă canapeaua aflată în faţa şemineului şi Lauren, uşor surprinsă, îşi dădu seama că acolo se găsea o femeie. În acel moment femeia se ridică de pe canapea şi se întoarse spre ei.

Era o femeie bine făcută, cu un piept mai mare decât era normal la o orientală. Dar atenţia lui Lauren fu atrasă mai mult de chipul ei. Era un chip senzual, care strălucea, având ceva, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, de natură animalică. Şi cu toate

acestea, era un chip pe care se putea citi o inteligenţă cu totul deosebită. Lauren era sigură să aceasta trebuie să fie amanta lui Monk.

Ea veni zâmbind în întâmpinarea lor, iar expresia de pe chipul acelei femei îi spuse lui Lauren cât de nefericită putea fi ea, în ciuda rochiei brodate, cu guler mandarin lucrată din mătase roşie, a brăţării din diamante ce îi înconjura mâna stângă atât de subţire şi a cerceilor încrustaţi cu smaralde.

— Domnişoară Lauren Marshall, începu Monk, care stătea chiar lângă ea, aş vrea să ţi-o prezint pe Tisah. Fata mea.

Lauren se clătină atunci când îl auzi, dar reuşi să îşi revină la timp şi să-i întindă mâna. Cealaltă femeie i-o luă fugar.

— E o onoare să vă întâlnesc, domnişoară Marshall.

— Vă rog, spuneţi-mi Lauren.

Se lăsă un moment stânjenitor în clipa în care femeile îşi întâlniră privirile. Lauren avu impresia că reuşise să dea de urma unei uşoare emoţii ce-i apăruse în privirile ochilor ei negri, ceva ce fusese îngropat acolo cu mult timp în urmă, ceva ce ar fost de preferat să rămână uitat. Apoi dispăru complet.

— Tisah, draga mea, nu vrei să ne aduci ceva de băut? rosti Monk, frecându-şi mâinile.

Se întoarse către Lauren.

— Ce ai prefera? Poate un coniac?

— Doar apă minerală, Perrier, dacă aveţi, vă mulţumesc.

— Te rog să iei loc, spuse el, dar el nu se aşează şi continuă să se plimbe înainte şi înapoi prin spatele canapelei. Îţi dădea impresia că stă ca pe ace.

— Aş putea să ajut cu ceva? începu Lauren.

— Bărbatul despre care mi-ai vorbit mai devreme, în seara asta, rosti Monk rar, ca şi cum ar fi vrut să stoarcă fiecare cuvânt. Cel pe care l-ai crezut vinovat de moartea prematură a fratelui tău…

— Ce-i cu el? Lauren se întorsese pe canapea cu capul spre Monk, ca să-l vadă în timp ce-i vorbea.

Monk o privi, se opri din mers şi îşi îndreptă umerii, ca şi cum ar fi ajuns la o hotărâre.

— Cred că-l cunosc.

Lauren simţi cum o apucă durerea de stomac.

— Chiar aşa?

Vocea ei se transformase în şoaptă.

— Îl cheamă cumva Tracy Richter?

Ea dădu din cap umilă şi acceptă paharul cu apă de la gheaţă pe care i-l adusese Tisah. Ceva tipa puternic în interiorul ei.

Tisah ocoli canapeaua şi îi înmână tatălui ei un alt pahar. El îşi puse braţul în jurul taliei ei.

— *Amândoi* îl cunoaştem, Lauren, rosti Monk.

— Nu cred că vreau să aud aşa ceva, spuse Lauren şi se ridică în picioare.

— Te rog!

Monk făcu un pas înainte.

— Pentru că ceea ce trebuie să-ţi spun are o importantă deosebită. Trebuie să asculţi; *trebuie* să rămâi.

Cu intuiţia iubitei actuale, Lauren îşi aruncă privirile spre Tisah.

— Ea e aceea, nu-i aşa? Cea pe care o visează Tracy?

Buzele lui Tisah începură să tremure, iar ochii parcă i se măriră din cauza lacrimilor ce urmau să apară. Lauren avu impresia că femeia depunea un mare efort de voinţă pentru a se putea controla.

— Am să-ţi pun o întrebare, îi spuse Monk foarte serios. Îl iubeşti pe Tracy? Îl iubeşti cu *adevărat?*

— Da, răspunse ea fără să se mai gândească, pentru că acesta era adevărul.

— Înseamnă că tu eşti răspunsul, spuse el, oftând.

Tensiunea ce-i stăpânea iniţial trupul se făcu nevăzută şi aveai impresia că o mare greutate i se luase de pe umeri.

— Pentru că a venit într-adevăr clipa în care pot să-mi răscumpăr datoria.

Se întoarse spre fiica lui.

— Da?

Tisah rămase ca o stană de piatră vreme de o secundă. Ochii ei se plimbară peste trăsăturile chipului lui Lauren, sondând-o, cercetând-o... în legătură cu ce? În ochii ei se putea citi ură şi mânie, invidie şi un fel de suferinţă pe care Lauren n-o mai văzuse pe chipul nimănui. Şi dintr-odată, totul se topi aşa cum se sparge o băşică de săpun, iar sentimentele ce păreau să fie atât de puternice, se contopiră şi se făcură nevăzute. Chipul lui Tisah redeveni calm. Un chip frumos şi calm. Tisah îşi înclină odată

capul în semn de supunere.

Monk îşi întinse din nou mâna.

— Te rog, îi spuse el. Ia loc.

Şi Lauren, ca prin ceaţă, se supuse dorinţei lui.

— Cu ani în urmă, începu Monk, fiica mea, Tisah lucra pentru mine. Precum ai observat şi tu, ea e de o altă naţionalitate decât mine. Eu nu m-am căsătorit niciodată. Dar am avut multe... legături.

Se opri o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit cum era mai bine să povestească în continuare.

— Dar dintre toate acele legături efemere, Tisah a fost singurul lor fruct. Iar asta face ca ea să fie cu atât mai nepreţuită pentru mine.

Ocoli canapeaua şi se aşeză, puţin timid, în unghi drept faţă de Lauren. Tisah, care stătea în spatele lui, îşi lăsă o mână pe umărul lui.

— În acele zile, pericolul era foarte mare, mult mai mare decât în prezent. Războiul din Vietnam şi din Cambodgia era în toi. Ţara mea a apelat la mine pentru a îndeplini anumite, hm, misiuni. M-am supus.

Îşi lipi palmele între ele, frecându-le întruna.

— Am condus executarea unor misiuni clandestine în Asia de Sud-Est. Tisah, fiind pe jumătate cambodgiană, corespundea perfect pentru desfăşurarea de activităţi în zonă. Am trimis-o acolo; şi ea s-a dus. A fost introdusă în locul numit Ban Me Thuot.

Se uită la Lauren.

— Îţi spune ceva acest nume?

— Era tabăra celor din forţele speciale, spuse Lauren. Acolo unde au fost repartizaţi pentru o vreme Tracy şi fratele meu, Bobby.

Monk dădu din cap.

— Foarte corect. Sarcina ei era să se infiltreze în tabără şi să comunice legăturii ei tot ce reuşea să obţină cu privire la misiunile americanilor în Cambodgia.

— Asta i s-a întâmplat lui Tracy? exclamă Lauren, făcând ochii mari. Înseamnă că el a căzut în cursa întinsă de ea?

— Linişteşte-te, Lauren, spuse Monk şi se aplecă spre ea. Îşi lipi vârful degetelor de genunchiul ei pentru o fracţiune de secundă. Nu sări peste etape.

— Dar…

— Te asigur eu, nu ai motive să te alarmezi.

Monk văzu cum Lauren îşi ridică privirile spre faţa lui.

— Crede-mă.

Lauren îşi întoarse privirile spre el.

— Dă-i drumul.

Monk dădu din cap.

— Spre sfârşitul misiunii sale, ea a reuşit să cunoască pe unul din oamenii-cheie din zonă. S-au combinat.

Lauren avu senzaţia că se sufocă; i se păru că în aerul din jurul ei nu mai exista oxigen, iar plămânii ei lucrau în gol. Se sufoca într-o atmosferă cu totul stranie. Îşi duse mâna la gât.

— Cine era acel…om-cheie?

Îşi închise ochii; o parte a fiinţei sale încă nu dorea să ştie nimic.

— Un locotenent cu numele de Macomber.

— Slavă Domnului!

Vocea lui Lauren semăna cu un oftat de uşurare.

Ochii ei erau mari şi foarte luminoşi.

— Pentru o clipă am crezut că-mi vei spune că Tisah a fost infiltrată pentru… a-l spiona pe Tracy.

Monk zâmbi cu aerul unui unchi blajin, dând din cap înţelegător.

— Cât despre Macomber…n-am auzit niciodată despre el.

Monk era imobil. Ochii lui luceau şi aveau uitătura aceea vicleană a unui animal.

— Da?

Era în stare, folosindu-se doar de o singură silabă, să transmită atât de multe lucruri: curiozitate, uluire, îngrijorare, interes.

— Poate să fie chiar aşa? Un bărbat atât de important în lumea afacerilor, hm, a vânzărilor de armament? Acest Tracy al tău să nu fi pomenit niciodată numele lui faţă de tine?

Ea clătină negativ din cap.

— Nu. Niciodată.

— Într-adevăr…

Monk îşi îndreptă privirile peste umăr, uitându-se la Tisah.

— Vezi, draga mea, îi spuse el lui Tisah, în cele din urmă noi facem exact ceea ce trebuie.

— Îmi pare rău, spuse Lauren, dar eu nu înţeleg nimic din toate astea.

Monk zâmbi ironic.

— Atunci când am să termin ce am de spus, ai să înţelegi, n-ai grijă.

Începu să se frământe pe canapea, ca şi cum s-ar fi simţit jenat, iar Tisah plecă să îi umple din nou paharul.

— Ştii, spuse el, în perioada de care vorbeam…mai precis, în 1969, un bărbat a descoperit adevărul despre Tisah. Iar acesta era Tracy, prietenul tău. El a lăsat o vreme să continue legătura dintre faţa mea şi Macomber. Dar de data asta apăruse ceva care schimba complet datele problemei. Ea se îndrăgostise de el, aşa cum Macomber era îndrăgostit la rândul lui de ea. Tracy era capabil să o facă pe Tisah să devină agent dublu. Şi de acum încolo, el i-a furnizat ei informaţii false, dezinformări…ştii ce înseamnă asta?

— Citesc ziarul New York Times.

El zâmbi din nou.

— Da. Ţara ta e atât de diferită de a mea. Deci ştii. Bun. Pentru că aşa ceva a început ea să transmită către mine, oftă el. Şi recunosc că am fost astfel prostit, vreme destul de îndelungată. La rândul meu am înaintat informaţiile către, hm, pe filiera respectivă. Dar a venit şi clipa în care am început să percep locurile unde informaţiile erau cusute cu aţă albă în perdeaua aceea de minciuni, altfel destul de plauzibile. Şi din asta mi-am dat seama de cele petrecute.

Monk se înclină spre Lauren, vorbindu-i cu o voce tot mai joasă.

— Dar ce puteam eu să fac în acel moment? Dacă n-aş fi transmis mai departe informaţiile primite, superiorii mei s-ar fi întrebat ce se întâmplase cu agentul infiltrat de noi. Eu nu puteam să le spun că fiica mea era acum agent dublu; ei ar fi ordonat ce ea să fie executată rapid. Am încercat să o chem înapoi, dar n-am avut succes. Ea nu dorea să părăsească Ban Me Thuot; nu voia să-l lase pe Tracy. Aşa că mă aflam în faţa unei dileme îngrozitoare. Eram forţat să transmit în continuare informaţiile ei false. Singura mea speranţă era aceea că superiorii mei, fiind mai puţin familiarizaţi decât mine în legătură cu situaţia din teren, n-aveau de unde bănui că îi se furnizau de

fapt nişte dezinformări. Poate că tu nu poţi să-ţi imaginezi cu câtă frică am trăit tot timpul acelor luni atât de lungi. Nu puteam să dorm, mâneam foarte rar şi în cele din urmă m-am hotărât să mă duc eu personal la Ban Me Thuot şi s-o scot de acolo cu forţa.

Acceptă paharul plin adus de Tisah şi continuă să povestească.

— Dar asta ar fi fost o misiune ce echivala cu sinuciderea, cred că înţelegi bine motivele, aşa cum le înţeleg şi eu acum. Dar la momentul respectiv eram înnebunit din cauza grijilor pe care mi le făceam pentru ea. Nu reuşeam să mai gândesc limpede. Totuşi, am fost scutit de o asemenea umilinţă.

Sorbi o înghiţitură din pahar.

— Nu se ştie cum, dar americanii am aflat despre prezenţa ei şi despre adevăratul rol pe care îl avea de îndeplinit acolo. Pericolul venea acum din ambele părţi. Îşi lăsă jos paharul şi îi luă mâinile lui Lauren, ţinându-le în mâinile lui. Iar Tracy a fost cel care a salvat-o. A scos-o din Ban Me Thuot, numai el ştie cum, iar în locul ei a plantat o sumedenie de zvonuri false. Circula zvonul că ea fusese lichidată. Nimeni nu ştia cu precizie de către cine, dar câţiva martori consideraţi credibili se jurau că fusese vorba de un soldat din forţele speciale.

Lauren avea mari probleme cu înţelegerea acestui val de informaţii cu totul nou pentru ea. Îi vâjâia capul şi spre lauda lui, Monk avu răbdare să aştepte până când ea reuşi să îl întrebe:

— Şi ce-a făcut Tracy cu ea? întrebă ea cu răsuflarea puţin tăiată.

— Ar fi putut s-o ucidă, rosti Monk. Pentru că, vorbind la rece, aşa ar fi trebuit el să procedeze în mod corect. În definitiv, ea nu era decât un *agent străin.* Dar domnul Richter e un bărbat cu totul deosebit. Lui îi păsa de Tisah… foarte mult. A trimis-o printr-o filieră cunoscută numai de el, traversând Cambodgia şi deci şi teritoriile controlate de Khmerii roşii. Aceştia mi-au transmis informaţii în legătură cu locul unde se afla ea şi astfel Tisah a putut reveni aici.

Expresia feţei lui Monk se schimbă şi Lauren văzu cum apar din nou ridurile acelea.

— Dar la momentul respectiv, un individ inteligent, un aghiotant al unuia dintre superiorii mei, după cum s-a dovedit mai târziu, a analizat ultimele informaţii transmise de ea şi a

constatat falsul.

Inspiră adânc.

— Aşa că Tisah nu s-a întors la Peking acoperită de glorie, ci a intrat imediat în dizgraţie. Datorită rangului şi puterilor de care dispuneam în cadrul guvernului Chinei Populare, s-a luat decizia ca ea să nu fie executată. Dar ea e în realitate acum doar un simplu prizonier. Ei nu doresc să fie văzută în public; nu poate lua parte la evenimente culturale şi nici nu poate deţine funcţii oficiale, sau ceva asemănător. Chiar şi faptul că eu te-am adus pe tine aici poate constitui un mare risc pentru noi, deoarece îi este interzis orice contact cu străinii.

— Şi deci acesta e motivul pentru care Tisah nu a putut vedea spectacolul din seara asta.

Lauren se ridică în picioare. Simţi o mare greutate cum îi apasă inima. Ocoli canapeaua şi se opri în faţa lui Tisah. Ochii lor se întâlniră, dar cealaltă femeie ridicase acum parcă un fel de zid între ele; nu mai era prezentă pe chipul ei nici una din emoţiile acelea puternice pe care le observase Lauren la început.

— Ah, Tisah! şopti ea, îmbrăţişând-o. Îmi pare atât de rău. Atât de rău!

Sub palma ei femeia îi simţea respiraţia plină de suspine şi lacrimile fierbinţi ce se prelingeau pe gâtul ei. Mângâie părul lui Tisah, în vreme ce aceasta plângea de-a binelea.

— O prizonieră, şopti ea. Dumnezeule, cât de crudă poate să fie viaţa!

Şi începu la rândul ei să plângă.

Monk se ridică şi se îndepărtă de cele două femei, apropiindu-se de întunericul sumbru pe care îi reprezenta şemineul acela uriaş. Îşi lipi o mână de marmura rece şi îşi plimbă degetele pe suprafaţa aceea frumoasă.

Nu voia să ia parte la manifestarea sentimentelor lor. Plânsul era ceva cu totul străin pentru el, dar suferise la rândul lui destul, vreme de ani în şir, pentru faţa lui şi se rugase zilnic lui Buddha pentru salvarea vieţii acesteia.

În clipa revenirii ei acasă, în viaţă şi teafără, el ştiuse cât de mult îi era îndatorat duşmanului său, Tracy Richter. Şi totuşi aşteptase cu multă răbdare să vină momentul de fată, pentru că datoriile sunt făcute pentru a fi plătite. Altfel, ce-ar rămâne din ele? Nimic. Mai puţin chiar decât vântul. Iar Monk s-ar fi simţit

dezonorat dacă şi-ar fi trăit altfel viaţa decât o făcuse el în permanentă. În definitiv, ideologia nu valora nimic în faţa sentimentelor umane.

Pentru că în clipa în care o zărise pe Tisah atunci când apăruse din avionul cu care se reîntorcea din Asia de Sud-Est, reuşise să înţeleagă brusc natura umanităţii. El înţelesese atunci că o parte a fiinţei sale s-ar ofili şi ar fi murit la gândul că urma să n-o mai revadă niciodată. Doar atunci îşi dăduse el seama cât de importantă era Tisah pentru el, pentru că dacă ea ar fi murit acolo. Monk n-ar mai fi fost niciodată acelaşi om. Şi rămânând astfel schilodit, nu şi-ar mai fi putut continua propria sa viaţă. Ea era totul pentru el, tot ceea ce iubea el cel mai mult. El nu trăda China. Dar datoria trebuie să şi-o plătească; propria lui viaţă îi cerea acest lucru.

După un timp se întoarse lângă ele şi văzu că stăteau alături, ţinându-se de mână. Iar această imagine avu darul să îi facă inima să tresalte de bucurie, uşurându-i enorm sarcina pe care trebuia s-o ducă până la capăt.

— Mă tem că lucrurile nu se opresc aici.

I se adresase lui Lauren, dar era clar că se referea la amândouă.

— În ultima perioadă am aflat multe lucruri despre Macomber.

Pe chipul lui se putea citi durerea.

— Iar recentele evenimente mi-au permis o vedere de ansamblu asupra intenţiilor sale reale.

— Înseamnă că sunteţi în continuare…că vă ocupaţi de aceleaşi activităţi în care eraţi implicat şi în 1969, spuse Lauren.

Monk zâmbi şi veselia păru că îi cuprinde întregul chip, dându-i strălucirea unui apus de soare magnific.

— Ah, draga mea Lauren, îmi placi atât de mult! Să ştii că da!

Chinezul făcu un gest ce ar fi vrut să dea de înţeles importanţa minoră a unor asemenea lucruri.

— Poate că de vină e faptul că noi chinezii nu ne arătăm pe chip vârsta noastră reală, dar adevărul este că eu sunt mult prea bătrân pentru a mai rămâne implicat în asemenea afaceri, care necesită un consum mare de energie.

Făcu un gest larg cu mâna.

— Nu, nu, încă mă mai amestec din când în când în probleme de interes statal. Dar numai într-un rol de consilier, adică de non-

participant.

Ridică amenințător degetul arătător.

— Dar sursele mele de informații, ah, ele sunt în continuare în viață și foarte active.

Ridică din umeri.

— Iar eu mă mulțumesc acum să fiu din când în când canalul lor de transmitere, atunci când situația o impune.

— Așa cum se întâmplă și acum, spuse Lauren, simțind că ea se afla pe punctul să devină posesoarea unui secret deosebit de important. Tot ce se petrecuse în seara asta îi dădea de înțeles că așa urma să se și termine întreaga poveste.

— Da.

Monk dădu din cap cu multă înțelepciune.

— Așa cum se întâmplă și acum. Chinezul, aflat acum pe canapea, se înclină spre ea și Lauren putu simți cum întregul lui trup se umple de-o energie uriașă care se scurgea către ea, învăluind-o astfel încât pulsul i se acceleră, iar inima începu să-i bată mai tare.

În timp ce tu te aflai aici, sunt sigur să ai neglijat complet evenimentele ce se petrec la tine acasă. Atherton Gottschalk, candidatul la președinție din partea partidului republican a fost împușcat chiar în timpul discursului în care solicita mărirea vigilentei împotriva terorismului internațional, iar asta s-a întâmplat pe treptele catedralei Sf. Patrick din New York City, în cursul săptămânii în care ne aflăm.

— Cum?

Lauren era vizibil speriată.

— În mod miraculos, el n-a fost grav rănit; s-a întâmplat să poarte o vestă anti-glonț. O scurtă ședere la spital pentru a-și reveni, iar domnul Gottschalk se întoarce din nou la campania lui electorală.

Chinezul ridică un deget.

— Dar din acel moment el devine un erou național, victima genului de terorism despre care avertiza el populația Statelor Unite. *Și* a mai și supraviețuit! În aceste condiții, s-a asigurat în mod virtual de câștigarea fotoliului prezidențial la alegerile ce vin. Făcu o pauză, privind-o cu severitate.

— Da? Lauren își dădea toată silința să înțeleagă unde voia el să ajungă. Totul dădea impresia unei șanse unice în viață pentru

Gottschalk, o tragedie care se transforma într-un triumf. Având în vedere cele petrecute, chiar şi ea era convinsă că avea să voteze pentru Gottschalk. Nu înţeleg….

Monk îşi adunase umerii ca şi cum ar fi fost un jucător de fotbal american ce se pregătea să se repeadă ia linia de apărare a echipei adversare.

— Sigur că nu-ţi dai seama, spuse el degajat. Pentru că nimeni nu e în stare să o facă în prezent… dar asta deoarece ei nu dispun de toate informaţiile necesare. Dar să presupunem că sursele de informaţii mi-au transmis că acum şase săptămâni domnul Macomber a vizitat Asia de Sud-Est într-o ţară nu departe de locul unde ne aflăm noi acum şi a încheiat o afacere, în urma căreia urma să fie introdus în America un asasin dintr-o ţară islamică şi Care trebuia să se afle sub *controlul lui personal.*

— Ce…?

Lauren simţea că i se învârte capul.

— Stai puţin. Vrei să-mi spui că Macomber a plănuit uciderea unui candidat la preşedinţia Statelor Unite?

— Eu nu doresc să sugerez nimic de genul de care spui tu, draga mea Lauren. În loc să fac aşa ceva eu spun asta: planul prevedea de la bun început ca încercarea de asasinat să eşueze. N-a fost deloc o coincidenţă faptul că individul care l-a împuşcat pe Gottschalk a tras chiar în punctul care în realitate era cel mai bine apărat, zâmbi Monk din nou. Şi cine crezi tu că i-a dat candidatului vesta de protecţie?

Lauren îl lăsă să răspundă tot el la întrebare.

— Bineînţeles că acelaşi om care se afla în spatele lui Atherton Gottschalk. Pentru că eu afirm faptul că, în ciuda negaţiilor făcute în public – în asta constă dezinformarea – domnii Macomber şi Gottschalk sunt aliaţi şi acţionează de un timp la unison.

În liniştea mormântală ce se lăsa, vocea răguşită de emoţie a lui Lauren păru doar o şoaptă.

— Şi de ce-mi spuneţi mie toate astea?

Monk se ridică în picioare şi se apropie de ea. Se transformase brusc, devenind o forţă ce o domina, nu numai prin înălţimea de la care îi vorbea, iar Lauren se gândi că nu şi-ar fi dorit să-l aibă drept duşman pe omul acesta.

— Pentru că eu am o foarte mare datorie de onorat faţă de

Tracy Richter; e o datorie pe care, regret acest lucru, niciodată nu o voi putea achita integral. El mi-a dat-o înapoi pe propria mea fiică, aşa cum a făcut şi atunci când i-a salvat viaţa. Iar eu nu pot să-ţi spun cât de mult valorează ea pentru mine.

Se aplecă spre ea, o apucă pe Lauren de un braţ şi o forţă să se ridice şi ea în picioare. Ea simţi energia ce clocotea în trupul lui şi se întreba care putea să fie vârsta lui adevărată.

— Iar tu vei fu acum purtătoarea mesajului prin care doresc să mă achit de datorie.

Vocea lui deveni stridentă, ca şi cum o emoţie puternică l-ar fi rupt în două.

— Mi-e foarte clar un lucru pe care tu nu-l ştii, că domnul Macomber e la rândul lui în necunoştinţă de cauză şi anume faptul că domnul Richter era omul pe care-l controla din umbră pe parcursul unei misiuni deosebit de periculoase. Un astfel de controlor special este o persoană a cărei misiune reală nu e cunoscută de către individul din teren, aflat în misiune. Ei se cunoşteau bine la Ban Me Thuot, acesta este un lucru evident. Dar în cadrul „Operaţiunii Sultan” au lucrat împreună. Dar, draga mea Lauren, domnul Macomber cunoaşte prea bine ce poate să facă domnul Richter; şi el ştie că din întreaga ţară, domnul Richter era singura persoană care ar putea să îi dejoace planurile. Iar el nu poate permite aşa ceva, nu-i aşa?

Privind în ochii aceia negri atât de profunzi, Lauren simţi brusc cum se instalează groaza în trupul ei, ca şi cum un hău fără fund i s-ar fi deschis în dreptul picioarelor şi ea aluneca peste marginea lui.

— Dacă aţi avut intenţia să mă îngroziţi, să ştiţi că aţi reuşit nemaipomenit de bine, şopti ea.

— Bine! ţipă Monk. O, foarte bine! Să-i spuneţi domnului Richter despre lucrurile pe care le-aţi auzit aici.

— Dar ce dovadă pot să-i ofer în sprijinul afirmaţiilor respective?

Monk se uită la ea cu milă.

— Scumpa mea fetiţă, chiar crezi că o mă grăbesc să-ţi dau un microfilm cu liste, fapte şi cifre? Te rog să nu fii atât de naivă. Domnul Macomber e mult prea inteligent încât să se poată ajunge la secretele lui, lucru complicat chiar şi pentru surse ca acelea ce mă servesc pe mine.

O bătu prieteneşte pe mână.

— Nu, spune-i domnului Richter cine e sursa informaţiilor tale, iar asta va fi de ajuns. El va înţelege gravitatea problemei. Pentru că în cazul în care Atherton Gottschalk va ajunge într-adevăr Preşedintele Americii, să fii sigură că Macomber va fi cel ce va dicta politica urmată de acesta. Poate că tu nu ştii ce înseamnă aşa ceva, dar eu şi cu Tracy Richter ştim sigur.

Ochii lui neclintiţi se implântară într-ai ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi lege mintea de mintea ei, pentru a rămâne imprimată acolo forţa ce se ascundea în spatele cuvintelor lui.

— Aşa că trebuie să uiţi acum de balet, Lauren, îi spuse el cu blândeţe. Întoarce-te acasă cât de repede poţi s-o faci. Găseşte-l pe domnul Richter şi spune-i toată povestea. Pentru că dacă ce ţi-am spus eu nu reuşeşte să ajungă la el, doar cerurile vor putea să ne mai ajute.

CHET KHMAU

SEPTEMBRIE. ÎN PREZENT.

WASHINGTON/DALLAS/NEW YORK/SHANGHAI/COMITATUL BUCKS

UNU

Tracy coborî din avion pe aeroportul internaţional Dallas în mijlocul unei furtuni devastatoare. Din dreptul ţărmului Floridei ce dădea spre Oceanul Atlantic se dezlănţuise un uragan ce semăna cu degetul ameninţător arătat de Dumnezeu oamenilor.

De-abia trecuse cu puţin de ora cinci şi treizeci de minute dimineaţa, moment în care o diafană strălucire gri se strecura luminând salopetele galbene din fâş ale echipelor de mecanici de la sol ce fugeau pe pistă de la un avion la altul, în apropierea

panourilor mari din sticlă ce protejau salonul rezervat sosirilor. Tracy îşi reaminti de chipul Dragonului de Aur, plin de riduri, purtând povara anilor, pe jumătate vesel şi pe jumătate trist, cu ochi plini de lacrimi în clipa în care primise din partea lui în dar pe fiica sa cea de mult rătăcită.

Intră în salon primul şi îl părăsi ultimul; avea de dat mai multe telefoane. Primul telefon îl dădu la camera de hotel în care stătea Thwaite. Nici un răspuns. Sună la secţia de politie şi dădu peste sergentul care făcea de gardă în schimbul de noapte. Nu, el nu putea să precizeze unde se afla în prezent sergentul-detectiv Thwaite, dar da, putea să aibă grijă ca acesta să afle că îl căutase domnul Richter.

Tracy bănui că s-ar fi putut ca el să fie la Melody, dar nu ştia nici numele de familie şi nici adresa ei, aşa că renunţă pentru moment. Aranjase cu echipajul să transmită o telegramă de rezervare la hotelul Four Seasons din Georgetown şi îl rugă pe sergentul ce făcea de gardă să-i spună lui Thwaite să-i telefoneze acolo imediat ce primea mesajul.

Tracy formă după aceea un număr local. Telefonul zbârnăi undeva în cealaltă parte a oraşului şi centralista intră pe fir. Tracy îi solicită un număr format din trei cifre.

— Da?

— Aici e Mama.

— Bine-ai venit acasă, îi răspunse directorul.

— Steaguri în bătaia vântului, spuse Tracy, gândindu-se la destinul ce-i fusese favorabil, făcându-l să ajungă acasă viu şi nevătămat: cu ajutorul generozităţii şi dragostei oferite de Po Vânt la Pupă şi uriaşa lui familie. Să fi fost el oare doar un simplu pescar? Tracy bănuia că nu, dar aici era vorba de un secret pe care n-avea să-l descifreze niciodată.

— Poţi să vii în condiţii de vreme urâtă, îi spuse directorul fără să ezite.

Şi puse receptorul în furcă.

Tracy plecă de lângă telefon mulţumit. „Vreme urâtă” era o metodă utilizată pentru a avea acces în interiorul clădirii Fundaţiei şi care avea marele avantaj că scurtcircuita filiera birocratică normală. Mai era vorba şi de faptul că directorul urma să-l preia personal pe Tracy la punctul de acces convenit, eliminând astfel orice posibilitate a unei întârzieri nedorite, ca

urmare a unei interpretări greşite sau neînţelegeri venite din partea personalului de la intrarea respectivă.

Era răspunsul corect la mesajul codificat transmis de Tracy. „Steaguri în bătaia vântului” însemna înaintarea unei cereri extrem de urgente pentru acordarea unui sprijin total. Expresia se utiliza de obicei în timpul etapelor finale din cadrul unei misiuni eşuate şi numai în caz de extremă urgentă.

Nu avea bagaje; cu toate acestea, se văzu silit să aştepte aproape 20 de minute până să-i vină un taxi. Întârzierea era cauzată de vremea deosebit de urâtă şi de ora total nepotrivită.

Negura ce se lăsase acoperea totul; bogata vegetaţie din Washington avea o înfăţişare palidă şi fantomatică, iar monumentele importante dispăruseră cu totul şi nu reuşi să le vadă decât în clipa când ajunsese chiar în apropierea lor.

Îi ceru şoferului să-l lase pe Seventeenth Street, lângă clădirea D.A.R. În dreapta lui se găsea Elipsa. Era ora şase şi un sfert; străzile erau aproape goale. Aşteptă până când taximetristul întoarse la primul colt, dispărând pe E Street, apoi traversă Seventeenth Street şi se îndepărtă de clădirea D.A.R.

Se îndreptă spre nord, în direcţia Casei Albe. Abia când trecu de New York Avenue şi întâlni în calea sa birourile unde lucrau funcţionarii Casei Albe, reuşi să vadă primele semne concrete că acolo exista totuşi cineva.

Înaintă în continuare pe Seventeenth Street, în direcţia intersecţiei cu H Street, încercând întruna să depisteze vreun eventual urmăritor, deşi îi era greu să creadă că ar fi putut fi urmărit de cineva; nimeni, nici măcar duşmanii lui, n-ar fi avut de unde şti când urma să plece din Hong Kong sau oraşul către care dorea să se îndrepte.

Atunci când ajunse în dreptul lui H Street, o luă la dreapta şi înaintă către Connecticut Avenue până depăşi primul bloc, apoi coti din nou spre nord, trecu pe trotuarul celălalt al străzii şi se folosi de vitrinele magazinelor şi de ferestrele clădirilor pentru a examina atent ambele trotuare ale porţiunii de stradă lăsate în urmă.

Nu văzu nimic deosebit şi ajunse în curând pe I Street, care se intersecta cu latura din spate a piaţetei Farragut. Se întoarse spre stânga şi înaintă pe I Street până când parcurse cam trei sferturi din lungimea faţadei primului bloc. Se folosi acum de

parbrizele din spate şi ferestrele laterale ale maşinilor parcate pe stradă pentru a-şi verifica în mod eficient spatele.

Aşteptă schimbarea culorii semaforului, adăpostindu-se în pragul unei clădiri de birouri, privind ploaia şi spumegând de furie, ca orice trecător prins pe stradă fără umbrelă. Semaforul arătă pe rând roşu, urmat de galben şi apoi de verde, traficul auto începu să se învioreze, iar Tracy părăsi brusc protecţia oferită de adăpostul acela provizoriu, năpustindu-se în stradă şi strecurându-se printre maşinile ce demarau timide, reuşind astfel să ajungă pe celălalt trotuar. Toată manevra lui durase mai puţin de zece secunde şi era destul de simplu de realizat, în cazul în care ar fi fost urmărit de cineva, acesta fie l-ar fi pierdut, fie l-ar fi călcat vreo maşină. Dar Tracy nu văzu pe nimeni.

Se îndreptă imediat către o poartă din fier, îşi vârî mâna printre barele ei negre şi trase de un zăvor. Pătrunse repede pe poartă şi o închise în urma lui.

Se afla într-o curte mică ce ar fi părut unui trecător aflat întâmplător în zonă că aparţine episcopiei, clădirea aflată în imediata ei apropiere. De fapt, chiar era întreţinută în permanentă de personalul episcopiei. Şi totuşi, aparţinea Fundaţiei şi reprezenta intrarea din spate a acesteia.

Picăturile de ploaie cădeau pe frunzele copacilor, făcându-le să foşnească şi greutatea lor făcea să se legene într-una florile dispuse în aranjamente frumoase. Tracy se adăposti sub un lămâi şi îşi şterse cu mâna faţa umedă din cauza ploii.

Cineva ieşi din umbra oferită de o clădire aflată la o distanţă de vreo trei metri de Tracy, purtând o umbrelă mare deasupra capului. Tracy aşteptă, urmărindu-l din priviri.

Persoana se opri în timp ce ploaia îl înconjura din toate părţile. Era directorul.

Tracy ieşi la rândul lui din adăpostul oferit de lămâiul acela ospitalier şi intră sub umbrelă.

— Ei bine, începu directorul, uitându-se drept în ochii lui Tracy, am auzit că ai avut o călătorie plină de peripeţii.

Tracy se întreba cât de mult ştia într-adevăr directorul. El nu l-ar fi întrebat; învăţase de mult că aşa ceva reprezenta un joc la care n-avea nici o şansă de câştig.

Directorul îl conduse spre nişte uşi batante cu geamuri fumurii şi cu rame cromate. O intrare cât se poate de banală; parcă

intrau într-o aripă recent construită a unui biblioteci publice. Exceptând faptul că uşile acestea erau perfect etanşe la un atac cu bombe sau cu gloanţe.

Se aflau într-un vestibul fără ferestre şi ai cărui pereţi erau placaţi cu cărămidă glazurată. Tracy era curios faţă de tot ce vedea. Era clar că locul unde se afla fusese construit după ce părăsise el Fundaţia. Se părea că singura posibilitate de ieşire era către stânga, în direcţia unei camere mici şi rotunde ce avea pereţii pictaţi cu o vopsea albă deosebit de strălucitoare. Luminile din cameră erau cât se poate de discrete. Nu exista mobilier, iar pe pereţi nu se afla decât o mică nişă, plasată la nivelul capului şi în care erau fixaţi nişte ochelari asemănători celor folosiţi de sudori.

Directorul se îndreptă imediat spre nişă, făcându-i semn lui Tracy să-l urmeze.

— Uită-te prin ochelari.

Tracy îşi introduse capul prin nişă, lipindu-şi faţa de cauciucul acela moale. Se declanşă instantaneu o lumină roşiatică puternică ce îl obligă să clipească reflex, urmată apoi de întuneric, îşi scoase capul şi îi permise directorului să folosească şi el ochelarii aceia.

Directorul se întoarse spre el.

— Am constatat, rosti el cu o vagă urmă de mândrie, că în domeniul sistemelor de securitate apar mereu noi surprize. Pe vremea când lucrai la noi, se considera că amprentele digitale erau suficiente. Dar acum există specialişti în chirurgie plastică ce sunt capabili să modifice amprentele prin intermediul micro-chirurgiei. În mod similar şi vocile pot fi copiate. Am descoperit recent că putem să mărim gradul de securitate până la sută la sută prin înregistrarea reţelei fine a vaselor de sânge de pe retina fiecărui individ.

O porţiune a peretelui circular se deschise.

— Se pare că reţeaua aceea atât de fin vascularizată diferă de la individ la individ, fiind unică în felul ei. Cu ajutorul unor lentile speciale, camera de luat vederi înmagazinează toate aceste genuri de reţele individuale, dându-le un cod numeric, în prezent faci şi tu parte din banca noastră de date.

Odată ajunşi pe coridor, se urcară în liftul silenţios care îi duse acolo unde îşi avea biroul directorul. Tracy fu cât se poate de

recunoscător acestuia în clipa în care îi aruncă un prosop din pragul propriei săli de baie.

— Am cerut celor care se ocupă de completarea garderobei oamenilor noştri să-mi trimită şi nişte haine, rosti el când văzu că Tracy începe să se şteargă cu prosopul. Poţi să te îmbraci aici.

Arătă în direcţia băii. Apoi se îndreptă fără nici o grabă către biroul său.

— Cei de la garderobă dispun în continuare de măsurile tale; sunt nişte oameni destul de eficienţi. În orice caz, nu-şi permit niciodată să îi se învechească fişierul de date.

— Asta vrea să însemne, spuse Tracy, că aşa ceva îi se întâmplă numai altora.

— Ai înţeles perfect.

Directorul se aşeză în spatele biroului. Era o piesă de mobilier sculptat şi plin de tot felul de ornamente şi de năzbâtii similare, care mai de care mai întortocheate, lucru ce-l făcu pe Tracy să se gândească le cât de bine se asorta cu personalitatea celui ce se folosea de el. Directorul îşi propti bine coatele pe birou, apropiindu-şi mâinile şi adunându-şi vârfurile degetelor într-un unghi ascuţit.

— Cum se întâmplă de exemplu acum cu tine. Ai uitat de noi de-a lungul anilor, Mama. N-ar fi trebuit să te lipseşti de noi niciodată.

— N-am avut de ales, spuse Tracy, în timp ce îşi puse prosopul în jurul taliei. Doar ştii bine asta.

— Tu eşti cel care s-a convins singur, îi repezi directorul. Sau în orice caz, cel care a luat decizia finală. Te-ai considerat undeva deasupra celorlalţi. Mama. Te-ai gândit că reprezinţi ceva aparte. Ceva ce nu suferea comparaţie cu ceilalţi. Greşesc cu ceva?

Tracy dădu din umeri.

— Am simţit că devenisem altfel. Mai uman.

Directorul îi zâmbi.

— Şi mai vulnerabil. Aproape că reuşiseră să termine definitiv cu tine în capcana de metal a maşinii.

— Ştii despre asta?

— Compartimentul specializat în expedieri şi recepţionări de mesaje a fost în alertă maximă, 24 de ore din 24, monitorizând toate drumurile şi isprăvile tale pe întregul teritoriul Coloniei.

Eram în contact permanent cu oamenii noştri din Hong Kong.

— Ai ştiut totul, exclamă Tracy, dar nu mi-ai dat nici o mână de ajutor!

Directorul îşi îndepărtă braţele cu un gest larg.

— Şi de ce-ar fi trebuit s-o facem? Nu mai faci parte din familia noastră. În definitiv, noi nu suntem o societate de binefacere.

— Atunci de ce îmi înregistraţi toate mişcările?

Cineva ciocăni la uşă.

— Intră, spuse directorul.

Îşi făcu apariţia un tânăr uscăţiv, ce purta în braţe o cutie mare din carton. Directorul dădu din cap, iar tânărul aşeză cutia pe colţul biroului acela bogat ornamentat. Apoi se retrase.

— Vino să-ţi iei hainele, îl invită directorul. O să răceşti de-a binelea dacă mai rămâi mult aşa.

Se învârti cu scaunul ca să privească pe fereastra aflată în spatele lui, spre clădirile învăluite într-o pâclă cenuşie, ale căror contururi dispăruseră din cauza ploii.

Tracy se ridică, păşi pe mochetă şi deschise cutia. Găsi în ea lenjerie de corp, o pereche de pantaloni din doc de culoare gri, ciorapi negri, o pereche de pantofi negri din piele cu talpa cusută manual şi o curea îngustă şi neagră din piele de crocodil. Cămaşa bleu fusese călcată de curând şi nu se răcise de tot. Se mai aflau acolo chiar şi o limbă de pantofi, un deodorant solid şi o sticluţă de plastic cu pudră de talc. Începu să se îmbrace.

— Treaba asta o să facă o gaură mare în bugetul anului următor. Cei de la serviciul financiar or să facă atac de cord.

— Să nu-ţi faci griji în legătură cu hainele pe care a trebuit să le abandonezi în Hong Kong, accentuă directorul, făcându-se că nu aude comentariul făcut de Tracy. Oamenii noştri s-au ocupat de recuperarea lor. Vor fi trimise aici odată cu zborul Pan Am programat pentru diseară.

— Şi poliţia?

— Să nu te preocupe poliţiştii din Hong Kong.

— Ce vrei în schimb? întrebă Tracy.

Din clipa în care era din nou îmbrăcat, se simţea ceva mai aproape de o fiinţă umană.

Directorul pivotă din nou cu scaunul şi îi aruncă o privire rece.

— Ce naiba mai *înseamnă* şi asta?

— O ştii prea bine, spuse Tracy. Nu te-ai fi ocupat de toate

astea dacă nu aveai de gând să-mi ceri ceva în schimb.

— Să ştii că te înşeli, Mama. În realitate, tot ce am făcut pentru tine nu reprezintă decât o recompensă binemeritată.

— Pentru ce?

Directorul se lăsă pe spate şi îşi plimbă un deget pe obraz.

— Oricât m-ar durea faptul că trebuie s-o recunosc, ai avut dreptate în legătură cu Kim. A devenit un tânăr cu mult mai periculos decât am crezut eu că poate fi. Faptul că dispune de o minte atât de îndrăzneaţă l-a făcut s-o ia pe un drum greşit, astfel încât a părăsit, cel puţin pe plan spiritual, sanctuarul oferit de noi.

Tracy se aşeză pe un scaun, picior peste picior.

— Eu am declarat un lucru în momentul în care şi-a depus candidatura. Asta se întâmpla parcă în 1970, nu?

Directorul dădu din cap, aprobându-l.

— N-ai greşit cu mult. Dar tu n-ai făcut numai atât. Mi-ai dat un indiciu cu privire la ce era el în stare să facă atunci când am cinat împreună la „Chez Francoise”. Erai mult prea interesat de planurile lui de a-şi petrece concediul, iar asta m-a pus pe gânduri. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, poate că aş fi renunţat la idee. Dar nu atunci când erai tu la mijloc. Pentru că încă nu ţi-ai pierdut inteligenta ta iscoditoare, de viezure.

Prin urmare, iată de ce fusese directorul atât de susceptibil, se gândi Tracy. El detesta pur şi simplu să se fi înşelat în aprecieri; se mândrea cu flerul său infailibil. Şi îi oferea lui Kim o prea mare libertate de acţiune.

— Am descoperit că lucrează pentru un grup de oameni influenţi din Europa de Vest. Toţi sunt nişte oameni de afaceri cu concepţii similare, care se întrunesc la Eindhoven.

— Eindhoven?

— În Olanda.

Directorul de uita prin nişte hârtii aflate pe biroul său.

— Din grup nu face parte nici un comunist. Dimpotrivă. Militează pentru idei ce aparţin cercurilor de dreapta.

Tracy dădu din cap.

— Asta se corelează perfect cu şablonul pe care l-am avut eu în minte când mă refeream la Kim. Ştii la fel de bine ca şi mine despre anticomunismul fanatic ce-l caracterizează pe Kim.

Directorul îl sfredeli pe Tracy cu priviri ca de gheaţă, forţându-l

să se uite în ochii lui albaştri.

— Atunci spune-mi, te rog, ce naiba face Kim pentru el?

Tracy se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Nu sunt sigur, cel puţin, încă nu. Se întoarse cu faţa spre fostul său şef. Îl cunoşti pe Macomber?

— Delmar Davis? Sigur că da. Echipamentul militar produs de el a cel mai bun din lume. A realizat acest avion de vânătoare, *Vampirul,* care e fantastic. Am participat la demonstraţia pe care a realizat-o în faţa Şefilor de Stat Major Inter Arme. L-a dat gata.

— A lucrat pentru mine atunci când noi am locuit în cadrul bazei militare de la Ban Me Thuot.

Directorul se încruntă.

— Nu cred că-mi aduc aminte.

— Asta nu mă surprinde deloc. Cei de la forţele speciale l-au detaşat la noi; el dorea să intre în cadrul celor ce lucrau pentru Fundaţie, dar eu l-am refuzat. Era un agent de infiltrare de o inteligentă sclipitoare şi cu o minte diabolică, demnă de un discipol de-al lui Machiavelli.

— Şi care era problema lui atunci?

— Era un individ instabil. Îi *plăcea* teribil de mult ceea ce făcea.

— La fel era şi Kim.

— Da, dar exista o diferenţă între ei. Kim are nişte angajamente de natură ideologică, care îşi au sursa în profunzimea sufletului său. Kim e un individ periculos, da, dar el poate fi controlat pentru că ai întotdeauna posibilitatea de a-i determina motivaţiile. Macomber nu dispune de o asemenea stabilitate a motivaţiei. S-ar fi putut ca şi el să aibă o anumită motivaţie, de fapt, sunt sigur de asta, judecând după înverşunarea cu care îşi îndeplinea misiunile, dar să fiu al naibii dacă ştiu care să fi fost ea.

— Bine, dar de ce scoţi acum pe tapet tocmai numele lui?

— Îmi trebuie dosarele, „Sultan”.

Directorul tăcu un timp. Apoi se întoarse spre interfon şi apăsă pe un buton. Îi spuse ceva aghiotantului său, întrerupând apoi legătura telefonică.

— Şi ce legătură există între, „Sultan” şi Macomber?

— E vorba de unul şi acelaşi lucru, spuse Tracy. Am aflat asta de la Mizo, în Hong Kong.

Îi aduse la cunoştinţă directorului veştile proaste.

— Dumnezeule, vrei să spui că tot acest imperiu de care dispune în cadrul industriei de armament, clădit în ultimii 12 ani, o firmă faţă de care guvernul Statelor Unite va fi legat prin achiziţionarea unei furnituri militare în valoare de cinci sute de milioane de dolari, având drept scop descurajarea unei ameninţări la nivel internaţional – se bazează pe profiturile obţinute în urma „Operaţiunii Sultan”?

Tracy dădu din cap.

— În principal, da. E adevărat că el a mai fost ajutat pe parcurs şi de efectuarea unor investiţii fructuoase. Dar fondurile necesare pentru efectuarea investiţiilor respective privind din deturnarea în interes propriu a filierei iniţiate în cadrul „Operaţiunii Sultan”.

— Iisuse Hristoase, Mama!

Directorul era copleşit de importanţa lucrurilor aflate; era pentru prima oară în viaţa lui când Tracy îi vedea atât de zdruncinat. Îşi ridică privirile spre Tracy.

— Noi avem nevoie de acei *Vampiri,* de bombardierele *Darkside*[8] care dispun de o rază lungă de acţiune, de acele elicoptere *Bat*[9] dotate cu calculatoare controlate prin raze laser, echipamente militare realizate de el. Sunt convins de acest lucru.

— Noi vorbim acum de *individul în sine* şi nu de marfa lui, rosti Tracy.

— Dar nu cred că ele pot fi separate.

— Asta e o prostie, se pronunţă Tracy. Probabil că firma lui Macomber apelează la serviciile oferite de *mii* de angajaţi, iar mulţi dintre ei sunt inginerii care au conceput proiectele care au stat la baza acelor sisteme cu destinaţie militară.

— Tu nu vrei să înţelegi, spuse directorul. Nimic din toate acestea n-ar fi putut fi realizate vreodată fără viziunea lui unică. Da, acolo lucrează oameni care au proiectat şi au construit *Vampirul* şi toate celelalte, dar ei n-au făcut decât să *transpună* pe planşa proiectanţilor imaginile născute în creierul lui Macomber. Da, ei au reuşit să transforme acele imagini într-o realitate bazată pe oţel şi aluminiu. Dar Macomber a fost cel care

[8]Darkside – Faţă întunecată (lb. engl. n.t.)

[9] Bat – Liliacul (lb. engl. n.t.)

a făcut ca toate aceste lucruri să devină o realitate.

— Să analizăm pe rând toate astea. Sunt îngrijorat de posibilitatea ca Gottschalk să obţină nominalizarea. Dacă el nu va deveni Preşedinte, Metronics Inc. Nu va mai beneficia de acel mediu extrem de favorabil pe care i l-ar fi oferit noua Administraţie.

— Eşti puţin cam depăşit de realitate, Mama.

Directorul se lăsă pe spătarul scaunului.

— Gottschalk este deja candidatul nominalizat de republicani. Deja suntem în septembrie. Iar după tentativa de asasinare a lui, are absolut toate şansele ca să devină Preşedinte.

— A încercat cineva să-l asasineze pe Atherton Gottschalk?

Era rândul lui Tracy să fie buimăcit.

— Un musulman fundamentalist.

Directorul ridică în aer un cuţit din alamă pentru deschis scrisori, care avea imprimat în zona plăselelor sigiliul Şefilor de Stat Major Inter Arme.

— Totul s-a petrecut exact cum prezisese Gottschalk că o să se întâmple. Un act terorist efectuat în interiorul teritoriului american; o invazie, dacă pot s-o consider aşa. El avertizase lumea în mod constant în decursul ultimelor luni, dar mulţi au apreciat cuvintele lui ca lipsite de o bază reală. Această încercare brutală de asasinat a schimbat totul; a schimbat modul de gândire al multor oameni. Iar acum nu cred că ar mai exista vreo forţă în cadrul naţiunii americane care să poată bloca alegerea lui.

— Cât de grav a fost rănit?

Vârful cuţitului luci sub razele de lumină ce veneau din tavan în clipa în care directorul îl răsuci.

— Ceva relativ minor. Doar o lovitură primită în inimă, plus o vânătaie.

Gesticula cu mâna în aer.

— Absolut nimic. Tipul ăsta l-a avut pe Dumnezeu alături. Purta o vestă antiglonţ de tip nou, deosebit de uşoară, pe care începuse să o folosească doar cu câteva zile înainte de tentativa de asasinat…

Directorul aruncă pe birou cuţitul şi se ridică de pe scaun în clipa în care se auzi din nou un ciocănit în uşă.

— Eu personal am avut dubiile mele asupra lui Gottschalk

până la tentativa respectivă. Prea multă vorbărie, dar ar fi avut el oare capacitatea necesară pentru a-şi traduce cuvintele în faptă în clipa în care s-ar fi aflat în Biroul Oval? Acum, însă, cred că am răspunsul la întrebarea mea. Individul va dispune şi de votul meu.

Întoarse capul.

— Intră.

Uşa se deschise şi tânărul lui aghiotant apăru din nou, aducând cu el o servietă-diplomat din piele neagră. Era legată de talia lui cu un cablu subţire din oţel. Servieta-diplomat avea înfăţişarea uneia obişnuite, dar Tracy ştia că sub piele se afla o tablă de oţel suficient de groasă dintr-un aliaj ce conţinea molibden, iar dedesubtul acesteia urma un blindaj de plumb care avea rolul de a nu permite pătrunderea în interiorul servietei nici a razelor X şi nici utilizarea de explozibil.

Aghiotantul aşează servieta pe biroul directorului. Scoase o cheie şi acelaşi lucru îl făcu şi directorul, scoţând o altă cheie din buzunarul de la pantalon. Amândoi introduseră cheile în cele două broaşte de lângă mâner şi îi deschiseră capacul.

Directorul scoase dosarul, iar aghiotantul închise servieta şi părăsi camera, închizând uşa după el. Dosarul avea coperţi de un roşu închis, iar în coiful din dreapta sus era imprimată o literă neagră oblică. Culoarea dosarului avea semnificaţia prezentei unui document original; linia neagră însemna că acel dosar avea un statut special: „Permis doar accesului vizual”.

Directorul nu îi deschise, ci i-l înmână lui Tracy.

— Dosarul „Sultan”.

Tracy îl luă şi se îndreptă spre scaunul lui ca să-l citească. Îşi revăzu propriile sale cuvinte, în rapoarte, jurnale zilnice, telexuri cifrate. Progresul înregistrat zilnic al operaţiunii pe care el o considerase la momentul respectiv drept performanta sa de vârf, un fel de „ura” final. Dar aşa cum i se întâmplase şi cu Bobby Marshall, fusese prea arogant şi mult prea sigur de el. Se mulţumise să conducă executarea „Operaţiunii Sultan” dintr-un fotoliu comod ce se afla într-un birou de pe acelaşi coridor cu directorul. Şi în ambele cazuri, fusese obligat să plătească un pret pentru asta.

Indiferent ce ar fi sperat el să găsească în interiorul dosarului, nu reuşi s-o afle acolo. În loc de aşa ceva, văzând praful depus

pe crâmpeiele acelea de viaţă, textele acelea deveneau acum lipsite de orice semnificaţie din cauza informaţiilor obţinute de el ulterior. „Operaţiunea Sultan” era îngropată definitiv.

Închise coperţile dosarului şi îşi ridică privirile către director. Ochii lor se întâlniră şi Tracy avu pentru o fracţiune de secundă senzaţia că percepe sunetul ciocnirii lor. Apoi traversă camera şi îi înmână dosarul.

— Mulţumesc, spuse el. Aici nu e nimic care să-mi fie de folos.

— Aş vrea să ştiu şi eu unde vrei să ajungi.

Tracy îşi duse o mână spre ochii lui obosiţi, acoperindu-i.

— Şi eu aş vrea acelaşi lucru.

— Scuză-mă o clipă, trebuie să duc asta la bibliotecă, pentru că, aşa cum ştii şi tu, procedura prevede ca ofiţerul care solicită un dosar trebuie să-l însoţească pe aghiotant la întoarcerea sa acolo. Făcu un gest larg.

— Relaxează-te până când revin. Citesc pe chipul tău că ţi-ar prinde bine aşa ceva.

Uşa se închise, lăsându-l pe Tracy singur în camera aceea uriaşă. Ocoli, fără să se grăbească, biroul directorului şi se aşeză în scaunul tapiţat cu o piele aspră. Îşi închise ochii şi începu să inspire rar şi profund *Prana.*

Macomber. Macomber se afla în prezent în spatele întregii poveşti. Dar crimele? John şi Moira. Să fie oare el cel care le comisese? *... Nu ştiu. Doar am simţit... ceva.* Cuvintele Moirei pluteau prin pădurea memoriei lui, ca nişte bule de aer ce veneau dintr-un sol întunecat. *Dar nu e vorba de ceva pe care... l-aş putea transpune în cuvinte.*

Dar ce anume *era?*

Oare îl văzuse pe Macomber? Tracy ştia prea bine că Macomber era în stare să ucidă; fusese de nenumărate ori martor la barbariile înnăscute ale acestui individ, în interiorul junglelor însângerate din Cambodgia. Să fi fost el cel care să fi înfipt acul seringii la baza gâtului lui John? Ce ştia Macomber în legătură cu metodele japoneze de asasinare? La care se adăuga înspăimântătoarea maltratare a Moirei. O, da, Macomber văzuse asemenea victime de mai multe ori decât i-ar fi putut ţine el socotelile, exemple de natură politică lăsate în urma lor de Khmerii roşii pentru a-şi intimida şi îngrozi duşmanii.

Nu, Tracy se decise în acel moment, nu se gândea la ucigaşii

propriu-zişi, ci la *metodele* lor. Ce anume în legătură cu ele? Ce nu reuşea el să identifice? *Gândeşte-te, la naiba!* îşi ordonă el. Dar nu-i veni nimic în minte.

Împins de un impuls, îşi întinse braţul spre telefon şi formă un interior.

— Aici centrala.

— Îţi vorbeşte Mama.

— Mama!

Tonul vocii, datorită emoţiei, crescu în intensitate.

— Chiar tu eşti? Din nou în bârlog?

— Stein?

— În carne şi oase.

— Ce mai faci, păzeşti fortul?

— M-am retras acum doi ani din munca operativă din teren. Trebuia să aleg: ori aici, ori să lucrez din nou la Mines. N-am vrut să plec din districtul Columbia.

— Îmi pare bine să-ţi aud vocea după atâţia ani.

Tracy îşi amintea bine de Stein. Un bărbat solid, cu o minte ageră, absolvise la Mines în aceeaşi promoţie cu Tracy, deşi era cu 20 de ani mai mare. Fusese trimis în aceeaşi lună la Ban Me Thuot şi efectuaseră împreună mai multe misiuni clandestine în interiorul Cambodgiei. Stein se dovedise a fi unul dintre cei mai curajoşi bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată.

— Ar trebui să bem un păhărel împreună.

— Mi-ar face plăcere. Ah! Aveam de gând să-ţi scriu la New York, dar te am acum pe fir. Vreau să-ţi prezint personal condoleanţele mele. Să ştii că-mi pare într-adevăr rău, Mama.

Stomacul lui Tracy se strânse brusc şi avu o senzaţie de vomă.

— Pentru ce să-ţi pară rău?

La celălalt capăt al firului se făcu linişte. Tracy reuşi să perceapă respiraţia celuilalt.

— Stein? Despre ce dracu1 vorbeşti?

— Doamne, Mama! Te-am văzut intrând cu directorul şi am presupus, ei bine, că deja ştiai.

— Ce *anume* să fi ştiut?

Tracy sări ca ars şi degetele i se albiră pe receptor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce se petrece.

— Îmi pare rău. Mama, repetă Stein. Tatăl tău a fost omorât acum patru zile.

Sunetul telefonului reuşi să se strecoare prin pânza de păianjen a amintirilor ce umpleau gândurile lui Kim. Perdelele lungi din apartamentul hotelului erau trase, iar întunericul se furişa în cameră precum oftatul unei femei şi îl relaxa. Fusese din nou la Phnom Penh, împreună cu Thu şi cu întreaga lui familie năpăstuită de soartă, retrăind din nou noaptea care se transforma în zi…

Întinse braţul spre telefon şi vorbi în receptor.

— Da?

— Aici Walkiria.

— Nu te cunosc.

— Mai ţii minte „Blue Szechuan”?

Kim se ridică în vârful patului şi îşi puse picioarele pe podea.

— Restaurantul din Chinatown?

— Nu. Din Eindhoven.

Kim se întreba care din ei ar fi putut să fie. Nu reuşea să îi distingă vocea în receptor, iar olandezul KGB-ist nu fusese în stare să îi facă o descriere fizică.

— Te-am aşteptat, spuse el.

— Am sosit chiar acum. Ar trebui să vorbesc imediat.

Erau primele faze de dialog adevărat pe care le schimbau între ei. Cele de la început prezentau un cod prestabilit.

— Dacă te afli prin apropiere, rosti Kim, întinzând o momeală, poţi să urci la mine în cameră.

— Nu, spuse Walkiria după un moment de ezitare. Nu cred că ar fi prea prudent.

Kim auzi un foşnet scurt, nişte haine.

— Să ne întâlnim în barul aflat la nivelul străzii de la Ile St. Marie. Ştii locul?

— Da.

Kim era bine familiarizat cu acel hotel, tipic pentru Lumea Veche şi foarte luxos. Îl urmărise acolo odată pe un coreean, un conducător plin de cicatrice şi hidos al poliţiei secrete comuniste, responsabil pentru moartea a mii de oameni.

— Am auzit de el, minţi Kim.

N-avea nici un rost să se dea de gol că ştia bine locul.

— Peste un sfert de oră.

— Am să dispun de timp suficient ca să ajung acolo? întrebă el

pentru a mări iluziile celuilalt.

— Va fi de-ajuns, se pronunţă neutră vocea. Dacă pleci chiar în clipa asta.

Legătura telefonică se întrerupse.

Walkiria, bărbatul cu părul blond-roşcat, cel care prezidase şedinţa la Eindhoven, puse receptorul în furca aparatului aflat într-o altă cameră de la hotelul *Hilton* şi se întoarse către doi bărbaţi bruneţi şi cu trăsături dure.

— *On pridyot,* spuse el. Vine. Piotr, rosti el, vorbind în continuare în ruseşte, tu aştepţi aici şi apoi îl urmăreşti. Vreau să ştiu cât de bine respectă instrucţiunile transmise.

Începu să se învârtă prin cameră, un zdrahon de bărbat.

— Grekov, tu vii cu mine, vorbi el peste umăr, înaintând nepăsător prin holul hotelului şi ieşind în întunericul nopţii calde, cu toată ploaia ce cădea afară.

Grekov aduse maşina în faţa hotelului, Walkiria se urcă în ea şi se îndreptară către Ile St. Marie.

Deşi Walkiria era cunoscut de către membrii Consiliului sub numele de Helmut Mannhein şi de fapt, de către toţi cei cu care intrase în contact în ultimii 15 ani. Numele lui adevărat era Mihail Ivanovici Fiodorov. Atunci când fusese tânăr, se distinsese în cadrul armatei şi ajunsese în atenţia anumitor persoane din KGB care se gândeau la viitor. Îl recrutaseră cu mare uşurinţă: Fiodor acceptase imediat oferta de a-şi servi patria, pe Mama Rusia. Datorită înfăţişării sale, ei îl trimiseseră într-o tabără specială – una dintre numeroasele astfel de tabere împrăştiate pe întreg teritoriul URSS – mai întâi pentru a învăţa metodele şi tehnicile teroriste, iar mai târziu să devină un adevărat german. Trei ani au fost de-ajuns ca să-l considere gata de a fi trimis în misiune. Apoi l-au introdus în Berlinul de Vest. Asta se întâmpla în 1968.

În februarie, îşi reaminti acum Walkiria. Viaţa era lipsită de orice farmec şi atât de tristă în Vest, încât nici n-a trecut o lună până când şi-a dat seama că tânjea să mai vadă încă o dată dragii lui munţi Urali, acoperiţi de zăpadă şi atât de curaţi, împreună cu blănurile animalelor vânate de el, care să-i încălzească trupul, în timp ce înainta fără nici un efort către înălţimile lor.

Mai fusese la mijloc şi o fată, în timpul acelor ultime două săptămâni de concediu pe care le primise înaintea începerii

lungii sale misiuni, o georgiană tânără, cu părul negru şi cu ochii verzi. „Atât de tânără şi cu un aer atât de proaspăt!” se gândi Walkiria. Dar ea, un lucru neştiut de el, era în acelaşi timp o agentă KGB de care se folosiseră ei pentru a-l testa pe Mihail Ivanovici Fiodorov, un ultim test pentru a-i determina loialitatea.

„Dar asta s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă”! Se gândi Walkiria. „Cu mult timp în urmă. Poftim, i-am uitat până şi numele. Dar nu şi clipele acelea, nu le voi putea uita niciodată”.

Din acel moment, superiorii lui îl supuneau unor verificări, conform unor proceduri bine stabilite – fără ca el să ştie, bineînţeles – cam o dată la doi ani, cu toate că informaţiile pe care le primeau de la el se dovedeau a fi mereu de cea mai bună calitate. Nu era deloc vorba de manifestarea unor resentimente personale din partea vreunuia din ei; în realitate nici unul din ei n-ar fi crezut nici măcar o clipă că Walkiria ar fi în stare să-şi trădeze patria, URSS. Ei credeau în prudenţa lui şi în exercitarea unei gândiri cât mai corecte.

Bărbatul cu părul blond-roşcat se gândea acum la gradul deţinut de el, de colonel KGB. Se gândea la cât de norocos a putut fi pentru că în primul rând se născuse în Rusia, la care se adăuga faptul că pe tot parcursul vieţii sale se menţinuse într-o formă fizică excelentă. Îşi lipi în mod automat palma de abdomenul său plat în timp ce stătea pe bancheta maşinii. Adevărat, că nu atât de plat precum fusese el odată, poate, dar nici el nu mai era atât de tânăr. La care se adăugau şniţelele, cârnaţii şi berea, care nu semănau deloc cu borşul, colţunaşii cu carne şi cu vodca de acasă. Oftă adânc în timp ce maşina înainta prin întunericul ce domnea în Dallas. Era normal să simtă o tristeţe din cauza atâtor ani petrecuţi departe de scumpa lui patrie. Dar, deşi privirile lui erau aţintite asupra unui oraş ce reprezenta una dintre noile inimi industriale ale Americii, se bucura de rolul deosebit de important ce-i revenea în cadrul acţiunilor legate de distrugerea Vestului. Da, se gândi el fericit pe moment, aşa ceva merită orice sacrificiu. Din acel moment, abandonă orice gând despre trecut şi îşi concentră toată atenţia asupra problemei pe care o avea de rezolvat peste puţin timp.

Kim coborî cu liftul în holul sclipitor al hotelului *Hilton*, conştient că tot ceea ce îl înconjura era tipic american. Era pentru prima dată în viaţă când devenise atât de conştient de

tumultul din jurul lui, care-l irita peste măsură. Tânjea după prezenţa în imediata lui apropiere a unor membri ai poporului său şi deplângea faptul că o asemenea dorinţă era de neconceput în lumea de azi.

Noaptea ce stăpânea întregul Dallas semăna cu carnavalul Mardi Gras[10] o consecinţă a succesului triumfal al convenţiei naţionale a Partidului Republican. Oraşul era în culmea fericirii, rareori puteai vedea o asemenea dezlănţuire euforică. Mulţimea dansa pe străzi, uitând de ploaie, agitând minuscule drapele americane, purtând aşa-zise pălării de „paie" oferite în interiorul sălii în Care se desfăşura convenţia, confecţionate în realitate din carton sau plastic. Confetti multicolore pluteau prin aer; mici orchestre cântau pe la colturile străzilor, luându-se parcă la întrecere cu ţipetele ce veneau dinspre trecătorii ce se îmbulzeau peste tot. Era de parcă prindea viaţă promisiunea lui Gottschalk, aceea a unei noi ere pentru America.

Kim se văzu silit să aştepte până când trecu pe lângă el un taxi. Treaba asta nu-l deranja deloc. Îi rămăsese suficient timp la dispoziţie pentru a-l identifica pe bărbatul care îi vorbise de la un telefon din hotel atunci când el cobora cu liftul şi traversa holul cu puţin timp în urmă. Mare prostie din partea lui să pună receptorul în furcă exact în clipa în care trecuse Kim pe lângă el. Urmată de o prostie şi mai mare, aceea de a-l urmări din primul moment. Dar atunci când era vorba de Kim el reprezenta o ţintă de un gen aparte şi individul respectiv nu mai întâlnise aşa ceva până atunci. Ce fel de oameni o mai fi urmărit el înainte, se gândi Kim fără să se grăbească, probabil nişte americani sau englezi suficient de fraieri? Kim scuipă în rigolă înainte să se urce în taxi.

Individul nu diferea prea mult de olandezul care îl urmărise pe Kim într-o zonă opusă a oraşului. Piaţa Djerzinski[11]. Fără îndoială că el fusese antrenat în cadrul acelui bastion al gândirii din epoca de piatră, indiferent dacă adăugai sau nu originea lui olandeză, îşi spunea Kim. Ei îşi pregăteau bine oamenii; rezistau la majoritatea metodelor de tortură cunoscute.

[10] Mardi Gras – Ultima zi de marţi îmbelşugată înaintea Postului mare la catolici (40 de zile înainte de Paşti) (n.t.).

[11] Piaţa Djerzinski – Sediul KGB din Moscova (n.tr.)

Dar şi Kim era un maestru al acestei arte, un fel de doge[12] neîncoronat. Mulţi oameni aveau impresia că el reuşea să înfăptuiască nişte adevărate minuni în acest domeniu întunecat, dar Kim ştia că în realitate lucrurile erau cu mult mai simple, deşi prefera să menţină în continuare viu mitul respectiv, pentru că îi aducea şi mai multe foloase. Totul ţinea de nişte elemente fundamentale. Elementele fundamentale aparţinând sferei psihologiei. Tracy Richter era singura persoană cunoscută de Kim care înţelegea acel concept. Kim era sigur de faptul că Tracy dispunea de capacitatea necesară pentru a deveni la rândul lui maestru în acelaşi domeniu în care excela Kim. Lucrurile pe care le văzuse Kim în război în perioada de timp în care lucraseră împreună îi întăriseră convingerea şi totuşi o slăbiciune înnăscută a acestuia, cum o cataloga Kim, se manifestase în permanenţă şi îl făcuse pe Tracy să dea înapoi, să întoarcă spatele uriaşei forţe ce îşi făcea simţită prezenţa atunci când reuşeai să stăpâneşti pe deplin arta de a domina total o altă fiinţă omenească.

Kim avusese suficient timp să mediteze la acest lucru când îl tortura pe olandez. Îl uluise gândul că divulgase fără voia lui către omul KGB-ului o serie de informaţii potenţial periculoase. Nu s-ar fi adresat niciodată celor din cadrul Consiliului dacă n-ar fi trebuit să-l ajute financiar pe Thu. Iar în clipa în care îşi dădu seama de asta, îşi urî familia, îndatoririle sale şi chiar şi viaţa în sine.

Atmosfera ce domina în jurul hotelului *Ile St. Marie* era ceva mai calmă, datorită situării sale în elegantul cartier Turtle Creek şi a bunului său renume. Faţada, ce imita marmura, părea să emane un aer plin de o bogăţie liniştită şi impunătoare, un fel de oază a Lumii Vechi dintr-un oraş ce aparţinea în mod evident Lumii Noi.

Kim intră pe uşile turnante lucrate în lemn de mahon bine lustruit, cu geamuri din cristal. Îşi reaminti planul acelui hol imens: recepţia în stânga, iar salonul de coafură, frizeria şi magazinele se aflau în dreapta, înşirate pe sub o arcadă. Chiar în faţa lui, depăşind nişte covoare uriaşe cu nuanţe de albastru şi

[12] Doge – Conducător politic ales în republicile maritime italiene (n.red.)

verde se vedea bariera lifturilor dotate cu nişte uşi parcă poleite cu aur, în timp ce deasupra lor se zăreau ceasurile demodate care indicau etajul unde se aflau ele la momentul respectiv. Dacă mergeai în continuare spre stânga, trecând pe sub arcul de triumf al unor palmieri, întâlneai în cale barul, florăria şi un restaurant cu mâncăruri deosebit de rafinate.

Fără nici o ezitare, Kim pătrunse în hol şi intră într-unui din lifturi. Aşteptă până când se umplu cabina sa, privind cu coada ochiului spre butoanele pe care apăsaseră diverşii indivizi de lângă el. Îl văzu pe urmăritorul lui în clipa în care acesta pătrunse la rândul său pe uşile turnante, se uită prin hol, şi, când dădu cu ochii de Kim, se repezi spre lift. Uşile începuseră să se închidă, iar Kim întinse rapid o mână şi apăsă pe butonul ce comanda deschiderea uşilor. Cineva de lângă el murmură ceva, iritat. Apoi intră în cabină şi bărbatul acela brunet, iar uşile se închiseră în cele din urmă. Liftul începu să urce.

Kim apăsă pe butonul cu cifra 5, un etaj la care nu mai ieşea nimeni. Însemna că urmau să coboare acolo doar el şi cu urmăritorul lui.

Dacă nu-l înşela memoria, toate etajele hotelului erau dispuse în forma literei H. Un coridor lateral dădea spre stânga şi respectiv spre dreapta până când ambele dădeau coltul în direcţia unor coridoare ceva mai scurte, care făceau un unghi drept faţă de coridorul central ce unea cele două picioare ale literei H.

Kim o luă imediat la dreapta, înaintând hotărât pe coridorul bogat mobilat. Era foarte important să acţioneze rapid. Îi era foarte limpede faptul că individul primise instrucţiuni să nu-l piardă pe Kim din ochi şi le respecta întocmai. Dar dacă Kim ar fi ezitat, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, s-ar fi putut ca individul să-şi înceteze urmărirea şi să dea fuga la persoana care îi controla acţiunile.

Imediat ce trecu de coltul ce dădea spre coridorul mai scurt, Kim se opri şi se lipi de perete. Era foarte puţin zgomot aici, dovedind buna antifonare a hotelului. Percepu sunete înfundate de paşi şi începu să inspire adânc, pregătindu-se.

Rusul dădu coltul cu multă prudentă dar, din cauza luminii slabe din zonă şi a umbrelor de pe coridor, nu reuşi să-l vadă pe Kim.

Kim îşi întinse braţele şi reuşi să-l gâtuie pe rus, aproape fără să-şi răsucească trunchiul, proptindu-şi antebraţul stâng de cele două vertebre cervicale ce susţin capul în timp ce îşi împinse mâna dreaptă spre beregată. Reuşi să-i rupă gâtul ca la carte, iar rusul nu reuşi decât să se smucească şi să se bălăngăne în aer într-un spasm înainte să alunece mort la podea.

Înaintând puţin pe coridor, Kim văzu unde se afla o uşă de serviciu şi târî cadavrul acolo. Se folosi de un şperaclu şi o deschise cu uşurinţă, iar odată pătruns înăuntru, trânti cadavrul în căruciorul de rufe şi îl acoperi cu cearceafuri murdare.

Coborî din nou în hol, se îndreptă spre dreapta şi pătrunse pe sub arcul palmierilor ce fremătau abia simţit. Barul se afla dincolo de florărie şi avea o atmosferă cam masculină, cu o lumină difuză, lămpi cu gaz aerian, iar barul rotund, din lemn sculptat de culoare deschisă la care se serveau băuturile, era tapiţat cu piele pe latura lui exterioară.

Kim dădu primul cu ochii de Walkiria, atunci când îşi aruncă privirile în oglinda cu ramă gravată ce se afla în spatele barului: claia lui de păr sârmos blond-roşcat era vizibilă printre sticlele de coniac.

Kim nu manifestă nici o surprindere atunci când se urcă pe taburetul liber, tapisat cu piele, ce se afla în apropierea Walkiriei. Îşi comandă votca Stolichnaya cu o felie subţire de lămâie, în vreme ce Walkiria schiţă un zâmbet forţat; el bea bere neagră germană.

Îşi luară paharele cu băutură şi intrară într-un separeu. Kim îl lăsă pe celălalt să-şi aleagă locul, ştiind că tehnica utilizată de

KGB era aceea de a putea fi urmărit de un alt agent ce se afla prin apropiere. Dorea să-şi fixeze bine în memorie poziţia fiecăruia. Walkiria se aşează primul, luând locul din stânga. Deci Kim urma să îl aibă în faţa sa pe celălalt agent, cel aflat pe undeva prin sală.

Barul nu era deloc aglomerat la ora aceea târzie şi în apropierea lor nu se afla chiar nimeni. Cu toate acestea, continuară să vorbească în şoaptă.

— Mi-a produs mari probleme venirea mea aici, rosti Walkiria în germana lui guturală.

— Aş prefera să vorbim amândoi în engleză, spuse degajat Kim. Limbile străine sunt imediat remarcate în acest oraş. În

definitiv, nu ne aflăm la Washington.

Celălalt dădu din cap.

— Cum doreşti.

Kim îl privi cu atenţie pe bărbatul aflat de cealaltă parte a măsuţei din separeu. Lui nu-i plăcuse de el ca neamţ; iar acum îi ura, ştiind că în realitate era un rus.

— Care să-ţi fie gradul? Întrebă el brusc.

— Cum?

Zdrahonul acela de om îşi întoarse capul spre Kim.

Kim era cât se poate de răbdător.

— Judecând după vârsta ta şi după...importanţa Consiliului, mă gândesc la faptul că n-ai putea avea un grad inferior celui de colonel.

— Ce colonel? Exclamă Walkiria vizibil iritat. Sunt un om de afaceri. Conduc...

— Şi atunci de ce te afli aici? îl întrebă imediat Kim.

— Aşa cum am mai spus, sunt un om de afaceri. Am venit aici ca să facem un târg.

Walkiria îşi recăpătase calmul. Orientalul aflat în faţa lui îl făcea să fie mai nervos ca de obicei. N-avea nici o importanţă că în realitate era un vietnamez; îi reamintea lui Fiodorov prea mult de chinezi, iar el, ca toţi ruşii, avea o frică patologică şi un sentiment de ură faţă de toţi chinezii, foarte asemănător cu o psihoză.

— Ce fel de târg?

Celălalt ridică din umerii lui masivi.

— Tu eşti cel care va trebui să-mi spui despre ce e vorba.

— Scuză-mă, spuse Kim şi se ridică în picioare. Trebuie să fac o vizită undeva.

În timp ce ieşea din incinta barului, reuşi să prindă mişcarea capului blond-roşcat şi răspunsul ce veni din partea bărbatului cu părul negru şi des ce se ridică de pe scaun.

Kim traversă sala şi intră în toaleta bărbaţilor. Era plasat în faţa uneia dintre chiuvete şi se spălă pe mâini atunci când auzi cum se deschide uşa. Oglinda din faţa sa îl ajuta să vadă corpul celui de-al treilea rus.

Bărbatul pătrunse în toaletă, privi pe sub toate uşile ca să vadă dacă nu se mai afla cineva într-unui din separeuri şi se apropie de Kim, scoţându-şi pistolul prevăzut cu amortizor.

Kim îşi înfipse călcâiul în laba piciorului rusului în vreme ce pivota pe ambele picioare şi îşi proiectă umărul drept înainte, în aşa fel încât să mărească elanul de care urma să aibă nevoie ca să dea lovitura necesară pentru a ucide.

Individul era mai bine antrenat decât îşi imaginase Kim, reuşind să-i pareze lovitura aceea năprasnică. Încheietura mâinii lui cedă sub forţa loviturii şi vreme de o secundă deveni alb ca varul. Apoi îşi reveni total, uitând de pistolul devenit acum inutil şi preluând iniţiativa atacului.

Lui Kim îi plăcea foarte mult contactul fizic cu adversarul, bucurându-se de oportunitatea oferită corpului său de a valorifica antrenamentele zilnice la care îl supunea. Şi plăcerea lui era cu atât mai mare cu cât era mai conştient de apropierea victoriei lui finale, implântându-şi simultan vârfurile degetelor în carnea tare de sub coşul pieptului.

Lovitura avea suficientă forţă pentru a-l ridica pe adversar în aer. Ochii lui negri se holbară îngroziţi la Kim, iar gura lui larg deschisă semăna într-un mod nostim cu litera O atunci când simţi cum i se sfâşie pielea şi ligamentele, urmate de vasele de sânge şi de organele vitale.

Kim zvâcni din nou şi mâna lui începu să urce, atingând inima, smulgându-i-o din carne şi făcându-l pe adversar să moară în picioare şi să se prăbuşească peste chiuvetele din porţelan.

Kim îl vârî imediat într-unui din separeurile goale, aşezându-l pe scaunul de la WC. Începuse să curgă sânge din cadavru şi avu grijă să nu îşi murdărească hainele. Atunci când avu mulţumirea că reuşise să facă în aşa fel încât să stea într-o poziţie care să nu atragă atenţia, se întoarse la chiuvetă şi se şterse pe frunte cu prosopul. În timp ce se spăla, îşi făcură apariţia doi texani uşor afumaţi, care tocmai se aflau la mijlocul unui banc obscen. Kim se abţinu să nu scuipe la picioarele lor, aruncă în oglindă o ultimă privire de verificare şi ieşi afară.

Se aşeză pe scaunul din faţa Walkiriei şi îi vorbi:

— Am să-ţi spun acum despre ce târg e vorba, spuse Kim, ignorând sprâncenele ridicate a uimire. Ţi-am neutralizat partenerul, aşa că acum eşti pe cont propriu. Bănuiesc că e un sentiment nou pentru tine. Cei din poliţia secretă sovietică excelează atunci când sunt înconjuraţi de o armată de subalterni şi de indivizi subversivi.

Pe buzele lui se citi un zâmbet, dar ochii lui nu aveau nici o undă de umor.

O şansă de a vedea cum trăieşte şi cealaltă jumătate a populaţiei.

— Eşti foarte inteligent, spuse Walkiria, cu răceală în glas, dar pistolul de calibru cu care ţintesc pe sub masă în direcţia stomacului tău o să anuleze această calitate, fără nici o îndoială.

— Cum? Vrei să mă împuşti aici, într-un local public?

— Când voi folosi amortizorul de care dispune arma, cei prezenţi or să creadă că am tras un pârţ. Nimic mai mult de-atât.

Walkiria era foarte calm, dar în sinea lui îşi dorea ca treaba asta să se termine cât mai repede. Cu cât mai repede îl lichida pe vietnamez, cu atât s-ar fi simţit mai bine.

— Iar în cazul când capul tău se va lovi de masă, ei bine, toată lumea ştie ce se întâmplă atunci când bei prea mult. În special unui oriental care bea vodcă rusească.

Clătină din cap.

— N-ar fi trebuit niciodată să guşti o băutură atât de nemiloasă.

Zâmbetul încă nu-i dispăruse de pe chip în clipa în care tubul acela subţire din metal, al cărui vârf de ac se albăstrise din cauza unui derivat sintetic din curara[13] se înfipse în carnea moale a abdomenului său. Şi pentru că zona respectivă dispune de o aglomeraţie de pachete de nervi, ale căror ramificaţii se întind către întregul corp uman, el nici măcar nu mai avu şansa să apese pe trăgaci. Otrava cu acţiune instantanee îi paraliză orice reflex. Inima nu reuşi să mai pompeze sângele şi Mihail Ivanovici Fiodorov trecu în lumea cealaltă.

Kim îşi retrase tubul acţionat de un resort puternic, care stătea în mod normal de-a lungul încheieturii de la mâna stângă, plăti băuturile comandate şi părăsi barul fără să se grăbească.

Atunci când ajunse din nou la hotelul Hilton, telefonă la poliţia din Dallas şi le comunică locul unde puteau să dea de un ofiţer KGB cu grad înalt şi la fel de rece ca un peşte mort. Folosi chiar expresia respectivă, pentru că era foarte aproape de realitate. Bineînţeles că nu le spuse numele său.

[13] Curara – Otravă utilizată de indienii din America de Sud (n.t.)

Apoi ieşi din cabina telefonică aflată în holul hotelului şi se urcă în apartamentul lui ca să se culce. Mâine avea suficient timp până când urma să se urce în avion. Se întinse în patul dublu, cu mâinile sub ceafă şi cu privirile aţintite spre tavan, fără să vadă nimic acolo, în timp ce trupul lui gol lucea în lumină.

Cât de mult îşi dorea ca Thu să nu se fi schimbat. Acum nu îi mai rămăsese nici un membru al familiei sale, nimeni în afară de Thu. Dar simţea cum se căsca o prăpastie între ei doi, ca şi cum Thu nu i-ar mai fi fost frate, ci doar o simplă cunoştinţă faţă de care nu putea avea decât un sentiment de tristeţe şi nimic mai mult. Asta era un lucru bun, se gândi el. Pentru că rămânea în sfârşit singur. Pentru că el era acum singurul instrument al răzbunării familiei sale. Gândurile lui zburară din nou la noaptea aceea caldă şi umedă din Phnom Penh, atunci când el ieşise să bea ceva împreună cu o fată. Se reîntorsese acasă, în Cartierul Chamcar Mon, ca să găsească cuprinsă de flăcări frumoasa vilă a familiei.

Un fum negru, al cărui rotocoale se ridicau în văzduh, ştergând imaginea stelelor de diamant, iar cenuşa se lăsa pe palmieri şi pe smochini ca moliile, acoperind locul conflagraţiei.

Fuseseră cu toţii acasă: tatăl său, Nguyen Van Chinh, mama sa, Duan, cei şase fraţi şi Diep, singura lui soră. Diep, cea pe care el o bătuse de două ori din cauza legăturii ei secrete cu cambodgianul ce locuia pe aceeaşi stradă cu ei. Descoperise totul cu vreo şase luni înainte şi o ameninţase că o să-i spună tatălui lor. Diep plânsese, implorându-l să-i păstreze taina şi jurându-se că n-o să-l mai vadă niciodată pe băiatul acela.

Kim îi acceptase făgăduiala, dar ea începuse din nou după o săptămână de la incident. Poate că ea nu reuşea cu adevărat să se despartă de el, sau poate că îi plăcea să sufere. Kim n-a aflat de la ea răspunsul; iar incendiul reuşi să elimine orice şansă de a mai afla adevărul.

Diep murise în focul ce mistuise totul, împreună cu părinţii lor şi cu cinci din fraţii săi. Doar Thu, cel care încercase s-o salveze, reuşi să supravieţuiască, marcat pe viaţă. Şi tot Thu a fost cel care a rămas obsedat de noaptea aceea şi s-a întors la Phnom Penh, în căutarea unor indicii, oricât de mici ar fi fost ele.

Thu fusese cel care, atunci când se întorsese acasă după ultima lui călătorie, îi spusese lui Kim că reuşise în cele din urmă

să descopere adevărul. Prietenul lui Diep, cambodgianul, la care ea nu dorise să renunţe, fusese cel care dăduse foc vilei. Atunci când plecase să se alăture partizanilor, îşi îndreptase toată ura asupra familiei care l-ar fi distrus dacă ar fi ştiut că el se iubea în secret cu singura lor fată.

Pe cambodgian îl chema Khieu Samnang, iar Kim găsise în dosarul „Peticarul" cheia răzbunării lui. Fiul adoptiv al lui Delmar Davis Macomber era fratele lui Khieu Samnang şi deci singura lui rudă în viaţă.

— Tatăl... meu?

Tracy simţi cum îi ia cu frig şi îl cuprinde deznădejdea, încercase de mai mult timp să se pregătească sufleteşte pentru moartea tatălui său.

— Bine, dar să fie omorât? Nu! Nu se poate. Trebuie să fie la mijloc vreo greşeală. Cum poţi să ştii...

— Nici o greşeală.

În vocea lui Stein se putea simţi tristeţea.

— Nimeni nu ştie cine şi de ce. Am interceptat informaţia de la poliţia din New York, iar directorul ne-a ordonat să acţionăm imediat. Te aşteaptă acum toţi să cobori. De-asta m-am gândit...

— Cine m-aşteaptă? întrebă complet dezorientat Tracy. Cine sunt ei?

Nu primi nici un răspuns, aşa că se învârti cu scaunul ca să privească pe fereastră. Aceasta dădea spre K Street şi îşi îndreptă într-acolo privirile, văzând un şir de limuzine strălucitoare negre, cu capoţele umezite de ploaie. Erau patru maşini, iar prima era ceva mai lungă decât celelalte trei.

Tracy miji ochii, încercând să vadă mai bine prin perdeaua ploii şi reuşi să distingă forma deosebită a părţii din spate de la maşina ce deschidea coloana. Un car mortuar! Dumnezeule, Stein mi-a spus adevărul.

La asta se uita directorul atunci când se îmbrăca Tracy. Se întorsese cu spatele la el şi privea pe fereastră. Se uita la formarea coloanei. „Ah. Ticălosule!" se gândi înfierbântat Tracy. „Ticălos nenorocit ce eşti!" Bineînţeles că exista ceva în schimb. Ce alt motiv ar mai fi avut directorul ca să evite să menţioneze ceva legat de moartea lui Louis Richter? De ce aşteptase el atât de mult? Ce anume dorea el?

Dorea ceva anume de la Tracy. Ceva foarte mare.

Bine, dar ce anume?

— Mama?

Simţi ezitarea din vocea lui Stein.

— Nu te simţi bine?

— Poftim? încercă Tracy să-şi revină.

— Am spus…

— Da. Îmi trebuie…doar un minut.

— Înţeleg. Eu mi-am pierdut de mult tatăl. Ştiu ce înseamnă asta, mai ales dacă eraţi atât de apropiaţi.

— Eram apropiaţi, şopti Tracy, dându-şi pentru prima dată seama de adevărul conţinut în acele cuvinte. Eram foarte apropiaţi.

Simţi cum încep să-i dea lacrimile, căldura lor făcându-l să-şi dea seama şi mai mult de durerea pe care o trăia. Îşi ridică o mână tremurândă şi îşi acoperi ochii. Avea impresia că lumina îi pătrundea direct la creier, dându-i senzaţia unei dureri insuportabile. Făcu eforturi ca să poată respira. *Prana.* Dar pacea aceea sufletească nu se mai lăsa şi de data aceasta peste el, iar pieptul lui continua să se zbuciume. Auzi o voce subţire ce striga: *Tati! Tati!* Urmată de zgomotul făcut în alergare de picioarele unui copil care se căţără pe genunchi, lipindu-şi căpşorul adormit de pieptul acela ce îi oferea adăpostul şi liniştea, auzind şirul acela de cuvinte, luând parcă un contact fizic cu vocea tatălui său care-i cânta ca să adoarmă sau îi povestea despre nişte împărăţii îndepărtate, cu domnite încântătoare şi cu cavaleri neînfricaţi şi deosebit de galanţi.

— Mama…

Vocea lui Stein îi răsuna blând în ureche.

— M-ai căutat la telefon ca să mă întrebi ceva.

…Călărind pe umerii tatălui său la iarmarocul din Rye şi scăpând îngheţata din cornet pe părul lui negru şi des…

— Ce doreai?

…Nu mai rămăsese nimic din toate acestea. Dispăruse totul într-o fracţiune de secundă…

— Mama?

…Bine, dar experienţa sa personală l-ar fi îndreptăţit să ştie cât de fulgerător poate să lovească moartea; îşi petrecuse o mare parte din viaţă învăţând cum să acţioneze în taină şi cum

să ucidă. Tatăl lui înţelesese asta şi chiar fusese de acord cu ce făcea el. Era vorba de apărarea Americii.

Tracy se frecă la ochi. Oare ce îl întreba Stein? De ce *dăduse* el telefon?

— Mă gândesc la cineva anume, rosti Tracy cu o voce răguşită. Am apelat la el pentru executarea în Cambodgia a unei operaţiuni deosebit de secrete, despre care era total interzis să vorbeşti cu altcineva. Detaşat la noi din rândul forţelor speciale. Am nevoie de nişte informaţii despre el.

— Dacă a lucrat vreodată cu noi, pot să-ţi dau lista celor cu care a mai colaborat.

— Ascultă-mă bine, spuse Tracy, n-am de gând să te induc în eroare. Eu nu mă mai întorc înapoi. Şi nu mă aflu aici decât pentru puţin timp.

— Ce perioadă te interesează? îl întrebă Stein, ca şi cum Tracy nu i-ar fi spus nimic.

— Mă asculţi sau nu? Nu vreau să te arunc fără voia ta într-o vâltoare.

— Las-o baltă. Să zicem că nu-i decât un dar pentru întoarcerea ta acasă. Acum dă-i drumul.

— ’69 şi 70.

— Ai dat de omul potrivit, spuse Stein. Să nu părăseşti receptorul.

Directorul era plecat de şase minute. Tracy aprecie că îi mai rămăseseră încă vreo cinci minute. Trecu un minut până când Stein luă legătura cu persoanele cele mai competente.

Stein vorbi din nou.

— OK. Pe omul de care ai nevoie în cheamă O’Day.

— La ce departament lucrează?

— Asta nu te priveşte. Mama. Dar el nu lucrează în aceeaşi clădire cu noi.

— Am înţeles. Fă-mi legătura. Şi, Stein…

— Da?

— Să nu uiţi de păhărelul pe care trebuie să-l bem împreună.

Stein întrerupse legătura şi telefonul rămase mort timp de câteva secunde. Ceasul lui Tracy îl preveni că mai avea cel mult trei minute ca să se lămurească. Dacă directorul şi-ar fi făcut mai devreme apariţia, ar fi fost obligat să pună receptorul în furcă. Convorbirea telefonică ce avea să urmeze trebuia să rămână

strict confidenţială.

— O'Day la aparat, răspunse o voce veselă, cu un uşor accent similar celor din statul Virginia.

— Aici e Mama.

— Cu ce pot să te ajut?

— Îmi trebuie nişte informaţii datate 1969 în legătură cu un individ detaşat la noi din cadrul forţelor speciale, operaţiunile „Daniel Boone" iniţiate la Ban Me Thuot.

— Numele?

— Macomber, virgulă, Delmar; iniţiala din mijloc este D.

— Să văd, ce scrie în fişier. Computerul are toate evidenţele. Ce anume cauţi?

„Şi eu aş vrea să ştiu", se gândi disperat Tracy. Mai avea atât de puţin timp rămas la dispoziţie.

— Când apare în înregistrări întoarcerea lui în America?

— Ultima oară sau între misiuni?

— Ultima oară.

— Aflu imediat. Se făcu linişte, interval de timp în care Tracy încercă să nu-şi arunce privirile la ceas. Ştia că n-o să reuşească.

— S-a întors cu un avion militar de transport, un Lockheed L-57, ce aducea cu el 107 pasageri şi un echipaj format din 5 persoane.

Tracy reflectă rapid. Singurul motiv pentru care Macomber optase să se întoarcă definitiv acasă chiar atunci să îi fi reprezentat apogeul „Operaţiunii Sultan"? Aruncă la întâmplare o întrebare.

— Ce menţiona diagrama de transport?

— Personal militar, veni imediat răspunsul lui O'Day. Completat cu următoarele cuvinte...Nu, stai puţin. Evidenţele indică 167 de militari de diverse ranguri şi un localnic.

— Un ce?

Tracy se aplecă spre birou şi inima începu să-i bată dureros în piept.

— O ştii prea bine. Un refugiat.

— Având ce naţionalitate?

— De unde naiba să ştiu?

O'Day era vizibil sâcâit de toată povestea.

— Cu numele de *Khieu Sokha.* Şi cu asta am epuizat tot ce există în memoria calculatorului.

„Ah, Doamne”, se gândi Tracy. Cred că aici e cheia. Dar gândurile ce-i treceau prin minte erau atât de neverosimile încât nici nu îndrăzni să le ia în considerare... cel puţin nu încă. Era conştient de faptul că îi era interzis să utilizeze în beneficiul propriu banca de date a Fundaţiei, dar nu mai avea acum de ales. N-avea nici un rost să-l întrebe pe O’Day ce căuta un cambodgian – pentru că Tracy era absolut sigur că Khieu Sokha era un khmer – la bordul unui avion ce transporta militari în America, acelaşi avion în care se afla şi Macomber. Îşi aduse din nou aminte de modul în care fusese omorât senatorul Burke în Kenilworth şi îşi dădu seama că era dornic să vorbească cu Thwaite şi să afle ce progrese mai înregistrase acesta în ancheta lui personală.

— Să revenim în America, îi aruncă el rapid lui O’Day. Aceeaşi perioadă; 1969 şi 1970.. Vreau să ştiu dacă în intervalul respectiv aceeaşi persoană a solicitat să sponsorizeze şederea în ţară a unui cetăţean străin.

— OK. Rămâi la aparat.

I se cerea să facă exact lucrul pe care Tracy nu era liber să-l facă. Încă 60 de secunde şi situaţia devenea dramatică. Se roti cu scaun cu tot ca să ajungă cu faţa spre uşa momentan închisă. Îşi concentră voinţa asupra clanţei. În clipa în care aceasta se mişcă, trebuia să pună receptorul în furcă. „Hai, odată, O’Day”, şopti el în sinea lui.

— Mama? O’Day îi vorbea din nou.

— Da. Treizeci de secunde. Simţi cum i se încordează întregul trup şi se aplecă în faţă, în timp ce rămăsese cu ochii fixaţi asupra clanţei.

— O mică întrerupere a reţelei. Să nu închizi.

— Hei!

Dar Tracy îşi dădu seama că i se întrerupsese legătura. Trânti o înjurătură în şoaptă. Secundele zburau într-una. Cinci-patru-trei-doi-una. Secundarul acoperi limba ce arăta ora şase. Directorul ar fi trebuit să se întoarcă. Tracy ştia la fel de bine ca şi toţi cei ce lucrau în cadrul Fundaţiei cât timp îţi lua ca să cobori până la bibliotecă, să semnezi pentru predarea unui dosar şi să te întorci. Receptorul din mâna lui devenise alunecos din cauza transpiraţiei degetelor şi Tracy era pe punctul să îl pună înapoi în furcă atunci când auzi din nou în ureche vocea lui

O’Day, ce semăna cu bâzâitul unei albine.

— Funcţionează din nou reţeaua. Nu-mi ia decât o secundă.

Dar clanţa începu să se mişte, iar uşa se deschise spre interior. Tracy putu să audă vocea joasă a directorului. Vorbea ceva cu aghiotantul lui. Începu să-l şi vadă; stătea cu mâna pe clanţă şi era pe punctul să intre în cameră.

— Regret. Nu apare nimic.

Un val de dezamăgire în cuprinse pe Tracy şi acesta nu fu în stare decât să întrebe:

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur. Vocea lui O’Day luă din nou un aer iritat. Sunt plătit ca să fiu sigur.

Tracy se descurajă. Uşa se deschise şi mai mult. Fusese atât de sigur să se afla pe pista bună. În timp ce directorul se despărţi de aghiotantul său, iar tonul vocilor lor se ridică puţin în clipa separării lor, Tracy rosti:

— Îţi mulţumesc pentru că ţi-ai pierdut vremea cu mine, domnule O’Day.

— Îmi pare rău că n-am putut fi de un folos mai mare. Doar pentru asta sunt făcute băncile astea de date.

Tracy pusese deja receptorul în furcă atunci când directorul păşi în cameră. „Ce vrea el oare de la mine?” se întreba Tracy. „Ar trebui să ştiu asta; doar am la dispoziţie toate datele”. Dar atât de numeroase fuseseră informaţiile ce-i veniseră într-un interval atât de scurt de timp, încât nu mai era în stare să judece cu luciditate. Ştia că va trebui să-l lase pe director să-şi joace scena aşa cum o regizase el.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus în legătură cu Macomber.

Directorul îşi încrucişă braţele.

— Dar ce dovezi ai tu, într-adevăr, împotriva lui? Cuvintele unui binecunoscut traficant de droguri din Hong Kong?

— Tu n-ai fost acolo, se încăpăţână Tracy. Nu tu eşti cel ce i-a văzut chipul sau care i-a auzit cuvintele. Nu mintea. El era încredinţat că voi muri în mai puţin de o oră.

— Cu toţii mint, Mama, toţi aceşti ticăloşi din Hong Kong. Pentru că aşa fac mereu, nici măcar nu mai ştiu când să se oprească din minciuni.

Tracy găsi cuvintele lui amuzante, realizând motivaţia opiniei directorului.

— Nu şi Mizo, rosti el. El doar se lăuda. N-avea nici un motiv să mintă. El *dorea* ca eu să ştiu totul înainte să fiu ucis.

— Sau încerca să te inducă în eroare, presupunând că s-ar putea să-i scapi.

Tracy clătină din cap, exprimându-şi dezaprobarea.

— Te înşeli, iar bomba plasată în camera mea de la hotel dovedeşte acest lucru. El era îngrozit de mine *înainte* ca eu să apuc să deschid gura şi să-i spun ce vreau. Deja îmi deconspirase legenda cu care încercam să-mi justific prezenţa mea acolo la numai câteva ore de la aterizarea mea în Hong Kong. Şi el a *presupus* că intenţionam să mă înfrupt şi eu din banii câştigaţi din traficul de droguri. Ce motive ar mai fi avut ca să procedeze aşa cum a făcut-o, dacă ar fi minţit în legătură cu toată povestea asta?

— Singurele elemente de care dispunem sunt informaţiile pe care mi le-ai dat tu acum.

— La care se adaugă şi crimele.

Directorul îşi întoarse atât de brusc capul, încât Tracy auzi cum îi pârâie oasele gâtului.

— Crime? Care crime?

— John Holmgren, Moira Montserrat, Roland Burke.

— Nu văd care e legătura.

— Nici eu. Nu încă. Dar ea există.

— Ce tot spui tu acolo?

Directorul traversă camera şi îşi lipi coapsele de marginea sculptată a biroului din lemn.

— Ceea ce vrei tu să-mi sugerezi acum constituie un lucru foarte periculos, ce poate afecta viitorul acestei ţări.

Îşi desfăcu braţele şi îşi propti pumnii strânşi pe birou, în timp ce braţele se încordară.

— Vreau să-mi exprim cât se poate de clar punctul meu de vedere, de fapt şi punctul de vedere al Fundaţiei. În opinia mea, Delmar Davis Macomber e mult prea valoros în ceea ce priveşte viitoarea securitate a Americii ca să ne putem lega de el.

— La naiba!

Şi dintr-odată, Tracy avu senzaţia că se săturase până peste cap de toată povestea asta. Îşi înfruntă fostul şef.

— A deturnat în folosul său o misiune! Ne-a minţit şi ne-a furat fără să băgăm nimic în seamă. Ne-a prostit de-a binelea!

— Uită-te şi tu ce-a făcut el cu banii.

Vocea directorului era îngrozitor de calmă.

— L-a pompat din nou în America. Ţi-o spun cinstit, Mama, mie nici nu-mi pasă de banii pe care şi i-a băgat în buzunar. Nu asta mă îngrijorează. Eu lucrez în serviciul Americii şi asta are prioritate absolută. Întotdeauna. Şi n-am să las pe nimeni să se atingă de el.

— Dumnezeule! exclamă Tracy. Iar el râde de noi până îi dau lacrimile.

— Lasă-l s-o facă. Avem nevoie de el. Eu îi iert toate păcatele.

— Dar eu nu! Eu nu pot s-o fac!

— Ştiu, vorbi directorul cu blândeţe în glas. „Sultan” era misiunea ta. Ultima mare operaţiune concepută şi montată pentru noi de către tine, aşa cum s-a întâmplat până la urmă. Pot să-ţi înţeleg foarte bine mânia şi dorinţa ta de răzbunare. Dar tu erai odinioară un bun profesionist. De un profesionalism extrem de ridicat: sigur în acţiunile tale, încrezător în calităţile tale, un agent ce se putea controla perfect. Sentimentele tale personale nu au ce căuta aici. Pune-le deoparte. Continuă-ţi viaţa. Uită de Macomber. Indiferent de lucrurile pe care le-a făcut în trecut. Treaba asta nu mai e de domeniul tău.

Chiar atunci când i se spuneau aceste lucruri, Tracy fu pe punctul să-i dezvăluie legătura pe care o vedea el între Macomber şi cele două crime. Dar el nu se putea bizui decât pe teoria sa şi, gândindu-se la actuala orientare a directorului, îşi dădu seama că acesta ar fi pufnit în râs. Tracy înţelesese în acel moment cât de mult se depărtase el de viaţa pe care o dusese înainte. Ceea ce îi spusese directorul era cât se poate de adevărat. El nu mai făcea de mult parte din familia celor ce lucrau pentru Fundaţie. Şi niciodată nu va mai face parte din ea.

Îşi dădu brusc seama că nu-şi mai dorea decât un singur lucru de pe urma întregii lui călătorii în Hong Kong: inelul cu diamant pe care i-l cumpărase lui Lauren.

— Şi acum, pentru că am lămurit toată povestea asta, mă tem că trebuie să-ţi comunic nişte veşti proaste.

Vocea directorului părea că pluteşte prin aer.

— N-aş fi întârziat atât de mult să îi le spun, bineînţeles, dar nu eram foarte sigur în clipa în care ai apărut de starea ta sufletească. Semnalele primite m-au familiarizat cu toate

încercările la care a trebuit să faci faţă în ultimele patru zile.

— Revin-o la subiect, dacă vrei.

— Sigur că da.

Privirile directorului se întâlniră cu privirile lui Tracy.

— A murit tatăl tău. Destul de ciudat, aş putea să adaug.

— Cum?

Tracy simţi nevoia să se ridice în picioare.

— Ca să îi-o spun pe şleau, a fost asasinat acum patru zile.

Directorul îşi duse mâinile la spate, împreunându-le.

— Totul s-a petrecut în apartamentul lui. Se pare că făcea baie; a fost găsit gol în cadă. A fost gâtuit cu ceea ce bănuim că reprezenta o sârmă subţire metalică. E exclusă strangularea cu vreo sfoară sau şnur, pentru că la autopsie nu s-a descoperit nici o urmă de fibră în pielea din jurul rănii; de fapt nici o urmă de vreun material textil. Natura rănii sugerează utilizarea unei sârme foarte subţiri.

Directorul se îndepărtă de birou.

— S-a luptat tot timpul cu ucigaşul.

— El era deja pe moarte, ştii bine asta.

— N-am ştiut.

— Probabil că nu mai avea decât şase luni de trăit.

Directorul nu îi răspunse nimic.

— Până şi restul acela de viaţă i-a fost luat.

Directorul simţi amărăciunea din tonul vocii lui Tracy şi îi spuse:

— Am aranjat imediat totul. Era normal să îl preluăm noi. Făcea doar parte din familie. Am aşteptat cu toţii ca să vii înapoi. Iar în clipa în care mi-ai telefonat, am cerut formarea cortegiului funerar. Suntem aşteptaţi la intrarea principală. Avem pregătit un loc în cimitirul naţional Arlington.

Tracy îşi ridică privirile.

— Aghiotantul ţi-a pus haina pe un umeraş şi te aşteaptă în anticameră.

Directorul îşi ridică mâna.

— Crezi că putem să mergem?

Aşa cum bănuise şi Thwaite, Flaherty, căpitanul lui, nu îi puse nici o problemă. Thwaite îi prezentă cazul în termeni cât mai vagi cu putinţă, iar Flaherty îşi dădu aprobarea. Thwaite lucrase

pentru el mai mult de şase ani şi nu îi adusese decât arestaţi de calibru, împreună cu un vraf de aprecieri favorabile din partea comisarului-şef. Lui Flaherty îi plăcea aşa ceva; îl făcea să se simtă în siguranţă.

Thwaite ieşi din biroul căpitanului, pregătindu-se să-l înfrunte pe Toad Tinelli, regele capturilor de stupefiante, în bârlogul acestuia, în clipa în care White îi spuse să-i dea un telefon lui Melody.

— Nu ştiu care-i necazul, se pronunţă poliţistul de culoare, dar trebuie să e vorba de ceva important. A telefonat de trei ori în ultimele 15 minute.

Thwaite se îndreptă spre biroul său şi formă numărul lui Melody.

— Doug, spuse ea, am găsit în sfârşit timp ca să mă uit pe sulul de hârtie pe care mi l-ai dat tu.

— Am crezut că l-ai şi citit.

— E adevărat, l-am citit…într-un fel. L-am citit rapid ca să-ţi dau o idee despre conţinutul lui. Dar chineza îşi are subtilităţile ei. Ideogramele pot avea mai multe înţelesuri în funcţie de context…

— Mei, o întrerupse el cu toată răbdarea de care fu în stare, ce tot încerci să-mi dai de înţeles?

Se făcu linişte. Atunci când Melody îi vorbi din nou, vocea ei se transformase în şoaptă.

— Doug, spuse ea, în ce porcărie eşti tu amestecat?

— De ce mă întrebi? întrebă ea bănuitor.

— Pentru că pe ziua de şapte vine un nou transport. Adică mâine.

Thwaite o auzi cum trage aer în piept, speriată de-a binelea.

— Despre ce dracu’ mai e vorba?

Cuvintele ei începură să-l înfricoşeze şi pe Thwaite.

— Un transport de armament.

De data asta se lăsă o linişte atât de grea, încât ea simţi nevoia să-l întrebe:

— Doug? Mai eşti acolo?

În mintea lui Thwaite se amestecau o mulţime de gânduri. Asasinarea unui guvernator şi a unui senator, printre alte crime, cea mai mare contrabandă de narcotice peste care dăduse el vreodată, el sau oricine altcineva din tot oraşul ăsta, iar acum

era vorba de un transport ilegal de arme. Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemnau toate astea? Toate aceste lucruri se corelau între ele, era cât se poate de sigur de asta. Dar cum? Şi cine se afla în spatele întregii poveşti, manipulându-i pe toţi? Şi simţi din nou cum îl inundă o sudoare rece, care îi intra în oase, făcându-l să se întrebe unde naiba mai era şi Tracy. Îi telefonase de mai multe ori la hotelul Four Seasons de când primise mesajul atunci când venise dimineaţa la serviciu. „Indiferent de treaba în care ne-am vârât nasul” se gândi el „e vorba de ceva cu implicaţii foarte mari şi mie nu-mi miroase deloc a bine”.

— Eşti sigură?

Thwaite vorbea acum cu o voce răguşită de emoţie.

— Patru pistoale automate Uzi; patru AK 47; 24 de grenade PE 111; două mortiere Frankes, cu tir rapid şi dotate cu teleobiectiv în infraroşu; şase lansatoare de rachete Rheinsbock; o ladă ce conţine rachete Seitran Fintwist; opt măşti de gaze; 15 canistre ce conţin gaz de tip CN.

— Iisuse Hristoase! şopti el. Vin imediat acolo.

Îi dispăru din minte orice gând referitor la Toad Tinelli.

În pământul în care cobora acum Louis Richter, se afla o groapă; aveai impresia că se află acolo o scară invizibilă. Ploaia, care cădea pe suprafaţa convexă şi bine lustruită a sicriului din lemn de mahon, se prelingea ca nişte lacrimi şi dispărea spre fundul gropii.

S-au spus rugăciunile de rigoare şi s-a aruncat pe sicriu câte un pumn de ţărână umedă, spălat rapid de forţa cu care cădea ploaia. Nu departe de ei, o femeie îmbrăcat elegant îngenunchease în dreptul curbei pe care o făcea Sherman Drive, aşezând un buchet de crini albi şi galbeni în faţa unui monument. Un şofer în uniformă ţinea deschisă o umbrelă mare deasupra capului ei, apărând-o de ploaie. Un băieţel, ce nu avea mai mult de opt sau nouă ani, stătea lângă şofer, ţinându-l de mână. Purta un costumaş închis la culoare, iar vântul îi vâra în ochi părul lui galben-roşcat.

În spatele capului acoperit de un văl al femeii aceleia, Tracy reuşi să distingă pe turiştii ce-şi efectuau prin ploaie pelerinajul la mormântul soldatului necunoscut. Simţi cum se înfioară, luându-l cu frig, cu toate că aghiotantul îi mai dăduse şi o pelerină Burberry, pe lângă propria lui haină.

O ultimă scârţâitură veni din partea troliului şi sicriul se odihni pe fundul mormântului rămas în continuare deschis. În apropierea lui se aflau doi bărbaţi, iar braţele lor solide erau încrucişate peste cozile celor două lopeţi. Priveau de la mică distanţă totul, dar nu vedeau nimic.

— Ei bine, şopti directorul, asta e tot.

Tracy se întoarse ca să plece de acolo, dar celălalt îşi puse mâna pe braţul lui.

— Lasă-i pe ceilalţi să plece primii. Ne vor aştepta în maşină.

Tracy privi către director şi apoi dincolo de acesta. Femeia aceea, elegant îmbrăcată, se ridicase în picioare. Luase de pe mormânt un crin şi i-l dăduse băieţelului. Femeia îl luă pe după umeri şi îl împinse cu blândeţe, făcându-l să înainteze. Îi şopti ceva la ureche. Băieţelul lăsă crinul să cadă din nou pe mormânt, alăturându-se celorlalţi. Rămase acolo vreme de câteva secunde, privind la propria lui faptă, apoi se întoarse şi se alătură din nou mamei lui. Ea era, Tracy văzu bine acum, foarte tânără. Mult prea tânără pentru a fi văduvă.

Tracy îşi întoarse privirile. Soţul acelei femei n-ar fi trebuit să moară; la fel cum nici Louis Richter n-ar fi trebuit să moară. Mai avea numai şase luni de trăit. Ar fi putut să se bucure măcar de cele şase luni ce îi mai rămăseseră. Dar nu apucase să le mai trăiască. Pentru că viaţa nu e deloc atât de simplă şi deci previzibilă. Te lovea atunci când atenţia ta era îndreptată în cu totul altă parte.

— Trebuie să mai discutăm o ultimă problemă.

Directorul îşi întoarse foarte puţin chipul spre Tracy.

— Mai ai de îndeplinit o ultimă misiune.

— Aşa cum spuneai şi tu, eu nu mai fac parte de mult din familie. Nu mai e locul meu acolo.

— Şi cu toate astea ai fost odinioară alături de noi. La fel ca tatăl tău. El şi-a păstrat încrederea în noi pe tot parcursul vieţii sale. A crezut în noi; în serviciile pe care le îndeplinim faţă de această ţară. El a înţeles importanţa noastră.

— Vrei să spui că eu nu o înţeleg?

— Noi nu suntem doar nişte simpli indivizi aici, Mama. Ai ştiut foarte bine asta altă dată. Avem nenumărate capete, dar un singur trup.

Ochii directorului aveau o strălucire aparte, în ciuda luminii din

jurul lor, care scădea în intensitate.

— Iar atunci când unul din acele capete se infectează, punând în pericol întregul trup, trebuie retezat imediat. Tracy privi în ochii aceia luminoşi.

— Vorbesc de Kim. El nu mai e acum decât un renegat; noi am rupt orice contact cu el.

— Am avut impresia că ziceai că voi l-aţi lăsat să scape.

Directorul dădu din cap, un cap a cărui mărime îl impresiona în permanenţă pe Tracy.

— Chiar aşa a făcut. Dar faza aceea e pe sfârşite; Kim a trecut dincolo de zona care îi asigura imunitatea. El trebuie eliminat. Dar nu voi permite punerea în pericol a Fundaţiei în cursul acestei acţiuni.

Puse umărul în faţa vântului şi reuşi să evite stropii de ploaie proiectaţi până acum chiar în faţa lui.

— Iată de ce eşti cel ce trebuie să-l lichidezi în contul nostru; pentru că tu nu mai faci parte din familie.

— Eşti nebun de legat.

Tracy se retrase un pas, clătinându-se, ca şi cum pământul acela plin de noroi ar fi cedat sub greutatea lui. Acolo unde fusese foarte ferm, doar cu câteva clipe în urmă.

— Eu nu sunt un ucigaş plătit. Pleacă de lângă mine.

— Bine, rosti directorul. Voi face precum spui. Dar nu vreau să-ţi mai spun decât un singur lucru. În clipa în care l-a omorât pe tatăl tău, Kim şi-a pierdut imunitatea. Iar slăbiciunea ta de moment *nu-l poate* salva. Pentru că el a ucis pe cineva din cadrul familiei; iar aşa ceva nu poate fi tolerat.

— Kim? exclamă Tracy în şoaptă. *Kim e* cel ce mi-a ucis tatăl? Bine, dar de ce oare?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează să aflu motivele lui. Mă interesează doar fapta în sine.

— Adevărul! strigă Tracy. Vreau să ştiu adevărul!

— Adevărul este acela că ucigaşul tatălui tău este Kim. Omorât în mod brutal, cu multă răutate, aş putea spune chiar cu sadism.

Directorul făcu câţiva paşi pe gazonul îmbibat cu apă, apropiindu-se de Tracy.

— El te-a indus în eroare cu privire la anumite lucruri. Nu ştiu despre ce este vorba, dar rezultatele au fost devastatoare. Iar

ele trebuie să se oprească imediat!

Directorul începuse şi el să tremure uşor şi se înroşise la fată.

— I-am prezentat motivul cel mai bun din lume pentru a-l lichida. Ce poţi să mai spui acum? Încă mai vrei să-l salvezi? Pentru ce? Dă-mi voie să-ţi aduc aminte că tu eşti cel care s-a opus aprobării cererii lui de a ni se alătura. Pentru că tu ştiai mai multe lucruri despre el decât ştiu eu acum, trebuie să recunosc asta. Dar eu încerc să îmi repar greşeala, greşeala *mea.* Tu ce ai de gând să faci acum?

„Deci în asta consta favorul pe care mi-l cerea”, se gândi Tracy, „compensaţia pentru care directorul depusese atâtea eforturi.”

— Ce dovadă ai că el e ucigaşul?

— Unul din chiriaşi a văzut un asiatic în clipa în care intra în clădirea unde locuia tatăl tău şi asta s-a petrecut în intervalul de timp în care a stabilit medicul legist că a fost el omorât.

— Asta e tot? Ai fi în stare să condamni la moarte un om pentru *aşa* ceva?

Directorul clipi din ochi.

— Asta nu e tot. Mama. Îţi aminteşti de un incident petrecut la Ban Me Thuot în primele luni ale lui ’69? Un agent inamic a reuşit să se infiltreze în grupul din care făcea parte Kim. Un vietnamez care fusese convins de americani să treacă de partea noastră, cineva în care noi avem încredere şi care fusese considerat un individ pe care te puteai baza. A reuşit să ne provoace multe daune până l-am dibuit. Trei membri ai grupului din care făcea parte Kim au fost măcelăriţi noaptea ca nişte vite, în timp ce a obţinut nişte secrete vitale prin utilizarea unor torturi îngrozitoare.

Directorul se opri pentru moment şi atunci când vorbi din nou, vocea i se îngroşase de emoţie. Ieşise de sub protecţia oferită de umbrela sa, iar ploaia şiroia acum pe chipul lui, făcându-l să semene cu o mască pictată.

— Îţi aminteşti?

— Da. Îmi amintesc perfect. Pentru că eu eram ofiţerul care îl ancheta. Pedepsirea lui cădea în sarcina mea.

— Şi ce ai recomandat tu?

— Kim a venit la mine. Căzuse practic în genunchi, implorându-mă să-l las pe el să se ocupe de trădător.

Stăteau acum chiar faţă în faţă; îi se atingeau vârfurile de la pantofi, iar capetele lor semănau cu capetele unor berbeci ce erau gata-gata să-şi lovească coarnele.

— Ce *ai recomandat* fu? îi trânti în faţă directorul.

Tracy îşi închise ochii pentru câteva clipe.

— L-am recomandat pe Kim.

— L-ai recomandat pe Kim, se auzi ca un ecou vocea directorului. Şi chiar el s-a ocupat de individ. L-a dus într-o celulă şi l-a torturat în mod gradat, interogându-l timp de 72 de ore, fără întrerupere. Iar la sfârşit, noi am primit toate răspunsurile necesare. Cât anume din ceea ce reprezenta unitatea respectivă fusese compromis; câte misiuni din cele efectuate până atunci; cât de multe informaţii reuşise el să trimită duşmanului până când l-am dibuit noi.

— Îmi amintesc toată povestea. Kim s-a descurcat mai bine decât oricine altcineva. Pentru că simţea o plăcere nebună să tortureze.

— Chiar aşa a şi făcut, recunoscu şi directorul. Dar ştii cum a terminat el în final cu trădătorul?

— Nu-mi aduc aminte.

— Gândeşte-te! şuieră directorul la fel ca vântul ce bătea prin preajmă.

Tracy fusese acolo atunci când Kim îl torturase, înregistrând pe bandă tot ce scotea el de la trădător.

— L-a sugrumat lent cu o bucată de sârmă subţire, strângând de ea până când bucla s-a înnodat la vârful coloanei vertebrale.

Directorul scoase un oftat de mulţumire.

— Bine, şopti el. Ah, ce bine. *Într-adevăr,* îţi aminteşti.

Se înclină puţin spre Tracy.

— Atunci gândeşte-te şi la asta. Pentru că e metoda utilizată pentru a-l omorî pe tatăl tău.

Tracy simţi că i se taie respiraţia. Falangele pumnilor săi strânşi în dreptul coapselor se albiră.

Directorul continua să-l privească cu nişte ochi ce semănau cu ochii unui şoim.

— Doresc să faci ceva pentru mine, îi spuse Tracy.

— Orice.

Directorul se pregătea să plece.

— Atunci când băieţii noştri din Hong Kong îmi recuperează

lucrurile de la hotelul Princess, te rog să te asiguri că-mi vor aduce şi pacheţelul pe care l-am lăsat în seiful de la recepţie.

— Cu multă bucurie, directorul îi zâmbi. Poţi să rămâi cât vrei. Am să te-aştept în maşină.

Numai în clipa în care îl lăsase singur, directorul dispărând în ceata şi ploaia ce cădea în continuare, atunci când rămăsese să se lupte singur cu toate gândurile care îl frământau, cu amintirile legate de tatăl lui, faptul că ştia ce avea de gând să facă în continuare, numai atunci reuşi el să bage de seamă că parcela de lângă mormântul tatălui său era liberă, aşteptând în continuare un locatar permanent.

Joy Trower Macomber tocmai terminase de citit esenţa josniciei şi bezna ce domina trecutul soţului său, o condamnare vie a sufletului acestuia, atunci când simţi cum pătrunde în cameră şi se apropie de ea acel parfum masculin puternic cu un efect devastator asupra ei.

Îi tremurau mâinile şi rămăsese în continuare sub efectul şocului provocat de citirea acelor descrieri monstruoase care acopereau şase file de hârtie îngălbenită din mâna ei. Dăduse fără să vrea de acel mini jurnal, printr-o pură întâmplare. Nu mai ştia unde îşi pusese peria de curăţat scamele de lână şi pentru că ţinuse minte că soţul ei păstra în sertarul de sus al comodei sale o perie veche de haine cu mânerul argintat, se dusese s-o caute acolo. În clipa în care încercase să o ia, îi scăpase din mână şi accidentul făcuse ca partea din spate a sertarului să se deplaseze puţin.

În primul moment se şi speriase, gândindu-se la furia de care ar fi fost în stare Macomber dacă ar fi văzut ce făcuse ea. Doar la o privire mai atentă reuşi să vadă cum ieşise în afară coltul jurnalului. Rotind şi mai mult spatele mobil al sertarului, dăduse peste încuietoarea care îi împiedica de fapt să se rotească. Atunci când îi căzuse peria din mână, cu siguranţă că reuşise să mişte ivărul acela.

Avu o ezitare doar de o clipă. Din întâmplare reuşise să ajungă atât de departe, se autoconvinse ea. Cum s-ar mai fi putut opri la jumătatea drumului? Dar în clipa de faţă aproape că îşi dori să n-o fi făcut-o. Cuvintele acelea scrise îşi croiau dureros drum, sfredelindu-i mintea, aşa cum face fierul înroşit, în carne. Cuvinte

a căror semnificaţie inumană îi era aproape imposibil să o înţeleagă, îşi spuse ea. Nimeni nu putea fi atât de crud. Îşi întoarse capul şi privi spre patul în care ei doi dormiseră alături timp de atâţia ani. Se înfiora. Dar asta se întâmplase mai demult totuşi, iar ea îi fu recunoscătoare pentru acest mic favor. Şi pentru prima dată fu mulţumită de faptul că el nu mai dormea şi nici nu mai venea prea des aici; îşi dădu seama că n-ar mai fi putut suporta gândul de a-l atinge din nou. Aşa ceva îi era imposibil, după ce descoperise ce fusese el în stare să facă.

Cu repeziciune, începuse să înghesuie hârtiile în ascunzătoarea lor. Dar nu reuşise să le împăturească aşa cum trebuia şi bineînţeles că nu mai intrau bine la locul lor. Intrând deja în panică, le abandonă acolo şi începu să împingă sertarul.

Şi în acel moment simţi prezenţa lui chiar în spatele ei şi îşi dădu seama că nu mai avea timp s-o facă. Se întoarse şi îi cuprinse trupul cu braţele ei. Privirile ei alunecară pe chipul lui bântuit de demoni şi atunci când zări acolo urmele unei evidente dureri – pentru că acum el ştia bine ce făcuse ea – simţi cum i se frânge inima şi începu să plângă.

— Of, Khieu, şopti ea. Khieu.

Îşi simţi inima plină de dragoste faţă de el; dragoste şi milă şi compătimire, şi, da, chiar sentimentul de vină, pentru că, în mod involuntar, făcuse şi ea parte din acest plan diabolic. Tot sufletul ei tânjea să-i spună adevărul şi chiar reuşi să-şi deschidă buzele ca s-o facă, dar chiar în acel moment îşi încrucişară privirile şi ea se gândi: „Bine, dar nu îi este lui prea greu să suporte durerea pe care deja o are în suflet?”, şi, înainte să mai apuce să se gândească din nou, îşi lipi gura de gura lui, îşi apropie trupul ei cald de el şi dori din toată inima să-i dea din căldura ei, din pasiunea ei şi din dragostea ei de viaţă.

Khieu era gol până la brâu şi ea îşi lăsă delicatele ei degete să alunece peste conturul tare al muşchilor lui arămii ce luceau în bătaia luminii, simţind cum începe să o ardă dorinţa. Simţi prin combinezonul subţire cum i se întăresc sfârcurile şi îşi ridică pe rând umerii, lăsând să-i cadă barierele ce îl ţineau în loc, dezgolindu-şi sânii ei tari. Mâinile ei se furişară între trupurile lor.

Desfăcându-i fermoarul pantalonilor şi căutându-i mădularul ce începea să se întărească. Căldura întâlnită acolo o făcu să ofteze atunci când îi cuprinse mădularul cu ambele mâini,

îndemnându-l şi excitându-l întruna, folosindu-se de o mână ca să îi mângâie vârful, în timp ce cealaltă înainta în căutarea testiculelor.

Khieu îşi ţinea ochii închişi şi începu să tremure. Buzele lui întredeschise începură să se mişte, ca şi cum s-ar fi rugat în tăcere.

Joy îşi mişcă o mână şi îi scoase afară mădularul, apoi îşi dădu jos combinezonul. Îşi desfăcu picioarele şi se urcă pe el, ridicându-i mădularul în aşa fel încât clitorisul ei fierbinte să intre în contact cu vârful penisului acela atât de tare.

Încet de tot, chinuitor de încet, ea îi plimbă în cerc mădularul prin părul ei pubic, simţind cum se umezeşte toată şi frecându-l de umezeala ei, în timp ce locurile ei cele mai secrete, deja umede, se deschiseră aşa cum se deschid petalele unei flori parfumate. Şi îl auzi cum geme profund atunci când mădularul o pătrunse lent, doar vârful lui apucând să intre înainte ca ea să se îndepărteze de el. Apoi îl lăsă din nou să o pătrundă. Şi din nou se îndepărtă. Îşi continuară jocul, excitându-l într-atât, încât el începu să tremure din tot corpul şi închise bine ochii, întinzându-şi braţele în căutarea ei şi trăgând-o cu toată forţa spre sine.

Asta îşi dorea şi ea, era şi motivul pentru care îl excitase atât de mult, în încercarea de a elimina bariera aceea ciudată ce îşi făcuse simţită prezenţa între ei doi pe parcursul ultimelor săptămâni, făcând-o să simtă lipsa unei intimităţi depline şi care s-o facă să înţeleagă semnificaţia vieţii sale aici, în locuinţa din Gramercy Park South. Pentru că fără el, fără plăcerea pe care el reuşea să i-o ofere trupului şi sufletului ei, ce rost ar mai fi avut prezenţa ei aici? Pentru că altfel, ar fi trebuit să se întoarcă de multă vreme în Texas, să revină la viaţa plină de bani şi la plictiseala în care trăise înainte ca Macomber să-şi facă apariţia, s-o curteze şi s-o ia de acolo.

Khieu îşi încordă muşchii şi o ridică în aer. Şi Joy începu să penduleze acolo sus, trăind plăceri intense când el se împlântă în ea, simţind cum i se taie respiraţia, cum îi bate tot mai tare inima şi cum i se răspândeşte în vintre o căldură imposibil de descris, aşteptând explozia lui. El reuşea să o înfierbânte atât de tare, simţea că nu mai e în stare să reziste. Înnebunită de dorinţă, nu reuşi să îşi mai dea seama decât că atunci când el începu s-o mângâie acolo jos, în interiorul ei, ea îşi lăsase capul

pe spate şi îşi pierduse orice control.

Era ca şi cum inima lui s-ar fi desprins din lăcaş şi ar fi reuşit să pătrundă în locurile ei cele mai intime. Inima soarelui explodă în interiorul ei, aducându-i un extaz ce depăşea orice închipuire. Şi ea începu să râdă din toată fiinţa ei, cu un amestec de fericire şi extaz ce o umplea de sentimentul trăirii pe deplin a vieţii sale.

El o lipise de un zid într-un moment de vârf al pasiunii lor şi ea se urcă pe el şi coborî din nou, repetând mişcările în timp ce inima lui se mişca împreună cu ea, rătăcind în ea.

Şi în vreme ce mădularul lui căuta îndărătnic peste tot, ea simţi cum coapsele lui încep să se pregătească de furtună. Loviturile lui de ciocan îşi măriră frecventa, pierzându-şi treptat uniformitatea ritmului în clipa în care el se apropia de sfârşitul încercărilor sale. Dar ea reuşi să perceapă că el tot încerca să se abţină, deşi pasiunea ei internă şi fără de sfârşit o învăluia precum un val şi ea începu atunci să-şi încordeze ritmic muşchii din interiorul vaginului, strângându-i cu sălbăticie mădularul atunci când el o pătrundea şi se retrăgea.

— Nu, nu, nu! aşa părea el să spună.

— Da, da, da, îi replica ea, dorindu-şi din toată fiinţa ei ca el să explodeze cu o intensitate ieşită din comun şi despre care ea n-ar fi crezut vreodată că poate exista; şi atunci ea îşi întinse mâna şi îi apucă testiculele, strângându-le cu tandreţe, în ritmul impus de loviturile lui. Apoi, folosindu-se de perniţa degetului mare, îi mângâie pielea aceea fină ce se afla chiar deasupra prostatei lui.

Era o încercare mult prea grea pentru el. Khieu începu să tipe, iar Joy simţi cum i se apropie testiculele şi devin tot mai tari, forţând-o să i le strângă şi mai tare în clipa în care penisul lui atât de adânc implântat începu să tremure şi să ejaculeze un lichid fierbinte.

— Ahh, da. Da! strigă ea triumfătoare, simţind şi având certitudinea reuşitei lui, a faptului că ea îl ajutase să reuşească, făcându-l s-o încălzească şi s-o aducă şi pe ea la o nouă reuşită, la un nou prag al extazului, iar când simţi cum el pulsează şi împrăştie în interiorul ei sămânţa aceea atât de fierbinte, începu să se zvârcolească şi să geamă, reuşind din nou.

Dar în momentul în care ea veni din nou, antebraţul lui drept se încordă împreună cu toţi muşchii lui şi el îi lovi atât de tare gâtul său expus încât ea tresări brusc, pleoapele ei fluturânde

reuşiră să se deschidă iar pupilele ochilor săi se aţintiră asupra lui Khieu. Pe chipul ei se putea citi confuzia ce domnea în mintea ei şi Joy apucă să mai spună o singură dată:

— Khieu…

— Khieu, rosti el.

Vocea lui devenise mult mai groasă şi avea un aer straniu.

— Cine e Khieu?

Chipul său parcă luase foc, iar intestinele îi ardeau în aşa hal încât avu impresia că cineva împrăştiase pe ele napalm.

— Eu sunt… *Chet Khmau.* Undele mişcătoare ale mării reprezentate de Inimă Neagră pulsau în fiinţa lui şi toţi acei ani petrecuţi în Europa şi în America luară foc, dispărând din memoria lui sub influenţa unor călduri devastatoare a căror lumină orbitoare şterse orice urmă.

Dorinţa fizică îl copleşise, în ciuda jurămintelor sale sacre de abţinere. Înşelase aşteptările lui *Lok Kru,* ale lui Preah Moha Panditto; înşelase aşteptările Unicei Căi; îl înşelase deci pe Buddha.

Apsara se furişase spre el pe pântecul ei umflat în clipa în care el se împerechease precum un animal în călduri, făcându-l să-i vadă gâtul de pe care lipsea capul, gâtul acela năclăit de sânge uscat şi cu cicatricele ce reprezentau arterele cauterizate. Dar degetele ei dansaseră pentru el şi el reuşi în cele din urmă să descifreze semnificaţia mesajului transmis de ele. Şi dintr-odată, atunci când căldura aceea incendiară dezlănţuise furtuna flăcărilor din fiinţa sa, eliminând toate rezidurile rămase el reuşi să înţeleagă totul.

Toţi anii aceia, pe care îi petrecuse departe de casă, anii în care reuşise să se adapteze la viaţa apuseană, făcuseră ca mesajul transmis de *apsara* şi recepţionat de el să îi devină imposibil de descifrat.

Dar el se reîntorsese acum; acum era din nou Inimă Neagră. Iar *Chet Khmau* putea acum să traducă fără nici o piedică semnele transmise către divinităţi. *Omoar-o,* acesta era mesajul interpretat de dansul degetelor *apsarei.* Pentru că ea e cea care te-a făcut să îţi încâlci jurămintele; pentru că ea te-a sedus. Ea trebuie să moară. Pentru ca tu să rămâi în întregime pur doar pentru mine, pentru Lauren, pentru mine, pentru Lauren, pentru mine…

Prăbuşindu-se pe podea, *Chet Khmau* căzu în lumea somnului.

DOI

Macomber se trezi în apropierea zorilor şi verifică din nou sistemul. *Angka* era în continuare listată pe monitor, într-o lumină de culoare verde. Alungă orice urmă şi traversă vastul lui birou, îndreptându-se spre duş. Se dezbrăcă de hainele pe care transpiraţia începuse să se întărească şi păşi în mijlocul jeturilor de apă fierbinte, ridicându-şi şi rotindu-şi capul pentru a scăpa de durerile pe care le simţea în ceafă.

Era încântat de măsurile de precauţie pe care şi le luase, în special acum, când dispunea de raportul cu privire la blocarea livrării ultimului transport introdus de Mizo în New York. Dacă ar fi întârziat cu mişcarea sa până în clipa de faţă, era sigur de asta ar fi fost prea târziu pentru el.

În momentul în care îi parveni informaţia referitoare la penetrarea mijloacelor de securitate existente la firma Mauritius Company, îi şi transmise o telegramă prin radio comandantului navei „Prinţesa de Jad”, care se afla la o distanţă de numai două zile depărtare de New York şi îi ordonă să arunce imediat în mare încărcătura formată din patru lăzi de lemn pe care le codificase în programul *angka* sub numele de „Portocala mecanică”.

Nu îl îngrijora deloc problema costului acestui transport de marfă. În program fuseseră deja incluse cheltuielile aferente unui al doilea transport, lotul de rezervă, care în clipa de fată, chiar când el se săpunea bine, era descărcat la terminalul de cale ferată din portul Newark. Macomber era absolut liniştit în ceea ce priveşte siguranţa în care se afla marfa de acolo.

Iar în ceea ce priveşte containerele cu reziduurile nucleare, grupurile de terorişti de elită din subordinea lui Monk şi pe care acesta i le pusese lui la dispoziţie urmau să presare acele seminţe pe toată suprafaţa Manhattan-ului pe parcursul ultimelor ore ale Revelionului; ele făcând parte dintr-un transport făcut dispărut şi care trebuia să fie îngropat undeva în inima Americii, dar care era în prezent transbordat dintr-un mijloc de transport

în altul.

În ziua discursului de inaugurare al noului Preşedinte al Americii, teroriştii urmau să-şi facă cunoscute revendicările. Macomber se însufleţise la gândul valorificării pe deplin a sistemului *angka.* El urma să fie cel care îi punea la dispoziţie informaţiile necesare lui Gottschalk, hrănindu-l pas cu pas cu linguriţa pe noul Preşedinte, până când oraşul New York urma să fie salvat de o contaminare nucleară, iar atunci când puterea lui Gottschalk avea să se consolideze pe deplin, el putea să facă, virtual, tot ce dorea în materie de politică externă. Pentru că, datorită faptelor sale de vitejie, cine i-ar mai fi putut sta în cale? În orice caz, nu Congresul. Şi bineînţeles că nici poporul Statelor Unite.

Aşa încât, se gândi acum Macomber, în timp ce ieşea de sub duş şi se şterse cu prosopul, nici nu mai conta cine pătrunsese în birourile firmei Mauritius, nu mai conta nici măcar dacă aceeaşi persoană descoperise lotul de heroină, împreună cu scrisoarea aceea nenorocită. Iar de ieri, transportul de arme de pe „Prinţesa de Jad" nu mai exista, putrezind pe fundul stâncos al Oceanului Atlantic.

Macomber deschise uşa oglindă a şifonierului încastrat în peretele coridorului ce lega baia de biroul său şi începu să se îmbrace cu haine curate: pantaloni subţiri bleumarin, o cămaşă uşoară din bumbac alb, cumpărată de pe Sea Island şi o cravată pe care era imprimată emblema clubului. Se pieptănă cu meticulozitate pentru că îi făcea plăcere să simtă desimea părului său grizonat şi strălucirea lui. Îşi aranjă cu multă atenţie mustaţa albă, privindu-se în ochii aceia albaştri şi reci reflectaţi în oglindă.

„O să fie o zi frumoasă", se gândi el în timp ce îşi aruncă privirile pe una din ferestre. O lumină sidefie, ce semăna cu interiorul carcasei unei scoici de mare, începuse să-şi facă simţită prezenţa în birou.

Singurul nor din acea zi era faptul că nu peste mult timp trebuia să se întoarcă în casa lui de pe Gramercy Park South ca să recupereze de acolo nişte hârtii importante.

Ridică din umeri şi renunţă pentru moment la gândul respectiv, traversă mocheta groasă, se aşeză în spatele biroului său şi începu să dea primele telefoane pe celălalt continent.

Tracy nu crezu nici măcar o clipă în cuvintele directorului. Kim nu i-ar fi ucis tatăl, era sigur de asta. Kim nu era capabil să facă aşa ceva. Chiar dacă Tracy l-ar fi jignit în vreun fel pe Kim, acesta şi-ar fi îndreptat răzbunarea numai împotriva lui Tracy.

Respectă strămoşii înaintea oricăror altor persoane.

De câte ori nu-l văzuse Tracy pe Kim cum se opreşte la începutul fiecărei misiuni, îngenunchind lângă rădăcinile unui bananier sau smochin şi înfigând un beţigaş ce ardea cu mult parfum în pământul poros, aprinzându-l cu deosebit respect şi începându-şi rugăciunile. Se ruga către părinţii lui şi la părinţii acestora, cerându-le să-i dea curajul necesar pentru a putea onora numele şi amintirea lor.

Tracy nu era nici supărat şi nici surprins în mod special de manevra utilizată de director. Pentru că, în definitiv, Tracy era cel ce se adresase Fundaţiei. Iar dacă el dorea să beneficieze de asistenţa lor, el ştia bine asta, trebuie să se supună regulilor impuse de ei.

Avea în continuare nevoie de facilităţile oferite de Fundaţie. Respingerea pe loc a târgului propus ar fi fost un gest stupid, pentru că ei l-ar fi izolat imediat. Nu-şi putea permite acum aşa ceva. N-ar fi putut să precizeze foarte clar motivul, ceva care plutea undeva în memoria lui, ceva legat de Macomber şi de… de cine altcineva? La naiba cu toate astea, nu era însă în stare să se pronunţe. Nu încă. Trebuia să mai lase să treacă puţin timp şi să se concentreze asupra altor lucruri.

De exemplu, asupra lui Kim. În timpul lungii sale călătorii cu avionul spre America, Tracy avu brusc revelaţia faptului că implicarea lui Kim în toată povestea asta era de natură strict personală. Iar dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, îi era foarte clar că reuşise să-l atragă pe Tracy în joc procedând cu foarte multă fineţe. Prin urmare, nu era deloc de neconceput ideea că el ştiuse tot timpul cine îi omorâse pe John Holmgren.

Tracy începu să se enerveze, aducându-şi aminte de porecla pe care o primise el odinioară: „Nevăstuica”. Era suficient să i se pronunţe numele duşmanului şi el se şi avânta pe urmele lui. Să fi procedat Kim cu el într-un mod similar? Bine, dar atunci *de ce* o făcuse?

Ştia bine de ce îi ura Kim. Dar cu toate acestea, antagonismul

lor reciproc nu se petrecea decât la un anumit nivel specific. Faptul că Kim era un maestru în arta nemiloasă a torturării duşmanului era un lucru pe care Tracy nici nu îi înţelegea şi nici nu reuşea să-l tolereze. Dar nici nu se îndoia asupra inteligentei sclipitoare de care dispunea Kim. Acesta era şi deosebit de curajos. Atunci când luaseră împreună parte la misiuni extrem de periculoase, când viaţa lor depindea de un fir de păr şi puteau să moară în secunda următoare, ajunseseră la un grad de apropiere sufletească ce îi depăşea pe cel al unor fraţi de sânge.

În situaţii limită, atunci când le era pusă viaţa în pericol, timpul părea că stă pe loc sau se dilată la infinit, iar emoţiile prin care trece în mod normal orice individ deveneau incredibil de puternice sub influenţa tensiunii de nesuportat. În intervalele acelea confuze de timp, reuşiseră să-şi vadă unul altuia goliciunea sufletului.

Ştia că se impunea de la sine necesitatea de a da de urma lui Kim. Tracy era convins că vietnamezul cunoştea suficiente elemente pentru a reuşi să pună cap la cap o imagine coerentă.

Putea să încerce şi altceva. Fusese foarte sigur că dosarul „Sultan” i-ar fi putut pune la dispoziţie informaţiile de care avea atât de mult nevoie. Dar nu găsise absolut nimic. Nici măcar componenţa grupei lor: Macomber, Devine, Lewis, Perilli; nici în puzderia aceea de coduri şi cifruri; şi nici în localizarea bazei Khmerilor roşii: Zona 350; nici în rapoartele periodice; dar nici atunci când operaţiunea luase sfârşit.

Terminarea operaţiunii. Directorul nu se înşelase. Tracy era furios pentru că Macomber fusese în stare să reuşească o asemenea lovitură chiar sub nasul lui, făcând în aşa fel încât îndeplinirea cu succes a ultimei operaţiuni conduse de Tracy în cadrul Fundaţiei să se transforme în praf şi pulbere. Şi de fapt, în lucrul cel mai rău cu putinţă: o parodie a obiectivului urmărit iniţial.

Ceva…ceva care încerca să iasă la suprafaţă.

Somnul.

Ţârâitul telefonului îl sculă din somn în zori, reuşind cu mare greutate să străbată drumul presărat cu obstacole dintre vis şi realitate, în vreme ce oboseala aceea teribilă nu fusese încă pe deplin învinsă nici măcar de o noapte continuă de somn.

Ecouri ce îi răsunau mereu în minte, semănând cu ţârâitul unui

telefon şi care îl făcură aproape să se sature de toată zăpăceala asta… Să se termine odată…Acum.

Îşi întinse braţul către telefon şi vocea lui Thwaite reuşi să-l trezească de-a binelea.

— Hei, Tracy, eşti chiar tu la aparat?

— Hei, Thwaite! Mă bucur să-ţi aud vocea.

— Am tot încercat încă de ieri să dau de tine. Cei de la recepţie s-au prostit într-atât încât să nu mai transmită mesajele primite din afară?

Tracy înjură sănătos. Se întorsese la hotel târziu, iar mintea lui fusese mult prea ocupată cu tot felul de supoziţii contradictorii. Uitase pur şi simplu să mai întrebe de mesajele primite pe adresa lui.

— Iartă-mă, spuse el, încă nu mi-am revenit aşa cum trebuie după cele întâmplate în Hong Kong.

— Hei, acum eşti OK?

Simţi îngrijorarea sinceră din vocea prietenului său şi se gândi: „Cât e de minunat să fii din nou printre oameni adevăraţi!”

— Da, sigur că da. Încă vreo câteva nopţi bune de somn şi o să fiu la fel de odihnit ca la început.

— Ascultă-mă, începu Thwaite, îngrijorat în continuare. Să ştii că îmi pare într-adevăr rău pentru tatăl tău. Am presupus că în situaţia în care agenţii federali s-au prezentat şi tot ei i-au ridicat cadavrul şi s-au ocupat de toate formalităţile, împreună cu faptul că tu erai deja prezent în Districtul Columbia, asta însemna că ei îţi spuseseră deja despre cele întâmplate.

— L-am îngropat ieri.

— Doamne! Tracy. Eram plecat din oraş atunci când s-a întâmplat nenorocirea. Îmi pare nespus de rău. Nu ştiu ce-aş mai putea să-ţi spun.

— Absolut nimic. Dar să ştii că apreciez mult tot ce mi-ai spus.

Tracy se sculă în picioare şi îşi trecu cu mâna prin părul lui negru.

— Acum vreau să m-asculţi, trebuie să discutăm nişte lucruri. Mai întâi, spune-mi cum a fost la Kenilworth: ai aflat cum a murit Burke?

— Am vorbit cu medicul legist, îi răspunse Thwaite. A fost exact cum ai bănuit tu. Cartilagiul nazal a rămas intact.

— Asta înseamnă că omul nostru a făcut toată treaba. Şi totul

se leagă bine, dar nu ştiu exact cum.

— Să ştii că da, îi confirmă Thwaite. Dar asta nu e tot.

— Aşteaptă puţini

Tracy se gândi vreme de câteva secunde.

— Să ştii că putem fi interceptaţi. Cred că amândoi avem destule informaţii de schimbat. Unde eşti tu acum, la Melody?

Tracy simţi o uşoară ezitare din partea lui Thwaite.

— Nu, la birou. Eu nu sunt…încă dorm la hotel.

— OK. Eu mai am ceva treabă pe aici, dar cred că termin în seara asta. Crezi că putem să ne întâlnim mâine dimineaţă, la avionul-navetă de ora opt?

— Chiar dacă n-o să pot, o să-ţi trimit un echipaj ca să te preia. Nu ştiu ce se întâmplă, dar lucrurile încep să se precipite. Dar fie precum spui tu, o să vorbim mâine.

— Da, spuse Tracy. Atunci rămâne pentru mâine.

Tracy se băgă sub duş şi dădu drumul la ambele robinete. Şi în acel moment i se lumină brusc totul în minte; reuşise să facă legătura între întâmplările acelea aparent distincte. Privi către apa care curgea într-una şi îşi spuse: „E ora trei şi cincizeci de minute. Să mă ia naiba!”

În douăzeci de minute reuşi să facă un duş, să se bărbierească şi să se îmbrace. Dar în clipa în care intră în aglomeraţia specifică orei de vârf de dimineaţă de la Washington, se văzu silit să piardă 50 de minute până când reuşi să ajungă la sediul Fundaţiei.

Lauren privea prin hubloul avionului la straturile pufoase, gri-bleu ale norilor ce se îndepărtau fără grabă din calea păsării măiestre cu care zbura ea. Răcise, iar aerul acela rarefiat şi recirculat într-una de instalaţia de climatizare îi provoca dureri de sinus. O durea şi unul din muşchii aflaţi în interiorul coapsei sale stângi, o consecinţă logică a ultimei ei căzături.

Dar într-un mod miraculos, pe plan mental nu simţea deloc prezenţa acelor mici neplăceri de ordin fizic.

Se afla sub influenţa unei bune dispoziţii amestecate cu spaimă. În cele din urmă, nu Tracy fusese vinovat de moartea lui Bobby, fapt ce îi devenise foarte clar acum, dar în acelaşi timp ştia că dacă reuşea să-i transmită mesajul lui Monk, urma ca Tracy să se afle sub ameninţarea unui pericol iminent. Ambele

concluzii, dacă le analizai pe fiecare în parte, se excludeau reciproc şi îşi dădu seama că îi era din ce în ce mai greu să suporte de una singură povara cunoaşterii lor.

Nu se mai îndoia deloc de faptul că Macomber era duşmanul lui Tracy. O concluzie absolut normală, ţinând cont de lucrurile pe care le aflase în legătură cu relaţiile pe care le avuseseră amândoi în trecut cu Tisah. Şi ca un făcut, în momentul în care bănuia că Tracy avea poate nevoie de un sprijin ferm, ea reuşise să distrugă totul – la fel cum procedase şi cu un an în urmă. Se dojeni singură pentru atitudinea ei, fiind conştientă de egoismul sentimental pe care îl manifestase atunci când fusese vorba de fratele ei.

Pentru că ea fusese cea care îl acuzase pe Tracy; ea fusese cea care uriaşe la el în culmea isteriei; ea fusese cea care nu îl oferise nici măcar şansa de a explica în ce condiţii se petrecuse totul. Dar în momentele acelea, mintea ei nu mai era dispusă să accepte explicaţiile lui şi nici n-ar fi fost în stare să le mai înţeleagă. Văzuse roşu în faţa ochilor, pentru că şi ea, la rândul ei, se simţea vinovată de moartea lui Bobby, lucru pe care îl atribuia atitudinii sale, prin care îl făcuse să fugă de acasă şi să se înroleze voluntar în armată.

Gândul că ştia toate aceste lucruri, o făcu să se înfioare şi simţi nevoia să îşi protejeze goliciunea braţelor, lucru care o făcu pe însoţitoarea de bord să vină imediat lângă ea şi s-o întrebe dacă nu dorea o pătură. Îi acceptă oferta, recunoscătoare pentru atenţia acordată.

Odinioară, se gândea ea acum, aruncându-şi privirile pe geam şi zărind liniile pufoase ale norilor ce se împreunau şi se despărţeau într-una, creând nişte modele abstracte, odinioară fusese stăpână pe viaţa ei şi pe vieţile celor aflaţi în preajma ei. Dar pe nesimţite, fără ca pe parcurs să reuşească să-şi dea seama de efectul devastator al acestui lucru în timp, focalizarea întregii ei concentrări numai şi numai asupra baletului o făcuse să se interiorizeze tot mai mult, îndepărtându-se mai întâi de Bobby şi apoi de proprii săi părinţi. Văzu foarte limpede tot ce se petrecuse, aşa cum reuşi să-şi dea seama că gestul făcut de Bobby, înscrierea lui ca voluntar în Vietnam, nu reprezenta altceva decât o reacţie disperată faţă de atitudinea pe care o adoptase ea faţă de el.

El îşi dorise cu disperare să îi arate că nu era un laş; simţise nevoia ca ea să vadă curajul lui, un curaj de care Lauren era acum sigură, dar pentru care ar fi avut nevoie de ochi dispuşi să vadă aşa ceva.

Existau atâtea alte posibilităţi la care ar fi putut apela Bobby, dacă tot îşi dorea să scape de atmosfera de acasă: o căsătorie, absolvirea liceului, găsirea unei slujbe într-un alt oraş. Dar el nu făcuse nimic din toate acestea. Optase pentru armată.

Însă problema cu care se lupta ea în prezent era Tracy. Oare ce-ar fi mai bine, să-i trimită mesajul lui Monk sau să-l păstreze numai pentru sine? Inima îi dădu de înţeles să nu spună nimic; să se întoarcă acasă, să meargă să-l vadă şi să-şi dea toată silinţa să îndrepte greşeala făcută, în aşa fel încât să devină totul la fel ca mai înainte şi să dureze o veşnicie. Pentru că ăsta era lucrul cel mai important.

Rămase în cumpănă o clipă. Dar avu impresia că norii peste care plutea acum luaseră forma chipului lui Bobby şi asta o făcu să îşi dea seama că venise şi clipa în care trebuia să lase în urmă pentru totdeauna latura egoistă a personalităţii sale, cea care îi dominase multă vreme viaţa. Ea nu mai era de mult un copil ferit de tot ce este greu în viaţă; ştia că urma să se întâmple ceva important, un lucru în care era profund implicată.

Monk îi era foarte îndatorat lui Tracy şi în intervalul de timp scurt, dar atât de intens trăit împreună, Lauren începuse să înţeleagă deosebita importanţă a unei asemenea datorii. Monk îi încredinţase nişte informaţii de o importanţă capitală. Iar ea devenise o verigă ce îi unea, prin urmare şi ea avea o datorie de împlinit. Pentru a doua oară înşelase aşteptările lui Tracy; n-avea de gând să mai repete o asemenea greşeală.

Sentimentul datoriei. Monk şi cu Tisah, faţa lui, o învăţaseră ce înseamnă acest lucru. Şi în acel moment simţi cum sentimentul unei datorii de împlinit îi dă o tărie şi o împinge înainte, arzându-i în inimă ca o flacără nestinsă, făcând-o să se gândească: ce lucru straniu! Să ocoleşti jumătate din planetă ca să primeşti o lecţie în aparenţă atât de simplă!

Îşi rezemă capul de spătarul scaunului şi închise ochii. „Nu mă mai despart de Tracy decât opt ore, trebuie să mă concentrez doar la timpul care mă mai desparte de el”, îşi spuse ea. „Să nu uiţi asta, mereu să-ţi aminteşti cât de important e el pentru

tine”.

Şi din nou simţi în nări aerul sărat ce venea dinspre ocean, iar blânda mângâiere a brizei îi scălda chipul, în timp ce şuviţele despletite începură să îi fluture pe obraji. Spatele ei gol simţi căldura soarelui; veni şi rândul pântecului şi sânilor săi să simtă apăsarea trupului lui cald, făcând să-i zvâcnească muşchii din interiorul coapselor. Lui Lauren îi scăpă un oftat, iar sunetul acela slab şi tăcut aparţinând eului său interior o luă prin surprindere chiar în clipa în care îi apăru în faţa ochilor imaginea unui Tracy aflat în imediata ei apropiere, făcând-o să izbucnească în plâns, astfel încât lacrimi calde şi sărate se prelingeau acum pe obrajii bronzaţi de soarele Chinei.

Dorinţele ei deveniră atât de puternice, încât simţi nevoia să îşi vâre ambele mâini între coapse, pe sub pătura aceea subţire, ca să şi le încălzească. Începu să se legene încet pe scaun şi după un timp reuşi să adoarmă şi să viseze că se afla acasă.

Khieu se trezi brusc din somn, fără să-şi dea seama unde se află. Era ameţit, dar mintea lui avea o anumită limpezime pe care o atribui în mod automat perioadei petrecute lângă Preah Moha Panditto. Îşi aduse din nou aminte de fragmentul pe care i-l citea *Lok Kru* din textul budist *Cakkavatfisihanada Suffa,* în care e vorba de o anume formă de progres al omenirii: declinul, urmat de un dezastru ce conduce omenirea în direcţia unei *Societăţi mai drepte,* ceea ce implică o schimbare de mentalitate şi o schimbare de sistem:

„Iar printre astfel de oameni se va naşte un război ce va dura şapte zile, timp în care se vor înfrunta din pricini precum nişte animale sălbatice; arme periculoase le vor cădea în mâini, iar ei, gândindu-se că acela e un animal sălbatic şi celălalt e un animal sălbatic, se vor folosi de ele pentru a-şi lua unii altora viaţa”.

Khieu se ridică în picioare şi ieşi din cameră; nu fu deloc în stare să-şi dea seama în care din camere se afla; înaintă pe coridor şi pătrunse chiar în camera lui; acolo, după ce trecu pe lângă imaginea lui Buddha, intră în baie şi îşi făcu un duş prelungit şi rece.

După ce termină, îşi luă pantalonii negri din bumbac şi o cămaşă şi se aşeză în faţa lui Buddha în postura lotusului, începu să mediteze la o altă lecţie predată de *Lok Kru,* o lecţie extrasă

din *Dhammapada*

Căci râul nu-i făcut decât de noi.
Şi tot mai suntem cei ce îndurăm durerea.
Pentru că singuri trebuie să-ndreptăm greşeala
Şi astfel singuri să redevenim neprihăniţi.
Nu se vor osteni alţii s-o facă, salvarea nu-i decât în noi.
De nicăieri nu sare altul pentru noi în ajutor,
Doar nouă ne e dat să rătăcim după Cale;
Pentru că Buddha doar ne-arată Calea!.

Khieu ştia prea bine cât de adevărate erau cuvintele acelea. Oare nu Supremul Buddha fusese cel care spunea: *„Anicca vata sankara*"? Toate lucrurile, atât cele însufleţite cât şi cele neînsufleţite, trebuie să se ridice şi apoi să moară. Iar lucrul acesta e cât se poate de adevărat pentru tot ce trăieşte în lume. Cunoaşterea zilnică a instabilităţii formelor de viaţă înseamnă educaţie, învăţătură. Nici o fiinţă, mică sau mare, nu trăieşte veşnic şi nimic nu poate trăi la infinit fără să întâlnească în cale declinul. De ce poartă popoarele războaie? Pentru că oamenii nu au reuşit să înţeleagă rostul lor pe pământ. Contemplarea corpului, internă şi externă, apelând la Efortul Cuvenit, Atenţia Cuvenită şi Concentrarea Cuvenită, îi va ajuta să îi se lumineze minţile asupra faptului că trupul lor nu e decât ceva trecător, care urmează să se dezintegreze, în timp, în elementele sale de bază: ţărână, aer, foc, apă. Concentrare.

Pentru început, Khieu se folosi de *anapanasati,* conştientizarea respiraţiei proprii şi într-un interval de numai câteva minute reuşi să ajungă la stadiul în care propria lui *Ciffa* – conştiinţa de sine – se dovedea a fi activă, rece, calmă şi fericită. După aceea, aşa cum îl învăţase Preah Moha Panaitto, trecu la *kammatthana,* parcurgând toate cele 40 de subiecte necesare pentru înscrierea sa pe *Calea Purificării.*

Doar procedând aşa regăsea *Calea Celor Opt Adevăruri Nobile,* împreună cu cele trei mari componente ale sale: *Sila,* un cod de etică, *Samadhi,* perspicacitatea şi *Panna,* înţelepciunea. Aceasta era singura cale ce ducea către Nirvana, realitatea absolută: pierderea propriului tău eu.

Pe parcursul meditaţiei la care recurse Khieu, acesta deveni conştient într-un mod subtil de modul acela aparte în care i se întipărise în memorie Preah Moha Panditto şi care nu îi părăsise

niciodată, chiar şi în perioadele în care el devenise *Chet Khmau.* Lumina aceea vie, câmpul acela de energie vitală ce îl înconjura pe preotul budist. Cât se mai minunase Khieu Sokha, copilul, de tot ce simţea el atunci. Dar până şi Khieu, adult acum, încă mai trăia acelaşi sentiment de sinceră uimire. Bine că cel puţin asta nu se schimbase între timp.

Atunci când termină de analizat cele patru elemente ce făceau parte din *kammatthana,* simţi cum dintr-odată apare un vârtej negru dintr-un hău întunecat şi imposibil de controlat, care se zbate să iasă la suprafaţă dintr-un cotlon ascuns al sufletului său; torentul războiului îi inundă toată fiinţa.

Se ridică în picioare şi îşi aduse aminte cu o luciditate neobişnuită de misiunea pe care o avea de executat: să-l ucidă pe Tracy Richter.

Fără să mai arunce vreo privire înapoi, acolo unde se afla imaginea poleită în aur a lui Buddha, fără să-l mai conducă vreun gând la meditaţia abia sfârşită, ieşi din camera de meditaţii şi parcurse holul casei lipsite de lumini. Era conştient de ticăitul ceasului ce se afla jos, la primul etaj.

Fără să înţeleagă bine de ce, se îndreptă spre dormitorul principal ce se afla la celălalt capăt al coridorului, păşi pragul şi privi cadavrul mutilat al celei ce fusese odată Joy Trower Macomber.

Urma să aibă loc un concert de muzică clasică în clădirea Fundaţiei la ora când sosi acolo Tracy şi el pătrunsese pe intrarea principală, împreună cu grupuri de spectatori. În loc să se îndrepte tot înainte, spre sala de concerte de la parterul clădirii, o luă la dreapta şi parcurse un coridor scurt, dar foarte bine luminat. Pereţii erau lipsiţi de podoabe, dar el ştia că în spatele lor se ascundeau şiruri întregi de echipamente şi aparatură electronică de detectare şi identificare, cu ajutorul cărora puteau afla cine urma să-i viziteze cu mult timp înainte ca persoana respectivă să ajungă în apropierea uşii pe care o botezaseră cu numele de Oro. Aşa îi spuneau ei uşii pentru că între plăcile ce îţi dădeau impresia unei uşi dintr-un lemn mai întunecat, se găsea în realitate o placă din oţel ce conţinea şi vanadiu, groasă de 10 centimetri, care făcea ca locul respectiv să devină inexpugnabil.

Uşa se deschise atunci când apăsă el pe clanţă, ca şi cum nici n-ar fi fost închisă.

— Mama!

Stein se ridicase în picioare în spatele consolei utilizate pentru comunicaţii. Îi strânse lui Tracy mâna şi pe chipul lui se putu citi un zâmbet larg. Stein era un bărbat cam scund şi îndesat, iar chipul lui avea o tentă măslinie, specifică mediteranienilor. Ochii căprui îi jucau întruna.

— Hei, să ştii c-am încercat să dau de tine azi noapte, dar nimeni nu ştia unde dormeai.

Tracy încercă să găsească o soluţie ca să scape de el, gândindu-se doar la secretele peste care ar fi putut da în bibliotecă.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a căutat la telefon O'Day azi-noapte târziu.

Tracy deveni brusc atent.

— A spus că s-a gândit el la ceva şi dorea să vorbească acum cu tine. Părea să fie foarte stârnit.

— Poţi să mă pui în legătură cu el acum?

Stein dădu afirmativ din cap şi îşi aşeză din nou casca pe urechi.

— Sigur că da. Aşteaptă o secundă.

Îi arătă cu degetul ceva.

— Poţi să vorbeşti de la telefonul acela.

Vorbi în microfon. Dădu din cap, iar Tracy ridică receptorul.

— O'Day, sunt Mama. Înţeleg că doreai să stăm de vorbă.

Observă faptul că Stein îşi întrerupse legătura sa telefonică şi se apucă să facă altceva.

— Aşa e. Mă bucur că m-ai căutat. După ce am terminat ce am avut să-ţi spun la telefon, am început să rumeg în continuare problema pe care mi-ai dat-o s-o rezolv.

— Vrei să spui că mai *exista* şi o altă posibilitate prin care Macomber ar fi putut garanta pentru un cetăţean străin?

— Ei bine, da, exista.

Tracy percepu în vocea lui O'Day o încercare de scuză.

— Nu pot să pricep de ce nu mi-a trecut prin cap ideea asta încă de la bun început. Deşi e o procedură utilizată foarte rar, ai putea… Vreau să spun că dacă în mod deliberat ai dori să eviţi filiera legală şi să nu mai rămână nici o urmă, ai putea s-o faci

într-un timp extrem de scurt, dacă ai un prieten în subcomisia senatorială pentru imigrări.

O'Day pufni într-un râs ca un nechezat.

— Dar vreau să te întreb de ce ar dori cineva să procedeze aşa?

Tracy încetă să mai respire; într-un mod cu totul neaşteptat, dăduse din nou de urmă.

— Şi ai verificat posibilitatea respectivă?

— Da. Bineînţeles că am făcut-o, Mama. Mă mândresc cu eficienţa mea. De asta l-am căutat pe Stein la telefon. Sunt în posesia răspunsului pe care ţi-l doreai: în evidenţe figurează faptul că cineva cu numele de Delmar Davis Macomber a sponsorizat pe un tânăr cambodgian.

În tonul vocii lui O'Day se putea citi triumful.

— Domnule O'Day, i se adresă Tracy vizibil încântat, îţi mulţumesc foarte mult pentru munca pe care ai depus-o.

— A fost o mare plăcere să te pot ajuta. Sunt încântat în clipa în care pot să fac ceva care să iasă din rutina asta plictisitoare, te asigur de asta.

Tracy coborî spre bibliotecă şi când ajunse acolo ceru dosarul „Peticarul". Avu brusc revelaţia faptului că Zona 350 din Cambodgia, locul unde se desfăşurase „Operaţiunea Sultan", fusese şi locul unde avusese loc „Operaţiunea Peticarul", prin care trebuia localizat şi lichidat un terorist japonez, Musashi Murano. Aceasta din urmă fusese o misiune la care participaseră atât el, cât şi Macomber, iar în momentul în care aflaseră că Murano tocmai murise, Macomber se oferise voluntar să mai rămână în zonă.

Tracy luă dosarul oferit de bibliotecar, semnă pentru el şi traversă camera, aşezându-se pe un scaun cu spătarul tare. Aşeză dosarul pe o masă lungă şi apoi îl deschise. Frunzări rapid paginile în care se vorbea despre biografia lui Murano: naşterea acestuia şi adolescenta petrecută în sudul Japoniei, pe insula Kyushu.. Citi despre un tată în vârstă, care înnebunise în timpul celui de-al doilea război mondial, atunci când soţia lui a ars de vie într-un bombardament teribil ce se abătuse asupra capitalei, Tokio, la şase luni după lansarea celor două bombe atomice peste Hiroshima şi Nagasaki; despre spiritul marţial ce domnea în rândul întregii familii; despre unchiul care îl primi pe Murano în

casa lui; despre dobândirea meşteşugului nenumăratelor forme de *bujutsu.* Tehnicile de luptă extrem de eficace utilizate de străvechii războinici japonezi, punând accent pe lupta corp la corp. Se spunea că Murano dispreţuia utilizarea armelor precum sabia şi pistolul, preferând să ucidă cu mâinile goale:

Tracy sări peste capitolul referitor la serviciul militar. Dar se opri, fascinat de-a binelea, la următorul capitol. Pentru că opiniile politice ale lui Murano puteau fi caracterizate drept extrem de radicale. Fusese un militarist de orientare foarte dură, iar asta D făcuse ca într-o bună zi să rupă orice legătură cu conaţionalii săi, pentru că nu dorea să renunţe la idealurile lui.

Murano părăsise Japonia – sau poate că fusese forţat s-o facă – trecând prin Birmania şi Thailanda ca să ajungă în cele din urmă în Cambodgia, unde îşi oferise serviciile, o dată cu experienţa sa, Khmerilor roşii, fanatici a căror filosofie radicală şi ai căror antagonism acut faţă de lumea apuseană erau compatibile cu propriile sale orientări politice. În dosar se găseau rapoarte din care rezulta faptul că el lucrase în şase tabere ale Khmerilor roşii din apropiere de Battambang, începând cu anul 1967. Tot din ele reieşea faptul că Murano avusese un rol deosebit de important în declanşarea rebeliunii de la Samlaut, acţiune ce a avut un rol decisiv în succesul ulterior al noii orientări adoptate de Khmerii roşii, care i-a ajutat să iasă din rolul minor pe care îl jucaseră iniţial, acela de bandiţi sau partizani de acţionau la nivel rural, dobândind astfel importanţă şi o autentică pondere politică.

După aceea trecuse pe la Baray, Damber, Prey Veng, după care i se semnalizase prezenţa şi în alte locuri.

Tracy se opri din citit, vizibil curios. Cu toate că avusese comanda unităţii implicate în operaţiunea „Peticarul”, nu i se pusese niciodată la dispoziţie materialul existent în dosarul respectiv. Primise doar nişte date sumare în legătură cu forţa de care dispunea Murano şi cu pericolul potenţial pe care îl reprezenta el. Atât.

Citi în continuare. Ajunse la paragrafele finale, întâlnind o referire cu privire la zvonurile care circulau printre Khmeri în legătură cu Murano. Astfel de zvonuri nu erau în general luate în consideraţie de comandamentul militar american, pe considerentul că ele nu erau decât nişte pagini ce făceau parte din cărţile de propagandă teroristă utilizate de orientali.

Din zvonurile respective rezulta că Musashi Murano devenise o figură elegantă, iar faptele lui de vitejie erau de-a dreptul suprarealiste. I se atribuiau tot felul de asemenea isprăvi, de o veridicitate contestabilă şi de multe ori, prin natura lor, chiar imposibile. Dosarul conţinea şi nişte rapoarte din care reieşea că Murano antrena un discipol care urma să îi ia locul, dat fiind faptul că el nu mai avea mult de trăit. Dar analiştii ignoraseră toate aceste rapoarte, punându-le mai mult pe seama încercării de a se crea astfel un suport fictiv care să ateste eternitatea revoluţiei.

Tracy nu abandonă cititul, fiind de-a dreptul stârnit de informaţiile conţinute de dosar. Se părea că aceste ultime rapoarte proveneau dintr-o singură regiune a Cambodgiei; Zona 350. După moartea lui Murano, s-au mai primit rapoarte legate de acel discipol timp de vreo patru luni, rărindu-se apoi treptat până la dispariţia lor totală.

Inima îi bătea tot mai puternic şi el se gândi că totul se corelează perfect. Macomber nu l-a văzut niciodată pe Murano, pentru că acesta deja murise. Dar în săptămâna în care supraveghease de la distanţă Zona 350, îl urmărise cu multă atenţie pe Khieu. Discipolul lui Murano. Şi dacă se putea confirma acest lucru... Se gândi la toate crimele acelea: John, Moira, Roland Burke, tatăl lui. Răspunsul nu putea fi decât acesta. Murano reuşise să creeze din el cea mai puternică maşină umană de luptă din întreaga lume, iar Macomber, într-un fel anume, găsise calea de a-l supune.

Bine, dar cum putuse el să facă aşa ceva? Ce-ar fi putut să spună sau să facă Macomber pentru a da naştere într-un Khmer la o asemenea loialitate?

Tracy ştia că trebuia să amâne răspunsul pentru altă dată. În momentul în care se ridică de la masă şi semnă pentru predarea dosarului, el ştia că trebuie să mai dea un telefon. Cine era persoana care făcuse parte din subcomisia senatorială respectivă? Cine era acel prieten atât de devotat lui Macomber încât să accepte să se expună riscului pe care putea să-l reprezinte o sponsorizare semilegală?

Şi de fapt, care erau intenţiile reale ale lui Macomber? Tracy simţi brusc pe umeri povara tuturor întrebărilor acelea. Teribila semnificaţie a întregii operaţiuni concepute de Macomber îi

apăru în sfârşit în minte şi el simţi pur şi simplu că i se taie răsuflarea.

— Mi-a plăcut de ea, spuse Tisah după ce Lauren plecă în maşina condusă de un şofer.

Traversă sufrageria, îndreptându-se către bar ca să-şi toarne votca Tsing-Tao în paharul pe fundul căruia se aflau cuburi de gheaţă. Îşi tăie o feliuţă subţire de lămâie, storcând-o peste conţinutul paharului şi gustă.

— Să ştii că la un moment dat eram chiar tentată să îi spun adevărul.

— Bine, dar *eu i-am spus adevărul,* se indignă Monk.

Tisah se întoarse zâmbitoare spre el.

— Dar nu mai mult decât ai socotit de cuviinţă.

Se îndreptă spre el plină de încredere în sine, deşi făcu nişte paşi puţin cam nesiguri. În lipsa unui braţ pe care să se poată sprijini, te uluia felul în care nu lua în seamă şchiopătatul. Se rănise în timpul fugii ei din Ban Me Thuot, după ce Tracy o predase celor din reţeaua clandestină.

— Draga mea, mintea ta e mult prea curată.

Monk o privi cu multă atente.

— Tu reprezinţi unica mea greşeală. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că nu dispuneai de temperamentul necesar pentru a duce o astfel de activitate.

Căzu pe gânduri.

— Niciodată n-am înţeles cum de ai acceptat să faci aşa ceva.

Tisah îl privi pe deasupra buzei paharului aburit.

— Doar ca să pot să-ţi fiu pe plac, şopti ea. Mi-am dorit foarte mult să te mândreşti cu mine. Am ştiut de la bun început ce ai fi vrut tu de la mine.

Monk nu îi răspunse nimic. Ochii lui se îndreptară către vârfurile pantofilor săi bine lustruiţi. Se gândea la întâlnirea lui cu Macomber. La felul în care, cu ajutorul poveştii pe care i-o îndrugase omului de afaceri american, îi dăduse acestuia impresia că îi ajută să elimine un obstacol din calea lui, pe Tracy Richter, în timp ce în realitate era tocmai invers. Monk avea suficientă încredere în resursele de care dispunea Richter ca să poată crede că acesta, în clipa în care i se atrăgea atenţia asupra amestecului lui Macomber, era în stare să găsească o modalitate

de a-l opri. Îşi privi din nou faţa. Din motive strict personale, el dorea ca Macomber să fie oprit, pentru totdeauna.

— Mă consider norocos de faptul că nu i-ai spus tot lui Lauren, rosti el. Pentru că asta ar fi constituit o eroare gravă.

— De ce? Ştiu că nu ţii la acest Macomber.

— Aici nu e vorba de o simpatie personală, în nici un caz, recunoscu Monk. Dar guvernul doreşte să fie puse în aplicare planurile lui. Ei cred că lucrul acesta ar fi în avantajul nostru.

— Bine, dar asta coincide sau nu cu propriile tale opinii?

— E lipsit de orice importantă ceea ce gândesc eu în legătură cu această problemă. Pentru că eu nu reprezint decât unui din braţele ce apără China.

— Bine, dar sunt sigură că,..

Tisah se opri atunci când văzu gestul plin de înţeles făcut de tatăl său. Acesta îşi lipise degetul arătător de buze.

— Încep să nu mai am răbdare, spuse el, o să fierb în mine toată seara. Mai întâi spectacolul şi apoi cina; iar până de curând, discuţia purtată aici. Vino – îi întinse mâna, luând-o pe a ei – hai să ne plimbăm puţin sub clar de lună.

Traversară împreună holul şi ieşiră pe intrarea principală. Merseră spre stânga pe aleea cu pietriş şi apoi începură să se plimbe pe peluza proaspăt tunsă. Portocali pitici şi tufe de iasomie se ridicau în preajma lor ca nişte arătări ciudate, iar coaja lor aspră părea că străluceşte în lumina aceea rece, alb-albastră.

După un timp, ei îi şopti:

— Unele cuvinte nu trebuie ştiute şi de aparatura ascunsă în subsol, înţelegi? Nu sunt un supus atât de devotat al Chinei încât să simt nevoia de a înregistra pe bandă fiecare silabă pe care o pronunţ.

Înaintară şi mai mult în grădina aceea, care începuse să nu mai fie îngrijită cu mult timp înainte ca Monk să vină să trăiască aici. Aspectul ei plăcut a reprezentat prima grijă pe care a avut-o el de când a ajuns. Vântul adia uşor, de-ajuns ca să facă să foşnească frunzele copacilor. Era în continuare foarte cald, iar gâzele nocturne păreau că dorm.

— Dar mai întâi de toate, spuse el, e vorba de obligaţia de a-mi achita datoria pe care o am faţă de domnul Richter. N-aş mai putea face nimic în continuare dacă nu mi-aş respecta această

obligaţie.

Se întoarse spre ea şi lumina argintie a lunii îi căzu pe o parte a feţei, făcând să învie dintr-odată ochii aceia strălucitori şi profunzi. Tisah se gândi că pentru prima oară în viaţa ei vedea atâta înţelepciune în ei.

— Am căutat să selectez foarte atent informaţiile pe care i le-am furnizat lui Lauren. Ele îi vor fi mai mult decât utile lui Tracy, nu mă îndoiesc deloc de asta.

— Dar procedând aşa, cred căli pui într-o situaţie extrem de periculoasă.

Monk văzu îngrijorarea ce se putea citi pe chipul fetei sale şi oftă în sinea lui. Îşi întinse o mână şi mângâie părul ei minunat.

— Draga mea, spuse el cu o voce cât mai prozaică, mai întâi de toate, am o mare încredere în resursele de care dispune domnul Richter. Şi să nu uiţi că eu ştiu la fel de bine ca şi tine ce poate să fie el în stare. În al doilea rând, el s-a aflat în permanenţă într-o situaţie periculoasă. Relaţia lui cu Macomber – aparenta lui dificultate de a pronunţa acel nume străin dispăruse de mult, odată cu rolul adoptat faţă de Lauren, acela al unui simplu om de afaceri chinez – a făcut ca el să fie în permanenţă în pericol şi asta de la bun început. Acest domn Richter al tău a fost tot timpul chiar în inima uraganului. N-am făcut altceva decât să îi ofer un uşor avantaj, cu ajutorul căruia să poată ieşi din necaz de unul singur.

— Ai vreo idee asupra intenţiilor sale?

Tisah se referea acum la Macomber.

— Nu. N-am nici o idee. Însă asta e misiunea lui Tracy, să le descopere.

Monk nu mai scoase mult timp vreo vorbă. Aveai impresia că asculta zgomotele făcute de natura aflată în preajma sa: greierii care cântau, libelulele care dădeau din aripioare, frunzele ce foşneau sub adierea fierbinte a vântului slab din noapte. O bufniţă ţipă nu departe şi simţiră cum trecură pe deasupra capetelor lor nişte aripi ce fâlfâiau grăbite. O umbră se lăsă pe faţa palidă a lunii, dispărând brusc, căzând în picaj şi apoi planând pe suprafaţa vastă a câmpurilor arate ce se aflau dincolo de zidul dinspre apus.

La fel cum o minţise pe Lauren în legătură cu poziţia lui actuală în cadrul reţelei de spionaj controlate de Republica

Populară Chineză, aşa o minţise acum chiar şi pe faţa lui. Dar asta o făcea pentru binele lor. Tisah nu trebuie să ştie vreodată gravitatea situaţiei în care se afla Tracy acum; pentru că dacă ea ar fi ştiut acest lucru, Monk se temea că n-ar mai fi fost în stare să o oprească. Ar fi insistat să zboare cu avionul la el şi să-i spună totul, iar acţiunea ei necugetată ar fi dus la condamnarea şi executarea propriului său tată.

Adevărul era că Republica Populară Chineză se hotărâse să vadă cum funcţiona planul lui Macomber, plan transmis conducerii ţării de către Monk, fiind interesată de reuşita lui.

Guvernul chinez simţea că succesul acelui plan ar fi ajutat la concentrarea uriaşelor resurse ale Statelor Unite în scopul controlării şi deci slăbirii Uniunii Sovietice, duşmanul numărul unu al Chinei.

— Şi de ce să nu-i lăsăm pe americani să facă ei pentru noi ceea ce noi singuri n-am reuşit să realizăm? îi întrebaseră retoric superiorii săi.

Cu toate astea, lui îi era teamă că imensa ură pe care o nutreau superiorii săi faţă de sovietici îi orbise într-atât, încât nu reuşeau să mai perceapă pericolul ramificaţiilor secundare ale ascensiunii la putere a unui individ ca Atherton Gottschalk. Monk se temea de prăbuşirea conceptului de descurajare nucleară. El ştia că puterea supremă către care tânjeau Gottschalk şi Macomber nu era un lucru atât de uşor de stăpânit. Ce s-ar fi petrecut dacă le scăpa de sub control? Holocaustul nuclear avea să îi îngroape pe toţi: atât pe sovietici, cât şi pe chinezi. N-ar fi existat nici o diferenţă între ei.

Concluziile la care ajunse Monk îl făcură să decidă permiterea scurgerii, într-un mod cât mai clandestin cu putinţă, a unor informaţii către Tracy Richter. Nu se putea opune în mod deschis dorinţelor ţării sale. Dar maniera subtilă în care acţiona el i-ar fi putut permite să scape de imensa datorie pe care o avea faţă de american şi poate că l-ar fi ajutat ca în acelaşi timp să îl înfrângă pe Macomber. Dar asta numai în cazul în care nu supraestimase resursele de care dispunea Richter.

Monk privi în depărtare, în timp ce luna lumina încă. Se gândi la acea frumuseţe de nedescris, pe care numai natura o putea crea. Exista oare vreo fiinţă umană care să fie în stare să reproducă o iluminare atât de diafană?

Apoi privirile lui se îndreptară către Tisah şi inima îi tresăltă. Îl podidiră lacrimile când îşi dădu seama de frumuseţea ei, o frumuseţe ce îi făcu să nu se mai îndoiască asupra importanţei vieţii pe pământ, a însăşi existenţei omului. Nu-i aşa că până şi politica păleşte în importanţă atunci când o compari cu forma şi graţia ieşită cu totul din comun a unei asemenea fiinţe omeneşti?

— Să nu te temi, îi şopti el, luând-o de mână. Începură să se plimbe pe lângă zidul dinspre apus. Monk simţi cum îi învăluie vitalitatea şi căldura trupului ei.

— Căci teama îl face pe om mai slab; teama pune stăpânire pe sufletul lui; şi tot teama este cea care face ca roata vieţii să se oprească scârţâind.

Tisah întoarse capul şi îi zâmbi, iar el avu impresia că soarele se ridicase în văzduh ca să înlăture lumina rece a lunii.

Tracy trecu de uşile automate, ieşind din salonul destinat pasagerilor ce soseau cu avionul navetă al companiei Eastern Airlines şi dădu cu ochii de Ivory White care tocmai se îndrepta spre el. Tracy îl recunoscu, cu toate că el purta haine civile; avea un aer cu totul aparte şi o ţinută pe care te gândeai că o poate avea numai cel ce poartă zi de zi o uniformă de poliţist. Individul încă nu reuşise să se familiarizeze cu atitudinea tipică a unui civil.

Omul zâmbi, în timp ce se apropie de Tracy şi îi întinse mâna.

— Îti mai aminteşti de mine? întrebă el în timp ce îi strângea mâna cu multă hotărâre. Sunt poliţistul de patrulare Ivory White. Thwaite m-a trimis aici.

— Mă bucur că ai putut să-mi ieşi în întâmpinare.

— Hei, rosti White şi îi luă de pe umeri lui Tracy cureaua de la geanta de voiaj, lasă-mă pe mine. Thwaite mi-a spus să îţi acord un tratament special.

Intrară împreună în atmosfera tipică marii metropole americane, New York. Aerul de aici era mai puţin umed decât cel din Washington, dar lui Tracy i se păru că era la fel de cald, cu toată ora matinală. Geanta de voiaj din piele, pe care o purta acum pe umăr White, îl aşteptase pe Tracy la recepţia hotelului atunci când coborâse înaintea zorilor ca să achite nota de plată. Dar cineva i-o luase deja înainte, ocupându-se de plătirea ei.

Pe drumul către aeroport, deschisese geanta şi îi scotocise conţinutul. Se aflau acolo toate lucrurile pe care le părăsise atât de grăbit în hotelul din Hong Kong, inclusiv cutiuţa neagră învelită în catifea pe care o cumpărase de la magazinul Diamond House. Îi deschisese lent capacul, cu nostalgie şi privi piatra aceea alb-albastră ce era atât de perfectă în montura ei de platină. Oare sub ce impuls acţionase el atunci când cumpărase? Îi veni greu să înţeleagă gestul lui de atunci, încercă să dea vina pe faptul că Hong Kong era un oraş minunat şi romantic. O dată depăşit mirajul acelui oraş şi reîntors la lumea reală a Washington-ului, anticipând deja atmosfera din New York, Tracy se întreba dacă avea s-o mai vadă vreodată pe Lauren sau măcar să aibă şansa de a-i da un telefon. Pentru că mânia ei fusese absolut reală şi imposibil de stins.

White în conduse către un Chrysler negru.

— Urcă-te, îl invită el.

Ocoli maşina ca să ajungă în dreptul volanului, în vreme ce Tracy se urcă în ea şi demară rapid, folosindu-se de sirenă doar în momentele în care trebuia să se strecoare pe lângă porţiunile de şosea blocate de un trafic prea intens.

— O să te duc direct la Thwaite.

Tracy avusese suficient timp să mediteze la ce avea de făcut în timpul celor cincizeci de minute cât a durat zborul către aeroportul La Guardia.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să oprim mai întâi undeva.

— Nici o problemă. Unde anume?

— Cristopher Street, îi răspunse Tracy. Vreau să merg la apartamentul tatălui meu.

White îşi dădu silinţa să privească preocupat în faţa maşinii.

— Bine. Nici o problemă. Ştiu locul.

Cuvintele îi scăpară din gură fără să vrea.

— Ştii asta?

White îşi întoarse capul pentru o clipă, iar Tracy reuşi să vadă tristeţea din ochii lui.

— Mda, ei bine, să ştii că am încercat să pun mâna pe caz pentru Thwaite înainte să-şi vâre coada agenţii federali. Nu pricep de ce erau atât de interesaţi de caz.

— Pentru că el lucra pentru ei.

— Aha! Ei bine, acum pot să înţeleg şi eu motivele lor. Băieţii care au recepţionat apelul telefonic au dat peste o groază de ciudăţenii în ceea ce bănuiesc că era atelierul lui de lucru. Pur şi simplu, le-a fost imposibil să priceapă despre ce era vorba.

— Era cel mai bun specialist din lume în domeniul explozibililor miniaturali, îi spuse Tracy.

— Dumnezeule, aşa se pare! White dădu afirmativ din cap. Atunci nu-i de mirare că au rămas băieţii tablou. Se simţeau depăşiţi.

— Pentru că el îi depăşea pe toţi.

— Sunt convins de spusele tale.

White se înscrise pe culoarul care îl ducea către tunelul Midtown.

Tracy îl privi cu atenţie.

— Ati găsit ceva…înainte să vină agenţii federali?

— Am constatat doar faptul că cel care a făcut-o era un tip de calibru. În orice caz, un profesionist. N-am dat de nici o amprentă, dar chiar şi aşa, modul – îmi pare rău că trebuie s-o spun – modul în care l-a ucis, cu o coardă de pian, totul dovedeşte că e vorba de un tip isteţ. Individul ştia bine ce avea de făcut.

White tuşi ca să-şi dreagă glasul.

— N-am nici o intenţie să vă supăr, domnule Richter, dar sunteţi sigur că vreţi să urcaţi la el? Vreau să spun că locul nici n-a fost bine curăţat şi e vorba de o dezordine totală. O mulţime… hm, cred că vă imaginaţi şi dumneavoastră, o mulţime de sânge peste tot. Tatăl dumneavoastră s-a luptat pe viaţă şi pe moarte. Sunt o mulţime de… vreau să spun că baia e plină de sânge uscat.

— Nu-ţi face probleme. Ivory. Am văzut destul sânge în viaţa mea.

Maşina se înclină într-o parte când luă coltul şi Tracy putu să vadă în faţa lui peisajul cenuşiu format de nenumăraţii zgârie-nori din Manhattan. Simţi cum inima începe să-i bată tot mai tare.

Atunci când ajunseseră în faţa clădirii. White opri motorul.

— Dacă nu te superi, aş vrea să mănânc ceva în timp ce urci acolo sus.

— Dar nu mă supăr deloc!

Tracy zâmbi. White era un tip de treabă. Ştia că Tracy dorea să rămână singur şi găsise o scuză deosebit de politicoasă ca să îl ferească de o prezenţă nedorită.

— Să nu-fi faci griji. O să fiu tot aici atunci când ai să cobori. Nu mă duc decât până dincolo de blocul ăsta. White arătă cu mâna către un bar şi un mic restaurant.

Tracy coborî din maşină.

— Poftim, îi spuse White, aruncându-i cheile peste capota Chryslerului. O să-ţi trebuiască atunci când o să vrei să intri.

Tracy îl fixă cu privirile în timp ce prinse cheile, iar White ridică din umeri.

— Thwaite s-a gândit că s-ar putea să-ţi prindă bine.

Tracy pătrunse în vestibulul clădirii, folosindu-se de prima cheie ca să poată trece de uşa a cărei broască se deschidea prin interfon. Observă faptul că administratorul pusese în interior nişte perdele bej ca să mascheze faptul că panourile de sticlă erau din geam armat.

Liftul scârţâi în timp ce Tracy urcă. Mirosea a picioare transpirate şi a trandafiri. Coborî la etajul unde locuise tatăl lui şi înaintă pe coridor. Dintr-un motiv numai de el ştiut, nu se îndreptă către apartamentul tatălui său, ci în direcţia exact opusă.

Se opri în faţa uşii de acces către scările clădirii, apoi îşi lipi palma de uşă şi apăsă pe ea ca să se deschidă. Nici urmă de broască; mânerul din alamă peste care se dăduse cu vopsea nu mai funcţiona de mult. Făcu un pas înăuntru şi încercă să distingă ceva în bezna de acolo. Nu ştia de fapt la ce să se aştepte, dar înţelese un singur lucru: oricine ar fi fost persoana care i-a omorât tatăl n-ar fi fost atât de prost încât să urce cu liftul chiar la etajul respectiv. Prin urmare, trebuie că el să se fi aflat cam pe locul unde stătea Tracy acum.

Ucigaşul *fusese* mai mult ca sigur acolo şi Tracy dorea să-i simtă mirosul, să-i simtă prezenţa şi să i se insinueze în suflet. Dorea să îl cunoască pe de-a-ntregul; să-l cunoască atât de bine, încât să poată să-l distrugă. Pentru că astea erau intenţiile lui acum. Totul devenise o răfuială personală. Şi el îşi dădu seama că de fapt asta fusese în capul lui de la bun început. Din clipa în care ridicase receptorul în toiul nopţii şi auzise vocea Moirei:

Dumnezeule! E mort! Cred că e mort de-a binelea!

Dar bine. Doamne, cum de se putuse întâmpla aşa ceva, scăpând total de sub control? De ce lăsase el să se petreacă asemenea lucruri? Se lipi de peretele întunecos al palierului scărilor, în vreme ce luminile de pe coridor i se păreau îngrozitor de departe de el. Simţi că se întorsese din nou în jungla aia împutită de la zece milioane de kilometri distanţă de lumea civilizată. Poate chiar mai mult. Civilizaţie. Doar un cuvânt. Un cuvânt pe care-l foloseşti toată viaţa ta, iar atunci când îl pronunţi într-o bună zi, constaţi că el şi-a pierdut semnificaţia. *Ci-vi-li-za-ţie.* Îl silabisi cu glas tare ca şi cum asta l-ar fi ajutat să înţeleagă din nou semnificaţia acelui cuvânt.

Dar monştrii nu trăiau în cadrul preceptelor impuse de lumea civilizată. Ei erau îndeajuns de cameleoni ca să poată amăgi vreme îndelungată pe cei din jurul lor. Dar cum ai fi putut să te aştepţi din partea lor să se limiteze la respectarea unor lucruri pe care ei pur şi simplu nu le înţeleg?

„Pentru că aici e vorba de un monstru”, se gândi Tracy. Un monstru primitiv.

Intră din nou pe coridor şi trecu pe lângă uşile închise ale apartamentelor, în timp ce vizoarele lorii priveau ca nişte ochi acuzatori. Păreau că-i spun: „Cum ai fost în stare să laşi să se întâmple aşa ceva”? Şi el le răspunse: „Dar ce-aş fi putut face ca să previn o asemenea faptă?”

Se chinui puţin cu a doua cheie, dar reuşi în cele din urmă să deschidă uşa. O făcu să se deschidă cât mai larg cu putinţă înainte ca îi treacă pragul. Îl izbi imediat goliciunea locului acela, senzaţie provocată de absenta vieţii, a omului ce locuise acolo şi vreme de câteva secunde Tracy fu pe punctul să se întoarcă şi să plece de acolo.

Dar senzaţia dispăru şi el ştia că nu putea să facă aşa ceva. Pentru că aici fusese locuinţa tatălui său şi pentru că îşi dorea să fie aici, îşi dorea să simtă căldura acestei case aşa cum simţise frigul în oase atunci când stătuse în spatele uşii ce ducea spre scări.

Se plimba agale prin sufragerie, observând faptul că toate lucrurile se aflau la locul lor, nu lipsea nimic şi nici o mobilă nu fusese răsturnată sau ceva spart. Nici vorbă de jaf, era sigur de asta. O luă spre stânga şi îşi vârî capul în bucătărie. Văzu trei sau

patru gândaci. Pe dulapul de lângă spălătorul de modă veche se găsea o farfurie. Două felii de pâine din secară rămăseseră aproape de coltul rotunjit al dulapului, gata parcă să fie unse cu ceva. Pâinea se învechise deja.

Tracy aruncă feliile de pâine la coşul de gunoi şi puse farfuria goală în chiuvetă. Apoi luă de sub chiuvetă un deodorant cu insecticid şi pulverizâ conţinutul lui pe marginea de jos a dulapului şi în spatiile înguste dintre el şi perete.

Se întoarse în sufrageria aceea atât de pustie şi traversă holul cel lung. Observă că fusese smuls din priză cablul de alimentare al veiozei ce se afla pe comodă. Se aplecă şi îl vârî din nou în priză. Veioza se aprinse, oferind o lumină blândă.

Încă trei paşi şi Tracy ajunse în dreptul uşii deschise ce dădea spre baie. Se opri în prag, ţinându-se cu o mână de cadrul uşii. Cuvintele lui Ivory White îi răsunau în urechi: *Vreau să spun că baie e plină de sânge uscat.*

Da, el văzuse destul sânge în viaţa lui. Dar niciodată nu fusese vorba de sângele propriului său tată. Trase adânc aer în piept şi se încumetă să intre. Mirosul acela puternic îi îmbibă nările. Cămăruţa duhnea a fier din cauza mirosului înţepător al sângelui vărsat. White avusese dreptate. Sângele se împrăştiase peste tot.

Apa se scursese din cadă, dar pe porţelan rămăsese o dungă de un maro-roşcat, datorită sângelui ce se închegase acolo. Sângele împroşcat mânjise plăcile de gresie şi pereţii de care se sprijinea cada. Perdeaua din plastic de la duş înţepenise într-un hal fără de hal, parcă ziceai că era din lemn, din cauza petelor de sânge.

Tracy ştia foarte bine cât sânge conţine corpul uman, dar când văzu toate acestea avu impresia că tatăl lui, în lupta aceea disperată pentru a se agăţa de viaţă, îşi risipise tot sângele din el. „Dumnezeule”, se gândi Tracy, „el nu şi-a dorit deloc să moară! Şi-a dorit să trăiască şi acele ultimele şase luni din viaţă pe care i le mai lăsaseră medicii, dar cineva avusese grijă ca el să nu se mai poată bucura nici măcar de ele!”

Când intrase adânc în duhoarea umedă a junglei cambodgiene, Tracy întâlnise în calea lui multe lucruri îngrozitoare şi fusese martor la evenimente de care n-ar mai fi dorit să-şi amintească vreodată, mai ales pentru că bănuia că i-

ar fi fost imposibil să retrăiască acele clipe. Dar acum simţea că lucrul acela îngrozitor, care se afla în faţa ochilor săi, ascundea de fapt ceva ce depăşea orice închipuire.

Clipi din ochi mai des, simţind că încep să-l doară ochii. „Tată”, plânse el în sinea sa, „de ce a trebuit oare ca tu să ai un asemenea sfârşit?”

Întrebarea îşi avea tâlcul ei. Îşi dădu seama că era o întrebare la care trebuia să afle şi răspunsul. Şi el ştia că aşa ceva avea să facă. Trebuia să dea de ticălosul care a fost în stare să facă aşa ceva şi să-i smulgă răspunsurile mult dorite.

Tracy simţi că îi fusese de-ajuns cât rămăsese aici şi se dădu un pas înapoi, se întoarse în sufragerie refăcând drumul pe care venise şi grăbindu-se spre holul de la intrare. Dar când ajunse acolo văzu că nu mai era singur.

Acolo se afla altcineva, un fel de umbră deşirată ce se ridica pe peretele din dreapta holului, ceva subţire şi cu un aer straniu. Nu era decât o siluetă ale cărei contururi erau creionate de lumina slabă de pe hol, făcând-o să aibă parcă un fel de aureolă luminoasă.

— Tracy! Se auzi o şoaptă ca pentru sine. Of, Dumnezeule mare! Tracy!

Era vocea lui Lauren, o voce slabă, care trăda nelinişte. Tracy încercă să spună ceva, dar cuvintele i se învălmăşiră, având brusc impresia că are în gură un ghemotoc mare de vată, ce îi bloca vorbirea.

Ea făcu un pas spre el şi îl cercetă din priviri, mişcându-se de pe un picior pe altul ca să-l vadă mai bine, atât pe el, cât şi apartamentul.

— Ce…?

Tracy văzu cum i se clatină capul în întunericul din hol.

— E atâta linişte…

Şi izbucni apoi brusc, cu o intuiţie tipic feminină:

— Unde e Louis? Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— A murit, îi spuse Tracy cu blândeţe în glas, auzind-o cum începe să plângă şi simţind cum vrea să intre în casă, obligându-l să îi blocheze calea.

— Nu intra acolo. Erau foarte aproape unul de celălalt. Tracy mai mult simţi decât reuşi să vadă cum îi tresaltă pieptul din cauza emoţiei.

— De ce să nu intru?

I se frânse vocea şi el simţi cum Lauren începe să tremure toată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat!

— A fost omorât, îşi auzi el singur cuvintele pronunţate. Şi nu vreau ca tu să intri acolo!

— Nu vrei să mă laşi să intru…?

Chipul ei era ridicat spre el, dar Tracy nu reuşi să-i mai distingă trăsăturile doar nările îi detectară izul de parfum şi nimic altceva în afară de nişte puncte luminoase reflectate pe pupilele ei.

— La naiba!

Se luptă cu el şi reuşi să-l împingă într-o parte.

— Doar mi-a fost prieten!

Deja trecuse de el.

— El m-a tratat ca…

Tracy o văzu cum se repede în sufragerie şi îşi aruncă dezorientată privirile în toate părţile.

— Vreau să văd!

Se avântă pe coridor şi Tracy mai auzi doar zgomotul făcut de paşii ei grăbiţi atunci când Lauren se apropie din instinct de uşa deschisă ce ducea la baie. Sau poate că nările ei au simţit un fel de chemare a sângelui vărsat acolo.

Tracy se repezi în căutarea ei, auzind vaietul ei lung de durere:

— Ah! Un ţipăt ce îi pătrunse în carne precum bisturiul ascuţit al unui chirurg, făcând să-l doară inima.

Se aruncă pe coridor, reuşind să nu se lovească de pereţi şi pătrunse în abatorul acela, unde o găsi prăbuşită şi ghemuită toată lângă cadă, holbându-se în ea de parcă ar fi văzut în continuare un trup ce plutea în marea răcoroasă a fluxului vital.

O luă în braţe şi reuşi s-o ducă lângă WC chiar în clipa în care ea simţi nevoia să vomite, iar contracţiile violente ale stomacului se împleteau cu suspinele ei adânci. O ţinu strâns, lipindu-se cu pieptul de spinarea ei, simţindu-i astfel spasmele muşchilor încordaţi la maximum.

O duse apoi la chiuvetă şi îi stropi faţa cu apă rece, apă pe care i-o oferi în căuşul palmei ca să-şi poată spăla gura de gustul amar al fierii. Îi şterse faţa cu prosopul, apoi o scoase de acolo,

făcând-o să treacă prin sufrageria tăcută şi parcă lipsită de aer.

Trase uşa de la intrare după ei, având grijă s-o închidă bine. Tăcură amândoi pe tot parcursul călătoriei lor cu liftul care scârţia într-una şi se clătina ameninţător, iar în clipa în care cineva intră în cabină la unul din etajele inferioare Lauren îşi întoarse capul spre Tracy şi îşi aţinti privirile goale în direcţia umărului acestuia. Îşi ţinu degetele ca nişte gheare, încordându-le atât de tare încât i se albiseră, în timp ce se sprijinea de el, iar Tracy îi auzi respiraţia.

Bătrâna ce cobora împreună cu ei avea părul vopsit într-o culoare alb-albastră şi îşi ţinea bine geanta, cu ambele mâini, îi privi pe amândoi, jumătate ostilă, pe jumătate speriată, dându-şi seama că nu locuiau acolo şi prin urmare s-ar fi putut să fie nişte răufăcători.

Când ieşiră în stradă, începuse din nou să plouă. Nici unul n-avea umbrelă.

— Tracy…

Vocea lui Lauren se îngroşase din cauza mâniei pe care o simţea şi nu mai fu în stare să continue, reuşind doar să clatine din cap şi să-şi întoarcă privirile către apus, spre fluviu. Respiră adânc, cu un efort ce o făcu să tremure din tot corpul.

— E un lucru atât de *necinstit,* şopti ea. M-am întors în oraş sperând să dau de tine. La tine acasă nu răspundea nimeni; cei de la birou nu ştiau când urma să revii.

Îşi întoarse din nou chipul spre el şi Tracy văzu lumina din ochii ei, recunoscând buzele acelea uşor întredeschise pe care le îndrăgea cel mai mult, ştiind că în clipele acelea era preocupată de ceva anume şi că încerca să găsească cele mai potrivite cuvinte ca să se poată exprima.

— Şi să ştii că pentru câteva clipe am intrat în panică. Eram sigură că se petrecuse cu tine ceva îngrozitor. Ceva irevocabil, care te făcuse să te prăbuşeşti la fundul apei ca un topor.

Îşi ridică fruntea, ca şi cum devenise dintr-odată sigură pe ea.

— Şi de fapt *amândoi* am căzut la fund ca un topor.

— Lauren…

Ea clătină din cap ca să-l oprească.

— Nu. Lasă-mă să termin. În ziua aceea, când eram pe plajă, m-am purtat ca un copil răsfăţat. Nu voiam să mai ascult nimic. Am auzit numele lui Bobby, am ştiut că era ceva legat de

moartea sa şi...eu aş vrea...ca noi să uităm că aşa ceva s-a petrecut vreodată.

În clipa de faţă, când erau din nou împreună şi când Lauren simţi că el era atât de aproape de ea, nu mai fu în stare să-şi controleze valul acela de sentimente puternice ce o copleşiseră. Şocul provocat de aflarea veştii că Louis murise îi abătuse pe moment atenţia, dar acum, odată ieşită din apartamentul acela pustiu, puternica dragoste pe care o nutrea faţă de Tracy şi pe care reuşise să o ascundă de ea însăşi până în clipa în care i se declanşase mânia, nu mai putu fi zăgăzuită.

Îşi ridică braţele spre chipul lui, cu ochii plini de lacrimi şi oftă atunci când îl simţi cum se lipeşte de ea, iar ceva din forţa lui îi pătrunse trupul ca un curent electric.

— Tracy, of, Tracy... Mi-ai lipsit atât de mult! Te iubesc atât de mult!

Nu-i mai păsa de nimic şi nu voia să mai ascundă nimic de el. Discuţia purtată cu Monk şi cu Tisah o ajutase să înţeleagă cât de mult semăna viaţa cu celula unei închisori, iar ea era conştientă că nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Adolescenta aceea îngrozitoare, cu sufletul plin de dispreţ faţă de ceilalţi, nu mai exista de mult. Dar libertatea ei personală consta în adevăr; reuşise să-şi dea seama acum şi de lucrul acesta. Trăirile acelei adolescente fuseseră prelungite artificial de genul de viaţă pe care o ducea: o viaţă mult prea specializată şi atât de bine izolată de semenii ei, plină de mici spaime şi mici plăceri ce nu aveau nici o legătură cu complexitatea mecanismelor ce acţionau în lumea reală.

— Am crezut că n-o să mai reuşesc să te văd din nou, îi şopti Tracy la ureche. Că n-o să reuşesc să-ţi mai vorbesc. Am crezut...

— Linişteşte-te, îi spuse ea şi îi sărută buzele.

Se sărutară îndelung şi cu o pasiune mistuitoare, deschizându-şi amândoi buzele şi lăsând limbile lor să se dueleze întruna pentru a-şi putea transmite unul altuia dorinţele secrete ale inimilor lor, trăindu-şi din plin regăsirea.

El se smulse într-un târziu din îmbrăţişarea aceea ce semăna cu veşnicia.

— Trebuie să-ţi spun... să-ţi spun numai atât! ...

Laurel îl studie tăcută.

— M-am purtat mai sever cu fratele tău pentru că îmi plăcea de el atât de mult. Prima regulă pe care trebuie s-o respecţi în

timpul unor lupte grele este aceea de a nu închega prietenii. E un simplu clişeu, presupun că da, dar se bazează pe o motivaţie bine justificată. După moartea prietenului său, Bobby şi-a pierdut mult din elan. Trebuia să fac ceva ca să-l scot din apatia în care intrase. Devenise un potenţial pericol pentru el însuşi, dar şi pentru cei din unitatea lui.

O strânse de mână.

— Lauren, vreau să ştii că eu am crezut că l-aş fi putut ajuta prin felul în care m-am purtat faţă de el. Privind în urmă, cred că m-am înşelat. Bobby era un puşti ciudat. Cred că dacă mi-aş fi dat mai mult silinţa şi aş fi avut mai multă răbdare cu el, aş...

Ea îşi lipi un deget de buzele lui.

— Nu mai continua, îi şopti Lauren.

— Trebuie s-o fac! spuse el cu disperare în glas. Nu-ţi dai seama? Am purtat tot timpul pe umeri povara vinovăţiei mele, din clipa în care a murit Bobby. Poate c-aş fi putut să previn moartea lui.

Ea îl privi. Ochii ei erau uluitor de limpezi.

— N-ai de unde să ştii asta. Nimeni nu poate şti aşa ceva. Pentru că indiferent care ar fi fost destinul lui Bobby...el s-a împlinit. A fost scris ca tu să faci parte din destinul lui, dar asta e tot. La fel s-a petrecut şi cu mine. Şi acelaşi lucru e valabil pentru toţi cei ce l-au cunoscut pe Bobby. Nu se cuvine ca să se simtă cineva vinovat de destinul pe care l-a avut Bobby. Îşi lăsă privirile în jos pentru câteva clipe.

— Mi-a trebuit mult timp până am ajuns la această concluzie, dar ştiu că aşa e bine. Şi la fel ar trebui să simţi şi tu.

Tracy simţi atunci cum i se ia o povară de pe suflet şi îşi dădu seama cât adevăr se ascundea în cuvintele ei. Avu impresia că vorbele ei rămân suspendate în timp, iar vechile lui răni încep să se închidă.

Masiva uşă vopsită în negru care dădea spre clădire se deschise brusc în spatele lor şi se văzură nevoiţi să se dea la o parte ca să lase pe cineva să treacă. Momentele acelea atât de deosebite pentru ei se sfârşiră.

Tracy îl văzu pe Ivory White cum aştepta răbdător la volanul Chryslerului şi îşi aminti din nou ce mai avea de făcut în continuare.

— Nu vreau să mă despart de tine, dar trebuie să mă întâlnesc

cu Thwaite.

Nu se simţi în stare să mai continue, nereuşind să se convingă singur cum i-ar fi putut el explica necesitatea finalizării acţiunii pe care o începuse cu atâta timp în urmă. În orice caz, nu acum; nu putea s-o facă după ce văzuseră amândoi ce se petrecuse în apartamentul de deasupra capetelor lor. Pentru că o asemenea idee i se păru de-a dreptul obscenă.

— E vorba de afaceri personale, nu-i aşa?

El dădu din cap.

— Atunci cred că ar fi mai bine să te însoţesc şi eu.

— Cee? Eu nu cred că…

— M-am întâlnit la Shanghai cu cineva.

Lauren îi urmări atentă ochii.

— O persoană pe care tu o ştii şi care te cunoaşte bine.

— Ce vrei să…

— Am întâlnit-o şi pe Tisah.

Cuvintele ei îl făcură să încremenească. *Tisah.* Lauren se întâlnise cu Tisah. Avusese loc ceva imposibil de imaginat. Cum?

— Ce mai face? întrebă el, vorbind mai mult în şoaptă.

— E bine.

Oare ce reuşise ea să vadă în ochii lui Tracy? Mai era îndrăgostit de ea? Reuşise să-şi dea seama că el visa în continuare la Tisah.

— E prizonieră… din cauza faptelor sale. Ca un fel de ultim prizonier capturat în război. Cred că a avut noroc să rămână în viaţă.

Îi luă braţul lui Tracy.

— Dar nu despre Tisah trebuie să vorbim noi doi acum.

Şi atunci el făcu imediat legătura, înfiorându-se ca şi cum ea l-ar fi atins cu un fir electric.

— Monk? L-ai întâlnit pe Monk? Dar cum ai reuşit?

— El a aranjat totul. M-a dus la Tisah; ea iubeşte baletul, dar nu avea permisiunea de a merge la spectacol. A fost singura modalitate găsită de el ca s-o ajute.

— Dar, Lauren…

— Ascultă-mă bine, Tracy.

Încercă să-l facă să înţeleagă însemnătatea mesajului ei.

— Tisah e fata lui. Ea i-a spus lui Monk ce-ai făcut tu pentru ea, cum i-ai salvat viaţa. El are o mare datorie de împlinit faţă de

tine. El…

— Tisah e *fata* lui Monk?

Tracy o privi şi pufni în râs.

Lauren se încruntă.

— Nu văd ce găseşti de râs.

Tracy îşi şterse lacrimile provocate de râsul acela isteric şi scoase un oftat de uşurare.

— Nu, spuse el. Nici nu m-aş aştepta să existe ceva nostim în povestea asta. Mă gândeam la Macomber.

Începu să râdă de-a binelea.

— Să ştii că nu te înţeleg deloc.

Tracy o strânse în braţe.

— Când eram amândoi la Ban Me Thuot, Macomber se încurcase cu Tisah; era îndrăgostit de ea.

— Ştiu, răspunse Lauren. Şi mai ştiu şi că ea se îndrăgostise de tine.

Îl privi mânioasă.

— Cred că e în continuare îndrăgostită.

Lăsă să se scurgă un moment înfiorător de lung, încercând să găsească o posibilitate de a-i trânti întrebarea pe care ştia că trebuie să i-o pună în clipa de fată.

— Asta mai înseamnă ceva pentru tine?

— Lauren, îi vorbi el cu blândeţe, vorbim acum de alte timpuri. Eu nu simt deloc dorinţa să mă întorc la viaţa pe care am dus-o la Ban Me Thuot sau măcar la o parte din acea viaţă. Iar asta e valabil şi în ceea ce o priveşte pe Tisah.

Tracy simţi cum se îndepărtează brusc încordarea ei, făcând-o să-şi golească plămânii după ce se abţinuse până să şi respire.

— Dar mă gândesc în continuare la ea; sperasem că era fericită. Mă întristează faptul că nu e fericită. Pentru că ea a reprezentat odinioară o persoană foarte importantă pentru mine. Era singurul punct luminos din cloaca în care mă bălăceam acolo. Poţi să înţelegi asemenea lucruri?

— Mi-a plăcut de ea, îi spuse Lauren, ocolind răspunsul.

— Ar fi trebuit să ştii ce simt pentru tine încă din clipa în care ne-am sărutat sub lumina felinarului de pe stradă. Dar tu ai fost mereu cea care ai fugit de mine.

— Ştiu, şopti ea. Dar după toate cele petrecute între noi, cred că simţeam nevoia ca tu să mi-o spui din nou. Aveam atâta

nevoie să mă asiguri că singurul lucru bun din viaţa mea nu s-a răsturnat cu fundul în sus!

— Acum spune-mi de ce vrei să vii la întâlnirea asta.

Ochii ei erau cât se poate de limpezi şi parcă străluceau şi mai mult, când îşi ridică privirile spre Tracy. Lauren începuse din nou să tremure.

— E vorba de Macomber, nu-i aşa? rosti ea. Macomber e duşmanul tău.

— Asta ţi-a spus-o Monk?

— Eu sunt *cea care* am ajuns la o asemenea concluzie. Dar informaţiile pe care mi le-a dat el îl privesc pe Macomber şi...

El o apucă brusc şi chipul lui deveni o mască rece.

— Ce ştii tu despre Macomber?

— Totul, spuse ea. Cred că ştiu totul.

Eliott Macomber dădu peste sângele lui Joy în timp ce îl căuta pe Khieu. La etajul casei era întuneric şi linişte. Eliott ar fi vrut să strige, dar un sentiment ciudat pe care nu reuşi să şi-l explice îl opri s-o facă.

Luase la rând toate camerele de la etajul principal. Dăduse numai de urmele lui Khieu şi ale lui Joy, iar constatarea îl tulbura pentru că totul îi spunea că tatăl lui deja abandonase casa aceea.

Odată ajuns la etaj, merse mai întâi în camera lui Khieu. Uşa era întredeschisă şi fâşia întunecoasă pe care o văzu în cameră îi spuse că lumina nu era aprinsă. Întinse braţul şi împinse uşa fără să facă nici un zgomot.

Când intră înăuntru, văzu salteaua lui Khieu de pe podea, biroul lui şi toate celelalte articole de mobilier pe care fusese el obişnuit să le găsească acolo. Nu i se păru nimic schimbat. Dar nu văzu nici urmă de cearceaf, iar porţiuni distincte de pe saltea erau întunecate din cauza unor pete.

Eliott îşi dădu seama că, în mod inexplicabil, i se făcuse frică. Deşi nu era nimic acolo care să-i dea vreun motiv pentru un asemenea sentiment ciudat, simţi cum îi zvâcneşte zona gâtului ca şi cum ar fi avut o rană. Începu să tremure din tot corpul, o dată cu bătăile accelerate ale inimii.

Ieşi din cameră şi mâinile lui transpirate lăsară urme întunecate pe cadrul uşii. Întorcându-se către hol, îşi aruncă

privirile în baie înainte să se îndrepte spre camera care-i aparţinuse lui atunci când locuise acolo. Absolut nimic. Tăcere; umbre ce se lăsau de-a lungul mobilelor imaculate, ca şi cum ar fi fost vorba de nişte pături aruncate ici – colo ca să înăbuşe orice eventual zgomot.

Simţi cum îi creşte şi mai mult neliniştea, pe măsură ce îşi prelungea şederea în casă. Înaintă până la capătul coridorului şi împinse uşa pe jumătate deschisă ce ducea la dormitorul comun al tatălui său şi al lui Joy. Rămase pe moment înţepenit în pragul uşii şi îşi plimbă privirile prin semiîntunericul din cameră. Nu îl strigase până acum deloc pe Khieu; parcă îi înţepenise limba.

Făcu un pas în cameră şi neliniştea lui luă proporţii, astfel încât se văzu silit să întindă o mână, bâjbâind după comutator.

Camera fu invadată de lumină şi Eliott văzu sângele lui Joy.

Dâre lungi maro-roşcate mânjiseră peretele aflat în faţa patului. Era de fapt imposibil să-ţi dai seama de unde ştia Eliott că petele de sânge proveneau din trupul sfâşiat al lui Joy…dar el ştiu cu certitudine acest lucru.

Începu să aibă probleme cu respiraţia şi numai printr-un enorm efort al voinţei reuşi să-şi smulgă privirile de pe peretele acela. Văzu patul dublu pregătit ca pentru somn, fără să fie deranjat. Văzu un raft pe jumătate deschis de la comoda tatălui său. Văzu o litografie de pe un perete care era aşezată strâmb. Merse către comodă ca să pună la loc o batistă albă ce rămăsese întinsă pe marginea sertarului deschis. O ridică, o împături frumos şi o aşeză peste celelalte.

Acela fu momentul în care degetele lui întâlniră în cale marginile bine împăturite ale unor pagini dintr-un jurnal pe care Joy nu reuşise să le pună aşa cum trebuie în ascunzătoarea lor. Eliott le privi cu un aer tâmp. Apoi le luă de acolo, le desfăcu şi începu să le citească.

Le citi de două ori, urmărind scrisul neciteţ, pe care îl recunoscuse ca aparţinând tatălui său. Apoi avu grijă să împăturească foile de hârtie pe îndoiturile lor originale. Îşi dădu seama că respira cu un zgomot infernal, ca şi cum ar fi suferit de astm. Mintea îi era în continuare preocupată de lucrurile noi pe care le aflase, dar numeroase gânduri începură să-l asalteze cu o asemenea repeziciune încât îl înnebuniră şi începu brusc să plângă, iar lacrimile fierbinţi şi mari i se scurseră pe obraji şi îi

căzură pe pantaloni.

Se ridică în picioare cu mare greutate şi îşi vârî hârtiile în buzunar cu un gest precipitat. Mai rămăsese de cercetat un singur loc, pentru că trecuse deja prin camerele de la etajele unu şi doi.

Avu impresia că treptele ce duceau în jos rânjesc la el, ostile. Se agăţă de balustradă şi începu să coboare, ciulindu-şi urechile. Auzi ticăitul ceasului, iar sunetele acestuia erau mult amplificate din cauza tăcerii mormântale din jurul lui.

Cu picioarele tremurânde se opri pe palierul de la etajul unu şi traversă sufrageria, îndreptându-se spre uşa ce ducea către subsol.

Tremura atât de tare încât se văzu silit să se ţină de clanţa aceea rece din alamă, sprijinindu-se de ea până când reuşi să îşi redobândească oarecum calmul. Apoi deschise uşa.

Treptele ce duceau spre pivniţă se căscaseră în faţa lui şi Eliott înmărmuri. Lumina era aprinsă. Datorită faptului că rămăsese nemişcat, reuşi să audă un zgomot aparte, ce semăna cu un gâfâit. Un sunet ritmic, ca acela al unui motor şi la fel de straniu pentru el ca şi acela făcut de un animal care plânge, sunete ce făcură să-l străbată un fior rece şi aproape că pierdu orice gând de mai înainta. Îndemnul de a nu merge mai departe, de a părăsi casa şi a nu se mai întoarce niciodată acolo deveni teribil de presant. Dar el era hotărât să dea de Khieu şi sentimentul acela era mai puternic decât orice alt îndemn contrar. Erau multe sentimente ce îi dominaseră atâta timp, care acum se înverşunau în el şi se modificau într-una pe măsură ce informaţiile noi pe care tocmai le aflase îşi găseau locul în fiinţa lui, aşa cum se întâmplă atunci când bei un lichior îngrozitor de tare. Tot ce simţise el faţă de fratele lui cel adoptat... totul se dovedise a fi atât de greşit! Toată ura lui...ce nu-şi avusese de fapt rostul! „Of, Doamne, iartă-mi toată această ură!” se gândi el. Într-un mod uluitor, el semănase atât de mult cu Khieu, făcând parte din planul de proporţii gigantice întocmit de tatăl său; ca un fel de piesă umană dintr-un angrenaj colosal, făcând ce i se spunea să facă şi nimic mai mult, ştiind doar ce i se oferea de către el şi nesimţind nevoia să dorească să afle nimic în plus.

Nimic în plus! bubui în mintea lui gândul acela în timp ce se

bălăngănea nesigur pe picioare la capătul scărilor. Vreme de atâţia ani – ah, avu impresia acum că fusese vorba de o veşnicie! – el refuzase să vadă ce se întâmpla de fapt, ce anume îi modela întreaga lui viaţă. Dar nu mai putea acum să dea înapoi. Pentru că nu mai era un simplu observator de pe margine. Pătrunsese în inima sistemului *angka,* dăduse de începutul acelei organizaţii. Era atât de îngrozitor faptul că el ştia acum cât de mult se înşelase la restaurantul Lutece! Pentru că tatăl lui nu era doar un simplu om; el era de fapt tot ceea ce Eliott se temuse odinioară că este. Era păianjenul care urzeşte tot felul de planuri şi care se află în centrul unei reţele hidoase. El era, într-adevăr, zeul necruţător al războiului.

Cu o încredere sporită de cunoaşterea adevărului, Eliott începu să coboare în subsol, gândindu-se că în sfârşit se putea pune capăt pe vecie haosului existent pe lume, se putea împăca în sfârşit cu Khieu şi că în acelaşi timp putea să îşi lovească tatăl în numele adevărului.

O lumină palidă se ridică spre el atunci când începu să coboare, o lumină ce îi dădu o senzaţie ciudată, ceea ce îi modifică pe moment simţul perspectivei. Auzi nişte sunete puternice şi avu impresia că se apropia de fumul ce se ridica dintr-o fierărie. Inima începu să-i bată mai tare şi avu senzaţia că gâtul îi e supus unei presiuni enorme, o emoţie necunoscută de el până atunci.

Atinse cu tălpile pantofilor podeaua de beton şi se întoarse fără să se grăbească, întrebându-se de unde venea zgomotul acela şi ce urma să vadă el în curând. Îşi concentră privirile şi nu reuşi să emită decât un fel de scheunat slab şi sugrumat de groază. Ochii îi săriră din orbite şi se văzu silit să se proptească bine de zidul jilav, ducându-şi ambele braţe spre stomacul ce începuse să se revolte.

Încercă să îşi întoarcă privirile de la imaginea pe care o avea în faţa ochilor, dar nu reuşi s-o facă. Se simţi încleiat de zid aşa cum se întâmplă cu o muscă ce cade în răşină, obligat să-şi ţină ochii şi să absoarbă teribila imagine aflată în faţa sa. Simţi cum apare o durere teribilă în spatele ochilor săi; furnici ce îi viermuiau prin creier; un urlet tăcut îi umplu întreaga fiinţă şi avu brusc senzaţia că orice urmă de judecată sănătoasă dispăruse din lume; că el intrase într-o casă de nebuni şi nu dispunea de

nici o resursă pentru a se salva de acolo.

Căzu pe genunchi, dispărând orice forţă ar fi avut el vreodată în picioare şi îşi legăna acolo trupul. Pentru el nu mai exista nici un loc în lume unde să poată rămâne. Nici un loc unde să fugă; nici un loc în care să se ascundă. Pentru că totul se sfârşise pentru el.

În faţa sa, în cealaltă parte a subsolului acela imens, Khieu stătea ghemuit în genunchi. Dincolo de el se vedea un gol în cărămida falsă ce placa zidul, un fel de gaură hidoasă ce privea spre Eliott. Dar ceea ce atrăgea privirile acestuia ca un magnet era un anumit lucru, un lucru ce dezlănţui în el un haos de senzaţii. Pentru că de cărămida aceea murdară era proptit ceea ce odinioară fusese un trup omenesc. Trupul acela era alb şi uşor îngălbenit datorită scurgerii sângelui, iar datorită ţesuturilor grase începuse să se şi deformeze; pete întunecate marcau un desen bizar pe piele şi ici-colo apăreau nişte umflături maronii.

Khieu era aplecat deasupra cadavrului lui Joy Macomber.

Dar ce *anume* făcea el acolo? Khieu îşi vârî mâna în tăietura perfectă ce cresta pieptul ei, scoţându-i inima; Eliott începu să-şi smulgă părul din cap. Khieu îi scoase ficatul. Eliott îşi zgârie adânc pielea cu unghiile, până ce ţâşni sângele, plângând înăbuşit. Khieu scoase un morman de intestine răsucite şi atunci Eliott se prăbuşi pe podea.

— Opreşte-te! sughiţă el, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Ah, te rog, opreşte-te!

Avea o voce slabă şi atât de infantilă, lipsind din ea orice urmă de voinţă specifică unui adult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

Khieu deveni brusc conştient de prezenţa unei alte persoane în cameră. Toate simţurile lui fuseseră atât de absorbite de cerinţele misiunii sale, încât nu reuşiseră să-l mai ajute să perceapă sunetele slabe ce trădau apropierea cuiva, pentru că altfel i-ar fi fost imposibil să nu-l simtă.

Îşi roti trupul şi Eliott îi pronunţă tare numele, ca un fel de tresărire involuntară:

— Khieu!

— Cine e Khieu? Pronunţă bărbatul din faţa sa. Eu sunt *Chet Khmau.*

Frumoasele lui trăsături de altădată erau acum schimonosite

de nişte forţe ce veneau din interiorul lui, nişte emoţii demonice care îi bântuiau fiinţa ca o furtună teribilă. Chipul lui era devastat de nişte sentimente puternice, era ca şi cum el tocmai s-ar fi trezit dintr-un război de gherilă fără început şi fără sfârşit.

— *Chet Khmau,* reuşi să şoptească Eliott printre buzele lui uscate şi crăpate. Mintea lui, încă paralizată de cele văzute, încerca înnebunită să-şi aducă aminte unde şi când mai auzise el expresia aceea.

— Ce vrea să însemne asta?

Khieu se furişă spre el ca o şopârlă şi Eliott îşi lipi disperat trupul de zid, încercând să se facă una cu el.

— În zilele acelea…ni se atribuiau multe nume.

Vocea lui Khieu îl sperie pe Eliott în aşa hal încât acesta simţi cum i se ridică părul din cap; avu impresia că o mătură cu paie ascuţite şi tari trece peste pavajul aspru al unui trotuar.

— Ciorile, Khmerii roşii… şi *Chet Khmau,* adică Inimă Neagră. Pentru că asta sunt eu.

Eliott se căzni să îşi reţină ţipătul îngrozitor ce îşi croia drum prin gâtul lui, ameninţând să izbucnească în cameră. Tresări şi tuşi.

— Ce…ce faci cu Joy?

Eliott făcuse ochii mari, dar nu-l putu privi mult timp în ochi pe Khieu pentru că simţea că intensitatea privirilor acestuia îl ardea.

Cambodgianul ajunsese aproape de el şi Eliott avu senzaţia că se sufocă din cauza îngrozitorului miros de moarte ce-l răspândea în jur. Ochii lui Khieu deveniseră mai întunecaţi. Deşi în mod obişnuit erau negri, aveau acum aspectul hăului unei mine de cărbuni, sticlind într-una şi în ei se oglindea un suflet atât de chinuit, încât nici o fiinţă omenească n-ar fi trebuit expusă îngrozitoarelor sale suferinţe.

Dar Eliott era expus unei asemenea privelişti, iar forţa ce se ascundea în spatele ei îl supuse unor încercări atroce, cutremurându-i până şi muşchii. Încercă să se strecoare pe lângă zid, căutând disperat un colţ în care să se refugieze, să mărească distanţa dintre ei, pentru că simţea că i se împietreşte sufletul din cauza apropierii de fratele său adoptiv.

Iar acum ochii aceia lipsiţi de profunzime îl sfredeliră pe Eliott, făcându-l să se înăbuşe şi să răsufle horcăind.

— …Şi s-a dezlănţuit un război, continuă Khieu. Ne uitam unul

la celălalt aşa cum fac animalele sălbatice în junglă; arme periculoase ne-au căzut în mâini şi noi, gândindu-ne că „acesta e un animal sălbatic”, „acela e un alt animal sălbatic”, ne folosim de aceste arme ca să ne luăm unul altuia viaţa.

Ochii lui sticloşi îl fulgerară pe Eliott aşa cum îl fulgerase odinioară Murano pe Khieu.

— Ea nu-i decât un prizonier luat în luptă, şuieră printre dinţi Khieu. Prizonierii trebuie exterminaţi conform indicaţiilor primite, pentru ca populaţia să înţeleagă iminenta noii ordini. Noua ordine trebuie instalată cât mai curând posibil, pentru că toate urmele vechiului, coruptului şi decadentului mod de viaţă să fie şterse din memoria populaţiei. Vechiul mod de viaţă sufocă Kampuchia. Colonialismul şi capitalismul; colaborau mână în mână ca să distrugă poporul Khmer. Aşa ceva nu mai putea fi tolerat.

Eliott era uluit. În faţa lui se afla o persoană pe care el nu o cunoscuse; tonul cu care îi vorbea şi modul în care concepea frazele erau cu totul neobişnuit, ca şi cum Khieu ar fi învăţat pe de rost un astfel de discurs. Credea el oare tot ce spunea?

Eliott n-ar fi fost în stare să confirme acest lucru. Paginile de jurnal păreau că-i ard coapsa acolo unde se ascundeau, în buzunarul de la pantalon. Cu siguranţă că lucrurile prin care trecuse Khieu, se gândi el, ar fi putut explica totul, fiecare acţiune stranie a lui. Clătină din cap, ştiind că începuse să nu mai gândească în mod raţional. Khieu nu ştia ce se petrecuse cu el cu mulţi ani în urmă. Bine, dar atunci de ce…

Eliott descifră acum nebunia ce se întipărise pe chipul lui Khieu şi într-o fracţiune de secundă avu revelaţia motivului acelei nebunii. Un budist crescut în spiritul învăţăturilor paşnice ale lui Amida, în sufletul căruia hălăduia un ucigaş înrăit şi extrem de bine antrenat. De câte ori nu trecuse Eliott pe lângă camera lui Khieu atunci când locuiseră sub acelaşi acoperiş şi de câte ori nu-i fusese dat să îi audă rugăciunile. Din studiile comparate ale religiilor orientale pe care le făcuse la şcoală, el era familiarizat cu conţinutul unor asemenea rugăciuni. Şi cu toată această înclinare spre meditaţie a lui Khieu, Eliott fusese martor ocular al tehnicilor profesioniste de a ucide, etalate de acelaşi om.

Îşi puse singur întrebarea cum era posibil ca două personalităţi atât de contradictorii să poată coexista într-un singur individ.

Răspunsul era cât se poate de clar: cu preţul unui colosal consum nervos intern. Iar în anumite situaţii, acel uriaş consum nervos depăşea limitele generate de controlul de sine al unui oriental şi de stricta compartimentare a minţii acestuia. Iar acum el aflase ceea ce nimeni altul în lume nu ştia: sosise acel moment în interiorul lui Khieu; se prăbuşise ultimul zid protector, fărâmând zăgazurile şi dând frâu liber haosului unei minţi asupra căreia se acţiona din două direcţii diametral opuse. Momentul acela de ruptură topise totul, ducând la crearea unei…unei ce?

Şi totul se datora intervenţiei tatălui său. Ca pe ecranul unei săli de cinematograf, Eliott văzu imaginile ce se derulau prin faţa ochilor săi, imagini ce se scurgeau una după alta ca într-un montaj perfect. *Angka,* cu adevărata ei natură. Iar groaza pe care o resimţea faţă de creatura omenească aflată la nici doi paşi de el fu înlocuită de furia şi mânia pe care o simţea faţă de tatăl lui pentru că acesta săvârşise asemenea obscenităţi.

Văzu cadavrul mutilat al femeii care încercase, pentru un timp, să joace rolul mamei sale; văzu chipul torturat de nişte sentimente teribile al fratelui său adoptiv, iar mânia lui se topi şi deveni un fel de compasiune. Şi pentru prima oară de când Khieu îşi făcuse brusc şi nedorit apariţia în viaţa lui, Eliott simţi pentru el o dragoste ce trecea dincolo de orice faptă sau consecinţă a faptelor acestuia. În vreme ce groaza continua să-l chinuie, Eliott îi povesti lui Khieu despre a doua naştere a tânărului cambodgian, pentru că era dreptul lui să ştie tot.

— Totul o fost o mare minciună, rosti el. Tot ce ai fost învăţat, tot ce îi s-a spus. Despre originea ta. Modul în care a dat de tine cel pe care îi numeşti tată.

Scoase din buzunar hârtiile şi i le dădu.

Khieu îşi lăsă capul pe o parte; îşi încetini respiraţia.

— Spune-mi, îi ceru el. Spune-mi despre toate aceste lucruri.

Şi Eliott făcu ce i se cerea, pentru că el gândea că era corect să facă aşa ceva. Îi povesti fratelui său adoptiv că Macomber făcuse parte dintr-o unitate care avea misiunea de a descoperi şi de a-l elimina pe un anumit expert în tehnica omorârii adversarilor cu numele de Musashi Murano, un japonez renegat de ai săi. Şi cum a ajuns unitatea respectivă la tabăra Khmerilor roşii la timp ca să descopere că Murano deja murise, dar comandantul lor, fiind un om deosebit de prudent, ordonase ca

un membru al grupei lor de intervenţie să rămână pe loc vreme de zece zile pentru a spiona tabăra ca să se asigure că nu erau induşi în eroare de eventualele dezinformări lansate de Khmerii roşii. Cel rămas în zonă fusese Delmar Davis Macomber.

— Aşa a reuşit să afle tatăl nostru despre existenta ta, continuă Eliott. Nu a dat de tine din pură întâmplare, aşa cum te-a făcut el să crezi în tot timpul ăsta. Pentru că tu erai tânărul discipol al lui Murano, el s-a gândit că s-ar fi putut folosi de tine într-un viitor apropiat. Şi a conceput un plan prin care să-ţi întindă o capcană, să te facă să treci de partea lui şi să se folosească de tine pentru a-şi atinge propriile sale scopuri.

Şi chiar aşa a şi procedat. El a fost acela care a înscenat căderea fratelui tău, lansând diverse zvonuri de care era sigur că mai devreme sau mai târziu aveau să fie recepţionate şi de Khmerii roşii. Fratele tău n-a fost un trădător; el a fost omorât de Khmerii roşii pentru că aceştia au făcut greşeala de a lua drept adevăr minciunile lansate de tatăl nostru. Pentru că ei nu erau suficient de inteligenţi încât să-şi dea seama că nu erau decât nişte minciuni. A condus un comando paraşutat în cursul unui raid de bombardament făcut de avioanele americane B-52 Arclight, a cucerit tabăra Khmerilor roşii şi i-a ucis pe cei care l-au executat pe fratele tău. Iar în cursul acelei acţiuni a reuşit să-ţi câştige pe vecie loialitatea. Îmi pare rău, îi spuse Eliott.

Pentru că pe lume nu există dreptate, nu există un teren ferm pe care să poţi păşi în siguranţă. Totul reprezintă un teren minat, iar minele sunt bine ascunse, nu la suprafaţă. Şi lucrurile nu decurg niciodată aşa cum ai vrea tu să crezi. Iar la sfârşit, nu există nimeni care să te poată ajuta să răzbaţi de unul singur prin asemenea lucruri.

Eliott îl ţinti cu privirile pe Khieu, sperând cu disperare să poată afla efectul cuvintelor sale. Îşi dorea atât de mult să creadă că într-un anume fel adevărul urma să-i fie de folos cambodgianului; era mulţumit de faptul că până la urmă reuşise să ia o poziţie şi să ia o hotărâre de unul singur, acţionând în baza ei. După ce-a văzut ce se petrecuse în subsol, ştia că n-ar fi suportat să mai trăiască nici măcar un minut din cauza lucrurilor la care fusese martor şi a informaţiilor pe care le poseda. Îşi dădu seama că de fapt informaţiile respective nici măcar nu-l priveau pe el. Ajunse la concluzia că el nu fusese decât un fel de

deţinător temporar al lor până în clipa în care apreciase că sosise momentul să le înapoieze proprietarului lor de drept. *El* fusese cel care apreciase şi luase hotărârea respectivă. Lui Eliott îl plăcu ideea; asta arăta importanta rolului său; ajunsese la concluzia logică, aceea că evenimentele ar fi luat un cu totul alt curs dacă n-ar fi intervenit el.

Cât despre Khieu, acesta nu se îndoi nici un moment de veridicitatea cuvintelor lui Eliott. Deşi acestea erau într-o contradicţie totală cu ceea ce crezuse el vreme de paisprezece ani, rămăsese în continuare capabil să discearnă adevărul de minciună atunci când i se spuneau nişte lucruri. Şi el reuşi să înţeleagă adevărata natură a gestului făcut în favoarea lui de către Eliott.

În interiorul sufletului său exista în continuare o întunecime pe care ştia că nu o va mai putea controla prea multă vreme; o tânguire ce semăna cu vibraţiile unor sârme bine întinse, care îi afecta trăirile lui intime. Ciuperca galbenă şi neagră ce creştea într-una, a exploziei napalmului, umplea. Golul rămas în spatele ochilor săi. Auzi gemetele Khmerilor ce ardeau şi în nări îi veni mirosul cărnii arse de om. Bum-bum-bum, zgomotul bâtelor cu care îl băteau compatrioţii săi pe Sam, urmat de cel mai groaznic moment din viaţa lui, rămas întipărit în minte pe vecie, atunci când se întorseseră toţi spre el, iar Ros îi oferise bâta lui murdară de sânge şi carne, arătându-i cu ea trupul însângerat şi diform care zăcea în noroiul din poieniţă, spunându-i:

— Vino. Arată-ne că eşti demn de cauza noastră. Vino să-ţi dovedeşti loialitatea faţă de ordinea cea nouă. Vino şi ia bâta asta. Termină tu ce-am început noi. Ucide-l pe câinele ăsta, pe acest lacheu al colonialiştilor, al celor care doreau să pună jugul pe poporul Khmer.

În coşmarurile ce nu încetaseră de fapt niciodată, de nenumărate ori retrăise Khieu clipele în care păşise cu picioarele lui ţepene, întinzându-şi degetele mâinii tremurânde, simţind în mână greutatea bâtei şi fibrelor lemnoase ale acesteia atunci când degetele lui îi strânseră mânerul, văzând păsările ce ţâşniră de pe crengile din vârful copacilor, din locurile unde îşi găsiseră ascunzişul, în momentul în care îşi ridicase bâta deasupra capului.

Îşi reaminti ţipătul atât de groaznic, al cărui ecou continua să îi

vuiască în urechi şi în întreaga lui fiinţă atunci când şuiera prin aer cu bâta şi izbi cu un zgomot surd ceafa fratelui său cei iubit. *Bang!*

— Ieşi, spuse el cu o voce tremurândă, îngroşată de fierea ce ieşea la suprafaţă. Ieşi afară.

— Bine, dar…

Flăcări întunecate jucau acum în ochii lui.

— Acum! urlă el. Să ieşi chiar acum afară!

Tracy se aştepta să fie dus în centrul oraşului, la One Police Plaza, dar în loc să procedeze aşa. White opri maşina în faţa unei clădiri cu o faţadă din piatră neşlefuită, care se afla pe Eleventh Street, chiar atunci când o luai spre vest dinspre Fourth Avenue.

— La etajul şase, rosti el. Nu opri motorul!

Tracy şi Lauren se dădură jos din maşină, iar el se aplecă puţin, vărându-şi capul pe fereastră.

— Nu urci şi tu?

— Nu. Am altceva de făcut, rânji poliţistul. Şi pe lângă asta, astfel de întâlniri mă cam dau gata.

Tracy dădu din cap.

— OK. Îi întinse mâna. Îţi mulţumesc, Ivory…pentru tot.

White îi strânse mâna.

— Aşa cum mi-a spus şeful: tratament special.

Arătă cu mâna către intrarea în clădire.

— Trebuie doar s-apeşi pe butonul pe care scrie 6 şi să le spui numele tău. Ne vedem altădată.

Uşa se deschise automat şi se urcară în uriaşa cabină a liftului.

— Trebuie să-mi promiţi ceva, îi spuse Tracy, devenit brusc serios. În caz contrar, cu informaţiile tale cu tot, te trimit înapoi în stradă.

Lauren îl întrebă:

— Despre ce e vorba? Rosti, ştiind deja răspunsul; se pregăti sufleteşte pentru replica lui.

— Indiferent ce se hotărăşte acolo sus, tu nu scoţi o vorbă. Va trebui să accepţi ce stabilim noi.

Lauren ştia că el nu-i mai vorbea acum despre probleme ce cădeau în sarcina poliţiei; era vorba de nişte lucruri cu mult mai personale. Aşa că îl luă prin surprindere.

— În clipa în care l-am întâlnit pe Monk, am înţeles instinctiv

că el e un om de cuvânt. Ştiu că înţelegi ce vreau să spun atunci când folosesc o asemenea expresie. Pentru că am înţeles de ce m-a ales pe mine Monk să fiu mesagerul lui: el ştia că n-o să-i înşel aşteptările.

Lauren inspiră adânc, gândindu-se că în faţa ei se afla cea mai grea sarcină pe care o avusese ea de îndeplinit în toată viaţa sa.

— Înţeleg foarte limpede că orice s-ar întâmpla acolo sus, orice decizie s-ar lua, pentru tine e o chestiune de onoare. Şi cred că am ştiut mereu acest lucru; e şi motivul pentru care m-am întors atunci când m-am întors.

Tensiunea clipei respective reapăru.

— N-am să te opresc, dar *vreau* să-ţi spun ceva. Dacă te voi pierde, să ştii că nimeni, nici Thwaite, nici tu şi nici altcineva. *Nimeni* n-o să poată să mă oprească. Pentru că n-am să las să-mi scape pe cel ce-ţi face vreun rău.

— Lauren, tu nu poţi…

— Ba da, se răsti ea. Pot! Asta va fi înţelegerea *noastră.*

El ar fi dorit să mai adauge ceva, dar când citi înverşunarea de pe chipul ei, se răzgândi. Trase şi el mult aer în piept.

— Nu vreau să păţeşti ceva.

— Chiar nu-ţi dai seama că şi eu simt acelaşi lucru pentru tine?

Tracy se relaxă. Îşi dădea perfect de bine seama de adevărul spuselor ei. Mai încercă o singură dată.

— Am de ales?

— Nu.

Îşi lipi buzele de buzele ei.

— Atunci, facem târgul.

Dar îşi jură în sinea lui să nu lase vreodată să se ajungă la aşa ceva.

Liftul se opri brusc, iar grilajul exterior fu dat la o parte. Tracy se întoarse şi îl văzu în faţa lui pe Thwaite. Acesta rânjea la el.

— Hei, îi spuse Thwaite. Am crezut că n-o să mai te-ntorci vreodată acasă.

Tracy îi strânse mâna când ieşi din cabina liftului.

— Ce naiba ai păţit? Arăţi de parcă te-a boţit un camion.

— Nu-i vorba de ceva atât de grav.

Arătă cu degetul.

— E Lauren?

Tracy încuviinţă din cap, prezentându-i. În timp ce Thwaite făcea pe gazda, conducându-i în apartament, Tracy îi spuse:

— Îmi plac gusturile tale în materie de birouri, dar ce părere are departamentul tău de treaba asta?

Thwaite pufni în râs.

— E bârlogul lui Melody. M-am gândit că o s-avem nevoie să fim singuri. Ea e plecată pentru câteva ore, aşa că avem destul timp să ne punem reciproc în temă.

Tracy îl văzu cum o priveşte din nou pe Lauren şi îi spuse:

— Ea are nişte informaţii despre Macomber.

— Te referi la Delmar Davis Macomber, antreprenorul? Ce amestec are el în toată povestea noastră?

— Ai dat vreodată de vreo firmă cu numele de Mauritius Company pe parcursul anchetelor tale?

Thwaite se întoarse înmărmurit.

— Iisuse Hristoase! bâigui el. Nu mă laşi o clipă să răsuflu. Am trecut pe la birourile firmei Mauritius. Nu-i decât un paravan.

Îi povesti tot ce se întâmplase, începând cu cele descoperite la reşedinţa senatorului Burke.

— Nu-ţi mai bate capul de pomană, îi spuse Tracy. Mauritius Company e deţinută şi condusă de Macomber.

— Nu mai e aşa, îl corectă Thwaite. De-acum trei zile, Mauritius Company a ieşit pentru totdeauna din afaceri. Iar ultimul lot de heroină e pus bine, a ieşit din ghearele lui Macomber.

— Dar el nu e implicat numai în treaba asta, spuse Lauren. Amândoi îşi întoarseră capul spre ea. Cred c-a venit momentul să-ţi onorez vechea datorie, Tracy.

El îi fu recunoscător pentru că avusese bunul simţ să nu pronunţe numele lui Monk în faţa lui Thwaite.

Tracy dădu din cap.

— Bine. *Dă-i drumu'!*

— Macomber a fost acum câteva luni la Shanghai.

— Mda, spuse Thwaite. Am citit şi eu în ziare. Comisia trilaterală. E şi el membru.

— În perioada în care s-a aflat acolo, s-a întâlnit cu un prieten de-al nostru.

— De-al nostru? repetă Thwaite, buimăcit.

— Să spunem că e vorba de cineva care ne ajută, adăugă

Tracy. Cineva care lucrează şi pe cont propriu.

— Macomber a negociat cu el şi a obţinut punerea la dispoziţia lui a serviciilor unui terorist, continuă Lauren. Una din condiţiile puse de el a fost ca individul să fie un fundamentalist islamic.

— La stai puţin! ţipă Thwaite. Vrei să-mi spui… vrei să spui că individul care a încercat să-l asasineze pe Atherton Gottschalk a fost în solda lui *Macomber!*

Lauren îi confirmă răspunsul, dând din cap.

— Bine, dar asta e nebunie curată! Macomber e un super-patriot. Poate că e un criminal, dar tot nu-mi vine să cred că el încearcă să-şi vândă ţara.

Clătină din cap.

— Ei drăcie! Nu cumpăr asemenea gogoşi.

Tracy tăcea şi ochii lui priveau undeva la mijlocul distantei dintre Thwaite şi Lauren. În creierul lui se aprinsese un beculeţ, aşa cum se întâmplă când reuşeşti să aşezi la locul lor piesele unui joc complicat. Piese care în aparentă n-aveau nici o legătură între ele. Care fuseseră cuvintele folosite de director? *Această încercare brutală de asasinat a schimbat modul de gândire al multor oameni. Iar acum nu cred că ar mai exista o forţă în cadrul naţiunii americane care să poată bloca alegerea lui. Individul va beneficia şi de votul meu.*

Gottschalk şi Macomber.

Acum îi era totul limpede. Sigur că da.

— Nu, exclamă el emoţionat. Lauren are perfectă dreptate, Douglas. Totul *face parte* din planul întocmit de Macomber.

— Asta înseamnă că e un individ extrem de periculos şi chiar nebun de-a binelea.

— Periculos, da. Dar nebun? Mă îndoiesc. Spune-mi şi mie, ce şanse are acum Gottschalk să fie ales?

— Acum câteva luni, avea nişte şanse discutabile, spuse Thwaite. Dar în prezent, el e salvatorul Americii; toată lumea vede acum că el a avut tot timpul dreptate. Lumea îl adoră.

— Ei bine?

— Bine, dar e vorba doar de o simplă coincidentă, protestă Thwaite. Vreau să spun că a fost o şansă fantastic de mare faptul că Gottschalk purta o vestă antiglonţ – în caz contrar, ar fi fost mort de mult. Macomber n-ar fi fost în stare să îşi asume un asemenea risc. Ce s-ar fi întâmplat dacă asasinul ar fi ţintit capul

în locul inimii?

— Trebuie să ai în vedere, reluă Tracy, faptul că individul care a tras în Gottschalk era un asasin profesionist, deosebit de bine antrenat. Într-o asemenea postură, el trebuia să respecte strict ordinele primite. Ce-ai zice dacă ai afla că ordinele primite erau acelea de a *trage direct în inimă?*

— Apelul telefonic!

Thwaite pocni din degete.

— Poftim?

Tracy şi cu Lauren vorbiră simultan.

— Ştiam eu că era ceva deosebit legat de asta, ceva suspect.

Thwaite îi privi pe rând.

— Un prieten de-al meu a primit un telefon legat de încercarea de asasinat chiar în clipele în care acesta avea loc. Numai aşa au reuşit să-l lichideze pe asasin.

— Un cetăţean vigilent care trecea prin preajmă şi care dă telefon la 911, spuse Tracy. Bine, dar ce e ciudat în asta?

— Apelul n-a sosit prin 911, spuse Thwaite. A fost transmis direct la One Police Plaza ofiţerului de serviciu care se afla în contact permanent cu cordonul de securitate ce îl proteja pe candidat. Pentru că un asemenea apel telefonic, transmis prin 911, n-ar fi garantat obţinerea unui rezultat similare. Până la retransmiterea de către telefonista de la centrală a apelului respectiv, asasinul ar fi scăpat de mult.

— Macomber, rosti Tracy. Dacă el e cel care a plănuit totul, înseamnă că el era singura persoană în stare să dea un asemenea telefon.

Ti privi pe amândoi.

— Doamne sfinte, înţelege vreunul din voi implicaţiile unei asemenea acţiuni?

— Analizaţi şi voi: John Holmgren se afla într-o poziţie atât de favorabilă încât ameninţa în mod serios şansele lui Gottschalk de a obţine nominalizarea din partea propriului său partid – asta înseamnă că ei ştiau în mod sigur care erau intenţiile noastre; am dat de microfonul pe care l-au plantat în biroul lui Holmgren. Aşa încât Macomber a aranjat uciderea lui John, făcând-o să pară un atac de cord…

— Opreşte-te puţin! îi spuse Thwaite. Vrei să spui că ştii cine…

— Am să ajung şi acolo imediat, Doug. Lasă-mă să termin.

Moira a fost omorâtă dintr-un motiv bine stabilit: ea văzuse ceva. Ei detectaseră acest lucru tot cu ajutorul microfonului plantat acolo.

— Atunci cum rămâne cu senatorul Burke?

— Tocmai acum devine mai interesant, continuă Tracy. Şi în acelaşi timp tot mai înfricoşător. Deja ştim că Macomber şi cu Gottschalk sunt mână în mână. Dar mai gândiţi-vă puţin. Credeţi că e suficient, în ziua de azi, ţinând seama de modul de organizare a sistemului nostru politic, să poţi controla totul numai prin intermediul unui Preşedinte?

— Vrei să spui că şi senatorul era implicat în treaba asta? îl întrebă Lauren.

— Şi el, împreună cu mulţi alţii. Pot să pun pariu o sută de dolari contra unul singur că aşa e. E singurul răspuns posibil care dă sens întregii poveşti. E vorba de o reală şi înspăimântătoare încercare de consolidare a puterii.

— Dumnezeule! spuse Thwaite. E vorba... ei bine, vreau să spun că e vorba de ceva de neimaginat.

— Ar trebui să te gândeşti mai bine, Doug.

— Bine, dar asta înseamnă subminarea a...a tot ce există şi funcţionează în ţara asta.

Se făcu linişte pentru un timp, în vreme ce toţi încercau să digere gândul cu privire la enormitatea afacerii pe urmele căreia erau. Thwaite rupse primul tăcerea. Îşi drese glasul tuşind şi îşi vârî mâna în buzunarul de la haină. Era alb ca varul la faţă.

— În lumina faptelor despre care tocmai vorbeam, cred c-ar fi mai bine să vă aruncaţi privirile şi la asta. Îi predă lui Tracy lista armelor enumerate în sulul de hârtie găsit în ascunzătoare.

— Doamne! exclamă Tracy. Dar asta ajunge pentru...

Ridică privirile spre Thwaite.

— N-ai de gând să-mi spui dacă ai dat de marfa asta?

Thwaite clătină negativ din cap.

— Şi să ştii că povestea asta mă sperie teribil. Am mers în port azi-dimineaţă cu băieţii mei, de-asta l-am trimis pe White să te preia. Am controlat nava asta, „Prinţesa de Jad”, care venea dinspre Hong Kong, pe ruta Singapore-Macao. Curată ca lacrima.

— Nu miroase a bine, spuse Tracy, gândindu-se la o mie de lucruri odată. Nu miroase deloc a bine.

Thwaite dădu din cap.

— Ştiu la ce gândeşti.

Lauren îl privi pe rând.

— Bine, dar eu nu pricep nimic, spuse ea. E cineva atât de amabil încât să-mi spună şi mie despre ce e vorba?

Tracy se întoarse spre ea.

— Înseamnă că Macomber a ajuns cu cel puţin un pas înaintea noastră. A aranjat în aşa fel încât marfa de contrabandă să fie aruncată în mare.

Liniştea se prelungi în mod nefiresc.

— Cred, reluă Tracy după o vreme, că va trebui să-l întrebăm chiar pe Macomber. Dar la o simplă examinare a listei, pot să-ţi spun că reprezintă suficient armament necesar unei acţiuni militare de un calibru cu care suntem amândoi suficient de bine familiarizaţi.

— Adică? îl îndemnă Thwaite.

În timpul ultimelor câteva minute îi revenise aceeaşi senzaţie cu totul aparte, a unor furnicături pe şira spinării, senzaţie pe care o simţise atunci când se gândise la colosala adâncime a prăpastiei în care tocmai căzuseră atât el, cât şi Tracy. Inima îi bătea foarte tare, dar asta se datora nu numai faptului că el ştia cu ajunseseră aproape de ţinta urmăririi lor, ci şi din cauză că el recunoscuse importanţa mizei puse în joc şi îşi dăduse seama că aceasta era chiar mai mare decât bănuise el vreodată. Întregul glob pământesc era ameninţat de acţiunea lui Macomber.

— Asta înseamnă, rosti Tracy fără să se grăbească, că acest transport avea drept destinaţie un mic grup de terorişti. Unde se află ei acum sau care e misiunea lor, nu pot s-o spun. Trebuie să ajungem la Macomber ca să descoperim răspunsul. Dar eu ştiu cum îi judecă mintea. Când eram împreună cu el în junglă, era un fanatic al utilizării unor metode banditeşti, iar dacă îi reuşeau astfel de manevre, se folosea în continuare de ele.

Amândoi îşi aţintiseră privirile asupra lui Tracy.

— Mă tot gândesc la iscusinţa cu care i-a păcălit pe toţi în legătură cu „asasinarea” lui Gottschalk. Ce-ar fi dacă s-ar folosi de aceşti terorişti pentru a declanşa o acţiune asemănătoare – dar asta *după ce Gottschalk pune mâna pe preşedinţie*? Vă puteţi oare imagina ce aclamaţii ar primi el la nivel naţional dacă ar reuşi să captureze cu succes un asemenea comando? Şi credeţi-mă, dacă Macomber se află în spatele grupului de

terorişti, Gottschalk va şti cum să dezamorseze acţiunea lor exact în ultima clipă... dar asta numai după ce obţine atenţia tuturor mijloacelor de comunicare în masă.

— Dumnezeule, rosti Thwaite, buimăcit de-a binelea. Asta înseamnă că după o asemenea faptă, va avea puteri depline.

— Iar asta se va întâmpla, aşa cum suspectăm noi, în cazul în care legislativul e infiltrat cu senatori şi deputaţi aflaţi la mâna lui, dornici să îl sprijine.

Tracy se gândi la logistica unui asemenea plan, la timpul afectat punerii lui în practică, la toţi banii şi energia cheltuită în scopul sprijinirii unei operaţii de o asemenea anvergură. Iar gândul că el, de fapt „Operaţiunea Sultan”, pe care Tracy o concepuse iniţial fusese subminată şi utilizată pentru canalizarea fondurilor destinate realizării unui asemenea coşmar la scară mondială, îl umplu de o ură fantastic de mare faţă de sistemul care fusese în stare să dea naştere unor astfel de monştri, aşa cum era în primul rând Fundaţia.

El ştia foarte bine că secretele avuseseră întotdeauna un potenţial caracter exploziv. Iar o organizaţie secretă de tipul Fundaţiei era capabilă ea în sine să multiplice acel pericol de nenumărate ori. Pentru că accentuarea profunzimii acelui secret făcea să se micşoreze controlul real asupra lui. Iar asta oferea mai multe şanse probabilităţii să scârţii ceva şi ceva îngrozitor să se poată întâmpla. Aşa cum s-a şi întâmplat în martie 1969 în Zona 350.

Dar în adâncul sufletului său se cuibărise şi multă teamă. El cunoscuse faptul că Macomber fusese un tip deosebit de viclean, dar îşi dădu acum seama că nici pe jumătate nu intuise cât de mare fusese inteligenta acestuia. Întregul plan era atât de strălucit şi atât de plin de intenţii diabolice încât Tracy avu imediat intuita faptului că Macomber trebuia să fie imediat stopat. Poliţia nu putea să facă asta; nu existau dovezi palpabile. Se gândi din nou la toate implicaţiile posibile, ştiind din instinct ce trebuie să facă şi la ce ar fi trebuit să renunţe în timpul acţiunii sale.

Îşi aruncă pe furiş privirile spre Lauren şi simţi cum i se încălzeşte sufletul când îl văzu conturul obrajilor, culoarea ochilor, strălucirea părului. Îşi îmbătă privirile cu tot ceea ce vedea, ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară când se mai putea

bucura de Lauren.

Apoi trecu la îndeplinirea propriului său plan. Amândoi îl priviră ţintă în timp ce le povesti despre informaţiile găsite în dosarele Fundaţiei.

— Acel Murano era un individ cu totul aparte, concluzionă el. Rapoartele primite în legătură cu el le-am găsit cu toţii ca fiind mult exagerate. Aşa s-a petrecut atunci. Dar acum, înclin să le cred.

Îşi trecu degetele prin părul său des.

— Thwaite, noi doi am fost martori la genul de pagube teribile de care e în stare acest Khieu. Nu mă îndoiesc deloc de faptul că el e discipolul lui Murano. Am obţinut chiar şi o descriere a lui: destul de înalt pentru un asiatic, zvelt, bine clădit, tras la fată, cu buze mari şi foarte, foarte chipeş. El…

— Ia stai puţin, îl întrerupse Lauren. Cred că te înşeli. Pentru că descrierea ta i se potriveşte foarte bine lui Kim.

Tracy simţi o durere ascuţită în stomac şi o întrebă imediat:

— Unde naiba ai reuşit să te întâlneşti cu Kim?

Atâta violentă răzbătea din întrebarea sa, încât Lauren tresări şi se dădu instinctiv un pas înapoi.

— La L… în apartamentul tatălui tău. Şi-a făcut apariţia în seara când ai plecat la Hong Kong. A venit să ia microfonul acela minuscul. I l-a dat chiar tatăl tău… Omul dădea impresia că ştie mult lucruri despre…locul unde tu şi cu Louis obişnuiaţi să lucraţi.

Furia lui Tracy o paralizase de-a binelea şi el îşi dădu imediat seama de efectul avut de întrebarea lui.

— El…era un individ foarte bizar, Tracy. Ochii lui… în ei se putea zări ceva; dar era vorba de ceva care n-aş putea fi în stare să-ţi descriu. Ochii lui te făceau să îţi doreşti să poţi întinde mâinile şi să-l iei în braţe, să-i alini durerea. Părea o persoană extrem de tristă.

— Avea cumva o cicatrice care să se întindă pe o parte a gâtului? o întrebă rapid Tracy. Dar el deja ştia răspunsul.

Lauren clătină din cap.

— Nu.

— Înseamnă că ea l-a întâlnit de fapt pe Khieu, şopti el. Deci Khieu e asasinul tatălui meu. Bine, dar *de ce?* Numai pentru că acesta îl văzuse? Atunci asta înseamnă că el te poate urmări la

fel de bine şi pe tine, Lauren.

O luă de braţ.

— Şi ce altceva s-a mai spus atunci?

— Nu ştiu!

Groaza se cuibărise în sufletul lui Lauren, cu toate că ea îşi jurase să-l ajute din toate puterile pe Tracy. Mai întâi transportul de arme sofisticate ce era destinat unui mic grup de terorişti, apoi informaţiile legate de acest ucigaş bestial. Monk nu-i spusese nimic despre asemenea lucruri. Oare în ce grozăvie reuşise ea să se implice?

— Gândeşte-te bine! urlă Tracy la ea. Dă-i *drumu'!*

— Nu pot! Eu…

— Linişteşte-te, Tracy!

Calmul din vocea lui Thwaite reuşi să domolească tumultul existent în mintea ei.

— Dă-i fetei o şansă, e simplu.

Tracy se văzu silit să îi privească pe rând.

— E vorba de ceva foarte important, Lauren!

Tonul vocii sale era mult mai blând.

— Foarte important!

Ea se gândea disperată la tot ce se petrecuse atunci.

— Ei bine… tot ce-mi vine acum în minte e faptul că Louis a spus ceva legat de…

Tracy făcu imediat legătura.

— Legat de locul spre care mă îndreptam?

— Nu.

Ea negă din cap, chinuindu-se să-şi reamintească acele momente.

— Nu, el n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva. Îşi ridică brusc privirile.

— Dar a menţionat totuşi un nume. Mizo. El…

— Ah, Dumnezeule! exclamă Tracy. E una şi aceeaşi treabă împuţită.

Acum ştia cum fusese posibil ca Mizo să afle atât de repede despre el. Prin Khieu.

Lauren citi durerea de pe chipul lui.

— Tracy, îmi pare rău. El n-a ştiut…şi nici unul din noi n-ar fi ştiut ce să facă.

Tracy deveni conştient în cele din urmă de importanţa tuturor

acestor informaţii disparate şi de modul în care se potriveau ele, una câte una, formând o imagine clară a tuturor celor întâmplate. Rămase buimăcit de uluitoarea complexitate a acestor lucruri, aşa cum îl uluia forţa mârşăviei planurilor ce se ascundeau în spatele lor.

— E absolut vital să-l neutralizăm pe Khieu, rosti el. Khieu e un individ cu mult mai periculos decât vă imaginaţi voi doi, pentru că noi nu trebuie să ne luptăm în cazul de faţă cu un om obişnuit. Pentru că el a devenit în timp mai mult decât atât. Eu cred că lucrul cel mai important, legat de el, e faptul că mintea lui a fost programată, aşa cum se petrece cu un robot. El n-ar fi fost în stare să facă astfel de fapte dacă n-ar fi primit nişte ordine; pentru că altfel n-ar fi avut motive să le facă.

— E vorba de Macomber, spuse Lauren, nevenindu-i parcă să creadă.

Dar ea îl privea pe Tracy şi pe chipul ei se putea citi o disperare mută.

— Puteţi deduce cu toţii asta. Toate dovezile înclină spre vinovăţia lui. Acum puteţi să-l arestaţi.

Thwaite surâse vizibil jenat.

— Din nefericire, nu pot s-o fac. Pentru că tot ce ştim noi nu reprezintă decât multă vorbărie. Nu dispunem de nici o dovadă palpabilă pe care să i-o pot prezenţa procurorului-şef.

— Bine, dar dacă te duci la el, pledă Lauren şi îi prezinţi pe larg totul? Cu siguranţă că şi el…

— O să-mi râdă în nas, îi spuse Thwaite. Procurorul-şef nu e deloc interesat în nişte teorii; acelaşi lucru e valabil şi pentru tribunale.

Clătină din cap.

— Nu, va trebui să aşteptăm şi să sperăm să aibă loc ceva favorabil nouă. În nici un caz nu pot să acţionez împotriva cuiva, cel puţin nu încă.

Se ridică în picioare.

— Va trebui să fim cu ochii în patru şi să aşteptăm.

Lauren îşi întoarse capul, ţintuindu-l cu privirile pe Tracy.

— Dar asta nu-i valabil şi pentru Tracy.

— Ce tot îndrugă ea acum? se minună Thwaite.

— Are dreptate, Douglas.

Tracy îşi vârî mâinile în buzunare.

— Tu nu poţi să faci nimic altceva decât s-aştepţi.

Îşi privi prietenul.

— Dar eu nu sunt condiţionat de nimic.

— Hei, stai o clipă! Dacă tu crezi că am de gând să te las să…

— Tu n-ai de ce să te bagi, spuse Tracy. El a încercat odinioară să mă omoare în Hong Kong. Tu chiar crezi că o să înceteze acum?

Thwaite tăcu un timp, urmărindu-l pe Tracy.

— Ce naiba ai de gând să faci?

Vorbea cu multă blândeţe, dar în vocea lui se putea sesiza o vagă ameninţare.

— Trebuie să-l forţez, spuse Tracy. Să pătrund chiar în centrul conspiraţiei, acolo unde amândoi pot să m-atace. E singura soluţie.

— Singura cale de a te sinucide, mârâi Thwaite. Las-o baltă!

— Uite ce-i, Douglas, rosti Tracy cu încăpăţânare în glas, ştim toţi cât de periculoşi pot fi amândoi. Deocamdată, tu ai mâinile legate. Dar amândoi ştim, de pe urma transportului de arme pe care tu l-ai interceptat, că pentru a lămuri chiar totul mai rămâne ceva de aflat. În buzunarele noastre se ascunde o bombă cu ceas, iar fitilul ei a fost deja aprins. Indiferent despre ce-ar fi vorba, conspiraţia *merge înainte.* Îl cunosc suficient de bine pe Macomber şi sunt convins că el dispune şi de o altă variantă în sprijinul intenţiilor sale. Interceptarea de către tine a armelor nu l-a oprit deloc; ar fi o mare greşeală să crezi aşa ceva. N-am reuşit decât să-i punem în pericol propria lui securitate. Dar timpul lucrează acum împotriva noastră. Cui erau destinate armele acelea şi când urmau ele să fie folosite? Când? Mâine, săptămâna viitoare… sau în seara asta? Nu ştim. Şi nu ne mai putem permite să aşteptăm.

O linişte mormântală se lăsă în cameră.

— La naiba cu toate astea! urlă Lauren în urechile lui Thwaite. N-ai de gând să spui nimic? N-ai de gând să îl opreşti?

— Cum pot s-o fac? Are dreptate.

— Ticălosule! ţipă ea. Amândoi sunteţi nişte ticăloşi!

Tracy făcu un pas spre ea.

— Lauren, te-am avertizat…

— Să nu crezi că eu am mâinile legate cu ce ţi-am spus mai înainte. Nu ştiam că vorbeam cu un nebun de legat.

El mai făcu un pas şi Lauren îşi întoarse capul, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Are dreptate, Tracy, spuse Thwaite. N-am de gând să te las să intri singur în gura lupului.

— Nimeni nu vine cu mine. Pentru că asta *reprezintă* sinucidere.

— Vorbesc despre un microfon minuscul. Vreau să plantez pe corpul tău un microfon, ca să pot capta sunetul. Oamenii mei vor sta ascunşi pe partea cealaltă a străzii. Tu reuşeşti să obţii pe bandă ce ne trebuie nouă şi noi o să forţăm intrarea şi te vom salva atât de repede, încât nimeni n-are să-şi dea seama nici măcar ce i-a lovit.

Tracy zâmbi trist.

— Visezi cu ochii deschişi, Douglas. Niciodată n-o să se întâmple aşa ceva.

— Ai încredere în mine.

— Nu e vorba de tine. Eu îl cunosc bine pe Macomber; cred că am ajuns să îl cunosc şi pe Khieu la fel de bine. Amândoi dispun de o experienţă pe care tu n-o vei înţelege niciodată. Pentru că tu nu ai trăit în junglă. E o lume cu totul diferită. Acolo se aplică o altă logică.

— Toate sunt nişte vorbe goale, nu-mi pasă de ele, îi răspunse Thwaite. Şi nici fie n-ar trebui să-ţi pese. Concentrează-te mai bine la tot ce-ţi spun: nu părăseşti acest apartament decât cu un microfon plantat pe corp.

Gândire tipică de poliţist, iar Tracy nu îl socoti deloc vinovat pe Thwaite pentru tot ce îi trecea lui prin cap. Pentru că el reacţiona în baza pregătirii lui de poliţist.

— Lauren... Începu el.

— Nu am nimic să-ţi spun.

Ea îl întoarse spatele.

Tracy se duse la geanta lui de voiaj şi o deschise. Acolo, deasupra hainelor sale, se afla cutiuţa acoperită cu catifea neagră, pe care o cumpărase de la Diamond House, de pe Queens Road, o stradă teribil de aglomerată şi bătută de mulţi turişti, care i se părea acum că se afla în cu totul altă lume.

Scoase cutiuţa din geantă, merse şi se aşeză în spatele lui Lauren. O simţi cum tresare la atingerea lui şi îşi roteşte capul. Părul ei îi mângâie obrazul, stârnindu-i din nou amintirile, precum

nişte artificii care explodează în aer. Nu voia s-o piardă şi nici nu voia să se gândească le eventualitatea în care nu i-ar mai fi fost dat s-o mai revadă.

Cu degetele înţepenite de emoţie, îşi întinse braţul, oferindu-i cutiuţa îmbrăcată în catifea. Ea nu schiţă nici un gest pentru moment şi în prima clipă Tracy se gândi că ea evită să îl privească. Aşteptă în continuare reacţia ei.

— Ce mai e şi asta? întrebă ea în şoaptă.

— Am făcut nişte cumpărături în Hong Kong, îi răspunse el. Am cumpărat-o pentru tine, deşi nu ştiam dacă vei mai dori să-mi vorbeşti.

Lauren făcu o piruetă.

— O, Tracy, cum ai putut să crezi aşa ceva? Lauren se ridică pe vârful picioarelor şi îi atinse obrazul, apăsându-l uşor cu palma ei şi cu degetele acelea lungi.

— Cred că te-am iubit dintotdeauna. Şi undeva în mine, am avut mereu certitudinea că vei veni după mine.

— Atunci de ce te-ai abţinut atât de multă vreme?

Ochii lui o urmăreau atent, căutând răspunsul.

Şi ea i-l oferi, deşi bănuia că s-ar fi putut întâmpla ca el să n-o înţeleagă.

— Pentru că toată viaţa mea n-am fost decât un copil. Pentru că asta înseamnă baletul. La 45 de ani eşti un om mort. Atâta vreme cât eşti tânără, poţi dansa. Şi eu n-am vrut să mai cresc. Iar ca să pot să te iubesc eram obligată să o fac. Am ştiut tot timpul ce înseamnă asta. Aşa cum am ştiut şi că te iubesc din clipa în care ne-am sărutat pentru prima oară. Dar mă îngrozea gândul că trebuia să cresc. Am crezut că voi pierde dansul. Şi unde aş fi ajuns eu dacă rămâneam fără lumea baletului?

— Dar acum?

— Acum te am pe tine. Şi mă am pe mine. Şi am şi baletul pentru încă mulţi ani în care pot să mai dansez bine. Un lucru care nu-mi mai vine acum atât de greu să-l accept; care nu mă mai înspăimântă atât de mult şi asta pentru că nu mă mai văd silită să-l înfrunt singură.

Lauren îşi lăsă privirile spre cutiuţa acoperită cu catifea neagră.

— Ce-i înăuntru?

Vorbea din nou în şoaptă, aşa cum face un copil în dimineaţa

Crăciunului.

— Deschide-o.

Inelul cu montură de platină, în care se adăpostea un diamant cu o strălucire alb-albastră parcă îi făcu cu ochiul. Scântei multicolore – roşu, verde, albastru, galben, violet – sclipiră de pe faţetele pietrei.

— O, Tracy!

Vocea ei nu era decât o şoaptă.

Scoase inelul din cutiuţă.

— E atât de frumos!

Îşi puse inelul pe deget. Dar zâmbetul îi dispăru brusc de pe chip şi îşi ridică privirile, implorându-l.

— Dar de ce trebui să mi-l dai chiar acum?

— Pentru că, îi spuse el, mă întorc din nou la tine.

Khieu simţise cum începeau să se petreacă nişte schimbări profunde în sufletul lui. Îl dăduse afară din pivniţă pe Eliott, ştiind că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi sărit la el şi şi-ar fi vârât degetele mari, înţepenite, chiar în. Orbitele lui. Un lucru pe care nu dorea să-l facă, deşi era constrâns la o asemenea acţiune, o constrângere ce aştepta la pândă ca un păianjen pe fundul unui hău întunecat.

I se umflară nările; mirosul dulce şi greu al sângelui domina aerul din subsol, împreună cu mirosul bogat şi fecund al cărnii de om ce începea să putrezească. Totul îi aducea în memorie căminul lui de odinioară, unicul lucru de care dorea să-şi amintească acum.

Macomber, propriul lui tată, mentorul lui, omul faţă de care avea de plătit o enormă datorie şi de care era sigur că niciodată nu se va putea pe deplin achita, acesta nu era decât un mincinos, un suprem manipulator de minţi umane. Khieu avu sentimentul că cineva se furişase pe nesimţite în fiinţa lui, scoţându-i intestinele, chiar şi sufletul şi se retrăsese înapoi în umbră înainte ca el să poată să facă ceva ca să i se opună.

Tot ce ştiuse el, tot ce fusese el învăţat sau i se spusese vreodată, totul nu era decât o mare minciună! Modul în care percepea el lumea, modul în care funcţiona aceasta, mecanismele sale interne, ticăitul acela de ceasornic – totul era greşit, totul era fals!

Se simţi deposedat de tot ce îi fusese lui drag, redevenind din nou copilul aruncat în iadul din Phnom Penh, în timp ce tatăl lui mort, mama lui oarbă şi nebună şi Samnang dispărură ca într-o ceaţă.

Du-te! Venise ordinul acela de undeva, din adâncul fiinţei sale. *Urmează-l pe Samnang! Urmează-fi fratele!* Iar Khieu ascultase acel îndemn interior, întorcând spatele vieţii coloniale de altă dată pe care o cunoscuse la curtea prinţului Sihanouk; părăsise oraşul pe bicicletă şi îşi urmărise propriile sale instincte, plonjând în ţipetele şi aburii ce pluteau în junglă, căzând în braţele lui *Chet Khmau.*

Viaţa pe care o cunoscuse el odinioară încetase să mai existe. Renăscuse, se reîncarnase. Şi totuşi, nu reuşise să uite în întregime viaţa pe care o dusese el înainte şi lecţiile pe care le învăţase cu preţul unor mari eforturi. Prin urmare, aşezase cele două experienţe una peste alta, două straturi de ţesuturi ce se suprapuneau doar parţial, una influenţând-o pe cealaltă, deşi el îşi dăduse silinţa să le compartimenteze cât mai strict cu putinţă. Dar nu reuşise s-o facă decât pe jumătate.

Şi în acele clipe îl întâlnise pe Macomber, bărbatul care îi executase pe ucigaşii lui Sam. Cum şi-ar fi putut răscumpăra Khieu această colosală datorie? În toţi anii care trecuseră, încercase s-o facă, supunându-se dorinţelor lui Macomber. Ar fi putut oare să procedeze altfel?

Antrenamentele şi învăţăturile lui Musashi Murano învinseseră, iar *Chet Khmau* deţinea supremaţia. Dar ce se petrecuse cu cealaltă faţetă a personalităţii sale? Cu învăţăturile copilăriei? Acea lumină puternică pe care o văzuse odinioară cum emana din trupul învăţătorului său nu îi dispăruse niciodată din memorie şi la fel se întâmplase şi cu electricitatea provocată de simpla lui atingere, ca şi privirile lui sfredelitoare. Şi toată viaţa lui se căznise să respecte lecţiile primite de la Preah Moha Panditto, pentru că Khieu crezuse în el. Crezuse în Musashi Murano. Crezuse în Macomber.

Începuse să transpire abundent, iar muşchii i se încordau şi jucau întruna din cauza tensiunii ce-l măcina. Dar unde se afla el acum? Ce trebuia el să facă? Pe cine trebuia să creadă? Poate că *toţi* erau nişte mincinoşi. Avu impresia că îi crescuseră nişte rădăcini în locul acela şi era incapabil să mai respire chiar.

Şi atunci ştiu. Ca o rafală de vânt ce îi loveşte urechile, îi izbiră trupul nişte curenţi pe care arareori îi cunoscuse. Se deschiseră nişte ecluze gigantice şi se simţi inundat, aflându-se în pragul unei revelaţii miraculoase. O imagine care ardea veşnic în timp, imprimându-i-se pe creier aşa cum se întâmplă cu o convulsie fizică. Clipa în care văzuse lumina aceea puternică ce înconjura trupul lui Preah Moha Panditto; prima imagine pe care o avusese în clipa în care aceasta îl atinsese; prima lui crimă; momentul în care îşi încrucişase pentru prima oară privirile cu Musashi Murano; clipa în care ţinuse în mână pistolul încărcat, ţintind asupra chipului lui Macomber; anticiparea plăcerii ce avea să urmeze după ce deschidea uşa de la camera lui Malis; momentul în care privise prima oară în ochii lui Lauren.

O revelaţie asemănătoare tuturor celorlalte. *Absolut identică.*

Simţi cum i se înfioră trupul şi începe să danseze în ritmul impus de revelaţia aceea.

Se va supune. Va face precum îl ordonase Macomber. În definitiv, avea o datorie imensă faţă de tatăl său şi niciodată n-ar fi fost în stare să şi-o plătească pe deplin. Moartea lui Sam trebuia răzbunată. *Apsara* îi ordona să facă asta prin intermediul mişcărilor sinuoase ale degetelor ce dansau în aer.

Şi după aceea urma să îl distrugă pe Macomber, lent, bucăţică cu bucăţică, cioplind cu migală în sănătatea lui mintală, luându-i ce îi era mai drag şi sfâşiindu-i-l în faţa ochilor lui holbaţi. Khieu dorea ca tatăl lui să ştie ce i se întâmplă chiar în momentul când se petrecea aşa ceva, astfel încât el să-şi poată imagina cum urma să-i fie propriul lui sfârşit: să ardă, să ardă într-una, iar *apsara* să-i sfâşie carnea.

Sfârşitul tuturor lucrurilor.

Simţi că se apropie ceva. Aproape, tot mai aproape. Aproape de el. Dar încă nu îşi făcu apariţia. Încă nu. Khieu îşi întoarse capul în toate direcţiile ca să poată privi mai bine. Ce anume era acolo?

Eliott Macomber stătea pe marginea patului, tremurând. Afară mai era încă lumină, dar pentru că fereastra dormitorului său era îndreptată către nord, intensitatea luminii slăbise şi parcă se îndepărtase de el, ca şi cum venea din capătul unui tunel. Până şi răpăiala ploii în pervazul ferestrei i se păru ceva ce venea de

undeva de departe, parcă dintr-o altă lume.

Privirile lui triste se plimbară prin cameră. Nu aprinsese lumina. Învăluit în umbră şi cu palmele vârâte între genunchi, se legăna înainte şi înapoi, aşa cum făcea de mic copil atunci când nu era în stare sau nu dorea să adoarmă. Erau momente în care şi-ar fi dorit să plângă, dar el ştia că asta ar fi atras-o imediat pe doică şi ceea ce avea el nevoie cu adevărat era simpla prezentă a mamei. Ea murise şi el ştia asta; iată de ce se balansa el şi îşi muşca buzele în loc să-şi deschidă gura şi s-o strige. Ar fi fost de neimaginat să vină tatăl lui. Chiar şi rarele ocazii în care el se afla pe-acasă, era mereu prea ocupat sau mintea lui era preocupată de gânduri legate de lumea lui. Odată cu intrarea sa în lumea adolescentei, Eliott avusese de multe ori impresia că tatăl lui nu fusese niciodată un copil, ci sărise de-a dreptul în lumea adulţilor.

Eliott privi în gol spre covorul ce se afla la picioarele sale. Nu reuşea să vadă în faţa ochilor decât corpul mutilat al lui Joy Macomber; îl văzu pe Khieu cum scobea, scobea într-una, cu degetele lui negre de conţinutul trupului ei; văzu ochii lui Khieu, bântuiţi de moarte şi de o suferinţă ce depăşea capacitatea lui de înţelegere; şi văzu ochii morţi ai lui Joy, ceţoşi şi întunecaţi, ca şi cum o peliculă străvezie se întindea peste orbitele ei goale. Imaginile acelea erau mult mai reale pentru el decât tot ce-l înconjura acum.

Şi cu toate astea, el nu pe Khieu îl ura acum, deşi îl invidiase pe cambodgian vreme de atâţia ani, deşi Khieu fusese cel ce o omorâse pe Kathleen. Nu fusese vina lui Khieu; îi deveni limpede acest lucru, la fel de limpede cum îl trecură prin faţa ochilor celelalte imagini.

Crescuse cu sentimentul că lumea exterioară lui era o lume rea, plină de o agitaţie şi un haos mult prea complexe pentru ca el să-i poată face fată. Dar el ajunse acum la concluzia că lucrul acesta nu era deloc adevărat. Începu să înţeleagă adevărata natură a răului din om şi îi intră frigul în oase, începând să tremure din cauza implicaţiilor acestei constatări.

Crescuse cu o anumită concepţie despre viaţă. De unde provenise ea oare? În orice caz, nu de la mama lui; ea murise la naşterea lui şi el nu apucase s-o cunoască. Dar nici de la profesorii din timpul şcolii. Atunci, de unde?

Khieu fusese învăţat să acţioneze într-un anume fel la el, în ţara lui. Dar el fusese manipulat şi folosit de alţii; fusese minţit. Oare acelaşi lucru se petrecuse şi cu Eliott?

Sigur că Eliott ştia că nu fusese niciodată atât de îngrozit de felul în care îşi trăise viaţa; pentru că s-ar fi răzvrătit cu ani în urmă atunci când ajunsese la vârsta majoratului. E adevărat însă că ridicase de multe ori această problemă.

— Fă cum vrei, îi spusese Delmar Davis Macomber. Lasă totul în urmă, dacă aşa vrei tu. Eu n-am să te opresc.

Vorbise cât se poate de serios, mergând până acolo încât transferase în contul lui Eliott zece mii de dolari, să-i ţină de caia până când se mută în altă parte, se liniştea puţin şi îşi găsea o slujbă decentă.

Dar Eliott nu îl părăsise niciodată. Îşi făcuse o singură dată bagajele, apoi se trezise privind biletul de avion cu care trebuia să zboare la San Francisco, în vreme ce soarele cobora sub linia orizontului şi ora zborului său venise şi trecuse de mult. Atunci când în cele din urmă îşi rupsese biletul în două, lacrimile sale deja făcuseră ilizibil scrisul de mână de pe bilet.

Bănui acum că tatăl lui ştiuse de la bun început că el nu avea de gând să urce în avion. Consimţământul lui aparent şi transferul acela de bani, totul nu fusese decât o mare prefăcătorie. Delmar Davis Macomber îl îmblânzise şi îl cunoştea mult prea bine. El n-ar fi fost în stare să-şi părăsească tatăl; n-ar fi dat cu piciorul la imperiul financiar pe care urma să-l moştenească şi să-l conducă într-o bună zi. Dar mai avea încă multe lucruri de învăţat. Scena, tatăl lui îi spusese acest lucru de nenumărate ori, nu reprezintă decât un loc unde nu înveţi altceva decât să te prefaci.

— Şi pentru că mi-e evident faptul că nu eşti în stare să înveţi nici măcar *asta,* n-are nici un rost să-ţi continui cariera în lumea teatrului.

Fiecare cuvânt al lui îl resimţi ca pe o lovitură fizică, strâmbându-se de durere în clipa în care îi răsună în urechi ecoul lor.

Există *cu adevărat* o explicaţie a răului din oameni. Spectrul ameninţător al tatălui său se ridica în spatele lui precum se strecoară un şarpe mare, gata să se arunce asupra sa în clipa în care îndrăznea să se mişte. Dar nu de lumea din jur trebuia el să

se teamă, îşi dădu în sfârşit seama Eliott. Vinovat era doar tatăl lui. Pentru că tatăl lui fusese tot timpul de vină.

Gemu de durere şi se ţinu de stomac. I se făcu rău. Chipul nefiresc de alb şi de umflat al lui Joy pluti prin faţa ochilor mintii sale şi avu senzaţia că i se înfige o suliţă în creier. Gemu din nou şi în momentul acela auzi un ciocănit în uşă.

— Pleacă, şopti el. Lasă-mă singur.

Dar sunetul acela reveni din nou, mai insistent de data asta şi se ridică nesigur de el pe picioare, îndreptându-se ca un beţiv spre uşă, în încercarea sa de a opri zgomotul acela. Pentru că zgomotul îi trezise o durere îngrozitoare de cap.

Eliott deschise uşa. Era Khieu.

Kim tocmai se întorsese la New York. Nu mai era interesat în satisfacerea cererilor absurde primite din partea Consiliului; la fel cum nu-l mai interesa nici munca pe care o desfăşura în cadrul Fundaţiei. Asemenea probleme erau acum lipsite de orice sens. Trebuia să răspundă la propriile sale nevoi, care erau mult mai personale.

Se gândi că apreciase totul foarte bine. Tracy avusese la dispoziţie suficient timp ca să se descurce prin câmpul minat cu tot felul de indicii subtile pe care i le sugerase Kim în mod abil; atunci când era pus în joc talentul înnăscut al lui Tracy, nu era nevoie decât de foarte puţine asemenea indicii pentru a-l vedea năpustindu-se în direcţia cea bună. Poate că fotografiile acelea, din care reieşea modul în care fusese omorât prietenul său, Holmgren, ar fi fost de-ajuns.

Dar acum sosise şi momentul în care trebuia să stea prin preajma nevăstuicii, urmărindu-l pas cu pas, în aşa fel încât Kim, instrumentul răzbunării familiei sale, să se poată afla acolo atunci când Tracy îşi încolţea victima. În aşa fel încât Kim să se poată răzbuna faţă de Khieu Sokha după cum socotea el de cuviinţă. În ce-l privea pe Macomber, el trebuia să reprezinte trofeul personal al lui Tracy. Kim nu simţea nici o dorinţă să se ocupe şi de Macomber; chiar şi o nevăstuică merită o recompensă după atâta alergătură. Indiferent de planurile urzite de Macomber, ele erau complet irelevante pentru Kim; cu siguranţă că el era suficient de familiarizat măcar cu unele din ele, pentru că dacă ar fi fost altfel, n-ar fi înţeles atât de repede

ce era suspect în moartea lui John Holmgren.

Avu impresia că timpul îşi încetineşte scurgerea lui eternă. Kim simţi în acel moment enorma povară pe care o purta pe umeri: povara reprezentată de membrii familiei sale şi de forţa combinată a spiritelor lor, care cereau o răzbunare sângeroasă.

Kim se înfioră, anticipând momentul acela, în timp ce taxiul continua să se strecoare prin aglomeraţia şoselei ce lega aeroportul La Guardia de Manhattan. Îi luciră ochii. Venise momentul dulcei răzbunări.

TREI

— Pot să intru?

Eliott se uita la fratele lui adoptiv ca şi cum acesta ar fi fost o fantomă proaspăt ieşită din mormânt. Îl privea stupefiat, neştiind ce să facă şi nici măcar ce să creadă.

Khieu devenise din nou omul de altădată: un bărbat frumos, bine îmbrăcat, cu foarte multă încredere în sine şi deosebit de calm. Se spălase bine pe faţă, ochii lui negri redeveniseră limpezi şi luminoşi, iar felul său de a se purta era atât de relaxat, încât Eliott avu mari dificultăţi în a-l compara pe acest Khieu, de faţă acum cu el, cu creatura aceea îngrozitoare pe care o întâlnise în subsolul reşedinţei tatălui său. Poate că totul fusese doar rodul imaginaţiei lui bolnave, se gândi el cu febrilitate. Poate că a fost un simplu vis.

— Eliott?

Acesta inspiră atât de mult aer în plămâni, încât începu să tremure, în timp ce dădea din cap mecanic, ca o marionetă acţionată de un păpuşar mai puţin dibaci.

— Sigur că da.

Eliott închise uşa şi se îndreptară amândoi spre sufragerie. Khieu luă loc.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă Eliott, îndreptându-se către bucătărie.

— Nu vreau decât o bere, dacă ai aşa ceva.

Eliott reveni imediat în sufragerie, aducând două sticle de bere

Kirin.

— Sper că nu te deranjează dacă bem din sticlă.

Khieu ridică o mână în aer, făcându-i semn. Sorbi puţină bere şi apoi aşeză sticla pe o măsuţă.

— Am puţin timp la dispoziţie, dar am dorit să-ţi fac o vizită şi să-ţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti? repetă prosteşte Eliott.

— Pentru tot ce mi-ai spus.

Khieu se aplecă şi atinse cu mâna genunchiul lui Eliott.

În depărtare se auzi o sirenă, dar vuietul ei scăzu în intensitate. Eliott nu se învrednicise să închidă ferestrele şi să dea drumul la aerul condiţionat atunci când ajunsese acasă. Zgomotele unei alte veri caniculare ce sufocau oraşul erau puternice, reamintindu-i astfel de apropierea schimbării anotimpurilor; alunecarea bruscă spre toamnă avea să se petreacă curând.

— Am vrut să ştii cât de mult am apreciat gestul tău.

Vocea lui calmă şi răceala cuvintelor pronunţate de Khieu, ţinând cont de informaţiile vitale pe care i le pusese el la dispoziţie, reuşi să-i declanşeze lui Eliott din nou groaza. Începu să spună ceva, dar simţi cum se sufocă. Înghiţi în sec, apoi încercă din nou să vorbească.

— Ce… ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Ce să fac în legătură cu asta?

Khieu îşi aruncă privirile prin cameră de parcă ar fi intrat prima dată acolo.

— Nimic.

— Şi nici nu vrei să faci?

Eliott îşi aţinti privirile asupra lui, încercând să-l înţeleagă.

— Trebuie să faci ceva. Eu ştiu destul de …

— Nu, tu nu ştii.

Privirile lui Khieu le întâlniră pe cele ale lui Eliott.

— Şi poate că a venit momentul să ştii.

Vocea lui, deşi mai blândă şi mai coborâtă decât a lui Eliott, reuşi să se facă auzită printre sunetele stridente din vocea celui care-l acceptase ca frate.

— Ar trebui să auzi ceea ce tatăl nostru nici măcar nu ştie. Pentru că, în definitiv, o meriţi.

Se ridică în picioare şi traversă covorul ca să rămână în

spatele fotoliului în care stătea Eliott.

— Şi el, dar şi tu, ştiţi că fratele meu mai mare, Samnang, a fost ucis de Khmerii roşii; din spusele tale, rezultă că tatăl nostru este cel ce a lansat minciunile care i-au provocat în final moartea. Dar nici unul din voi nu ştie cum s-a petrecut ea.

— Khieu…rosti Eliott, frângându-şi mâinile.

Era din ce în ce mai neliniştit.

— Taci, îi şopti Khieu.

Îşi lăsă o mână pe umărul lui Eliott, strângându-l bine.

— Poate că tu nu ştii, dar procedeul favorit de execuţie al Khmerilor roşii, atunci când nu recurgeau la crucificarea oamenilor şi spânzurarea lor de copaci, de-a lungul potecilor bine circulate din junglă, era să bată pe cineva până când îl omorau. Pe trădători şi pe cei din tagma lor. Ei procedau aşa pentru a respecta o tradiţie, pentru că la începutul luptei lor, atunci când de-abia începeau să se formeze ca luptători, ei nu-şi puteau permite să risipească gloanţele, lată ce i-au făcut ei lui Sam. L-au bătut până când şi-au dat seama că moare. Şi atunci m-au chemat pe mine afară şi mi-au aruncat în mâini o bâtă.

Se aplecă acum atât de mult, încât Eliott simţi că buzele lui îi ating urechea şi încercă să se ferească. Dar Khieu îl ţinu bine şi nu-l lăsă să-i scape.

— Poţi ghici ce-a mai urmat după aceea, frăţioare? Poţi să-ţi imaginezi ce m-au forţat să fac?

Lui Eliott i se uscase gura şi tremura de-a binelea. Dădu din cap de mai multe ori. Da, o, da! Îşi putea imagina. *Chet Khmau* îl forţase pe Khieu să-şi ucidă propriul său frate. Strânse cât putu din ochi, dar tot nu reuşi să oprească şuvoiul lacrimilor sale. Dumnezeule! Cum a fost el în stare să facă aşa ceva? Dar ar fi putut el să *n-o facă?* Ce altă soluţie îl mai rămăsese lui Khieu în afară de aceea a ridicării bâtei şi folosirii ei? Pentru că dacă n-ar fi făcut-o, cu siguranţă că ei l-ar fi ucis şi pe el. Şi totuşi…Of, Dumnezeule!

— Îmi pare rău, şopti el de câteva ori. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

Khieu ocoli fotoliul şi îngenunche la picioarele lui Eliott, iar ochii săi negri şi deloc adânci, cu pupilele mărite de lacrimi, întâlniră privirile acestuia.

— Da, spuse el şi din vocea lui reieşea surprinderea, cred că

într-adevăr spui adevărul.

Mâinile lui se aşezară pe mâinile fratelui său.

— Acum suntem într-adevăr aproape unul de celălalt, spuse el cu blândeţe. Avem în sfârşit ceva în comun. Un secret de care ştim numai noi doi. O legătură ce nu se mai poate rupe. Da. Nimic nu poate tulbura aşa ceva. Ne aparţine numai nouă.

Khieu se ridică în picioare şi îl trase după el şi pe Eliott, iar mâinile lor rămaseră înlănţuite în continuare. Cambodgianul îşi puse braţul pe umărul fratelui său.

— Acum vino cu mine, îi şopti el. Mergem acasă. Împreună.

Plecară împreună, iar *apsara* linse călcâiele lui Khieu pe tot parcursul drumului, în vreme ce pântecul ei umflat se târî pe asfaltul străzii până când reuşiră să găsească un taxi hodorogit care să-i ducă spre centrul oraşului. De fiecare dată când Khieu îşi aruncă privirile în oglinda retrovizoare, văzu trupul acela decapitat ce dansa acolo. Iar atunci când se uită în spatele lor, văzu din nou imaginea ei, schimonosită şi deformată de picăturile de ploaie ce se încăpăţânau să atârne pe geamul din spate într-o puzderie de particule minuscule.

Ştergătoarele de ploaie scoteau un sunet ce semăna cu un oftat încărcat de tristeţe, aidoma vântului ce sufla printre palmierii aceia înalţi din Cambodgia, când fulgere năprasnice făceau ca lumina să coloreze cerul în galben şi violet.

— Tata vine la noapte ca să-şi ia hârtiile care îi trebuie pentru asocierea sa cu un trust australian.

Se uita la ceas şi *apsara îi* semnaliză ora, era 7:40. Începuse numărătoarea finală. Încă 30 de minute până când lumea lui Macomber avea să explodeze şi să se declanşeze haosul.

Plăti suma afişată şi coborâră amândoi din taxi. Urcară treptele din marmură. Intrară în casa aceea întunecată şi tăcută. Pendula bătea întruna, numărând minutele. Încă 20 de minute.

— Fi-e foame? îl întrebă Khieu şi atunci când Eliott clătină negativ din cap îi spuse: Mie de trei zile nu mi-e foame.

Mocheta groasă amortiza orice sunet scos de tălpile pantofilor lor. Ar fi putut fi luaţi drept nişte strigoi lipsiţi de orice greutate şi plutind prin aer, dacă oglinzile ce atârnau pe pereţi n-ar fi reflectat imaginile lor în mişcare, iar umbrele lor nu s-ar fi profilat pe ziduri.

— Să mergem sus.

Vocea lui Khieu păru a se materializa în mod bizar prin aer, inundând tăcerea de mai înainte, la rândul ei risipită.

Eliott îl privi mai bine. Încă din clipa în care coborâse pe furiş în subsol şi îl găsise pe Khieu aplecat peste cadavrul lui Joy, avusese o senzaţie ciudată, aceea că membrele nu îl mai ascultau. Cu mare greutate simţi că i se mişcă picioarele, dar nu reuşi să perceapă nici urmă de viaţă în ele. Era ca şi cum ar fi plutit în aer, rătăcind în voia curenţilor, ca un balon, iar mişcările lui depindeau în întregime de capriciile aceloraşi curenţi.

Era ca şi cum prin faptul că, destăinuindu-se lui Khieu toate secretele tatălui său, i-ar fi permis acestuia preluarea întregii iniţiative, în timp ce el rămăsese acum un om de nimic, complet neajutorat şi incapabil să-şi determine propria lui soartă. Procedând astfel, se reîntorcea la lunga sa adolescentă, la momentele în care se simţea copleşit de suferinţele provocate de confuzia în care trăia zilnic şi când, practic lipsit de orice speranţă, prezentul acela atât de arid îl făcea să se teamă şi mai mult de viitor.

Aceeaşi teamă de viitor îi apăsa umerii precum linţoliul morţii, copleşindu-l fără milă. Ce urma să i se mai întâmple? Avea senzaţia că singura persoană din lume care l-ar mai fi putut înţelege era Khieu. Şi asta pentru că tatăl lui era mânat numai de nevoia de a-i manipula pe toţi ceilalţi; atunci când dorea să-l convingă pe Eliott să sară prin vreunul din cercurile plasate de el într-o postură cât mai dificilă, aşa cum procedează dresorii de animale, devenea omul cel mai înţelegător cu putinţă. În timp ce forţa lui Khieu era îmblânzită de o anumită compasiune pe care acesta şi-o arăta faţă de Eliott. Era exact aşa cum îi spusese Khieu, ei împărţeau acum nişte secrete comune, un trecut zbuciumat...amândoi fuseseră manipulaţi şi minţiţi într-un mod similar.

Apropierea sufletească pe care i-o arăta lui Khieu, braţele sale care îl cuprindeau acum, îl făcură pe Eliott să se simtă în siguranţă, la adăpost de orice pericol, îi ofereau căldura de care avea atâta nevoie; sentimente de care fusese atâta vreme privat, un lucru prea frumos ca să îl piardă.

Ajunseră împreună în capul scărilor şi parcurseră coridorul acela luminat difuz. Întâlniră în cale pragul uşii ce dădea spre dormitorul de odinioară a lui Eliott.

— Ţi-aduci aminte de camera ta, şopti Khieu în urechea lui Eliott atunci când intrară acolo.

Eliott privi în jurul lui.

— Arată neschimbată! E ca şi cum n-aş fi plecat niciodată de aici.

— Pentru că tatăl tău aşa îşi dorea să fie, şopti Khieu. Pentru că el vrea să vii din nou aici, Eliott. Nu i-a plăcut niciodată faptul că l-ai părăsit. În ochii lui, plecarea ta echivala cu pierderea controlului asupra ta.

— Aşa a şi fost, îi spuse Eliott puţin cam uluit. *A trebuit* s-o fac.

Se întoarse în aşa fel încât să-l poată privi pe Khieu.

— Iar tu, dintre toţi oamenii pe care îi cunosc, ar trebui să înţelegi asta cel mai bine.

Văzu cum luceau ochii lui Khieu, în timp ce pupilele lui întunecate erau ca nişte tăciuni aprinşi.

— Sigur că înţeleg. Chiar aşa şi este.

Khieu continua să-şi ţină braţul în jurul taliei lui Eliott.

— Am fost atât de mândru de tine atunci când te-ai hotărât să acţionezi. Şi îmi doresc – îşi lăsă pentru câteva clipe ochii în jos – ei bine, îmi doresc ca şi eu să fi fost în stare să fac aşa ceva.

— Bine, dar nu e prea târziu!

Vocea lui Eliott se însufleţi puţin.

— Am să te ajut. O s-o facem împreună.

Ochii lui Khieu erau trişti şi el îl apucă pe Eliott cu şi mai multă tărie.

— Din nefericire, pentru mine e mult prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Eu nu pot…Se opri şi îi întoarse spatele lui Eliott.

— Mi-e foarte greu să spun…s-o spun cuiva. Chiar şi fie.

Eliott întinse o mână, atingându-i braţul.

— Despre ce e vorba, Khieu?

Îi vorbise cu multă blândeţe, vizibil îngrijorat.

— Nu pot să te ajut cu ceva? Vreau s-o fac. Aş vrea să-mi răscumpăr greşeala…pentru felul în care te-am tratat vreme de atâţia ani. Asta mi-ar da multă fericire.

Khieu se întoarse spre el în semiîntunericul ce domnea în cameră. Umbra cădea pe chipul lui şi avea aerul unui animal care îşi face apariţia într-un luminiş din mijlocul pădurii. Ochii lui îşi recăpătaseră îndrăzneala şi Eliott îşi dădu seama că el luase deja

o hotărâre. Khieu avea de gând să-i spună ce dorea. Cel mai important secret urma să devină acum taina lor. Constatarea îl făcu să se înfioare.

Atunci când Khieu îi vorbi din nou, tonul vocii lui era cu totul altul. Era mai coborât, o voce de bas, o voce care emitea nişte vibraţii puternice şi care penetrară adânc în urechile lui Eliott, rămânând parcă acolo şi rotindu-se într-una. Vocea lui devenise o şoaptă, o voce coborâtă, dar tonul cu care îi vorbea îi sugera urgenta mesajului său.

— Am petrecut mulţi ani în iadul pe care am crezut că îl părăsisem atunci când…tatăl nostru m-a luat cu el în America… departe de război, de Khmerii roşii, de familia mea distrusă, l-am fost recunoscător pentru asta; mai recunoscător decât ţi-ai putea imagina tu vreodată. El cunoştea bine psihologia mea şi s-a folosit de acest fapt. Arătându-mi cum îi distrusese pe ucigaşii fratelui meu, el ştia foarte bine în ce situaţie mă pusese. M-a antrenat, condiţionându-mă foarte strict şi apoi m-a stârnit aşa cum faci cu un câine ţinut strâns în lesă, ca să-i îndeplinesc poruncile.

Khieu se aplecă şi mai mult spre Eliott şi dâre argintii de lumină îi căzură pe obraji. Ochii lui lipsiţi de profunzime îi dădură pentru un moment impresia lui Eliott că sunt pe punctul de a ieşi din orbite, încât acesta tresări, speriat de-a binelea.

— Pentru el am fost în stare să ucid. Am făcut lucruri despre care am crezut că nu le voi mai face niciodată. Am făcut toate astea din dragoste, pentru a onora amintirea lui Samnang şi a strămoşilor mei. N-am avut de ales.

Khieu luă braţul lui Eliott şi îl trase în zona unde domnea întunericul. Întunericul acela atât de dens îi crea lui Eliott senzaţia că se sufocă.

— Acum, nu mă mai aştept ca tu să fii în stare să înţelegi toate aceste lucruri; dar cel puţin sper să mă crezi. Sentimentul onoarei face ca mâinile mele să fie legate. Ar trebui să-l omor pe tatăl nostru pentru ceea ce mi-a făcut…dar nu pot s-o fac.

Eliott clipi rapid din ochi, ca şi cum i-ar fi intrat un grăunte de praf pe sub o pleoapă. Picăturile de transpiraţie ce-i căzeau pe faţă îi dădeau senzaţia că-l zgâriau nişte spini.

— Precum ţi-am spus, sentimentul onoarei mă împiedică s-o fac. Iar neputinţa asta înseamnă că mi-am pierdut onoarea.

Îl apucă pe Eliott de umeri.

— Şi eu nu pot să mai trăiesc dezonorat. El m-a deposedat de lucrul cel mai preţios din viaţa mea…singurul lucru care contează pentru mine.

Eliott încercă să scape de menghina braţelor lui. Ochii lui se măriseră peste măsură. Buza de joşii tremura şi el încercă să-şi regăsească vocea sugrumată de emoţie. Tuşi se simţi pur şi simplu că se sufocă.

— Ce…ce ai de gând să faci?

Vocea lui semăna cu adierea slabă a vântului.

Ochii lui Khieu ardeau.

— Voi înceta să mai exist.

Strânsoarea aceea de cleşte mări durerea pe care Eliott începuse deja s-o simtă.

— Şi tu trebuie să m-ajuţi.

— Nuuu!

— Trebuie!

Vocea lui Khieu luase tonul unei rugăminţi.

— Pentru că nu pot s-o fac singur. *Am nevoie de tine,* Eliott.

— Bine, dar asta…!

Eliott dădu din cap, într-o parte şi în alta.

— Nu. Nu pot să permit aşa ceva. Nu pot!

— Da, da, da, îi cânta Khieu uşor în ureche. Ai spus că vrei să mă ajuţi. E singurul mod de a mă ajuta!

— N-am vrut să…

Eliott reuşi în cele din urmă să-şi întoarcă faţa, în timp ce strângea din ochi cât putea de tare.

— Cere-mi orice, dar asta nu. Orice!

— Da, pentru că aşa faci tu mereu, nu-i aşa?

Vocea lui Khieu îl urmărea în continuare, nemiloasă.

— O să m-ajuţi. Dar numai cum îţi convine ţie. O să faci numai ce consideri tu că e corect şi bine. Tu vii din lumea apuseană, Eliott. Tu *nu ştii* nimic.

Palmele lui cuprinseră obrajii lui Eliott. Simţi cât de calzi şi de umezi erau, cu pometii întinşi la maximum din cauza presiunii cu care fratele lui strângea din maxilare.

— *Uită-te la mine.* Te rog, uită-te la mine.

Ochii lui Eliott se deschiseră extrem de lent, era cu inima îndoită.

— *Trebuie* s-o faci. E tot ce-ţi cer. Şi mi-ai *promis c-o* faci.

Îşi duse mâna la spate, aducând cu ea un obiect întunecat. Eliott simţi cum i se dilată nările atunci când simţiră mirosul de ulei, combinat cu un miros ciudat, înţepător şi pe care nu reuşi să-l identifice.

— Dă-mi mâna, îl îndemnă Khieu în şoaptă. Dă-mi mâna, Eliott.

Nemaifiind în stare să perceapă mişcările pe care le făcea, Eliott procedă aşa cum i se ceruse. Nu mai putea să vadă decât ochii hipnotici ai lui Khieu. Simţi în palmă greutatea metalului dur şi rece.

— Cuprinde-l cu degetele tale, îi spuse Khieu.

Privirile lui nu încetaseră nici o clipă să fixeze ochii lui Eliott.

— Introdu degetul arătător aici, lângă trăgaci.

Verifică apoi cu propria lui mână.

— E foarte bine.

Îl orienta pe Eliott în aşa fel încât ochii acestuia priveau către cadrul gol al uşii.

— Acum e bine, şopti Khieu. Rămâi aici, chiar aici. Nu trebuie să te mai mişti, doar să-ţi ridici braţul drept şi să apeşi pe trăgaci. Asta e tot. Iar povara mea va dispărea ca fulgul. Înţelegi?

Eliott nu înţelegea nimic. Dar el ştia acum cu certitudine că urma să facă ce-i cerea Khieu. Trebuia s-o facă. Pentru că ei împărţeau acum nişte secrete; ştiau nişte lucruri pe care alţii nu le ştiau. Erau legaţi prin ceva ce depăşea o simplă legătură de sânge. Deveniseră, într-adevăr, mai uniţi sufleteşte decât puteau să fie nişte fraţi. Trebuie s-o facă. Nici nu se mai punea altfel problema. Ştia mai bine decât oricine altcineva despre profunzimea suferinţelor prin care trecuse Khieu; simţea că suferinţa lui Khieu devenise şi suferinţa lui; simţea că aşa şi era. Va face ce trebuie să facă pentru a elimina în cele din urmă toată suferinţa aceea.

— Da, spuse el, deşi nu înţelegea.

Dar n-avea nici o importanţă că nu avea să înţeleagă asta niciodată.

— Bine, îi spuse Khieu. Eu trebuie să merg în camera mea şi să mă pregătesc. Trebuie respectate nişte ritualuri, sunt de spus nişte rugăciuni. Trebuie să mă pregătesc aşa cum se cuvine. Când o să auzi că încetează rugăciunile mele, asta înseamnă că

am să vin spre tine. Voi rămâne în cadrul uşii. Am să am grijă să pun o sursă de lumină în spatele meu, pe hol, în aşa fel încât tu să nu vezi decât o siluetă. Ştiu că o să-ţi vină mai uşor, dacă n-o să fii nevoit să-mi vezi chipul. Nu trebuie decât să ridici braţul şi să apeşi pe trăgaci. Atât. Nimic mai mult. Un simplu bubuit şi totul se va termina.

Khieu îi dădu în sfârşit drumul lui Eliott şi se retrase către pragul uşii. Se opri când auzi glasul încordat al lui Eliott.

— Ai spus ceva?

— La revedere, Khieu.

— *Adieu, mon vieux*[14].

Incantaţiile acelea speciale începură nu peste mult timp. Eliott le putea auzi destul de limpede, strecurându-se pe coridor şi plutind prin amurgul ce se lăsase în cameră, amurgul propriei sale vieţi. Îl întristase plecarea lui Khieu, dar inima lui se şi bucura la gândul sarcinii pe care o primise. Asta îl făcea să se simtă un om important şi ca atare, demn de toată admiraţia. Pentru că din toţi cei ce trăiau în lume, Khieu îl alesese tocmai pe el. Şi pentru că deveniseră mai apropiaţi decât oricare alţi fraţi. Eliott îşi dorise mereu un frate şi niciodată nu îl considerase pe Khieu ca atare. Dar acum ştia ce înseamnă să ai un frate. Simţi cum i se umple sufletul de emoţiile acelea imposibil de descris printr-un cuvânt anume, făcându-l să-şi dorească să plângă simultan de bucurie şi de tristeţe.

În clipele acelea simţi că trăieşte cu adevărat.

Incantaţiile nu încetară şi Eliott se gândi că nările lui aproape că simţeau mirosul acela atât de puternic al tămâiei. Cât de mult urâse el altă dată mirosul acela. Şi cât de mult îi plăcea acum. Şi-l imagina pe Khieu, dezbrăcat şi căzut în genunchi în faţa lui Buddha.

Mâna lui simţi greutatea pistolului încărcat şi el îşi dădu seama de existenta unei pelicule subţiri de transpiraţie ce izvora din contactul palmei sale cu căldura metalului. Ar fi dorit să-şi dea la o parte mâna şi să şteargă de umezeală patul armei, dar îl sperie gândul că s-ar fi putut ca incantaţiile să înceteze brusc şi să vadă umbra lui Khieu cum se ridică în faţa sa ca un strigoi, umplând

[14] *Adieu, mon vieux* – Adio, bătrâne (lb. fr. în original) (n. red.)

cadrul gol al uşii cu o revărsare de lumină şi făcându-l incapabil să-şi îndeplinească misiunea. Momentul de faţă era mult prea important pentru Eliott.

Îl ardeau ochii din cauza lacrimilor sau poate că de vină era vălul acela de tămâie ce se strecura spre el, venind dinspre coridor. Clipi de mai multe ori din ochi ca să-şi limpezească privirile. Era învăluit de o noapte deosebit de liniştită şi de tăcută. O noapte care îl pândea atentă şi îi simţea emoţia, plutind nerăbdătoare prin aerul din cameră. Dar el nu se simţi deloc singur. Îl avea pe Khieu alături, iar acesta stătea nemişcat chiar lângă el, dându-i din forţa lui şi călăuzindu-l pe drumul cel bun. Fratele meu, se gândi el. *Fratele meu.*

Incantaţiile se opriră brusc.

Penetrarea dispozitivului inamic. Era lucrul la care toţi spuneau că el se pricepe cel mai bine şi motivul pentru care îl şi primiseră atunci când venise în căutarea unui loc de muncă. Iar ei îl primiseră, ştiind însă că tatăl lui era Louis Richter. Fusese supus la o sumedenie de teste vreme de şase zile şi ei stabiliseră că aceasta urma să fie specialitatea lui.

Lucrul acesta fusese confirmat după 13 luni chiar de Jinsoku, în ziua în care absolvise cursurile de la Mines.

— Să ştii, prietene, îl spusese bătrânul, că ai o minte de nevăstuică. E suficient ca ei să-ţi dea drumul şi tu te şi repezi în văgăună ca să le faci pe plac. Eşti în stare să dai de orice şi-ar dori ei ca să găseşti în locul lor; şi poţi s-o faci chiar şi acolo unde alţii au dat greş înaintea ta. Dar n-o să ai deloc o viaţă prea uşoară. Cu cât eşti tu mai bun, cu atât vor ajunge ei să se bazeze numai şi numai pe tine. Pe plan fizic, asta n-ar fi o problemă. Dar pe mine mă îngrijorează latura emoţională. Asta rămâne însă între noi doi…nu trebuie să ajungă la urechile lor. Vei fi supus la mari presiuni. Ascultă-mă bine acum şi nu mă întrerupe. Eu nu aştept din partea ta să înţelegi tot ce-ti spun. Dar vreau să-ţi aminteşti de cuvintele mele atunci când situaţia în care te afli ţi-o va cere. Fereşte-te de suprasarcină. N-am nici un chef să văd că o s-ajungi într-o cameră antifonată. Pentru că am irosit prea multe ore bune cu tine.

Tracy ştia că acesta era modul cel mai potrivit cu putinţă în care bătrânul accepta să recunoască prietenia ce apăruse între

ei la Mines. Nu-i uitase niciodată cuvintele acelea.

La cuvintele bătrânului se gândea Tracy atunci când începu să penetreze dispozitivul inamic. Penetrarea reprezenta specialitatea lui. Domeniul în care înregistrase până atunci cele mai bune rezultate. Respectase cuvintele lui Jinsoku şi se ferise de suprasarcină, scăpând nevătămat din încercările teribile. Dar acum el ştia că trebuie s-o mai facă, poate pentru ultima dată şi se întreba dacă o să mai reuşească.

Grammercy Park South, de fapt zona celor două clădiri vecine de pe East Twentieth Street, era mai tăcută decât restul cartierului. Dar asta se datora şi faptului că locatarii de acolo îşi doreau o asemenea linişte. Parcul înconjurat de un gard de fier vopsit în negru era cât se poate de întunecat şi astfel era foarte bine protejat. Puţine vehicule treceau prin apropiere. Doar una sau două perechi de îndrăgostiţi se plimbau, ţinându-se de mână, bucurându-se de spaţiul acela minuscul ce le oferea un răgaz de linişte înainte de a intra din nou în menghina civilizaţiei urbane şi a poluării ei sonore.

Tracy, îmbrăcat cu haine închise la culoare, înainta cât mai discret cu putinţă şi cu paşi cât mai degajaţi în spatele celor doi îndrăgostiţi, iar trupurile lor lipite îi asigurau un paravan ideal faţă de oricine s-ar fi întâmplat să privească de la vreo fereastră dispusă strategic.

După ce parcurseră cam jumătate din lungimea clădirii respective, cuplul de îndrăgostiţi o luă spre dreapta, traversând strada în direcţia frunzişului ce se zărea din parcul aflat peste drum. Aşteptă câteva clipe, uitându-se la un câine ce dădea târcoale prin rigolă până când stăpâna lui îşi pierdu răbdarea şi trase zdravăn de lesă. Tracy se plimba tacticos, urmărind-o cam vreo 300 de metri, de fapt până când umbra lui se lungi atât de mult încât o depăşi pe femeie în momentul în care trecură amândoi pe lângă un felinar aprins. Ea se sperie şi se uită peste umăr la el. Tracy se văzu silit să mărească pasul şi o ignoră total atunci când trecu pe lângă ea, astfel încât interesul ei de moment dispăru în întregime.

Tracy se afla acum la o distanţă de trei uşi spre est de reşedinţa lui Macomber. Urmări cu privirea drumul acela prea puţin circulat de maşini şi de pietoni, întorcându-şi capul fără să se oprească şi observând chipurile oamenilor în aşa fel încât totul

să pară cât mai natural, putând fi luat drept un plimbăreţ oarecare, interesat în cartierul respectiv. Trebuia evitată cu sfinţenie fixitatea în orice ai fi făcut, aşa îl sfătuise de nenumărate ori Jinsoku. Era absolut necesară menţinerea unei fluidităţi continue. Pentru că ţelul urmărit era acela de a te contopi cu împrejurimile în aşa fel încât să aibă toată lumea impresia că aparţine acelor locuri.

Nici urmă de nor pe cer, nimic altceva în afara unor vagi urme rămase spre apus, lângă acoperişurile clădirilor mai joase. Aerul era curat şi atmosfera era deosebit de plăcută, ca şi cum ultimele furtuni ar fi curăţat în mod miraculos tot cerul. Nici urmă de monoxid de carbon care să-ţi împiedice respiraţia.

Două maşini veniră spre el, una deschisă la culoare, cealaltă întunecată şi el întoarse nepăsător capul, oprindu-se să admire arhitectura clădirilor din zonă.

Un dangăt de clopote ritmic şi grav, luând câteodată şi o notă falsă, răsună prelung în aer, rămânând acolo ca nişte vălătuci de fum înainte să se stângă definitiv. Biserica Sf. Gheorghe era amplasată chiar pe latura opusă a parcului, pe Gramercy Park North. Văzu câţiva enoriaşi ce urcau treptele şi se strecurau pe uşi. Se uită la ceas: orele 8.00 seara.

Îşi lăsase capul în jos când limuzina se opri în faţa locuinţei lui Macomber. Merse în continuare fără să şovăie până când ajunse la casa ce se afla chiar la est de locuinţa lui Macomber, ascunzându-se în umbră.

De acolo putea zări radiatorul ce lucea în lumina felinarelor de pe stradă şi petele de leopard de pe aripile strălucitoare ale limuzinei. Pe placă era scris „MAC 1”.

Şoferul coborî, ocoli maşina şi se aplecă să deschidă portiera din spate. Tracy îl văzu pe Delmar Davis Macomber cum îşi face apariţia de pe bancheta din spate. Deşi nu-l mai văzuse de aproape 14 ani, era exclus să se fi înşelat. Înalt şi atletic, cu umeri laţi spatele drept cu acea mişcare specifică, unduitoare a şoldurilor. Nu, nici nu era nevoie să-i mai vadă chipul ca să se convingă că era vorba de Macomber. Dar reuşi să zărească pe fugă un obraz bronzat şi o jumătate de mustaţă înainte să înceapă celălalt să urce treptele ce duceau spre reşedinţa sa.

Tracy văzu porţile din fier forjat, frumos ornamentat, lămpile în care ardea gaz adevărat, spânzurate în vârful stâlpilor porţilor,

balconul pătrat şi destul de scurt ce se prelungea chiar sub fereastra cu vitralii de la al doilea etaj. Macomber deja intrase în casă, dar Tracy îşi dăduse seama că era imposibil să pătrundă pe uşa din fată. În primul rând, pentru că în zonă era prea multă lumină. În al doilea rând, între poartă şi casă era o porţiune de vreo trei metri în care el ar fi fost total expus pericolului.

Experienţa îi spuse că trebuia să existe şi o altă soluţie; încercă să o găsească. Casa lui Macomber era doar una din numeroasele case construite în zonă încă de la începutul secolului. Pe atunci erau cu totul alte vremuri şi cu totul alte obiceiuri. Mulţi oameni bogaţi îşi ridicaseră grajduri în spatele caselor şi chiar dacă pe parcursul anilor acestea au fost fie demolate complet, fie transformate într-o reşedinţă secundară, mai mică, intrările lor strâmte au rămas în continuare, în principal datorită aerului lor ciudat, uşor demodat.

Tracy identifică intrarea respectivă pe latura estică a casei, o arcadă lucrată în cărămidă cu o lăţime de sub un metru al cărei acces era blocat de o uşă masivă din mahon ce avea o întăritură din fier. Bineînţeles că uşa era încuiată, dar asta nu reprezenta o problemă.

Penetrarea.

Căută un eventual sistem de alarmă, dar nu găsi nimic. Tracy avu nevoie cam de 40 de secunde ca să forţeze broasca, în tot acest timp nu trecură pe lângă el decât trei oameni: un cuplu şi un bătrânel cu mâinile în buzunare şi capul plecat, meditând la cine ştie ce. Nimeni nu-l băgă în seamă pe Tracy.

Intră rapid înăuntru şi închise bine uşa după el. Se afla acum într-o curte interioară, destul de înghesuită. Chiar în faţa lui era locul unde fusese odinioară grajdul. Pe locul respectiv era acum o grădină bine îngrijită, plină de copaci şi de tufişuri.

Nu se îndepărtă de zidul clădirii şi în timp ce se mişca prudent, ajunse la o muchie din beton pe care o căuta el de fapt: o intrare laterală în subsolul clădirii.

Şase trepte abrupte din beton plonjau direct în pământ. Uşa era închisă cu un lacăt. Pipăi marginea cadrului uşii până când dădu peste cele două fire bine ascunse. Firele erau împletite între ele. Tracy ştia că dacă ar fi tăiat unul din fire, pornea alarma. Dacă îl tăia pe celălalt, ar fi dezactivat alarma. Tatăl lui îl învăţase asta.

Îşi plimbă vârfurile degetelor de-a lungul firelor până când ajunse la locul unde ele se separau. Unul mergea în sus şi celălalt în jos, mai mult ca sigur către cutia ce acţiona sistemul de alarmă. Dacă îi tăia pe cel ce mergea în jos, ar fi activat alarma. Alese firul care urca. Îl tăie.

Se auzi vuietul unei sirene ce venea dinspre Third Avenue, acolo unde se găsea Centrul Medical Cabrini. Libelulele bâzâiau întruna, umplând aerul cu zgomotul lor infernal. În rest, o linişte mormântală.

Umblă la lacăt, îl desfăcu şi intră. Închise uşa şi când să înainteze simţi ceva, înţepenind pe loc. Inima începu să-i bată mai tare şi i se înfierbântă respiraţia. Avu impresia că cineva îl lovise cu pumnul chiar în coşul pieptului, acolo unde se afla microfonul acela minuscul. Rezistă tentaţiei de a-şi strecura o mână pe sub nasturii de la cămaşă ca să şi-l smulgă de sub banda adezivă.

Se folosi de o lanternă-stilou în bezna ce îl înconjura, iar fâşia aceea luminoasă ce îşi croi drum prin întuneric îi făcu impresia că are consistenta unui obiect lung, îngust şi solid.

Lanterna scoase la iveală diverse materiale sportive: rogojini, un sac de box, o frânghie lungă şi groasă ce atârna de un cârlig fixat în tavan. Inele de haltere, bare de lemn, două ciomege.

Tracy se îndreptă spre ultimele două articole. Îşi puse o mănuşă de cauciuc – cadoul lui Thwaite – şi învârti ciomegele. Nu se vedea nici o urmă de pată, deşi apăreau ici-colo nişte adâncituri. Era evident faptul că ele fuseseră folosite, împotriva cui, poate a Moirei? Probabil că nu. În cazul în care n-ar fi fost date în prealabil cu ceară, era practic imposibil să le ştergi petele de sânge dacă ele pătrund în fibra lemnului.

În cursul deplasării lui traversase practic tot subsolul şi nările lui mirosiră ceva, obligându-l să-şi mişte lent fascicolul de lumină într-un arc de cerc. Îngustimea dârei de lumină făcea imposibilă orice identificare, mai ales de la distanţa la care se afla el acum.

Văzu câteva cărămizi suprapuse, iar deasupra lor un spaţiu întunecat se căsca în zid. Ceva sclipea ca o monedă. Ceva ce reflecta lumina lanternei. Tracy se apropie. Nu deplasa lanterna decât centimetru cu centimetru, până când parcurse cu lumina ei întregul zid. Oricine ar fi fost ea, se gândi Tracy, femeia aceea murise în nişte chinuri teribile.

Dar ce căuta ea oare aici, putrezind în subsolul casei lui Macomber? O întrebare la care nu era pregătit să găsească un răspuns.

— Hei, Thwaite, şopti el, am dat de un cadavru în pivniţă. O femeie. Trăsături europene. Aş aprecia că avea aproape 40 de ani, deşi mi-e greu să mă pronunţ înălţime, cam 1,75. N-am idee cine poate să fie.

Macomber şi cu Khieu fuseseră până acum foarte precauţi, îşi ridică fruntea. Ce se întâmpla oare acolo sus? Se îndepărtă de cadavrul ce începuse să miroase, apropiindu-se tiptil de scara de lemn. Începu să urce treptele, echilibrându-şi atent fiecare pas şi încercând pe cât putea să evite scârţâitul vreunei scânduri mai vechi.

Ajunse în capătul scărilor şi acolo îşi întinse o mână până când degetele lui întâlniră în cale butonul de deschidere a unei uşi. Îl apucă bine şi îl învârti cât putu de încet. Împinse uşa şi începu să respire aerul mai curat ce se afla în locuinţa propriu-zisă. Mirosea a lemn lustruit şi a tutun.

Parterul casei era scăldat în întuneric, cu excepţia unei veioze aflate pe o masă din stânga holului de la intrare în care se afla el cum. În lumina ei slabă, Tracy începu să simtă mai bine atmosfera casei respective.

Liniştea domnea în continuare. De undeva din apropiere se auzi ticăitul unui ceas. Rămase pe loc şi îşi ţinu răsuflarea. Cu ce semăna sunetul acela înfundat pe care îl domina ticăitul ceasului? Avu impresia că era o incantaţie. Rugăciunile unui budist.

Apoi din nou tăcere. Începu să se mişte. Putea acum să audă nişte voci ce veneau de deasupra capului său, voci în surdină, deci imposibil de delimitat ale cui ar fi putut să fie. Un ţipăt brusc, urmat de bubuiturile unei împuşcături, sunete oprite de pereţi interiori şi reflectate apoi de ei, în timp ce ecoul împuşcăturii se năpusti pe coridoarele strâmte ale casei, parcă lărgindu-le.

Tracy sprintă spre scările ce duceau la etajul al doilea.

În clipa în care Macomber intră în locuinţa lui, avu impresia că ceva nu era în regulă. Rămase în cadrul uşii cu profilul luminat de felinarele de pe stradă, ţinându-şi cheile în mână şi dându-şi

seama că un anumit aspect al casei suferise o modificare subtilă.

Primul gând ce-i veni în minte îl privea pe Tracy Richter, dar cel de-al şaselea simţ al lui, cel ce-l servise atât de bine în junglele Cambodgiei, intră în acţiune imediat şi îl făcu să renunţe la idee.

Închise uşa după el şi începu să umble ca pisica printre lucrurile ce îi aparţineau, căutând ceva care să contravină aranjamentelor cunoscute de-atâţia ani. În timp ce marea majoritate a altor oameni ar fi ţipat din instinct, Macomber procedă exact invers. Indiferent despre ce-ar fi fost vorba şi ce nu era în regulă în casa lui, Macomber dorea să găsească locul respectiv, să-l identifice şi să-l neutralizeze. Dar, ca să poată reuşi, el ştia că trebuie să menţină o tăcere absolută. Dacă individul nu era acolo, asta nu i-ar fi provocat nimic rău lui Macomber. Dar, oricine ar fi fost persoana, era convins că îl dorea răul.

În hol era aprinsă o veioză; dacă n-ar fi fost lumina ei, casa ar fi fost cufundată în întuneric. Era pe punctul de a inspecta parterul în momentul în care trecu pe lângă treptele ce duceau la etajele superioare. Auzi rugăciunile budiste şi buzele lui subţiri repetară mute litania pe care o auzise atât de mult în viaţă.

Îşi puse mâna pe balustrada bine lustruită. Ajuns la jumătatea scărilor, observă că în hol era aprinsă lumina ce se furişa pe trepte, iluminându-le pe rând în timp ce el continua să urce.

Lui Macomber nu îi plăcu deloc gândul că se afla în bătaia luminii, dar n-avea ce să facă. Se mişca mai repede acum, reducând la maximum zgomotele pe care le făcea. Era mulţumit că Khieu revenise acasă şi deci putea să-i controleze mai bine mişcările. Iar asta mai însemna şi că Tracy încă nu sosise din Hong Kong. Macomber nu se îndoi defel că Khieu avea să-i respecte ordinele.

Deja ajunsese pe palier şi avea de gând să se îndrepte spre camera lui Khieu, atunci când observă că era deschisă uşa ce ducea la camera lui Eliott. Uşa aceea n-ar fi trebuit să stea deschisă. El ştia că Khieu nu era acolo. Incantaţiile veneau din celălalt capăt al coridorului.

Macomber se furişă pe coridor, iar umbra i se prelingea în spate, indicând direcţia ca un deget îndreptat spre camera unde se ruga Khieu. Ajunse lângă pragul uşii şi începu să ridice o

mână, căutând clanţa ei, atunci când liniştea se lăsă din nou. Incantaţiile de până atunci încetaseră brusc.

În clipa aceea de linişte nefirească, Macomber reuşi să perceapă o mişcare ce venea din faţa lui. Cineva sau poate ceva anume se găsea în camera lui Eliott. Miji din ochi, dar lipsa luminii făcu imposibilă orice încercare a sa de a discerne măcar umbrele din zonă. Dar simţi unda ce se propaga prin aer, curentul provocat de o mişcare; avea senzaţia că părul i se ridică de pe ceafă. Scoase un ţipăt şi se repezi, în vreme ce Eliott apăsă pe trăgaciul pistolului încărcat, strângând bine din ochi, ca şi cum şi-ar fi dorit să şi-i ferească de consecinţele faptei sale.

Bubuitura ar fi asurzit pe oricine, dar Macomber era deja pregătit, autosugestionându-se să nu o audă. Acţionă acum stăpânit doar de instinct. Pentru că instinctele îl ajutaseră să supravieţuiască în junglă.

Îşi întinse rapid braţul stâng, căutând febril pe tapet locul unde ar fi trebuit să se afle comutatorul, în timp ce mâna lui dreaptă se şi strecurase pe sub haină după cuţitul pe care-l purta mereu la el. O explozie de lumină îl ajută să identifice locul unde se afla ţinta, totul petrecându-se într-o fracţiune de secundă. Recunoaşterea ţintei urma să se petreacă mai târziu. Cuţitul ţinut bine în balanţă începu să alunece printre degetele lui întinse, iar muşchii braţului îi ghidară zborul. Un scurt vâjâit prin aer şi cuţitul pluti pe traiectoria ideală.

Eliott deschise ochii, aşteptându-se să întâlnească în cale trupul lui Khieu prăbuşit pe prag. Dar în locul lui Khieu se trezi cu tatăl său, iar chipul acestuia avea nişte trăsături confuze, un lucru deosebit de straniu pentru el. Deschise gura ca să tipe, dar pata care acoperea chipul tatălui său deveni din ce în ce mai mare, blocându-i accesul privirilor. Şocul şi durerea loviturii îl izbiră simultan, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să se răsucească prin aer până când ajunse cu faţa spre peretele pe care fusese agăţată fotografia lui Robert de Niro până în ziua în care el se mutase de acolo. În locul ei rămăsese doar un dreptunghi mai decolorat, iar Eliott avu impresia că se prăbuşeşte cu capul înainte în prăpastia ce se căsca acum acolo. Simţi cum i se tulbură vederea şi i se păru că plânge cu lacrimi purpurii.

Nu mai simţi nimic. Plutea prin aer, uşor precum un fulg. Îşi luă

zborul de pe podea. Sângele începu să-i gâlgâie, iar gândurile, încâlcite, confuze, se contopiră cu pulsaţiile tot mai rare ale inimii. Iar în curând încetară şi ele, lăsându-se liniştea.

Macomber urlă nebuneşte în clipa în care aruncă cuţitul. Recunoaşterea adversarului venise după reacţia automată la provocare, călcându-i parcă pe urme şi Macomber se lungi către ţintă într-un efort zadarnic, ca şi cum ar fi crezut în mod absurd că ar fi putut să ajungă din urmă şi să devieze traiectoria armei pe care o azvârlise.

Bineînţeles că nu reuşi să facă aşa ceva, iar efortul făcut nu-l ajută decât să micşoreze cu trei paşi distanţa ce-l despărţea de rezultatul acţiunii sale.

— Eliott, şopti el, cu o minte confuză.

Văzu cum alunecă pistolul din degetele slăbite ale fiului său şi tresări când avu în faţa ochilor imaginea găurii însângerate pe care o făcuse cuţitul în obrazul lui Eliott. Îi lipsise timpul necesar pentru a gândi, a judeca cum se cuvine, a determina despre ce era vorba. Avusese doar senzaţia unui pericol acut, care creştea în intensitate. Poate că nările lui detectaseră pelicula aceea subţire de ulei cu care fusese uns pistolul. Iar la asta trebuia să adauge şi mişcarea aceea oarbă, combinaţia dintre cele două lucruri fiindu-i mai mult decât suficientă pentru a reacţiona. În profunzimea mintii sale, acolo unde organismul uman se luptă să menţină viaţa, el *ştiuse* că cineva urma să-l împuşte. Şi atunci reacţionase în singurul mod de care era el capabil. Îşi protejase organismul, abandonându-şi propria voinţă şi controlul de sine în favoarea laturii sale dominate de instincte şi căreia nu-i păsa *cine* anume era persoana care îi ameninţa organismul.

Dar pentru el nu mai conta faptul că ar fi fost un om mort dacă n-ar fi renunţat la controlul în sine. Nu recunoştea decât faptul că îşi omorâse fiul. Căzuse în genunchi şi legăna în braţe trupul inert al lui Eliott, azvârlind cât colo cuţitul ucigaş şi înfiorându-se atunci când auzi zdrăngănitul metalic al acestuia când se izbi de ceva.

Eliott încă nu închisese ochii şi răsufla cu mare greutate, dar nu-l mai recunoscu pe tatăl său. Încă vedea, dar ce anume reuşea el să vadă era un lucru despre care Macomber nu s-ar fi putut pronunţa. De multe ori în viaţă văzuse el privirile acelea

pierdute şi ştia bine la ce trebuia să se aştepte. Pierduse orice speranţă şi nici nu mai era timp pentru a mai face ceva. Nu-i mai rămăsese nimic din propriul său fiu, singurul lui copil pe care-l iubise atât de mult, cel despre care îşi pusese odinioară în gând să-l modeleze după tiparul şi imaginea lui. Acum s-ar fi mulţumit cu simplul fapt că el trăia. Dar asta era o dorinţă mult prea mare pe care încerca s-o adreseze lui Dumnezeu. Şi se simţi neputincios, pentru prima dată în viaţa lui.

Plângea şi nici măcar nu era conştient de acest lucru, probabil că nici nu i-ar fi venit să creadă aşa ceva dacă i-ar fi spus cineva că tocmai asta făcea el acum. Suferea mult din cauza lui Eliott, dar se gândi că la mijloc era doar un simplu proces ce ţinea de fiinţa lui interioară, pentru că nimic nu i-ar fi putut afecta înfăţişarea lui exterioară. Absolut nimic.

Simţi în spatele lui o mişcare, dar nu-i acordă nici o atenţie pe moment. Apoi îşi întoarse capul.

— Tată?

Khieu îi vorbi cu o voce slabă. Era îmbrăcat, dar umbla în picioarele goale. Făcu un pas şi intră în cameră, apoi încă un pas. Nu făcu nici un zgomot.

— Am auzit o împuşcătură.

— Era Eliott, îi răspunse Macomber, nevenindu-i în continuare să creadă. Eliott a încercat să mă împuşte!

— Chiar aşa?

Vocea lui Khieu avea un ton catifelat.

— Îmi pare atât de rău…

Macomber îşi ridică fruntea, iar ochii lui erau lipsiţi de orice expresie, dispărând din ei orice urmă de culoare.

— Dar cum de-a fost posibil? întrebă el. Toate planurile noastre verificate până la cel mai mic detaliu, ce au inclus utilizarea cu meticulozitate a mecanismelor ce garantau reuşita integrală a construirii reţelei *angka.* Iar toate acestea nu mai valorează acum nici măcar doi bani. Cum a fost oare posibil aşa ceva, Khieu?

— Karma, tată.

— Bine, dar fiul meu…

Macomber înaintă un pas cu chipul schimonosit de durere.

— Khieu, tu nu pricepi! Fiul meu a încercat să mă împuşte…iar eu…eu *l-am omorât!.* Doamne, poţi tu oare să înţelegi asta?

Khieu îl privi suav pe Macomber, în vreme ce sufletul lui sorbea cu nesaţ durerea întipărită pe chipul acestuia.

— E aşa cum ţi-am spus, tată. *Karma.* Beneficiezi de un noroc extraordinar.

— Mă doare-n cot de *karma* asta de care spui tu! zbieră Macomber.

Mânia provocată de cuvintele lui Khieu îl făcu să se înroşească la faţă.

— Mă doare în cot de nenorocitele tale de învăţături budiste! Ce valoare pot să mai aibă ele în faţa nenorocirii ce ne-a cuprins acum pe toţi?

— Pace, îi răspunse Khieu cu mult calm.

Şi Macomber îşi aruncă privirile spre el, iar ochii lui plini de lacrimi reuşiră în sfârşit să-l vadă pe Khieu. Simţi influenţa pe care o aveau asupra sa acele emoţii în formare ce izvorau dinspre fiul adoptiv şi chiar în clipa în care reuşi să perceapă forţa aceea puternică ce emana din el, avu impresia că o mână nemiloasă» cuprinde inima şi i-o strânge dureros. Faţa lui deveni o mască şi în mintea sa goneau nebuneşte o mie de întrebări.

— Ce…?

Rămase blocat pentru câteva clipe, pentru că frica şi un sentiment de nelinişte lăuntrică îl făcură să se sufoce.

Rămânându-i cuvintele în gât, îngheţate de spaima produsă de forţa ce venea dintr-un plan necunoscut lui până atunci.

— Ce se petrece?

— Sfârşitul tuturor lucrurilor, îi spuse Khieu în timp ce începu să se mişte.

Lumina de pe coridor avea aspectul unei uriaşe aureole pline de strălucire, ca un fel de reprezentare cât se poate de vizibilă a enormei lui forţe interioare.

— Pari surprins, tată. Nu-mi dau seama de ce. Nu sunt decât ceea ce ai vrut tu să fiu. Doar ceea ce ţi-ai dorit tu să fiu.

Ochii lui ardeau ca o flacără întunecată şi lichidă.

— Pentru că tu eşti cel ce a modelat tot ce vezi tu acum în preajma ta.

Mâinile lui ridicate în aer semănau cu aripile unei mari păsări de pradă.

— Moartea fiului tău…El a crezut că tu mi-ai luat locul, înţelegi. Pentru că eu i-am spus că doream să mor.

— Ce-mi spui tu acum?

— Ah, îţi citesc pe chip durerea, tată.

Khieu se mişca întruna.

— Acum o durere reală. La fel de reală ca şi durerea pe care o port în suflet zi de zi. Pentru că tu eşti cel care l-a trădat, tată şi apoi ai venit cu aripi de oţel ca să mă salvezi…să mă scoţi de acolo şi să-mi oferi o nouă viaţă, l-ai ucis pe cei ce mi-au omorât fratele, dar tu eşti cel care l-a omorât primul pe Sam. Eliott mi-a spus totul. El…

— Minciuni! urlă Macomber. Nu ştiu de unde i-au venit lui asemenea idei. Dar ele nu sunt decât minciuni. Eliott mă ura. El…

— Uite de unde veneau ideile lui, rosti Khieu, fluturând hârtiile, iar Macomber se îndepărtă de el clătinându-se, înmărmurit de-a binelea.

— De unde? şopti el. Cum?

— Dar să ştii, tată, că eu nu-ţi doresc moartea. Pentru că tu mi-ai oferit viaţă, atunci când în jurul meu nu era decât o lume de distrugeri. Tu eşti cel ce m-a scos din iadul războiului şi m-ai adus, *aici.*

Khieu se îndepărtă acum, ferindu-se parcă de el…

— Nu, e infinit mai bine ca tu să trăieşti cu amintirea faptei tale, în aşa fel încât zi de zi, noapte de noapte, atunci când încerci să dormi şi nu poţi s-o faci, să-ţi aminteşti de momentul morţii fiului tău şi să-l retrăieşti întruna. Iar atunci când vei reuşi într-un târziu să adormi, să visezi doar la momentul acela, un vis ce se repetă mereu, până când n-ai să-i mai poţi face faţă şi când sănătatea ta mintală va începe să se evapore. Iar acesta să fie sfârşitul vieţii tale, tată.

Macomber rămăsese stană de piatră. Holbându-se la el şi întrebându-se cum de fusese posibil ca Khieu să reuşească să-i scape de sub control. Când…? Şi îşi aduse aminte. Încercă să vorbească.

— Totul a început din momentul în care te-ai întors acasă. Ştiu că aşa s-au petrecut lucrurile. Trebuie să-mi spui ce ţi s-a întâmplat în Cambodgia. *Trebuie să ştiu.*

— A trecut timpul când puteai să-mi comanzi, tată. Odată cu toată puterea ta. Şi ea se scurge în continuare din tine cu fiecare inspiraţie a plămânilor tăi, cu fiecare bătaie a inimii tale.

Khieu se făcu nevăzut în lumină, iar silueta lui întunecată se topi ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

— Aşteaptă! ţipă Macomber, înspăimântat de-a binelea. Nu pleca! Pentru că el ştia încă din clipa în care îl văzuse prima dată pe adolescentul Khieu – văzuse de ce era în stare puştiul acela – că nimic nu era posibil în absenţa lui, nici *angka,* nici visul său de a deţine controlul suprem şi nici viaţa pe care el singur şi-o alesese.

Pentru că el fusese cel ce alesese asta. *Karma.*

Trupul neînsufleţit al fiului său, pe care el îl legăna acum atât de tandru în braţele sale puternice era cea mai bună dovadă că aşa se petrecuseră lucrurile. Dumnezeu să blesteme pe vecie această *karma,* se gândi el, legănându-se uşor. Dorea atât de mult să se ridice în picioare şi să se ducă după Khieu, dar nu putea s-o facă. Pentru că încă nu reuşea să îşi abandoneze propriul său fiu, ca şi cum simpla lui prezenţă i-ar fi putut aduce acestuia într-un fel sau altul liniştea.

Mintea lui derula în continuare evenimentele. „Pentru numele lui Dumnezeu”, se întrebă el singur, „cum reuşise Eliott să dea peste jurnal?” Lui Macomber i se păru ceva de neconceput că tot acest lanţ de întâmplări putuse să înceapă, iar faptul că ele scăpaseră oricărui control îi depăşi orice putere de înţelegere.

Îşi închise ochii. Simţi în piept bătăile de ciocan ale inimii, ca şi cum i-ar fi luat-o complet razna. Simţi că se sufocă şi se căzni să tragă aer în plămâni.

„Trebuie să mă duc după el” se gândi Macomber, încercând să se calmeze. „în curând”.

Tracy ajunsese chiar lângă capul scărilor atunci când se stinse brusc lumina şi el avu senzaţia că se scufundă, deşi mai avea încă puţin de urcat.

Încercă să se ţină bine, dar chiar şi aşa, umărul ce se lovi de el reuşi să-l împingă în perete. Avu impresia că în faţa sa se află un chip cu trăsături frumoase şi cu nişte ochi negri ce-i scormoniră faţa. În ochii aceia ardeau nişte flăcări, pluteau nişte scântei luminoase, fragmente minuscule de culori luminiscente şi care din motive ce îi scăpau lui Tracy îi treziră acestuia imaginea unor palmieri verzi şi luxurianţi ce fuseseră înnegriţi, încât Tracy pufni din nas, încercând din reflex să-şi ferească nările de mirosul

acela înţepător.

Îşi ridică mâinile, atingând în mişcare un umăr străin. Umbra se roti şi încercă să se strecoare pe lângă el, de-a lungul balustradei din lemn. Tracy îşi schimbă subtil poziţia pe trepte, reuşind să blocheze înaintarea celuilalt.

Lumina din jurul lor era extrem de slabă. Chiar în faţa lui se mişca ceva, dar din cauza luminii prea slabe, nu reuşi să vadă despre ce era vorba decât atunci când era cât pe-aci să fie deja prea târziu. Lumina reflectată de metal îl avertiză şi el îşi îndoi imediat genunchii, scufundându-se în întuneric şi căutând să se facă una cu pământul, forţând treptele de sub picioarele sale să-i dea cât mai multă tărie în coapse.

Observă că celălalt ţinea în mâna dreaptă un cilindru negru cu mustăţi şi, cu o simplă mişcare din încheietură, reuşi să îl desfăşoare telescopic la o lungime de mai mult de o jumătate de metru. Tracy auzise de această armă, dar nu o văzuse niciodată. Era o armă japoneză, îndrăgită de Yakuza, asociaţii criminale de tip mafiot din Japonia zilelor noastre.

Îşi ridică braţul stâng îndreptându-şi marginea palmei spre cilindrul desfăşurat. Îşi strânsese degetele mâinii drepte, iar primele două falange erau pregătite să lovească.

Cilindrul se năpusti spre el şuierând prin aer şi Tracy îşi dădu seama că era arma folosită împotriva Moirei.

Primi lovitura puţin mai jos de încheietura mâinii stângi, cu trupul pregătit dinainte pentru ea, dar durerea provocată îl făcu să strângă din dinţi. Cilindrul se ridică din nou, la fel de rapid cum căzuse, făcându-l să-şi dea seama că nu ar fi reuşit să supravieţuiască mult timp unui asemenea asalt. Nimeni n-ar fi putut s-o facă.

Izbi cu pumnul său drept, implântându-l în pieptul celuilalt chiar deasupra inimii. Ochii aceia migdalaţi se deschiseră puţin surprinşi, la fel şi buzele, care lăsară să se vadă dinţii albi într-o grimasă de durere. Dar lancea aceea metalică îşi continua drumul ei implacabil, şuierând din nou prin aer.

Dar Tracy avu acum mai mult timp la dispoziţie. Pivota pe piciorul drept, parând atacul dintr-o parte şi făcând în aşa fel încât lovitura alunecă pe lângă el atât de aproape, încât ar fi putut să prindă lancea cu mâna stângă şi să-şi înfăşoare degetele pe ţeava cilindrului metalic. Îşi încordă toţi muşchii şi

celălalt reacţionă imediat, gândindu-se că Tracy va încerca să-i smulgă arma din mâini.

În loc s-o facă, Tracy îl atacă cu pumnul drept, iar falangele lui bine antrenate îl izbiră chiar în acelaşi loc, deasupra inimii lui Khieu, o lovitură ce venea de sus şi al cărei impact era cu atât mai mare.

Khieu gemu şi se clătină, pierzându-şi echilibrul. Tracy îşi roti încheietura mâinii drepte, încercând să smulgă arma din cleştele cu care o strângea celălalt. Arma era legată de încheietura mâinii lui cu o cureluşă de piele şi Tracy îl lovi din nou cu pumnul drept, zguduindu-l din nou pe Khieu şi rupându-i astfel cureluşa.

De-acum încolo erau amândoi neînarmaţi, dar Khieu îşi reveni, azvârlind o ploaie de lovituri gen sabie cu o asemenea viteză şi intensitate încât atenţia lui Tracy fu complet absorbită de preocuparea sa de a-şi întări defensiva.

Motiv pentru care nu-şi dădu seama de priza acestuia efectuată la cotul lui drept decât atunci când era prea târziu. Presiunea exercitată de adversar asupra cotului îi luă prin surprindere şi se trezi proiectat în aer, în timp ce umărul lui drept se lovi dureros de balustradă.

Khieu nu-i lăsă nici o secundă de răgaz, izbindu-l pe Tracy cu genunchiul în abdomen atât de violent încât îi tăie acestuia respiraţia, în timp ce Tracy se văzu nevoit să se agaţe disperat de umerii adversarului.

Îşi încleştară braţele, dar două lovituri năprasnice de genul celor date cu sabia aterizară drept în pieptul lui Tracy, făcând să-i vibreze acestuia toate oasele şi înnebunindu-i toate terminaţiile nervoase din zonă, astfel încât el avu pe moment impresia că paralizase şi se simţi incapabil să-şi mai mişte braţele.

Khieu îndepărtă degetele inerte ale lui Tracy şi începu să se retragă. Tracy îl izbi cu piciorul său stâng, lovindu-i arcul făcut de gleznă şi pocnindu-i exteriorul osului ieşit în afară de marginea treptei de sus. Propriul elan al lui Khieu îi îndoi acestuia piciorul.

Dar lovitura primită nu fu deloc de-ajuns şi Khieu îşi îndreptă imediat ţinuta, izbindu-l năprasnic pe Tracy în obraz cu vârful piciorului, deschizându-se atât de mult încât, simţind cum îi revin din nou puterile în braţe, îl pocni cu pumnul strâns drept în testicule.

Khieu se încovoie imediat, iar Tracy se sprijini din nou pe

amândouă picioarele şi începu să urce treptele adus din spate, ţinând o mână înaintea sa. Khieu îi atacă imediat mâna, răsucindu-i-o şi se folosi de ambele coate aşezate în poziţia celor „două flori" pentru a reuşi să se desprindă de Tracy şi a prelua din nou iniţiativa. Tracy utiliză tehnica de luptă *Hyo,* împreunându-şi coatele şi începând o serie de lovituri percutante care îl ajutară să câştige timp şi spaţiu, dar care îi permiseră lui Khieu să se folosească de *ketaguri,* secerare de picior întâlnită în luptele *sumo,* pentru a-l dezechilibra pe Tracy, urmată de o lovitură *yori,* ce îmbină anumite procedee din *sumo* şi din *karate,* dar cu care acesta nu era deloc familiarizat.

Acest stil de luptă prelua multe elemente din *sumo* şi era extrem de greu de învăţat. Tracy văzuse puţin *sumo* atunci când fusese la Tokio, ştiind câte ceva din manevrele lui elementare. *Yori* reprezenta un şir de imobilizări succesive în *sumo,* a cărui destinaţie iniţială fusese aceea de a-l scoate pe adversar din cercul regulamentar. Dar în decursul anilor, alţi maeştri în arte marţiale îi schimbaseră destinaţia, utilizând această tehnică pentru scoaterea adversarului din circulaţie. Marele ei defect era acela că necesita o forţă enormă, iar pe deasupra genera o mare risipă de energie. Majoritatea instructorilor de la Mines fuseseră de părere să o ignore datorită acestor dezavantaje importante.

Aflându-se atât de aproape de Khieu, Tracy îşi aruncă din nou privirile în ochii aceia negri atât de stranii, văzând în ei o undă de nebunie. Constatarea făcută îi declanşă, mai mult decât orice altceva, broboane de sudoare ce începură să-i apară în dreptul frunţii. Nebunia genera o forţă cu totul aparte, o vigoare mult sporită şi un mod distinct de gândire.

Imobilizările de tip *yori* la care recurgea în continuare Khieu deveniră din ce în ce mai eficace, iar Tracy simţi cum i se măreşte durerea aceea lăuntrică. Adversarul său reuşea, pas cu pas, să-l facă să-şi piardă rezerva de aer, şi, cu cât creştea presiunea pe care o exercita acesta asupra lui, cu atât îi limita progresiv volumul de aer pe care izbutea Tracy să-l tragă în plămâni.

Îşi încordă la maximum muşchii şi încercă să se debaraseze de presiunea adversarului, dar priza de care dispunea acum Khieu era practic de neînvins. Tracy începu să gâfâie şi avu impresia că la periferia câmpului său vizual apăruseră nişte puncte

întunecate.

Simţi pe deplin efectul exercitat asupra lui de enorma forţă de care dispunea Khieu şi se întreba cât de mare putea să fie puterea lăsată de Dumnezeu omului. Ca prin ceaţă, deveni conştient de apariţia unor zgomote neregulate ce veneau de undeva, de sub ei. N-ar fi putut să se pronunţe asupra sursei lor, dar atenţia lui Khieu slăbi pentru o clipă.

Tracy se folosi de momentul respectiv, căutând să-şi relaxeze trupul indiferent de forţa cu care îl imobilizase celălalt şi să beneficieze de spaţiul infim, de care avea foarte mare nevoie acum. Se lăsă în jos şi mişcarea lui bruscă permise unui braţ să scape din cleştele *yori* la care recursese până atunci Khieu, folosindu-se de gestul lui reflex de a-şi strânge şi mai mult cleştele pentru a-şi elibera complet braţul ca să-l protejeze într-un arc prin aer, cu degetele lipite şi întinse ca o sabie, folosindu-se de muchia mâinii sale pentru a-şi lovi adversarul direct în gât, o lovitură deosebit de dură ce îl făcu pe Khieu să cedeze iniţiativa şi să se retragă zdruncinat.

Tracy devenise şi mai conştient de zgomotele tot mai puternice care veneau de dedesubt, iar succesiunea lor din ce în ce mai rapidă îl făcu să-şi dea seama că Thwaite şi cu oamenii lui ajunseră în dreptul intrării principale şi erau pe punctul de a pătrunde în casă. Îşi continuă atacul, dornic să se termine totul cât mai repede, pentru că deja simţea că îi slăbiseră mult puterile.

Dar şi Khieu auzise zgomotele respective, le analizase bine, iar în momentul în care Tracy se azvârli asupra lui, reuşi să-şi ridice fulgerător vârful piciorului şi să-l lovească pe Tracy în vârful bărbiei suficient de puternic.

Lui Tracy îi clănţăniră dinţii în gură şi căzu pe spate cam o treime din înălţimea scărilor. Pe parcursul căderii nu mai văzu nimic pentru că îşi închisese instinctiv ochii.

Se clătină, apucându-se de balustradă ca să nu se prăvălească în continuare pe scări, dar, atunci când reuşi să se ridice, observă că Khieu se făcuse nevăzut. N-ar fi fost în stare să precizeze dacă o luase în sus sau în jos.

Thwaite şi cu oamenii lui urmau să pătrundă din clipă în clipă la parterul clădirii, aşa încât preferă să urce din nou, ajungând astfel pe palierul etajului doi şi luând-o la dreapta, spre locul de

unde venea mirosul înţepător de praf de puşcă.

Lumina era aprinsă în camera aceea şi lui Tracy nu-i veni deloc greu să-l vadă pe Macomber cum legăna pe braţe un tânăr. Tracy se opri în prag chiar în clipa în care Macomber îşi ridică fruntea, iar ochii lui albaştri şi reci încercară să alunge vălul ce îi blocase până atunci vederea privind pieziş.

— Cine-i acolo?

Vorbea răguşit şi înfundat, ca şi cum ar fi zbierat vreme de ore în şir împotriva unui vânt turbat.

— Khieu, tu eşti? Mi-ai ucis fiul! *Ticălosule!*

— E Tracy Richter, Khieu a fugit. Nu s-a întors aici?

Macomber nu scoase pe moment nici o vorbă. Se holbă la

Tracy şi cu multă blândeţe lăsă trupul fiului său pe podea. Apoi se ridică în picioare.

— Richter?

Făcu şovăielnic un pas înainte.

— Ce *naiba* cauţi tu aici? Asta e casa mea! Cum îndrăzneşti?

— Poliţia e deja la parter, îi spuse Tracy. În pivniţa ta zace un cadavru mutilat îngrozitor…acum văd încă un cadavru. Suficiente motive pentru a mă afla aici.

— Ticălosule!

Macomber pusese mult venin în cuvintele lui.

— L-am trimis pe Khieu să te ucidă. Ai penetrat *angka.*

— Ce anume?

— Organizaţia. Organizaţia mea.

Tracy înţelese acum totul.

— Cea clădită de tine cu ajutorul „Operaţiunii Sultan”?

— Ce ştii tu despre. „Sultan”, ticălosule? Tu nici măcar nu mai erai atunci la Ban Me Thuot. O întinseseşi.

— „Sultan” era misiunea mea, Macomber.

Bărbatul acela înalt se clătină pe picioare ca şi cum cineva l-ar fi lovit extrem de puternic.

— Ce vrei să spui?

Făcuse ochii mari, iar maxilarele îi jucau total necontrolat.

— Ce vrei tu *să spui?*

— Eu eram supervizorul tău…

— Mincinosule!

— …în cadrul „Operaţiunii Sultan”.

— Eşti un mincinos nenorocit, Richter!

Macomber devenise stacojiu; o venă îi juca pe frunte.

— Tu erai atunci deja plecat. Dumnezeu ştie unde. Dar n-aveai cum să scapi. Ştiam bine asta. *Toată lumea* ştia asta!

— Pentru că era nevoie ca toţi să creadă asta, îi spuse Tracy cu o voce slabă. M-am alăturat Fundaţiei, acolo unde tu n-ai putut ajunge. Operaţiunea „Sultan” a fost concepută de mine. Pe mine ai reuşit să mă înşeli.

Macomber era copleşit. Timpul scurs de atunci i se păru că se evaporase.

— Mai întâi ai omorât-o pe Tisah, iar acum îmi spui…asta.

Începu să se mişte din nou, dar nu spre Tracy, ci către stânga lui.

— Eşti *într-adevăr* un ticălos! Nu ştiu de ce nu te-a ucis Khieu, dar mie oricum nu-mi pasă.

Mai făcu un pas spre stânga, în direcţia colţului camerei ce se afla cel mai aproape de cadrul uşii.

— Mă bucur că încă n-ai murit, Richter.

Încă doi paşi, apoi al treilea.

— Şi ştii de ce?

Tracy se azvârli asupra lui Macomber chiar în clipa în care acesta se aplecă subit spre podea ca să pună mâna pe cuţitul aruncat de el mai înainte. Îşi lovi adversarul exact în momentul în care acesta pusese mâna pe mânerul cuţitului. Macomber era extrem de agil, Tracy uitase cât de agil putea el să fie. Lama cuţitului luci ameninţător prin aer, ridicată brusc de Macomber pentru a-l tăia pe Tracy pe faţă. Acesta simţi fierbinţeala loviturii, dar nici un pic de durere, o fierbinţeală urmată imediat de ceva umed care începu să i se prelingă pe obraz. Picăturile de sânge zburară din crestătura aflată acolo, în momentul în care el îşi feri capul şi îşi ridică instinctiv braţul drept pentru a para o nouă lovitură, blocându-i lui Macomber încheietura mâinii stângi şi simţind imediat uriaşa presiune exercitată de acesta asupra sa.

Tracy lovi la rândul lui şi simţi că face contact cu adversarul său, dar echilibrul de până atunci al luptei începu să se schimbe, fiind nevoit să se dea înapoi şi chiar să cadă în genunchi, în timp ce Macomber îi lovi violent, lovitura lui de ciocan fiind imediat urmată de o percutare puternică a braţului, folosind procedeul tehnicii *kansetsu-waza* în încercarea de a disloca din articulaţie umărul lui Tracy.

Tracy recurse la ce ştia el cel mai bine, procedeul *ate-waza,* prăvălind o ploaie de lovituri năprasnice asupra bicepsului lui Macomber, pentru a-i diminua elanul.

Macomber renunţă instantaneu la atacul iniţiat cu mâna sa liberă, dar reluă din nou asaltul său cu cuţitul. Tăişul ce lucea prin aer era uşor încovoiat, lama fiind ascuţită pe ambele laturi şi suficient de lungă pentru a străpunge inima adversarului în cazul unei lovituri executate corespunzător.

Macomber se aplecă spre Tracy şi începu să se învârtă în jurul acestuia, făcând o fentă şi apoi încă una înainte să-şi înceapă adevăratul atac, ţintind direct spre abdomenul aparent neprotejat al lui Tracy.

Tracy nu dispunea de timpul necesar în spaţiul acela atât de limitat ca să se poată feri din calea lui şi nici să pivoteze pe un picior, ca să-şi întoarcă trunchiul lateral pentru evitarea unei tăieturi adânci şi deci extrem de periculoase, astfel încât se văzu silit să-şi oţelească mintea şi să ignore complet lama ce se apropia vertiginos de el, concentrându-se la defensiva pe care trebuia s-o abordeze. Optă pentru „A treia modalitate de a para o lovitură”, avântându-se în calea loviturii şi ridicându-şi fulgerător braţul stâng, ţintind cu degetele înţepenite ca o lance direct spre ochii lui Macomber.

Bărbatul cel înalt reacţionă imediat, renunţând la atacul îndreptat în jos şi împingând de data asta cuţitul în sus ca să contracareze lovitura deosebit de periculoasă a lui Tracy.

Tracy apelă imediat la procedeul „Trupul unei maimuţe chinezeşti”, aducându-şi braţele pe lângă trup în loc să şi le întindă, înaintând imediat cu tot corpul. Reuşise să ajungă *în interiorul* arcului de cerc necesar lui Macomber pentru a-şi putea lovi adversarul înainte ca acesta să-şi poată măcar iniţia atacul.

Procedând astfel, anihilase pur şi simplu avantajul cuţitului, iar cei doi se luptau acum corp la corp, în virtutea instinctelor, iar ploaia loviturilor şi a asalturilor ce se desfăşurau cu iuţeala fulgerului făcea ca trupurile lor să devină imposibil de urmărit pe parcursul bătăliei, contopindu-se parcă într-un fel de ghem ce se rotea pe sub tavanul camerei; lupta lor se desfăşura într-o lume închisă şi deci extrem de redusă, o lume a căror puncte slabe le erau cunoscute numai lor şi în care oricine s-ar fi aventurat ar fi fost imediat răpus.

Tracy simţi cum îi luau muşchii foc din cauza efortului acela constant şi se văzu silit să-şi scuture bine capul pentru a-şi limpezi vederea blocată de broboanele de sudoare ce-i şiroiau de pe frunte, înţepându-i ochii. Durerea începu să i se strecoare mârşav în cap, urmare firească a celor întâmplate la Hong Kong şi plămânii lui parcă vărsau foc în timpul luptei.

Puternice explozii apărură în spatele ochilor săi în timp ce se căznea să obţină o priză decisivă. Intrase în cameră cu ideea de a-l târî pe Macomber jos, acolo unde îi aştepta Thwaite. Dar îşi dădu acum seama ce ştiuse Macomber tot timpul. Doar unul dintre ei avea să părăsească viu camera. Era ca şi cum aici ar fi fost simultan un mormânt şi locul unei naşteri, începutul şi sfârşitul evenimentelor începute cu 14 ani în urmă.

Apelă la *shime-waza,* un procedeu bazat pe tehnici de imobilizare a adversarului, dar Macomber nu permise un asemenea lucru, ci trânti trei lovituri extrem de puternice asupra umărului lui drept, reuşind să-i amorţească tot braţul şi să-l facă să renunţe la priza câştigată iniţial.

Macomber profită de moment şi iniţie imediat procedeul *shime-waza,* încercând o strangulare prin furişarea vicleană a braţului său puternic şi proptirea antebraţului în laringele lui Tracy, recurgând în paralel la genunchiul său drept pentru a-şi roti puţin adversarul. Macomber îşi împreună mâinile, ţinând plăselele pumnalului între ele şi strângându-şi degetele ca un cleşte.

Shime-waza era una dintre „cheile” principale de imobilizare a adversarului, făcând parte din ultimele procedee predate lui Tracy de Jinsoku, pentru că era o tehnică de luptă extrem de dificilă şi în acelaşi timp aproape imposibil de contracarat.

Muşchii lui Macomber se încordară pentru efortul final şi mârâi ca un animal în timp ce îşi propti din nou genunchiul în spatele lui Tracy, forţându-l pe acesta să-şi arcuiască şi mai mult spinarea din cauza creşterii presiunii nemiloase exercitate asupra ei. Era ultima fază a procedeului *shime-waza,* iar Tracy ştia că dacă nu reuşea să se smulgă în următoarele fracţiuni de secundă din cleştele lui Macomber, n-ar mai fi reuşit niciodată să-şi adune forţa necesară pentru a contracara presiunea extrem de puternică impusă de adversarul său.

Îi era foarte greu să gândească limpede şi deja începuse să

pălească din cauza oxigenării tot mai reduse a creierului. Nu-şi mai simţea picioarele, un lucru extrem de grav.

Se văzu silit să apeleze la procedeul Senjo, sau „Scaunul destinat războiului”, aşa cum îi tradusese Jinsoku din japoneză. Bătrânul îl avertizase de la bun început că acesta *nu reprezintă un procedeu pe care-l poţi folosi oricând. Dar te învăţ şi procedeul respectiv pentru că eu doresc ca tu să supravieţuieşti. Poţi să faci asta, folosindu-te de tot ce te-am învăţat eu până acum, nu mă îndoiesc de fel. Dar în viaţă poate veni şi clipa în care nu mai ai de ales, atunci când vezi moartea cu ochii. Iar când vei trece printr-o asemenea încercare, numai atunci să apelezi la Senjo.*

Avea nevoie de podea şi de un perete. Le avea pe amândouă. Pivotă spre stânga în timp ce îşi lăsă şoldul stâng în jos, îndoindu-şi genunchiul atât de mult încât îl forţă pe Macomber să-şi lungească disperat şira spinării şi să-şi ridice călcâiele de pe podea, dacă dorea să menţină în continuare presiunea exercitată prin procedeul *shime-waza.*

Tracy se încordă puternic şi îşi ridică trupul dinspre podea, sperând că presiunea pe care o exercita el acum îi era suficientă, dar de fapt neştiind exact până în clipa în care reuşea să simtă greutatea trupului lui Macomber. Veni şi rândul peretelui să-şi joace rolul şi Tracy se folosi de el pentru a se arunca în el ca un berbece, zdrobindu-i şoldul lui Macomber. Unghiul în care îşi lovise adversarul de zid trebuie că fusese cel proiectat deja în minte. Tracy auzi o lovitură puternică, semn că pelvisul lui Macomber cedase din cauza impactului provocat de elanul lui Tracy şi de unghiul la care se formase *Senjo.*

Partea de jos a trupului lui Macomber începu să se năruie, dar el încă nu renunţase la cleştele cu care strângea gâtul lui

Tracy, un cleşte mortal, pe care el se dovedea incapabil să-i mai abandoneze. Tresări şi gemu de durere, în timp ce lacrimile începură să-i curgă în voie pe chip şi părul umed din cauza efortului i se lipi de cap.

Tracy îşi ridică piciorul drept şi îl propti bine în laba piciorului stâng al lui Macomber, ridicându-şi şi mai mult trunchiul şi rotindu-se simultan spre dreapta ca să mărească fractura şoldului iar fragmentele de oase sparte să frece capătul rupt al şirei spinării în vreme ce trunchiul lui Macomber se îndepărta de

poziţia lui firească.

Era o durere mult prea mare pentru Macomber. Acesta avu impresia că îi dispare orice urmă de putere ar mai fi avut în braţe şi în muşchii ce-i acopereau pieptul. O durere îngrozitoare se concentră acum în şoldurile lui, făcându-l să-şi piardă orice urmă de control i-ar fi mai rămas.

Genunchiul lui Tracy se repezi în sus, izbind partea de jos a abdomenului lui Macomber chiar deasupra osului fracturat. Era ultima fază a tehnicii de luptă *Senjo* şi de fapt cea care avea efectele cele mai devastatoare, pentru că obliga organele interne să parcurgă o zonă plină de sânge şi de fragmente osoase ascuţite. Rezultatul manevrei era acela că adversarul se îneca în propriul lui sânge.

Tracy rămase acolo gâfâind, în timp ce plămânii lui încercau să recupereze tot oxigenul pierdut în timpul luptei, iar lungul trup al lui Macomber alunecă precum un şarpe pe spinarea lui Tracy şi i se nărui acestuia la picioare. Ochii lui rămăseseră deschişi, iar capul era îndreptat cu faţa spre tavan. În privirile lui nu se putea citi decât o hotărâre neclintită: nici o urmă de teamă, de mâhnire sau de regret.

Tracy auzi zgomotele făcute de nişte paşi grei pe treptele scărilor, voci ridicate care ţipau, ordinele transmise, dar el era mult prea extenuat ca să se mai poată mişca sau să privească. Auzi cum îl strigă cineva. Vocea lui Thwaite. Ei bine, se gândi el, aveau să dea curând şi peste el. De-acuma era gata pentru el; îşi închise ochii şi se sprijini de perete. Vuietul sângelui îi suna în urechi ca şuieratul vântului.

Atunci când Tracy părăsi clădirea de pe Gramercy Park South, prima persoană pe care o văzu fu Lauren. Ea îl aştepta de cealaltă parte a străzii, flancată de doi poliţişti cu căşti de protecţie. Lauren era foarte încordată şi lumina felinarelor de pe stradă îl ajută pe Tracy să vadă paloarea chipului ei şi cât de trasă era la faţă.

În spatele ei începea să se adune mulţimea curioşilor, bine ţinută la distanţă de cordonul format de poliţişti, iar în stânga ei se pregăteau să dea năvală spre Tracy numeroşi reporteri. Dar el era mult prea obosit pentru a-şi mai pune întrebări cu privire la uşurinţa cu care mirosiseră ei importanţa celor întâmplate acolo.

De pe trotuarul unde se afla Lauren începură să sclipească

bliţurile aparatelor de fotografiat, în timp ce poliţiştii cu căşti căutau să stăvilească avântul reporterilor. În apropiere se aflau trei sau patru camioane cu aparatură de redare a imaginilor filmate de reporterii reţelelor de televiziune, parcate de-a lungul uneia din străzile laterale şi se puteau vedea cablurile groase aduse pe furiş în zonă, îndreptate spre camerele portabile de luat vederi.

Îl văzură cu toţii ieşind din clădire şi porniră spre el, dar Thwaite, apărând în cadrul uşii chiar atunci când sosea echipa medicului legist, făcu semn oamenilor săi şi aceştia blocară complet spaţiul liber rămas între Tracy şi reprezentanţii mass-media.

Lauren îl văzu la rândul ei şi se smulse de sub pază, alergând în întâmpinarea lui. Tracy o simţi cum se lipeşte de el şi îi fu recunoscător pentru căldura trupului ei şi pentru braţele ei suple ce îl încolăceau acum gâtul. Avu impresia că îi dispare ca prin farmec orice urmă de durere, sub atingerea ei magică.

— Îţi mulţumesc, Doamne, şopti ea. Ah, slavă ţie Doamne!

Degetele ei se mişcară şi ea îi atinse cu gingăşie tăietura de pe obraz. Ochii ei blânzi îi căutară privirile, încercând să afle ce se petrecuse în casa aceea.

— A fost greu acolo?

Tracy dădu din cap.

— Da.

Se lipi ia rândul lui de Lauren, simţind şi mai acut presiunea trupului ei, dorind parcă să se asigure din nou că fata se afla cu adevărat lângă el şi că nu mai stăteau în interiorul acelei case, în mijlocul războiului impus de Inima Neagră.

— A fost foarte greu.

— Vino, îi şopti ea.

O auzea cu mare greutate. Prin aer vuiau sirenele poliţiei, la care se adăuga zarva provocată de oamenii de presă. Trecură pe lângă Thwaite, mergând în direcţia opusă presei şi traversară strada.

Se aşezară pe o movilită ce se afla chiar sub gardul negru, metalic al parcului. În faţa lor se aflau copaci cu vârfuri încărcate de frunze ce se legănau uşor sub adierea nopţii. Copaci deşi, care blocau vederea spre clădirile din spatele lor, inclusiv presiunea exercitată asupra lor de oameni.

El îşi sprijinea coatele de genunchi şi îşi plimba degetele prin păr. Simţea nevoia să se asigure într-un fel că era un om întreg şi că nu-şi abandonase vreo părticică în coşmarul acelei case. Era extrem de important că se simţea din nou un om întreg.

— Macomber e mort, rosti el într-un târziu, iar vocea lui semăna cu foşnetul frunzelor din coroanele copacilor de deasupra capetelor lor.

Lauren îşi pusese un braţ protector peste umerii lui. Îşi lăsase capul pe gâtul lui.

— A trebuit să-l ucid. Nu exista o altă soluţie.

Lauren nu-i spuse nimic. Plângea cu lacrimi tăcute, dând frâu liber propriilor sale sentimente şi emoţiilor năvalnice care o cuprinseseră, aşa cum face marea care te loveşte la ţărm cu valurile ei puternice. În cele din urmă îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Khieu?

— A dispărut, îi răspunse Tracy răguşit. Dispărut.

Îşi dădură brusc seama că Ivory White îngenunchease în faţa lor.

— Îmi pare rău că trebuie să intervin, rosti el, iar Lauren, atunci când ridică privirile, citi în ochii lui că nu glumea. Şeful are nevoie de voi.

Aruncă o privire peste umărul lor.

— Nu mai putem controla mult presa, iar el vrea să pună un cordon de securitate în jurul zonei. Asta se referă şi la voi doi.

Lauren dădu înţelegător din cap.

— Mai lasă-ne un minut, bine?

White se ridică în picioare şi le întoarse spatele. Îl auziră cum ordona ceva unor poliţişti în uniformă. Lauren îşi lipi buzele de urechea lui Tracy.

— Te simţi bine?

— Da, îl spuse el cu o voce slabă.

Nu îi dădu drumul lui Lauren.

— Trebuie să plecăm de aici, îi vorbi ea cu tandreţe.

— A venit momentul să plecăm.

El nu-i răspunse nimic şi atunci ea îl privi.

— Tracy?

El ridică fruntea şi ea văzu că ochii lui erau cât se poate de limpezi. Îi vorbi lui Lauren cu mult calm.

— Bine, spuse el.

Şi se ridicară în picioare amândoi. White le văzu mişcările şi îi conduse către maşina lui Thwaite, o maşină fără însemne, neputând fi identificată ca aparţinând poliţiei.

Spre stânga lor îl zăriră pe Thwaite. Acesta era punctul spre care se îndreptau o mulţime de microfoane întinse spre el de ziarişti dornici de a afla cât mai multe lucruri. Camerele video încercau să-i prindă cât mai bine chipul, în timp ce căutau să menţină în fundal locuinţa lui Macomber.

— ...într-o oră, reuşiră ei să audă ce spunea Thwaite. E cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru dumneavoastră.

— Bine, dar care a fost rolul domnului Richter în toată povestea asta?

Întrebarea pluti prin aer, emisă de unul din numeroşii ziarişti.

— Vom explica totul la conferinţa de presă, răspunse Thwaite. Dacă vrei să mai aveţi puţină răbdare...

— Haide, domnule sergent, îl preluă un alt reporter ce înregistra în direct. Trebuie să ne spui şi *ceva* nou. Buletinele noastre de ştiri deja încep să întrerupă programele de audientă maximă.

— Pe moment nu pot decât să vă confirm că domnul Richter a primit din partea Departamentului de Politie din New York misiunea de a se implica într-o operaţiune deosebit de delicată şi de complexă, de natură confidenţială. Aşa încât, nu mai am alte comentarii de făcut.

— Dă-ne un pont! Ce ne-ai spus până acum nu reprezintă nimic. Poţi să ne spui mai mult de-atât!

— Mă doare sufletul pentru voi, băieţi. Ştiu că nu vreţi decât să vă faceţi meseria. Ca şi mine, de altfel. Aşa că am fost atât de drăguţ cu voi încât să programez conferinţa de presă în aşa fel încât să prindeţi ora limită a programelor voastre de ştiri, ora unsprezece. Eu sunt un om deosebit de politicos. Nu-mi puneţi la încercare răbdarea.

Thwaite se retrase din faţa lor, urmat de un cor întreg de „Bine, dar...”, „Hei, mai stai puţin...”, „Chiar nu ne poţi spune...”, „Ce părere ai în legătură cu...?”

— Să mergem, îi adresă el lui White în timp ce ajunse lângă ei. Îi împinse pe toţi trei spre maşina care îi aştepta mai încolo, traversând împreună caldarâmul. În spatele lor, mulţimea de reporteri se zbătea furioasă, dorind răspunsuri la întrebările lor

insaţiabile.

Trecură pe lângă coloana de ambulante, maşini speciale ale poliţiei ce erau destinate împrăştierii mulţimii şi vehicule ce aparţineau echipei medicului legist. Poliţişti în uniformă păzeau intersecţiile ce dădeau în Third Avenue, menţinând fluenţa traficului.

— Am crezut că treaba asta urma să fie o operaţiune relativ modestă, îi spuse Tracy.

Thwaite îl privi în oglinda retrovizoare şi rânji caustic.

— Dacă m-aş lăsa pe seama ta în toate, n-ar mai rămâne nimic şi pentru mine.

Sirena maşinii lor reuşi să le croiască drum prin traficul dens ce se îndrepta spre centru. Expresia iniţială de pe chipul lui se modifică.

— Am dat de o mare porcărie acolo. Ai reuşit să-ţi dai seama ce s-a întâmplat?

Tracy îşi propti bine capul de spătarul banchetei, aruncându-şi privirile spre capota maşinii. Fascicule de lumină dansau acolo ca nişte stele căzătoare, în timp ce goneau pe lângă tot felul de străzi şi de semafoare viu luminate.

— Medicul legist o să ne confirme cine e femeia din pivniţă, spuse el. Dar ce e sus pot să-ţi spun eu de-acum. Tânărul acela era băiatul lui Macomber. Poate că Khieu a reuşit să-l asmuţă ca să-şi împuşte tatăl. Macomber a acţionat din instinct – era normal să fie aşa; cunosc bine pregătirea lui militară – şi şi-a ucis fiul.

Thwaite îşi goli plămânii, emoţionat.

— Dumnezeule, de ce naiba să fi acţionat Khieu *tocmai* aşa? Vreau să spun, cum de-a reuşit s-o facă?

— Nu-mi vine în cap decât ideea răzbunării, îi răspunse Tracy.

— Nu pricep nimic.

— Nici nu ţi-ar fi uşor. Pentru că modul de gândire din Apus nu poate concepe aşa ceva, dar mai bine crede-mă pe mine. Sentimentul onoarei e mai important în viaţă pentru cineva de genul lui Khieu. La fel şi cu Kim, se gândi el.

— Spune-mi din nou despre tipul ăsta, Khieu, rosti Thwaite. Se apropiau acum de Canal Street şi de inima cartierului Chinatown. Totul se potrivea perfect. Tracy se gândi fugar la familia chinezilor Tanka şi la clipocitul valurilor în vreme ce jonca lor

aluneca pe apele golfului către ţărmul iluminat în noapte parcă de nişte pietre preţioase.

Tracy îi descrisese apoi lui Thwaite întâlnirea lor brutală de pe treptele scărilor, dându-i acum toate detaliile pe care le omisese când îi vorbise lui Thwaite despre asta în momentul întâlnirii lor în interiorul locuinţei lui Macomber. Îşi coborî puţin privirile şi văzu în oglinda retrovizoare că Thwaite îl urmărea atent.

— Nu sunt sigur că sunt pregătit să cred aşa ceva.

— N-ai de ales, îi spuse Tracy.

— E adevărat, rosti Thwaite, că am aranjat în aşa fel încât conferinţa de presă să aibă loc peste mai puţin de o oră. Căpitanul Flaherty – e şeful meu – urmează să fie de faţă, împreună cu comandantul poliţiei din New York şi cu primarul. Vreau să ştiu bine lecţia înainte să-mi vâr capul în laţ.

— Lucrul cel mai important acum, începu Lauren, încercând să depăşească impasul apărut între ei doi, e să aflăm locul unde se află Khieu şi nu ce-a făcut el.

Se făcu linişte, iar Ivory White, care stătea lângă Thwaite, începu să se frământe şi să-şi caute o poziţie mai bună în scaun. Thwaite mârâi ceva.

— Are dreptate. Dar cred că nu trebuie să ne facem griji din asta. O să dăm noi de el. Povestea asta trebuie să se termine odată şi odată. Pe mine nu mă nelinişteşte deloc Khieu.

— Ei bine, ar trebui să te îngrijoreze, spuse Tracy. Macomber nu era decât jumătate din toată povestea asta. Khieu şi-a întipărit în memorie tot ce e legat de *angka.* Şi el e în stare să pună în funcţiune ultima etapă a planului lui Macomber ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Thwaite pufni dispreţuitor.

— Şi ce-i cu asta? Chiar tu ai spus mai înainte că în cele din urmă se întorsese împotriva lui Macomber. Asta înseamnă că îl ura de moarte; aşa că el n-o să mai continue absolut nimic.

— Aici cred că te înşeli.

Tracy se aplecă spre Thwaite, ţinându-se bine de scaunul din faţa lui. Maşina se opri chiar în faţă la One Police Plaza. Oraşul era în continuare cufundat în beznă.

— Pentru că ceea ce simţea el faţă de Macomber era ceva personal, strict personal. Dar activarea fazei următoare reprezintă probleme legate numai de afacerile lor. Iar acele

domenii se exclud reciproc.

Thwaite opri motorul şi se învârti pe scaun ca să poată privi mai bine în spate.

— Despre ce naiba trăncăneşti tu acum? Urăşti pe cineva, dar continui să-i respecţi ordinele? De ce oare, pentru numele lui Dumnezeu? E o nebunie toată povestea asta.

— Doar dacă o priveşti dintr-un anumit punct.

Tracy se înclină şi mai mult în faţă.

— Khieu nu e decât un cambodgian. Asta înseamnă că în trecutul lui a fost un budist convins. Iar eu cred că încă mai e budist.

Thwaite îl privi fără să priceapă nimic.

— Ei şi?

Tracy încercă să nu-şi piardă răbdarea. Se tot gândise la întâlnirea lui cu Khieu încă de când părăsise casa lui Macomber. Privise ochii aceia ce semănau cu nişte hăuri întunecate, simţise forţa lui şi încercase să sondeze care ar fi putut să fie slăbiciunile acestuia. Toată fiinţa lui Tracy fusese expusă spiritului lui Khieu: spiritul ce domnea în el îl făcea să fie un individ unic, creatura cu trăsături umane pe care o reprezenta el. Tracy simţea acum că îl cunoaşte pe deplin pe Khieu. Procesul respectiv nu durase mult timp; contactul acela iniţial crescuse între timp foarte mult în intensitate.

— Ţi-o spun ca să ştii şi tu, începu Tracy, în timp ce gândurile îi umblau în mai multe direcţii posibile, că învăţătura primordială a budismului este aceea a unui pacifism aproape fanatic. Un preot budist nu-şi va munci nici măcar propria sa grădină de zarzavat pentru a obţine legumele de care are nevoie ca să trăiască, de teama ca nu cumva să omoare o insectă sau un vierme. El depinde de darurile făcute de enoriaşii săi pentru a avea ce să mănânce.

Thwaite avea un chip cu trăsături extrem de încordate.

— Vrei să-mi spui că omul acesta…acest *monstru* care a ucis trei oameni pe care îi cunoaştem noi…poate chiar patru…vrei să spui că e un *pacifist?*

Din tonul vocii lui reieşea neîncrederea sa în teoriile lui Tracy.

— Ai înţeles perfect ce voiam eu să-ţi spun.

— Înseamnă că ai înnebunit de-a binelea. Pentru că una o exclude pe cealaltă.

— Nu, clătină Tracy din cap. Pentru că tu gândeşti din nou ca unul venit din lumea apuseană. În mintea orientalilor, care e atât de bine împărţită încă de la naştere, cele două atitudini pot coexista foarte bine. Una nu o afectează pe cealaltă. Eşti în stare să ucizi pentru că înveţi ce e moartea de la Khmerii roşii. Şi astfel devine un imperativ politic să ucizi…ca să-ţi eliberezi ţara de sub tiranie. Asta îi se spune şi asta ajungi în timp să crezi. Dar crezi în continuare în puterea lui Buddha, pentru că asta ai învăţat tu mai întâi şi fără această credinţă nu există nici o altă raţiune a vieţii. Crezi în ceea ce *trebuie să faci.* Crezi în Buddha.

— Bine, dar astea sunt nişte lucruri valabile în Cambodgia, îi replică Thwaite. Dar atunci cum rămâne cu cele petrecute aici? El a ucis nişte oameni *aici.* Treaba asta nu se mai încadrează în nici o logică.

— Ba da, îi spuse Tracy, dacă îi se furnizează motive convingătoare pentru a continua să ucizi.

Thwaite rămase un moment tăcut. Îl ţinti cu privirile pe Tracy.

— Iar Macomber a fost capabil de aşa ceva..

— Atunci când lucrezi cu oamenii, în special atunci când este vorba despre oameni, dacă apeşi pe butonul cel mai potrivit, obţii rezultatele dorite. Dacă găseşti motivaţia care merge suficient de adânc…

Thwaite îşi trecu o mână peste figură.

— Bine, dar acum ce naiba o să le pot spune eu? Pentru că nu ştim încotro s-o luăm.

— Ba da, eu ştiu.

Lauren tresări când auzi cuvintele lui Tracy. Ştia bine semnificaţia acelei voci. În semiîntunericul ce domnea în maşină văzu ochii lui Tracy, ca nişte tăciuni aprinşi. Simţi cum i se face rău de la stomac, iar muşchii din interiorul coapselor începură să-i tremure.

— Nu! şopti ea. Te rog, nu.

Tracy îi acoperi mâna cu mâna lui, strângându-i-o tare. Lauren încercă să spună ceva, dar nu ieşi nici un cuvânt, parcă amuţise de-a binelea. La ce i-ar mai fi folosit oricum acele cuvinte? Pentru că el era hotărât s-o facă. Îşi coborî pleoapele, închizând ochii ca să-şi poată retine lacrimile. Distrugere. Asta era imaginea ce i se deschidea în faţa ochilor. Moarte şi distrugere.

— Nu pot, îi spuse ea, revenindu-i vocea şi simţind cum se

îneacă.

Dădu din cap.

— Te rog să nu-mi ceri asta. Nu pot să stau deoparte şi…

Vocea i se stinse. Thwaite şi White o priveau. Ei nu înţelegeau nimic; lor nu le-ar fi păsat oricum. Ce mai conta pentru ei dacă murea Tracy? Nu ei erau cei ce-l iubeau.

Cu ochii închişi se îndepărtă de el, iar mâna ei bâjbâi în căutarea mânerului portierei. Îl forţă de două ori, lăsându-se cu tot umărul pe el, înainte să poată deschide portiera.

— Lauren! o strigă Tracy.

— Nu! ţipă ea. E prea mult!

Şi alergă în întâmpinarea unui taxi, fluturându-şi braţele în aer.

În maşină se făcu linişte. White îşi întoarse privirile şi se holbă la faţada futuristă şi dezolantă a clădirii poliţiei.

— Nu vrei să mergi după ea? 1 întrebă Thwaite după o vreme.

— Nu.

Tracy se sprijini mai bine de spătarul banchetei din spate, închizându-şi ochii.

— Nu ştiu ce-aş mai putea să-i spun. Ea mă cunoaşte mult prea bine.

— …iar cadavrul mutilat al femeii descoperite în subsolul reşedinţei lui Macomber a fost identificat ca aparţinând lui Joy Trower Macomber, soţia celui ce a fost domnul Macomber şi respectiv sora senatorului democrat din Texas, Vance Trower. Au fost anunţate cele mai apropiate rude ale ei.

Atherton Gottschalk asculta vocea autoritară a sergentului-detectiv Douglas Thwaite cu o groază crescândă. Totul ieşea la iveală cât se poate de simplu. Joy murise; la fel şi Macomber. Cât avea să mai dureze până când dădeau de cadavrul lui Kathleen?

Se îndepărtă de ecranul televizorului, păşind pe mocheta groasă a apartamentului hotelului său din New York. Părăsise spitalul de trei zile, dar se hotărâse să mai rămână la New York. Atenţia pe care i-o acordau mijloacele de informare în masă era în continuare suficient de mare ca să-l determine să mai rămână în oraş.

Prin ferestrele largi putea zări luminiţele ce clipeau în cartierul West Side din Manhattan, dincolo de zona întunecată

reprezentată de Central Park. Soţia lui se afla în baie, relaxându-se în continuare în aburii ce ieşeau din apa fierbinte.

Gottschalk îşi lipi palma de geam. Se gândi să bea ceva, dar băuse deja prea mult, mai întâi la dineul organizat la hotelul *Waldorf-Astoria* de Partidul Republican pentru colectarea de fonduri şi apoi la expoziţia deschisă în onoarea lui de primarul New York-ului la Muzeul Metropolitan de Artă. Ar fi rămas în continuare la recepţia ce urmase acolo, dar respectă recomandările medicului său de a fi cât se poate de prudent faţă de şocul suportat de organismul lui din cauza împuşcăturii. La aceasta se mai adăuga şi o anume şiretenie de natură gazetărească, în încercarea de a menţine în atenţia publicului larg ceea ce i se întâmplase lui de curând.

Începu să aibă frisoane, iar euforia de la începutul serii se evapora în întregime. N-ar fi fost în stare să suporte ideea ca soţia lui să ştie ceea ce făcuse el. Oare va fi el capabil vreodată să-i explice totul?

Gottschalk privi în gol privelişte a ce se deschidea în faţa ochilor şi pentru care plătea el atât de scump acum. Ce folos? Îşi dădea seama că nu va mai dura mult timp până când poliţia o să-i dea de urmă. Ştia deja foarte bine cum se desfăşurau anchetele poliţiei. Poliţia n-ar fi avut ce să caute la locuinţa lui Macomber dacă ei n-ar fi ştiut deja despre ce e vorba.

Angka murise şi el împreună cu ea. Moartea lui Macomber nu îl ajuta cu nimic. Existau prea multe alte indicii, iar la o anchetă de asemenea proporţii, poliţia ar fi trebuit să fie de-a dreptul incompetentă ca să nu descopere gradul lui de implicare. Avusese de prea multe ori ocazia să constate el însuşi cât de inteligenţi puteau fi poliţiştii.

Se îndepărtă de fereastră şi traversă camera, strângându-şi mai bine cordonul de la halatul de baie din mătase peste stomacul lipsit de orice urmă de grăsime. Se opri în faţa uşii închise ce ducea la baie şi ciocăni discret.

Auzi vocea slabă a soţiei sale. Avu impresia că era o voce mai dulce decât altădată. Roti clanţa şi deschise uşa. Căldura şi aburii din cadă umpleau baia.

Roberta îşi ridicase părul într-un coc. Doar capul şi genunchii i se mai vedeau deasupra apei.

— Bună, dragă, îl spuse el. Am intrat doar să te salut.

Rămase acolo, privind-o şi întrebându-se în sinea lui ce-o să zică ea. Ea îşi ridicase privirile şi îi zâmbi.

— Un gest frumos din partea ta, dragul meu.

Mâinile ei îşi făcură apariţia printre balonaşele de apă cu săpun, mişcându-se întruna.

— Vin şi eu în câteva minute.

— Nu te grăbi, îi spuse Gottschalk. Ai suficient timp.

El ieşi din baia sufocantă, închizând bine uşa după el. Se îndreptă spre televizor. Conferinţa de presă se terminase în sfârşit. Comentatorii comutaseră din nou pe imagini din studio şi vorbeau despre probleme de importantă naţională. Numele lui fu menţionat de două ori. Întinse mâna şi opri televizorul.

Apoi se îndreptă spre fereastră şi o deschise. Panoul acela se deschidea cu mare uşurinţă. Se gândi în treacăt că avusese noroc: închiriase un apartament într-unui din hotelurile mai vechi şi mai elegante, care încă mai dispuneau de ferestre ce se puteau deschide.

Lung drum până jos, dar nu se mai gândi la asta. Simţi pe pielea fină a gâtului adierea uşoară a brizei şi văzu puzderia aceea de luminiţe ce îţi crea impresia că te aflai undeva pe litoral, împreună cu coroanele dese ale copacilor din parc, întunecate şi senine.

Erau singurele lucruri la care se gândea, când păşi pe pervazul ferestrei şi când dintr-un singur pas mare reuşi să îl treacă. Şi bineînţeles, la Kathleen, cu trupul ei mlădios şi bine uns, strălucind în luminile oraşului.

Ochii lui rămaseră deschişi până când ajunse acolo jos.

Casa de pe Gramercy Park South redevenise în sfârşit întunecată. Echipele de la laboratorul de criminalistică îşi împachetaseră numeroasele lor echipamente şi plecaseră. La fel şi cei din echipa medicului legist. Fotograful poliţiei şi grupul de detectivi din subordinea lui Thwaite părăsiseră la rândul lor locuinţa.

Afară, sub cordonul întins peste treptele ce duceau la intrarea principală, lângă sigiliul aplicat acesteia, împreună cu anunţul oficial „Anchetă efectuată de poliţie” lipit de uşile lustruite din mahon, doi poliţişti tineri stăteau în picioare şi îşi vorbeau în timp ce îndemnau curioşii să circule.

Deasupra capetelor lor, de-a lungul acoperişurilor aflate în apropierea clădirii, se mişca o umbră. O umbră ce se deplasa în cea mai mare tăcere şi cu agilitatea unei pantere. Nimeni n-o observă când sări pe acoperişul casei lui Macomber. O clipă mai târziu, se evaporase ca o băltoacă de apă înghiţită de pământul însetat din cauza arşiţei.

Ajuns înăuntru, Khieu se furişă jos din pod; simţurile lui cercetau în permanenţă împrejurimile. Când fu sigur că nu mai. Era nimeni în casă, coborî până la etajul doi şi se strecură tiptil în dormitorul lui Eliott.

Descoperi imediat locul în care căzuse Eliott şi îngenunche acolo, rugându-se ca şi cum s-ar fi aflat în faţa imaginii lui Buddha. În mintea lui era un vârtej de gânduri, deşi el căuta cu disperare o linişte eternă. Răzbunase moartea unui frate prin trădarea unui alt frate.

Ştia că nu ar fi putut proceda altfel. Imperativul dictat de dobândirea liniştii spirituale pentru Sam îl forţase să acţioneze în acest mod. Dar moartea lui Eliott crease confuzie în mintea lui şi îl întristase în aşa fel încât nu reuşise să găsească o explicaţie pe deplin valabilă. Îşi împreună braţele în jurul trupului şi obţinu astfel mai multă căldură.

Îi era frig, se simţea total pierdut, pierduse orice direcţie, era ca un orfan lipsit de căldura unui cămin, până când îşi aduse din nou aminte că încă nu îndeplinise ultimul ordin dat de Macomber. Aceasta era şi intenţia lui atunci când fugise sus pe scări, pentru că nu avea nici cea mai mică îndoială asupra identităţii celui cu care tocmai se întâlnise acolo. Dar iminenta sosire la faţa locului a celor ce aşteptaseră până atunci afară îi distrăsese atenţia şi îl făcuse să uite de necesitatea îndeplinirii acelei sarcini.

El ştia că nu s-ar mai fi putut considera un fiu adevărat şi credincios al tatălui său dacă nu depunea toate eforturile pentru a-i îndeplini ordinele. Pentru că numai procedând astfel era el o fiinţă întreagă şi îl făcea să fie ceea ce era el ca atare. Pentru că, ce s-ar fi ales din el dacă n-ar fi fost Macomber şi cu *angka?*

Ştia că trebuie să se mişte, să dispară imediat de acolo. Dar ştia că o dată plecat de acolo nu avea să mai revină niciodată în casa aceea. Era căminul lui; însemna pentru el la fel de mult precum odinioară vila familiei sale din Phnom Penh; mai mult

decât barăcile acoperite cu stuf din jungla ce înconjura localitatea Battambang. *Căminul.* Semnificaţia cuvântului acela îi atârna în gând o clipă aşa cum face o bijuterie perfectă, atât de liniştitoare prin claritatea ei.

Dar după aceea, imaginea trupului neînsufleţit al lui Eliott îşi croi drum, pătrunzând în centrul gândurilor sale, iar el nu se simţi în stare de nimic, vreme îndelungată, plângând necontrolat.

La volanul unui Audi 4000, Tracy intră în tunelul Lincoln şi acceleră pe banda cea mai rapidă din stânga culoarului său. Îşi aduse din nou aminte de mutra pe care o făcuse Thwaite atunci când îi spusese ce avea el de gând să facă.

— Singura modalitate de a pune vreodată mâna pe Khieu, îi spusese el, este prin mine. Macomber mi-a zis că îi dăduse ordin lui Khieu să mă lichideze. Iar acesta a dat greş pe scară...Dar rămâne atras ca un magnet de mine. N-am nici o îndoială. Macomber a reuşit să îi remodeleze structura, dar nu şi credinţa lui religioasă. Iar budismul în sine nu va reuşi să-l menţină în viaţă.

— E şi motivul pentru care ea a plecat, rostise el ca pentru sine. Se referea atunci la Lauren.

— Da, îi răspunsese Tracy, iată motivul.

Thwaite îşi întorsese mult capul în lumina orbitoare ce pătrundea prin geamul din spate al maşinii lui Tracy, în timp ce farurile unei maşini ce se apropia de ei îi scăldau într-o baie de lumină.

— Să ştii, se pronunţase el cu toată blândeţea de care se simţise în stare, că n-am de gând să te las s-o faci.

Tracy îl ignorase complet. Îşi menţinuse în continuare ochii închişi. Mintea lui lucra la maximum; gândurile lui depăşiseră de mult faza intervenţiei lui Thwaite.

Thwaite se aplecase şi îl bătuse pe Tracy pe genunchi.

— Ascultă, amice, pentru isprăvile tale de-acolo, aş putea foarte bine să te-arunc peste noapte într-o celulă. M-aş putea folosi de orice motiv mi-ar trece mie prin minte: protecţia unui martor important, anchetarea unei persoane suspectate de omucidere. Să ştii c-aş face-o şi ca să te iau de pe capul meu. Ţi-ai terminat treaba, acum lasă-mă şi pe mine să mi-o fac pe-a mea.

Tracy anticipase toate astea şi îi spusese lui Thwaite tot ce-i tăinuise până acum.

— N-ai de ales, rostise Tracy, pentru că Khieu e nebun de legat.

Era singura semnificaţie a scânteii aceleia purpurii pe care o descifrase în ochii cambodgianului; elementul decisiv, care reuşise să-l facă să se înfioare.

— De unde ştii tu asta? îl repezise Thwaite. Nebun, în sensul că e de fapt un criminal?

— Vreau să spun, spuse Tracy, deschizându-şi în sfârşit ochii şi fixându-l cu priviri dure pe Thwaite, că individul e complet nebun, l-am citit pe chip nebunia atunci când ne-am luptat pe scări.

— Tu nu eşti psihiatru, aşa că mai scuteşte-mă cu asta.

Tracy se aplecă brusc, iar concentrarea de pe chipul său îl sperie pe Thwaite.

— Tot ce ştiu eu, rosti el cu voce joasă, e faptul că numai eu l-aş putea opri. Pentru numele lui Dumnezeu, Thwaite, individul nu e decât o maşină de ucis oameni! Câte alte probe îţi mai trebuie? Chiar crezi că o să fii în stare să dai de el?

Îşi apropiase mult faţa de chipul lui Thwaite.

— Pentru că el şi-a petrecut întreaga lui viaţă învăţând cum să ucidă şi să nu fie prins. Iar tu nu eşti la fel de inteligent ca el.

— Iar asta bănuiesc că vrea să însemne că tu eşti.

— La naiba, aici nu e deloc vorba de confruntarea absurdă a unor indivizi! Amândoi ştim de fapt că el mă urmăreşte…

— Dar în oraş n-o să putem niciodată avea destui oameni ca să stea cu ochii pe tine. Nu pot să permit aşa ceva; e un risc prea mare pentru tine, ca să nu mai vorbesc de eventualii privitori şi deci complet nevinovaţi.

Tracy dădu afirmativ din cap.

— Aici ai dreptate.

Se aşezase din nou mai bine în scaun.

— Latã de ce mă duc la casa din comitatul Bucks. Sunt pe terenul meu; pot să-l controlez mai bine.

Aşteptase o clipă.

— E suficient de izolată, astfel încât tu şi cu oamenii tăi nu veţi întâmpina nici o problemă.

Îl privise pe Thwaite în lumina aceea artificială, încercând să

ghicească gândurile ce se ascundeau în spatele ochilor reci. Într-un târziu, detectivul se mişcă, întorcându-şi capul spre White.

— Ivory, spusese el, fără să-şi ia ochii de la Tracy, cheamă centrala. Găseşte numărul de telefon de la poliţia din Pennsylvania şi apoi al şefului secţiei de politie din comitatul Bucks. Apoi să-mi dai legătura. Vreau să-i vorbesc. Trebuie să-i furnizez o sumedenie de detalii şi timpul de care dispun e extrem de scurt.

Tracy se desprinse din autostrada cu platâ la ieşirea cu numărul 10, plătind taxa de utilizare. Dar deja nu se mai gândea la Thwaite. Existau o mulţime de oameni care se gândeau la el acum şi care îşi aveau rolul lor în ultima fază a planului lui Macomber. Dar Tracy îi telefonase directorului, iar acesta trimisese la firma Metronics din New York, sub acoperirea necesară, o echipă de experţi ce urma să atace sistemul acela sofisticat de computere. Băieţii lui ştiau bine cum să se descurce prin labirintul de chipuri electronice şi tot ce mai intra în componenta elementelor unui calculator. Aveau să dea de fir, orice s-ar fi întâmplat.

Tracy îşi reaminti de cuvintele pe care i le spusese directorul despre Metronics; în lipsa creierului genial al lui Macomber, firma avea să se dezintegreze de la sine. El spera ca directorul să se fi înşelat.

Dar lucrul care îi dădea acum bătaie de cap era Kim. Tracy încercase toată noaptea să intre în legătură cu el, atât la apartamentul lui din Washington, cât şi la numărul de telefon din New York City pe care i-l dăduse chiar Kim.

Lui Tracy nu-i plăcea deloc faptul că Kim dispăruse în ceaţă. Apoi, puţin înainte de ivirea zorilor, directorul îi telefonase ca să-i spună că trei agenţi KGB – unul dintre ei fiind un personaj foarte important – fuseseră găsiţi morţi într-un hotel luxos din Dallas.

— E clar că e vorba de Kim, îi spusese directorul vizibil tulburat. Nu ştiu ce se petrece, dar vreau ca tu să fii cât se poate de prudent. Dacă simţi nevoia să mă contactezi, să ştii că o să iau parte sporadic la diverse sesiuni de lucru organizate de Departamentul de Stat în următoarele 72 de ore. Bineînţeles că va trebui să ne dăm silinţa să liniştim nişte pene zbârlite de-ale sovieticilor.

Tracy intră în comitatul Bucks. O luă la stânga, pe River Road,

iar scurta porţiune în care şoseaua avea patru benzi se reduse aproape instantaneu la numai două benzi. Greierii interpretau cântecul lor de vară, înviorând aerul cu sunetul acela melodios. Asta îl făcu să-şi amintească din nou de Lauren şi de ziua petrecută de ei împreună pe plajă, ziua aceea minunată şi furtunoasă.

Îi revăzu ochii şi se gândi la marea aflată undeva departe, acolo unde dispărea uscatul.

Casa apăru din dreapta lui şi el ieşi de pe drumul principal. Păsărelele cântau, iar o briză uşoară îi aduse în nări mirosul de pin, cimbru sălbatic şi de mentă. De partea cealaltă a drumului de ţară, văzu lanul pustiu de porumb, golit de recolta lui târzie de vară. Nu peste multă vreme aici avea să domnească din nou iarna. Focuri aprinse şi marţipan pe băţ ce se topea la căldură. N-ar fi vrut să-şi petreacă asemenea seri fără ea.

Urcă treptele şi deschise uşa de la intrarea din fată. Era ora patru şi şase minute.

Intră în bucătărie, deschise frigiderul şi găsi acolo doar un borcan plin pe jumătate cu maioneză, un borcan cu unt de ţară şi o cutie de sardele al cărei capac fusese rulat parţial. Dar mai dădu şi de un borcan neînceput de unt de alune şi gustă cu poftă din el.

În timp ce mânca, se plimba prin sufragerie. Se simţi atras de statueta din lemn a lui Buddha ce se afla pe policioara şemineului. După o vreme, privirile lui alunecară în jos, pe lângă televizor. Plăcile de faianţă ce înconjurau şemineul aveau un aer ciudat.

Se lăsă pe vine ca să poată examina de aproape ceea ce i se păruse lui că vede acolo. Îşi întinse mâna şi apăsă cu un deget pe două puncte foarte apropiate ce se zăreau pe suprafaţa plăcilor de faianţă. Erau dispuse paralel. Pete de un maroniu închis.

Zgârie cu mare atenţie cu unghia degetului arătător o porţiune minusculă a uneia din pete. Îşi duse degetul la gură şi gustă, dându-şi seama despre ce substanţă era vorba. Sânge uscat.

Se sculă în picioare ca şi cum ar fi fost în transă şi rămase în faţa lui Buddha. Iar apoi, cu multă grijă, îngenunche în aşa fel încât genunchii lui să atingă plăcile de faianţă.

Îngenunchease aşa cum îngenunchează un păcătos în faţa

idolului său, cu picioarele lipite. Extremităţile genunchilor lui atingeau perfect cele două pete de sânge.

Se ridică din nou în picioare, gândindu-se. Exact aşa se şi întâmplase. După ce o omorâse în bătaie pe Moira, îi revăzu în minte chipul, el venise aici şi îngenunchease în faţa statuetei, rugându-se. Gândul la cele petrecute îl făcu pe Tracy să se înfioare.

Întunericul acoperea aproape totul. Se depărtă de statueta aceea sculptată în lemn şi duse borcanul cu unt de alune înapoi în bucătărie. Nu-i mai era foame.

Reveni din nou în sufragerie şi se aşeză în fotoliul lui favorit, îşi sprijini bine ceafa. Norii acoperiseră de-acum soarele care apunea; sfârşitul zilei luase un aer posomorât, iar lumina de afară începuse să ia culoarea plumbului. Lumina de noiembrie.

Îşi închise ochii, ascultând zgomotele acelea mărunte ale casei, care-l înconjurau acum, adaptându-se din nou la zgomotele vieţii de aici, astfel încât să poată detecta în orice clipă orice mică modificare, indiferent cât de neînsemnată ar fi fost ea. Dorea să cunoască momentul în care urma să se furişeze aici Khieu.

Probabil că aţipise. Nu dorise aşa ceva. Îşi deschise ochii şi întâlni în cale întunericul din cameră. Se înnoptase. Rămase nemişcat în fotoliu. Degetele lui se încleştară pe braţele fotoliului cu o forţă nebănuită până atunci.

Ceva se schimbase în aerul ce domnea în casă. Apăruse o anumită modificare, dar n-ar fi fost încă în stare să spună despre ce anume era vorba. O pasăre de noapte începu să tipe afară, iar o ramură se freca de exteriorul locuinţei. Dar sunetele acelea le cunoştea el bine. Nu ele erau cele ce-l tulburau acum.

Scârţâitul unei scânduri de deasupra capului, urmat de protestul uşor al ferestrei cu canaturi ce se găsea în spatele casei şi pe care se tot gândise s-o repare de-acum un an şi jumătate. Dar nici sunetele acelea nu îi produseră tulburarea pe care o simţea el acum.

De vină erau sunetele pe care *nu* le mai auzea. Greierii încetaseră să mai cânte afară, iar casa îi făcea impresia că îşi ţinea respiraţia. Nu mai era singur. Se ridică în picioare, traversa sufrageria şi rămase aşa în faţa şemineului. Buddha rămăsese în spatele lui.

Umbrele umpleau acum camera, ca şi cum ar fi fost proiectate de cineva cu alte dimensiuni decât fiinţele umane. Formele acelea îi apăreau lui Tracy distorsionate, aduse de spate şi cât se poate de bizare. Benzi de lumină apoasă cădeau oblic peste scândurile bine lustruite şi goale ale duşumelei ce se afla plasate între covoraşe. Iar în spatele lor, cealaltă parte a sufrageriei era neagră ca smoala. Nu reuşi să audă nimic.

Umbrele se topeau şi se formau din nou. Întunericul se transforma în gri şi apoi redevenea din nou cât se poate de negru. Benzile acelea luminoase ce cădeau pe duşumea se ondulară, luând aspectul straniu al unor linii văzute de sub apă.

Khieu stătea în întunericul acela, iar trupul lui luase masca pestriţă a unui tigru. Într-un târziu, el se mişcă şi lumina îi atinse un ochi, scoţându-l acum în evidentă. Părea învăluit într-o mantie a întunericului. Ştia să se folosească bine de elementele naturale. Aşa cum îl învăţase Murano.

— L-am cunoscut bine pe Macomber…odinioară, spuse Tracy cu o voce slabă. Ştiam că vei veni.

— Nu simt deloc dorinţa să te ucid, rosti Khieu. Dar eu sunt *Chet Khmau.* N-am de ales.

În cameră apărură nişte ecouri pe care Tracy nu reuşi să şi le explice.

— De ce?

El ştia răspunsul, dar asta nu-l oprea să mai facă o încercare.

— Tu n-ai fost nimic altceva decât comisionarul lui Macomber. Iar de-acum înainte ai posibilitatea să-ţi trăieşti şi tu viaţa.

— Ceea ce mi-a oferit el, îi adresă Khieu cu o voce la fel de slabă, reprezintă totul pentru mine. Orice altceva a murit de mult. Pentru că el a fost cel ce a ucis totul. Şi cu toate astea…el este cel ce mi-a dat înapoi dreptul la viaţă. Trebuie să-ţi mai explic în continuare? Poate cineva oare să explice ceea ce nu poate fi explicat?

— Nu.

— Eu…nu pot să mai gândesc limpede.

Vocea lui Khieu avea o coloratură bizară, făcând-o să plutească prin aer.

— Amintirile, în special, vin şi pleacă din memorie, lăsându-mă fără nici o orientare precisă.

— Iar Buddha?

— Buddha supravieţuieşte tuturor lucrurilor.

Îşi modifică uşor poziţia.

— El este cel ce ne spune că trebuie să ne eliberăm de tot ce reprezintă poverile dobândite în existenta noastră lumească. Pentru că cel ce trăieşte în puritate, liber de sentimentul speranţei şi al fricii, al pasiunilor şi al dorinţei de a exista în continuare şi de a-şi anihila propriile sale suferinţe, dobândind adevărata cunoaştere, va scăpa de suferinţe, renăscând şi intrând astfel în cea mai înaltă Nirvana.

Khieu se mişcă din nou, milimetric.

— Am părăsit durerea şi tristeţea în locuinţa lui Macomber; la fel s-a petrecut şi cu dragostea şi cu mila.

Înfruntă privirile lui Tracy.

— Dar acolo am lăsat şi ura. Mintea mi-e plină numai cu ororile prezentului. Iar atunci când şi ele vor dispărea, înseamnă că am îndeplinit condiţiile impuse de Buddha.

Tracy avusese dreptate.

— Trebuie să analizezi problema dintr-un anumit punct de vedere, îi spusese el lui Thwaite. Pentru că în mintea lui se ascund două idei perfect echilibrate între ele. Ele *trebuie* să fie în acelaşi timp echilibrate, dar şi bine compartimentate pentru că, aşa cum ai spus şi tu, una o exclude teoretic pe cealaltă. Ceva petrecut recent a reuşit să dărâme barierele ce existau în mintea lui. Iar acum, cele două idei se amestecă şi se contopesc: pacifismul budismului şi pregătirea de criminal. Dar ele nu se pot *în realitate* amesteca şi nici nu se pot contopi. Acest lucru este practic imposibil de realizat şi o asemenea contopire duce la nebunie.

Şi pentru că se apropiase de Tracy lateral, sub paravanul celui mai bun aliat al său, întunericul, Khieu îl obligă pe Tracy să utilizeze procedeul cunoscut sub numele de „Mişcarea umbrei” pentru a reuşi să contracareze violentul atac al acestuia, *kokyu-nage,* combinat cu o tehnică respiratorie specială prin care Khieu căuta să-şi proiecteze adversarul spre zona dorită.

Khieu, gândindu-se că reuşise să perceapă spiritul atacului lui Tracy, îşi închise propriul său procedeu cu un fluture, aplicând o presiune enormă asupra cutiei toracice a lui Tracy. Durerile pe care le simţea acum Tracy erau groaznice şi el se văzu obligat să se gândească la cu totul altceva ca să poată rezista în

continuare.

„Mişcarea umbrei” însemna iniţierea unui fals atac puternic atunci când nu reuşeai de fapt să vezi care era strategia urmărită de adversarul tău, făcându-l pe acesta să creadă că tu ţi-ai dezvăluit propriile tale intenţii. Iar convingerea lui în acest sens urma să-l facă pe el să-şi dezvăluie care erau intenţiile lui reale.

Chiar aşa se şi întâmpla, iar Tracy acţionă în vederea contracarării fluturelui acela extrem de dureros. Folosindu-se de şolduri şi coapse, reuşi să facă să slăbească sistemul de pârghii aplicat de Khieu şi astfel să paralizeze avantajul iniţial al acestuia.

Tracy aplică imediat două lovituri extrem de dure de ciocan, dar constată cu surprindere că efectul lor era minim. Dar o dată cu declanşarea de către Khieu a următoarei sale mişcări, el reuşi să înţeleagă motivul şi constatarea îl făcu să-l treacă din nou toate năduşelile.

Era procedeul *chikara-wai chia,* un sistem deosebit de complex prin care se exteriorizează energia intrinsecă a unui luptător, procedeu despre care Tracy citise în cartea pe care o deţinea Jinsoku, zdrenţuită de atâta răsfoit, *Ryuko-no-Maki,* sau în traducere „Cartea Dragonului şi a Tigrului.” După spusele profesorului său, era cea mai veche carte din lume în care erau prezentate secretele artelor marţiale.

Chikara-wai chia era un procedeu la care cartea făcea doar aluzie, întrucât autorul ei preferase să nu descrie în detalii forţa lui înspăimântătoare deoarece el considera sistemul acela complex de luptă mult prea periculos în ansamblul lui.

Energia *chikara* reprezenta ţelul final urmărit de toţi cei ce-şi doreau să stăpânească pe deplin artele marţiale…controlul total al forţelor lăuntrice ale individului şi care sunt absolut necesare pentru dobândirea cunoştinţelor maxime în toate stilurile artelor marţiale, de la *aikido* la *sumo.* Ce *s-ar întâmpla atunci,* îşi punea întrebarea autorul cărţii *Ryuko-no-Maki, dacă o forţă atât de devastatoare urma să fie pusă în valoare prin exteriorizarea ei?*

Cum să te lupţi împotriva ei? Sau măcar să o poţi devia? Tracy nu avea nici cea mai mică idee. Dar ştia că acum urma să se decidă definitiv rezultatul luptei sale. Îi oferise lui Lauren inelul cu diamant pentru că fusese sigur că urma să se întoarcă la ea.

Dar acum ştia că n-o să mai reuşească acest lucru.

Lupta totuşi în continuare, aruncând asupra adversarului o serie de lovituri percutante, *ate-waza,* al căror scop era acela de a descoperi punctele slabe ale acestuia şi de a-i absorbi din forţă, dar nivelul energiei la care apelase Khieu era mult prea înalt şi mult prea profund. În disperarea sa, Tracy apelă la procedeul *Yotsu* te, aşa-numitele „patru mâini", agăţându-se de Khieu şi încercând să-i angajeze acestuia ambele mâini pentru a-l determina să ajungă astfel în impas.

Dar *chikara-wai* mătură în calea sa şi procedeul disperat utilizat de Tracy, iar acesta se trezi brusc proiectat cu ambii umeri pe podea, în timp ce capul îi vâjâia şi gâfâia ca un câine, cu pauze din ce în ce mai scurte între două respiraţii.

Simţi cum îl învăluie energia dezvoltată de Khieu, dominând totul în jurul său, şi îi pătrunse în nări sudoarea aceea animalică ce şiroia de pe muşchii încordaţi într-un efort suprem ai ambelor luptători. Dar lucrul pe care îl vedea el acum cel mai bine era chipul lui Khieu care atârna în faţa ochilor săi ca o lună plină sau aproape plină. Pe el nu se citea nici o urmă de mânie, nici de ură şi nimic din exaltarea celui ce simte iminenţa triumfului. Era aşa cum îi spusese chiar el mai înainte, renunţase la orice emoţie sau sentiment, lăsându-le între zidurile bântuite de gânduri rele ale locuinţei lui Macomber.

Iar ceea ce mai rămăsese reprezenta doar esenţialul, un fel de distilare abstractă a spiritului artelor marţiale, devenind astfel ceva extrem de pur prin debarasarea de tot ce era specific fiinţei umane. Golit de orice reziduu. Dar în profunzimea sa exista altceva, aşa cum se întâmpla cu o perlă extrem de preţioasă şi ascunsă sub carapacea şi ţesuturile moi ale stridiei.

Tracy încercă să găsească o expresie mai bună decât lumina sfântă. Dar acolo se afla un element ce reuşea transfigurarea acelui spirit: liniştea şi calmul specific cerului sau mării; sentimentul imuabilului.

Atât reuşi el să-şi mai amintească în clipa în care simţi durerea, agăţându-se disperat de constatarea făcută puţin mai înainte, în vreme ce se năpusti în cădere liberă spre hăul fără de sfârşit al unui râu întunecat.

Şi odată ajuns în râul acela, începu să se învârtă leneş în cerc, tot mai încet, până când încetă orice urmă de mişcare.

Lauren parcă Fordul Mustang, model ’67, imediat ce părăsi drumul de ţară ce şerpuia pe lângă lanul de pe care se recoltase porumbul. Îşi dirijase maşina spre marginea drumului şi o oprise sub ramurile desfăcute ale unui stejar maiestuos, ascunzând-o astfel perfect.

De cealaltă parte a miriştii putea zări casa lui Tracy, care se proiecta nemişcată şi întunecată în amurgul ce începuse să se lase. Îl însoţise de multe ori pe Tracy acolo. Şi de fapt, amintirea acelor nopţi, plapuma pe care şi-o trăgeau ei deasupra capetelor, vorbind şi făcând neîncetat dragoste, gândul la nopţile acelea o făcuseră să se răzgândească.

Atunci când fugise de lângă el în centrul Manhattan-ului, în mintea ei luase o hotărâre cât se poate de fermă. Imaginea de coşmar a chipului lui excesiv de palid şi vizibil distrus sufleteşte din momentul în care ieşise clătinându-se pe picioare din casa lui Macomber de pe Grammercy Park South, o urmărise pe tot parcursul discuţiilor ei cu Thwaite şi cu White. Iar clipa în care îi devenise foarte clar ce avea el de gând să facă, simţise că se săturase până peste cap. Gândul că s-ar fi putut să vadă din nou chipul acela atât de distrus sufleteşte sau, poate chiar mai rău, să nu-i mai vadă niciodată chipul, îi devenise insuportabil.

Dar după aceea, în timpul lungii nopţi petrecute singură, cu piciorul ce o durea îngrozitor şi cu somnul spulberat undeva la mii de kilometri depărtare de ea, îşi ridicase privirile şi văzuse jocul luminilor de afară de pe plafonul dormitorului său. Urechile ei percepeau orice sunet ce venea la nesfârşit de pe Upper West Side: vuietul sirenelor, lătratul câinilor, o bătaie în stradă în care adversarii schimbau ca nişte boxeri replici aure în spaniolă, o pisică ce mieuna sinistru, zdrăngănitul tomberoanelor răsturnate pe rând, ţipătul unui copil bolnav. Se gândi la Tracy. Şi în cele din urmă îşi dădu seama unde urma să se afle el mâine.

Iar după aceea, obosită, adormise buştean în vreme ce frânturi de lumină roz îşi croiau drum printre crăpăturile înguste dintre casele cu faţadă mohorâtă.

Preferase să se apropie de locuinţa lui prin altă parte, amintindu-şi că acolo beneficiai de prea puţin adăpost până când nu ajungeai la mai puţin de 50 de metri de locuinţa propriu-zisă. Oamenii lui Thwaite, care în mod sigur se aflau şi ei la pândă, nu-

l puteau proteja pe Tracy din partea aceea.

Lauren traversă drumul de ţară şi pătrunse în mirişte. Odată ajunsă acolo, ştia bine ce trebuie să facă. După atâtea întâmplări şi atâtea suferinţe, nu se mai mulţumea să fie un simplu spectator care privea neajutorat la cele ce se întâmplau în apropierea lui. Pentru că, aflat în interiorul casei, s-ar fi putut ca Tracy să fie pe moarte.

Avea de gând să intre în casă, dar gândul acela o făcu să-i tremure picioarele. Inima îi bătea năvalnic. Peste ce anume o să dea ea acolo?

Începu să înainteze cu picioarele înţepenite peste mirişte. Nu-i păsa deloc de faptul că Thwaite şi cu oamenii lui o reperau acum, pentru că ea ştia că nu mai erau în stare să se arate în văzul lumii şi s-o oprească.

Ajunse fără nici un incident la copacul acela maiestuos care umbrea casa. Se afla cam la o distanţă de vreo 30 de metri de latura vestică a casei. Dar preferă să se îndrepte spre latura din faţă sau din spate a locuinţei.

Nu văzu pe nimeni, nu auzi nimic şi asta o tulbură şi mai mult. Unde se ascunseseră greierii? Se opri chiar în faţa uşii din spatele casei şi după câteva clipe auzi cum porneşte din nou zumzăitul gâzelor, precum un motor rece care se trezeşte la viaţă.

Trase prudent spre ea rama cu plasa de ţânţari şi se strecură lateral, lăsând-o să se sprijine pe umărul aşezat puţin oblic. Roti cu degetele transpirate de emoţie butonul de alarmă al uşii de lemn dinspre interior. Nu era închisă şi împinse uşa, trecându-i pragul.

Se afla acum în bucătărie şi se opri mai mult timp ca să-şi obişnuiască ochii cu întunecimea ce domnea acolo. Mantia nopţii se lăsase asupra ei în timp ce înainta spre casă, dar afară mai exista lumina lunii şi a stelelor. În timp ce înăuntru era mult mai mult întuneric.

Pierdu câteva clipe până când îşi reaminti planul casei, apoi începu să înainteze centimetru cu centimetru. Imediat auzi nişte zgomote. Avu impresia că ele veneau dinspre sufrageria ce se afla în dreapta ei. Se îndreptă în direcţia de unde veneau zgomotele, furişându-se cât putea ea de tăcut, aproape alunecând prin aer.

Ajunse la deschizătura ce ducea spre sufragerie şi reuşi să perceapă mai bine zgomotele. Semănau cu mârâitul unui animal, ca şi cum ar fi fost rezultatul uciderii recente a prăzii.

Ocoli cu multă grijă peretele parţial ce îi bloca vederea. Ferestrele camerei lăsau să pătrundă petice zdrenţuite de lumina argintie, razele lunii formând un fel de flăcări lungi şi distorsionate ce îi aduceau aminte de flăcările rătăcitoare de deasupra mlaştinilor. Un astfel de petic luminos se afla chiar în faţa ei şi se întreba cum să-l ocolească.

Dar orice gând ar fi avut ea până atunci se evaporă brusc atunci când văzu ce zăcea pe jos, dincolo de peticul format de razele de lună. Îl văzu pe Tracy întins pe spate şi cu capul întors, către direcţia unde se găsea ea. Ochii lui erau închişi şi în lumina aceea slabă nu reuşi să-şi dea seama dacă el mai respira. Deasupra lui stătea cineva, cu picioarele depărtate şi chinuindu-se să respire, în timp ce picături de sudoare sau de sânge, n-ar fi fost în stare să vadă de acolo ce erau ele, i se prelingeau de pe bărbie.

Lauren tresări involuntar când el îşi mişcă capul. Din gâtul lui ieşi un sunet gutural şi ea îşi dădu imediat seama cine stătea proţăpit în faţa ei. Khieu! Ea făcu un pas, intrând astfel în peticul de lumină şi auzi un altfel de sunet ce venea dinspre el, cu o altă tonalitate.

— Nu!

Era atâta durere, încât ea începu să tremure, cu toate că nu pregeta să înainteze în continuare şi să atingă pieptul lui Tracy cu degetele răsfirate şi mutându-le orbeşte spre partea laterală a gâtului lui, căutându-i disperată pulsul. Nu putea risca să-şi ia privirile de la Khieu. Îl recunoscu imediat pe bărbatul care venise în apartamentul lui Louis Richter; bărbatul care avusese o reacţie atât de ciudată atunci când o văzuse.

— L-ai omorât? Se trezi ea vorbind.

Îi aruncase întrebarea în timp ce chipul ei era deformat de teamă şi de furie. *Unde se găsea oare artera?*

— Nu ştiu.

Li vorbise cu o voce foarte slabă, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de ea. Lauren verifică din nou poziţia lui Khieu; nu se clintise din loc.

Lauren găsi simultan artera şi pulsul. Tracy trăia! *Slavă*

Domnului! şopti o voce din interiorul minţii sale. Şi ea îşi aduse atunci aminte de propriile ei cuvinte: *Am să vin în căutarea celui care îţi face vreun rău. Asta e înţelegerea noastră.* Lacrimi fierbinţi îi brăzdau obrajii ca nişte flăcări. Îşi respectase promisiunea.

Îşi ridică privirile spre masca ce ascundea chipul lui Khieu.

— O să-l scot de aici. Nici măcar nu ştia ce-i spunea.

— Cum te-ai întors înapoi?

Ea percepu încordarea din vocea lui, vocea aceea cântată, ca şi cum s-ar fi rugat în timp ce-i vorbea.

— De ce?

El se mişcă puţin.

— Am abandonat totul în urma mea: invidie, ură, teamă şi… dragoste. Tot acel bagaj de sentimente umane pe care nu-mi puteam permite să le mai iau cu mine în continuare.

Înaintă spre ea, înclinându-se uşor în lumină.

— De ce-ai venit aici?

Acelaşi strigăt de durere o făcu să simtă furnicături pe şira spinării şi să i se ridice părul din cap.

Chipul lui apăru în clipa aceea în lumina lunii, brăzdat de umbrele copacilor ce tremurau afară. Lauren îşi dădu seama că el n-avea de gând să o atace. Ea reuşea să-l controleze cu o putere pe care n-o mai poseda nimeni altcineva, pentru că el fusese cel care i-o dăduse.

— Am să plec acum, şopti ea pentru că ştia că el era cel ce dorea ca ea să procedeze astfel.

El nu voia s-o ucidă. Ar fi putut s-o facă mai înainte. În definitiv, el era cel ce-l omorâse pe Louis Richter. Ea era cea care-l văzuse în apartamentul acestuia; fusese deci martoră la vicleşugul de care se folosise el. Şi cu toate astea, el o lăsa să trăiască în continuare.

Lauren începu să ridice trupul lui Tracy cu braţele ei. Era conştientă de faptul că acesta era mult prea greu ca să-l poată ridica în picioare. Avea de gând să-l târască pe duşumea, ducându-i prin bucătărie.

— Nu!

Şi Lauren simţi cum degetele lui se încleştară pe încheietura mâinii ei. Forţa lui era teribilă. Ea îşi ridică imediat fruntea şi îl înfruntă cu privirile, dezvelindu-şi dinţii.

— Ba da! şuieră ea, punându-şi toată forţa în voce. O să-l iau cu mine.

— Nu poţi face aşa ceva!

Ordinul lui biciui aerul.

— Am primit sarcina să-l ucid. Trebuie s-o îndeplinesc. *Trebuie.*

— Atunci rămân şi eu aici. Va trebui să mă ucizi şi pe mine.

— Dar nu pot s-o fac!

Agonia ce-i tortura chipul o ului. Oare ce fapte monstruoase reuşise el să facă încât să merite povara acelei dureri a cărei greutate se putea citi pe chipul lui? El nu era un monstru, îşi dădu ea seama acum. Omorâse ca să supravieţuiască; nu simţea nici o bucurie interioară în asemenea fapte. Şi totuşi, lui i se datora faptul că muriseră cinci oameni, iar Tracy putea să devină a şasea victimă. Ce putea să fie mai monstruos decât atât? Şi totuşi, în timp ce îi privea chipul, ea se îndoia în continuare.

— Atunci am să plec…şi îl iau cu mine.

— Să n-o faci! strigă el. Te rog!

Şi începu să plângă cu lacrimi amare, încrucişându-şi braţele pe piept şi strângându-şi trupul disperat.

Lauren începu să-l târască pe Tracy, trecând prin lumina lunii, raze argintii ce sfâşiau întunericul.

— Să n-o faci…

Dar în spatele cuvintelor lui nu mai exista nici o forţă; dispăruse cel ce dăduse până atunci ordine. În locul lui rămăsese vocea unui copil.

Şi Lauren continuă să tragă trupul lui Tracy, în vreme ce gândurile i se învălmăşeau în minte, iar sudoarea îi curgea pe trup, spunându-şi că totul avea să fie bine şi că el n-o să vină după ei, n-o să le taie beregata, că ea era imună la forţa lui şi că atâta timp cât îl ţinea bine pe Tracy totul avea să se termine cu bine. *Bine, of, Doamne, rogu-te! Ţine-ne în viaţă!* Lauren se ruga, aşa cum îşi dorise mama ei ca ea să facă, unui Dumnezeu în care ea nu credea şi pe care nu-l înţelegea. Şi totuşi, se rugă cu înverşunare în timp ce-l târa pe Tracy, îndepărtându-l de nebun, ducându-l în bucătărie, întâlnind în cale un alt petic de lumină argintie. Rugându-se să nu simtă fiorul rece şi fugar al apropierii acestuia, dacă i-ar ataca. Reuşi să-l târască pe Tracy pe lângă frigider, pe lângă masă, în timp ce unul din braţele lui se încurcă în piciorul unui scaun şi îl târî destul de mult până când ea reuşi

să-l scape de scaunul acela.

Gâfâind şi plângând, îl târî în continuare, iar atunci când reuşiră să ajungă împreună la uşa din spatele casei, ea o deschise şi îl salvă în sfârşit de-acolo.

Ivory White văzuse silueta aceea fragilă ce traversa mirişte; se folosi de un binoclu şi o recunoscu imediat pe Lauren. Îi transmisese informaţia numai lui Thwaite, iar acesta o blestemase pe Lauren cu toate înjurăturile care îi veniseră pe moment în minte.

„Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce crede ea că poate să facă?” se întrebase el în gând.

Dar atunci o văzu cum iese din casă împreună cu Tracy. White ţinea permanent legătura prin aparatul său portabil de emisie-recepţie cu poliţiştii din statul Pennsylvania care erau postaţi în jurul casei. Se folosi de aparat ca să le spună să atace.

Khieu căzu în genunchi, privind cum întunericul o învăluie pe Lauren sub mantia lui. Odată cu plecarea ei, încetă şi durerea aceea puternică care îl mistuise până atunci. Faptul că o văzuse din nou şi o atinsese reuşise să-i aline într-un fel durerea. Pentru că dragostea pe care o nutrea faţă de ea era acolo, era o realitate. Iar el reuşise să perceapă dragostea aceea chiar în momentul în care o atinsese pe Lauren. Iar sentimentul acela puternic zburase prin toată fiinţa lui precum adierea vântului. Reuşise să atingă un loc aflat în profunzimea sufletului său, acţionase asupra lui şi apoi dispăruse ca prin minune. În cele din urmă îl făcuse să poată pune de o parte dragostea, aşa cum făcuse şi cu toate celelalte sentimente. Ştia ce are de făcut de-acum încolo.

Se ridică în picioare, întorcându-se cu spatele către uşa de la bucătărie. Odată ajuns în zona de sufragerie unde se putea servi masa, se îndreptă către vitrina înaltă şi îi deschise uşile prevăzute cu geamuri. În interiorul lui se aflau trei sau patru cutii ce conţineau lumânări. Le luă pe rând şi începu să aprindă lumânările, una câte una.

Tracy se trezi atunci când simţi pe chipul lui razele lunii. Se întoarse, îl dureau umerii şi capul şi o văzu pe Lauren cum stătea

gârbovită în spatele casei, ţinându-şi capul în mâini. Nu reuşi să priceapă ce se petrecuse cu el.

Îşi întinse mâna spre ea şi ea tresări, holbându-se la el. Îşi dădu seama în acel moment că el se trezise şi începu să plângă, agăţându-se de el şi şoptindu-i numele întruna.

Tracy o ridică în picioare şi acum stăteau amândoi alături. Durerea îi afecta întregul trup. Era cu faţa către uşa din spatele casei. Putea să vadă în bucătărie pentru că numai rama de ţânţari era închisă.

El văzu cum se mişca într-una o umbră şi acolo unde cădeau razele lunii recunoscu chipul lui Kim. Tracy era sigur că acesta nu se aflase în casă cu câteva clipe mai înainte; nimeni nu-l observase intrând acolo, nici măcar Khieu.

— Rămâi aici o clipă, şopti el la urechea lui Lauren.

O simţi cum devine rigidă.

— Unde te duci?

Degetele ei nu-i dădură drumul, trăgându-l spre ea. Ea îi văzu chipul şi începu să clatine din cap.

— Nu te las din nou acolo.

— Ah, Doamne! Nu!

El reuşi să se desprindă.

— Doar câteva clipe.

— O să te omoare!

Iar Tracy citi pe chipul ei adevărul acelor cuvinte. Oare ce izbutise ea să facă în casă? Cum a fost ea în stare să-l scoată de acolo? Dar nu găsea răspuns la întrebările lui. Nu ştia că nu terminase ce avea el de rezolvat cu Kim.

Îşi dădu seama că aveau amândoi dreptate şi că trebuia să rezolve într-un fel dilema.

— Am să rămân în bucătărie, şopti el. O să poţi să mă vezi tot timpul.

Ea nu-i spuse nimic, ştiind că el trebuia să plece şi dându-şi seama din cuvintele sale de compromisul la care ajunsese el. Dădu din cap şi Tracy o părăsi.

— Individul se află în casă, aşa e, vorbi Thwaite în aparat. Nu vreau să riscăm absolut deloc, şefule. Vreau ca mai întâi să aruncăm gaze lacrimogene. Vom aştepta cinci minute şi apoi forţăm intrarea.

— De ce să aşteptăm atât de mult? îl întrebă comandantul poliţiei statului Pennsylvania.

Vocea care venea din eter avea un ton distant şi deformat.

— Pentru că avem doi civili în imediata apropiere a casei. Nu-i pot avertiza prin semne, pentru că mi-e teamă să nu-l alertăm şi pe suspect. Trebuie să le dăm puţin timp să se îndepărteze de casă.

— OK, îi spuse comandantul poliţiei, dar mă presează cei de la televiziune şi nu pot să-i mai reţin mult. În viaţa mea n-am mai păţit aşa ceva de când îmi comand oamenii.

— O să-ţi trimit pe unul din oamenii mei să te ajute, rosti Thwaite, gândindu-se cum i-ar mai fi plăcut să pună el mâna pe nenorocitul din biroul comandantului poliţiei care dezvăluise amplasamentul lor celor de la reţelele de televiziune.

— Bine. M-ar bucura orice ajutor pe care poţi să mi-l dai în treaba asta.

Aparatul începu să trosnească, erau interferenţele din aer.

— Dar să nu pleci.

— Oamenii mei se află pe poziţii.

— Să-mi spui doar clipa, rosti Thwaite.

— Două secunde, una. Acum.

Barajul de împuşcături începu.

Tracy şi cu Kim se înfruntară din priviri în întunericul ce domnea în bucătărie. O lumină nefirească pâlpâia, strecurându-se spre ei dinspre sufragerie, crescând şi apoi scăzând în intensitate pe obrajii şi pe fruntea lui Kim.

— Pleacă de aici, îi ordonă Kim lui Tracy. Am să te ucid dacă nu mă laşi să trec.

— Eşti deja un om mort, îi adresă Tracy. Iar eu am fost desemnat să fiu cel ce urmează să te execute.

Nici o urmă de emoţie nu se putu citi pe trăsăturile chipului lui Kim; chipul lui era format din nişte unghiuri drepte, intrând şi ieşind din umbră în ritm cu lumina aceea nesigură ce venea dinspre sufragerie.

— Dacă asta vrei, spuse Kim, vino. Pentru că eu oricum voi intra acolo.

Pentru că Kim se folosise de el şi pentru că nu dorea totuşi ca el să fie cel care-l ucidea, Tracy simţea nevoia să afle adevărul,

care zăcea ascuns în creierul lui Kim. Dar depindea de el să găsească cheia cea mai potrivită.

— Kim, începu el cu o voce tulburătoare, ţi-aduci aminte de vremurile acelea din junglă, atunci când am dat de tine în tabăra Khmerilor roşii?

Tracy formulase întrebarea cu multă prudentă.

Văzu cum ceva anume, se furişa hoţeşte pentru o clipă pe chipul lui Kim.

Tracy ştia prea bine că aceasta era singura reacţie la care urma să se aştepte din partea lui Kim şi folosi momentul ca să continue.

— Ne-am oprit într-un luminiş, spuse el. Simţeai nevoia să te odihneşti. Ca şi mine.

Kim îl privi pe Tracy, iar ochii lui încercau disperaţi să citească ce se ascundea în spatele acelor cuvinte.

— Da, şopti el într-un târziu. Ce s-a întâmplat atunci?

Fiecare silabă ieşea cu cleştele din gura lui.

Tracy ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate că aţipisem; poate că nu. Şi apoi ne-am ridicat în picioare şi ne-am îndreptat spre casă.

Kim ştia foarte bine de ce adusese tocmai acum discuţia pe făgaşul întâmplării de odinioară. Îşi ridică automat mâna şi cu perniţa bătătorită a degetului mare îşi frecă cicatricea albă ce-i traversa gâtul. Tracy văzuse ce se petrecuse în junglă dar n-avea de gând s-o spună niciodată. Reuşise să-l prindă pe Kim în capcană.

— Nu-mi pare rău că te-am vârât în toată povestea asta, îi spuse Kim după un timp. Pentru că fără tine n-ar fi fost nimic posibil. În orice caz, nu cu directorul care-mi răsufla tot timpul în ceafă.

Ochii lui începură să sclipească.

— Însă să ştii că doream mai mult decât o simplă moarte pentru Khieu. Doream ca lumea lui să se dezintegreze extrem de lent. Iar tu ai reprezentat unealta iscusită de care aveam eu nevoie. Numai tu erai în stare să urmăreşti până la ţintă indiciile mele sumare. Numai tu dispuneai de experienţa necesară.

Kim îşi încordă atât de tare gâtul, încât aveai impresia că era format numai din ligamente întinse la maximum.

— Fratele lui...fratele lui a pus în mod intenţionat foc la casa

familiei mele. Pentru că făcea parte dintr-o familie de Khmeri. Iar ei ne urau pe noi, vietnamezii. Pentru ei noi nu eram decât nişte *Yuoni.* Nişte invadatori barbari. Dar Sam, fratele mai mare al lui Khieu Sokha, se...încurcase sentimental cu sora mea, Diep. Dar nu putea s-o aibă şi probabil că nu putea trăi cu sentimentul ruşinii pentru ceea ce făcea el. Aşa încât i-a lichidat pe toţi.

— Chiar pe toţi?

Tracy simţi cum îi îngheaţă sângele.

— Toţi, în afara fratelui meu Thu.

Da, se gândi Tracy. Era ceva de natură personală. Foarte personală. El nu dorea să-i permită lui Kim să pătrundă acolo. Tracy se luptase cu Khieu. Ştia bine ce putea cambodgianul să-i facă lui Kim. Dar pe de altă parte, Tracy se gândi că nu avea de ales. Trebuia ori să-l lase pe Kim să treacă, ori să-l omoare chiar el pe Kim.

Se întoarse şi ieşi rapid din casă.

Khieu se dezbrăcase de toate hainele sale şi stătea cu genunchii încrucişaţi pe covoraşul aflat în faţa statuetei poleite cu aur a lui Buddha. Văzu pacea ce domnea pe chipul ce îl privea acum şi se gândi la învăţătorul lui din copilărie, *Lok Kru.* La Phnom Penh. La vară. La valurile acelea de căldură ce făceau ca până şi cei mai înalţi copaci să pară că se mişcă şi se estompează. O căldură de furnal. Şi insectele ce bâzâiau întruna.

Şi aici pâlpâia lumina, lumina lumânărilor pe care le aprinsese în jurul lui, prin sufragerie şi în zona unde se putea servi masa. Şi ele îi ofereau liniştea, aşa cum îl liniştea imaginea lui Buddha.

Nu tresări deloc atunci când auzi împuşcăturile ce veneau de afară, însoţite de spargerea geamurilor. Vântul ce intra de afară făcu să pâlpâie şi mai mult lumânările, abătându-le şi diminuându-le flăcările, reuşind să le disloce din locurile unde le fixase el. Lumânările începură să se rostogolească prin cameră.

Flăcările se întinseră lacome, dansând pe covor, pe draperii, până când Khieu deveni în sfârşit conştient de creşterea luminii din preajma lui, devenind în timp tot mai difuză pentru că fumul înăbuşitor începea să se împrăştie peste tot. Khieu începu să tuşească şi simţi că îl ustură ochii. Îşi începu rugăciunile, concentrându-se la Buddha şi la datoria pe care o mai avea de îndeplinit.

„Doar cel ce s-a izbăvit de toate dorinţele sale, cel ce are o

inimă curată şi a învins iubirea de sine, numai acela e adevăratul discipol al iluminatului. Fie ca el să se căznească să atingă perfecţiunea interioară; fie ca el să cultive în sine înţelepciunea, liniştea sufletească şi bunăvoinţa”.

Kim pătrunse în sufragerie şi văzu în faţa lui infernul produs de incendiu. Timpul şi spaţiul încetaseră să mai aibă pentru el vreo semnificaţie. Era acum pierdut în labirintul timpului şi auzea ultimele strigăte disperate ale lui Diep în timp ce ardea de vie, înaintând şovăielnic peste cadavrele carbonizate şi înnegrite ale părinţilor săi, ale fraţilor săi, în timp ce flăcările continuau să izbucnească ici-colo, alergând lacome pe marginea trupurilor ca nişte mici demoni.

Auzi apoi un trosnet ce venea de deasupra capului său, ca şi cum chiar aerul şi-ar fi tânguit durerea, iar o grindă metalică înroşită de căldura aceea infernală se prăbuşi şuierând şi azvârlind peste tot scântei, ratându-i cu puţin capul. Privi înmărmurit cum grinda se prăvăli peste coapsele lui Thu, zdrobind trupul lui Diep de-a curmezişul şi rostogolindu-şi greutatea aceea enormă către el.

Kim se întorsese din nou acum în Chamcar Mon. Auzi în urechi vaietele spiritelor întregii lui familii, cerându-i să le răzbune. Şi începu acum să înainteze printre flăcările acelea ce trosneau într-una, dornic s-ajungă la figura ce se vedea în spatele rânjetelor lacome ale vâlvătăilor. Inima lui era plină de ură, o ură neagră şi lipsită de profunzime ce scăpase de orice control şi care îi consuma gândurile aşa cum focul ardea casa şi tot ce era în ea. Urlându-şi mânia, Kim se aruncă înainte, luptându-se cu primul inel de flăcări.

Hainele lui începură să prindă scântei şi să scoată fum, dar el le ignora; pentru că mai trecuse odinioară prin aşa ceva şi atunci scăpase cu viaţă. Mintea, trupul şi toată energia de care era el capabil erau acum concentrate asupra obiectului mâniei sale. Braţele lui întinse ţinteau spre capul lui Khieu, pe care îl vedea printre flăcările ce pâlpâiau şi trosneau. Kim apăsă pe butonul secret şi lama albăstruie a cuţitului ţâşni din ascunzătoarea plasată în interiorul încheieturii mâinii sale. Se făcu nevăzută în infernul ce domnea în jur.

Khieu Sokha stătea nemişcat în continuare şi spunea

rugăciunile, indiferent la atacul lui Kim. Acesta îi aruncă tot felul de invective, făcându-i cunoscută, în timp ce înainta, ura pe care o simţea faţă de el. Întreaga cameră era cuprinsă de flăcări; incendiul reuşise să cuprindă totul, înghiţind tot ce întâlnea în cale. Dar Kim nu simţi nici o durere atunci când îi luară foc hainele, nu simţi deloc căldura în clipa în care flăcările începură să-i atace pielea. Ura lui îl făcea imun şi trupul lui funcţiona doar sub imperiul urii.

Avea mai multe arme pe care ar fi putut să le folosească împotriva cambodgianului şi el le scoase acum la iveală, nebăgând de seamă că din degete îi ieşeau aburi. Spatele lui era deja gol şi ardea în continuare, dar forţa lăuntrică ce îl stăpânea acum îl împinse înainte, pătrunzând în ultima barieră de flăcări ce-l mai despărţea de duşmanul său de moarte.

Şi pentru o secundă reuşi să vadă cum chipul acela, dominat de nişte ochi negri şi lipsiţi de orice expresie, se întoarce în direcţia lui; auzi incantaţiile budiste şi le percepu ca pe nişte vibraţii ce se propagau prin aer. Odată ajuns în interiorul ultimei bariere de foc, aflat atât de aproape de finalizarea răzbunării sale, se opri uluit. Trupul lui era deja cuprins de flăcări, dar terminaţiile lui nervoase deveniseră imune la orice durere.

Kim văzu vâlvătaia aceea, inumană şi imposibilă prin proporţiile ei. Făcu ochii mari şi inima aproape că i se opri în loc. Aerul îi ieşea acum din plămâni precum foalele dintr-o fierărie; pentru o ultimă clipă din viaţa lui, se evapora chiar şi ura aceea neagră din fiinţa lui, spălată de imaginea ce-l confrunta în acel moment.

Îl asurzi brusc un zgomot intens; o mare de scântei se repezi în sus şi o căldură atât de puternică îi urmă încât se simţi în cele din urmă învăluit de ea, iar scândurile carbonizate ale duşumelei cedară, făcându-l să se prăbuşească în uitare.

Cât de rapid se răspândiseră flăcările; cât de uşor lingeau ele tot ce se afla în casă, înghiţind totul în cale, de parcă ar fi murit de foame.

— Şi fie ca el să nu înşele pe nimeni, să nu ameninţe pe nimeni, să nu dispreţuiască pe nimeni, să nu rănească pe nimeni, intonă Khieu. Aşa cum îşi legăna mama unicul său copil, fie ca el să arate plin de milă şi de bunătate faţă de toate vieţuitoarele;

fie ca el să-şi cultive acest sentiment în fiecare zi şi la fiece ceas. Precum lacul adânc din munte, pur şi liniştit, aşa să fie şi mintea celui ce merge pe A Opta Nobilă Cale.

Buddha îl chemă şi el simţi cum îi atinge sufletul.

— *Buddham saranam gacchami, Dhamman saranam gacchami, Sangham saranam gacchami*. Era ca şi cum pielea i s-ar fi dezlipit brusc de carne, topindu-se, iar carnea i-ar fi părăsit oasele în timp ce articulaţiile i se desprindeau. Şi în acelaşi timp el se simţi plin de o limpezime supranaturală a viziunii sale şi a propriei sale trăiri. Nu mai era vorba de o simplă emoţie, ci de o trăirea adevărată. Universul îşi deschise larg porţile în faţa lui. Începuse să se piardă în el însuşi. Plutea.

Privirile lui alunecară, părăsind chipul plin de seninătate al lui Buddha şi el întinse mâna, dând drumul televizorului. Ecranul cenuşiu întunecat, ce reflecta dansul flăcărilor ce se aflau în spatele său, se trezi la viaţă precum o floare multicoloră.

Văzu chipul unui idiot ce turuia într-una în microfonul pe care-l ţinea în mână fără să-l audă nimeni, în timp ce vântul îi răvăşea părul. Individul făcu un semn în spatele lui şi pe ecran apăru o altă imagine. Khieu văzu cerul înstelat al nopţii, cerul de undeva de la ţară. Un cer luminat de flăcări. Văzu casa în care se afla el; o văzu cum ardea.

Era un moment transcendental să poţi vedea imaginea transmisă prin intermediul tubului catodic şi în acelaşi timp să o şi trăieşti. Vreme de o clipă îşi dădu seama că îşi urmărea propria lui moarte.

Apoi simţi cum trupul lui care nu mai răspundea acum la nimic se desface în cele din urmă şi îi eliberează sufletul. Se ridică şi pluti spre chipul prea iubitului său Buddha. Pentru o clipă se luă la întrecere cu norii; călărea pe aripile vântului şi reuşi să vadă conturul rotund al lumii. Apoi cerul se deschise în faţa lui. Era plin de foc şi în cele din urmă văzu cum chipul acela etern al lui Buddha se schimbă, emanând din el dogoarea şi întinzându-se ca să-l cuprindă în braţele sale. Se gândi la energia pe care o simţise odinioară în trupul lui Preah Moha Panditto. Lucrul acela nu-l mai făcea să se minuneze; nu mai simţea nevoia să i-o venereze.

Pentru că el făcea acum parte din energia acestuia.

PATRU

Tracy deschise ochii şi auzi sunetul valurilor, şuierând şi zdrobindu-se de ţărm undeva departe, reuşind să răzbată prin ferestrele larg deschise.

Mirosul viu al oceanului învăluia aerul. Era cald, deşi nu într-atât încât să-l facă să nu se simtă bine. Jumătatea lor de vilă dispunea de toate dotările moderne – inclusiv aer condiţionat – pentru că făcea parte dintr-un hotel rezervat doar anumitor clienţi. Dar ei preferaseră să menţină în funcţiune ventilatorul acela demodat ce se rotea sub tavan.

Se întoarse pe o parte şi se strâmbă puţin atunci când apăsă prea tare pe o vânătaie, uitându-se la chipul adormit al lui Lauren. Îşi ţinea un braţ sub cap, în timp ce celălalt era ascuns între picioarele ei. Respira rar şi profund, iar pleoapele ei fluturau din când în când, pentru că visa.

Ea se trezi fără ca el să ştie; mâinile ei se întinseră peste distanţa aceea îngustă care le despărţea trupurile, căutând zonele calde de pe corpul lui pe care somnul le ocrotise.

Ochii ei păreau imenşi şi Lauren îşi deschise buzele. El simţi cum se mişcă picioarele ei, înlănţuindu-l. Deja simţea beţia provocată de contactul intim al trupurilor lor.

— Mi-e foame.

Din vocea ei reieşea clar că încă nu se trezise bine; se apropie şi mai mult de el şi îşi duse palma pe pielea aflată deasupra inimii. Ea îşi închise ochii, ascultând accelerarea bătăilor inimii – vibratile mergând direct de la el spre ea – în timp ce-l mângâia. Începu să toarcă.

— Lauren, şopti el, n-am vrut să te fac să fugi de mine. Niciodată n-am vrut să te fac să plângi.

— Ştiu, murmură ea, sărutându-i palma.

Şi lucrul cel mai curios din toate, se gândea acum Tracy, era faptul că ea *într-adevăr ştia.* Ea părea că înţelege tot ce trebuia el să facă aproape la fel de bine cum înţelegea şi el. Bine, dar asta e imposibil, îşi spuse el. De unde ar fi putut ea să ştie cum era Khieu?

Ea murmură ceva, dar el nu reuşi să îi înţeleagă cuvintele. Îşi îngropă chipul în părul ei şi atunci o auzi.

— Să ştii că eu mi-am respectat promisiunea.

El o strânse în braţe.

— Te iubesc, şopti el.

Thwaite avea nişte presimţiri sumbre atunci când Melody îl sună la birou şi îl invită în apartamentul ei. Indiferent de ele, se duse acolo.

Melody îl întâmpina pe Eleventh Street, în faţa blocului în care locuia ea. Purta un taior gri-porumbel cu dungi foarte subţiri, pe sub care avea o bluză albă cu jabou, iar la gât îşi pusese un şiret de mătase. Purta cizme din piele de căprioară, îşi strânsese părul ei cel negru într-o coadă de cal. Arăta ca o proaspătă absolventă a Facultăţii de drept.

Ea zâmbi atunci când dădu cu ochii de el, aplecându-se ca să-l poată săruta pe obraz, apoi îl luă de braţ şi începură să meargă pe jos spre vest. Nu era deloc aşa cum îşi imaginase el.

— Am vrut să te felicit pentru promovare, rosti ea.

— Mulţumesc. Dar cred că nu-i decât o manevră publicitară a comisarului-şef.

În sinea lui era foarte încântat. Întotdeauna visase să ajungă locotenent.

Trecură pe lângă bisericuţa cea veche de pe bulevardul Fifth Avenue.

— Iar Tracy? îl întrebă ea. Ce face el?

— Tracy e cu Lauren, îi răspunse el. Sunt plecaţi într-o vacanţă lungă.

Melody se opri şi îl privi. Lumina soarelui cădea oblic pe chipul şi pe Thwaite îl izbi din nou frumuseţea trăsăturilor ei, acele contururi modelate şi puse în valoare de personalitatea ei.

— E şi motivul pentru care am dorit să te văd.

Ea îşi retrase braţul.

— Oricum şi eu plec. Merg la Sunset Key, lângă extremitatea sudică a Floridei. Am închiriat o căsuţă pentru o lună – ridică din umeri – poate că rămân acolo mai mult. Depinde.

— Depinde de ce?

Ea ridică din nou din umeri.

— Şi atunci cum rămâne cu apartamentul de aici?

— O să scap de el. îi spuse ea simplu. Am destui bani: nu am nevoie de ei acum. Iar dacă mă mai întorc vreodată aici, n-o să-mi fie deloc greu să găsesc altul.

Râse scurt.

— Oricum, m-am cam săturat de cartierul ăsta. Îşi aruncă în jos privirile vârându-şi mâna în buzunarul de la haină. îi strecură lui Thwaite în mână o hârtie împăturită şi îi acoperi degetele cu degetele ei.

— Poftim, rosti ea. Ia adresa mea. Cine ştie? S-ar putea să ai nevoie de ea într-o bună zi.

— Melody, eu…

Ea îi zâmbi cam încordat.

— Atunci s-ar putea să n-ai nevoie de ea. Te rog doar să procedezi civilizat, Thwaite, bine? Să n-o rupi decât după ce ne despărţim.

Îşi ridică uşor chipul spre el şi îl sărută pe buze.

Contactul acela intim îl făcu pe Thwaite să se înfioare; simţi cum se încălzeşte.

— La revedere, Douglas.

Ea se întoarse, pregătindu-se să se îndepărteze.

— Aşteaptă!

Thwaite o prinse de braţ şi o întoarse spre el. Chipul lui era plin de durere.

— Melody, nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu.

Ea îl scrută cu privirile şi nu-i răspunse nimic. În cele din urmă îşi plecă fruntea.

— Trebuie să-mi trăiesc viaţa şi aşa trebuie să faci şi tu.

— Poate…

O sirenă începu să vuiască undeva la nora de ei şi el aşteaptă până când zgomotul ei puternic trecu de ei.

— Poate c-aş putea rămâne eu în apartamentul tău pe perioada cât lipseşti.

Ea reflectă câteva clipe la propunerea lui Thwaite.

— Pentru că eu n-am unde să mă duc.

Ea ştia că făcea o greşeală, dar se gândi că cel puţin acum avea impresia că s-ar fi putut ca el să-şi dea seama şi singur. Strânse puţin din ochi, o jenă soarele şi dădu din cap.

— În regulă, rosti ea, locotenente.

Tracy alergă prin nisip după Lauren, din pragul uşii şi până în vârful dunei. Era orbit de frumuseţea trupului ei plin de gratie şi de forţă. Îi făcea impresia unui copil din basme care pătrunde într-o lume reală.

Ea întoarse capul, întrebându-se de ce tot rămânea el în urmă şi atunci văzu cu câtă concentrare o urmărea din priviri. Tracy se împiedică într-o nucă de cocos pe jumătate îngropată în nisip şi căzu cu faţa pe nisipul acela cald.

Lauren scoase un ţipăt ca de copil şi se repezi spre el, aruncându-se în nisip şi râzând în hohote. El se rostogoli peste ea, smulgând un smoc de iarbă ce se legăna în adierea blândă a brizei.

— Tracy, şopti ea, cuprinzându-i chipul cu mâinile. O, Tracy!

Şi el râdea, gândindu-se la cât de orb putea să fie el la tot ce îl înconjura atunci când o privea pe Lauren. Ar fi râs în continuare, dar preferă să o sărute şi să simtă cum se deschideau buzele ei sub atingerea lui şi cum îi se întâlnesc limbile.

Îl durea în continuare trupul, iar muşchii lui tot nu-şi reveniseră, dar fiecare zi care trecea făcea ca tensiunea în care trăise pe parcursul ultimelor luni să se îndepărteze tot mai mult. Iar asta se datora parţial şi faptului că se afla aici, pe plaja fierbinte, atât de departe de New York. Dar recunoscu faptul că „vinovatul” principal, mai mult decât oricine altul, era Lauren. Se gândi că n-ar fi dorit ca aceste clipe minunate să se sfârşească vreodată.

Buzele lor se despărţiră şi Lauren se rostogoli în aşa fel încât să rămână paralel cu el. Priviră peste plaja aceea imensă, către valurile înspumate şi reci. Atunci când îşi luară elan ca să pornească într-un alt iureş sălbatic în direcţia nisipului granulat al ţărmului, plaja umedă luci precum aurul în bătaia razelor de soare.

El se întoarse spre ea şi văzu cum se reflectă marea în ochii ei. Lauren nu acceptase să-i spună ce se petrecuse în interiorul casei lui după ce el îşi pierduse cunoştinţa, spunându-i că nu era un lucru important, deşi el dorea să ştie cum reuşise ea să-l scoată afară.

Lucrul acesta i se păruse la început extrem de important şi fusese necăjit pe ea. Dar acum îşi dădu seama că ea avusese dreptate. N-avea nici o importantă. Reuşise să supravieţuiască

unui coşmar şi să se trezească din el. Era suficient. Pentru că ştia că totul se terminase. Şi că putea s-o ţină în braţele lui.

— Tracy!

Ea îşi lipi capul de trupul lui, iar părul ei despletit flutură ca o aripă, atingându-i pielea.

— Şi cum rămâne cu locul acela unde aţi lucrat tu şi cu Louis? Pentru că tu te-ai dus din nou la ei.

— N-aveam de ales.

Ochii lui urmăriră linia orizontului, cobaltul se unea cu turcoazul, o linie clar conturată şi lipsită de orice urmă de ceaţă, întreruptă doar de formele neregulate ale stâncilor din zona Molokai. Acolo, sus, alergau norii, jucându-se ca nişte copii.

— Dar vremea apelului a răsărit şi a apus pentru mine.

— Până la următorul prilej?

Ea îl privi din nou, ca nişte ochi uluitor de limpezi.

— Care următor prilej? Îşi lăsă braţul peste umerii ei bronzaţi.

Nu era momentul ca tocmai acum să vorbească despre asemenea lucruri…şi nici măcar să se mai gândească la ele.

Pe toată întinderea aceea enormă de nisip alb nu se vedea nici ţipenie de om; erau numai ei singuri. Şirul de palmieri se zărea mult în spatele lor. Aerul devenea tot mai fierbinte.

— Să ştii că azi, începu el, trebuie să ne scăldăm.

— O, da, rosti Lauren şi se apropie şi mai mult de el. Dar nu acum.

De cealaltă parte a globului, un chinez tânăr în uniformă preda un pachet cu documente la reşedinţa cu ziduri înalte ce se afla la periferia oraşului Shanghai. Primise ordin să le predea personal unui anumit înalt funcţionar şi chiar aşa şi făcuse.

Monk prelua pachetul, semnând de primire cu pana sculptată în fildeş. Atunci când rămase singur, se folosi de unghia de la degetul mare ca să deschidă pachetul şi să îi dezvăluie conţinutul. Găsi înăuntru ceea ce se aşteptase să fie acolo: un paşaport diplomatic, vize şi documentele fictive pe care urma în mod evident să le predea el în America.

Dădu din cap pentru sine, aşezând pachetul în buzunarul exterior al valizei sale, care îl aştepta în spatele uşii. Chemă maşina. Alesese în mod deliberat momentul, gândindu-se că Tisah urma să se plimbe prin incinta parcului, însoţită de paznicii

care trebuiau s-o urmărească în permanenţă.

Misiunea lui actuală nu era deloc uşoară; nu credea că va reuşi să continue s-o mintă. În orice caz, dacă i-ar fi spus adevărul, asta ar fi însemnat întreruperea definitivă a prieteniei şi relaţiei lor atât de apropiate. Dar asta nu pentru ceea ce trebuia el să facă, în definitiv era tatăl ei şi ea trebuia să respecte tot ce făcea el pentru că aşa era normal şi se cuvenea din partea unui copil. Dar ea n-ar fi fost în stare să înţeleagă *de ce* o făcea. Ea nu avea acel sentiment al loialităţii faţă de China; politicile duse de patria-mamă nu erau cele cu care era ea de acord. Nu, se hotărî el, era mult mai bine să nu-i spună nimic, să se strecoare de acolo şi să îşi îndeplinească misiunea.

Îşi reaminti de chemarea lui în biroul lui Liang Yongquan din Peking, eveniment ce se petrecuse cu câteva săptămâni în urmă. Era o cameră ce semăna cu o puzderie de alte camere perfect identice şi care se aflau în incinta clădirii masive a Ministerului Industriilor.

Cu toate acestea, în dimineaţa aceea caniculară, Liang Yongquan nu se arătase deloc. De fapt, el putrezea în întunericul unei celule lipsite de orice fereastră; urma să fie judecat în curând şi executat sumar pentru crime împotriva statului. Aşa îi spusese succesorul lui Liang Yongquan.

Acesta era un bărbat slab şi înalt, de vârstă medie, cu numele de Wu Xilian. Monk nu mai auzise niciodată de el, dar lucrul acesta era posibil într-un guvern în care politica era asemenea nisipurilor mişcătoare.

Wu Xilian se dovedise a fi un bărbat cu un chip sever, căruia îi lipsea orice urmă de umor. Monk îl identifică imediat că aparţinea aripei dure. Lucrul acesta nu-l îngrijoră imediat. Fiind un veteran al numeroaselor epurări pe care le cunoscuse propriul său departament, el ştia precis când să înainteze şi când să se retragă. Ştia că bărbatul din faţa lui nu era un om pe care-l puteai prosti. Dar Monk nu era pregătit nici pentru ceea ce avea în minte superiorul lui.

— Nu-mi place deloc tranzacţia cu acest Macomber.

Xilian avea obiceiul supărător de a-şi tine gâtul înţepenit şi de a-şi ridica fruntea aşa cum face broasca ţestoasă. Atitudinea lui, combinată cu frazeologia uşor prăfuită la care recurgea, făcea ca orice afirmaţie a sa să pară un discurs.

— Nu văd de ce, rosti Monk neutru. Am negociat şi am obţinut un preţ dublu faţă de cât ar fi trebuit să fie.

Fusese prima şi trebuia să fie ultima greşeală pe care o făcuse el cu acest om.

— Eu nu vorbesc acum despre *bani,* i se adresă Wu Xilian. Inflexiunea vocii sale şi accentul pus pe ultimul cuvânt luă o coloratură ameninţătoare. Mă refer acum la aspectul *pur politic* al întregii afaceri. Mie nu-mi place nici afacerea şi nici implicaţiile care derivă din ea. Şi ştii de ce?

Monk îşi ţinu înţelept gura; deja începuse să simtă orientarea lui şi deşi nu îi făcea deloc plăcere, se văzu obligat să-i cânte în strună.

— Miroase a intenţii de grandomanie.

Nici dacă ar fi vorbit despre manevrele învăluitoare ale sovieticilor, Wu Xilian n-ar fi putut folosi un ton mai dispreţuitor cu putinţă.

— Ei bine, rosti el într-un târziu. Acum aştept.

Monk ştia că avea şanse egale de a supravieţui. Jumătate-jumătate. Se gândi cu înfrigurare cum să procedeze pentru a-şi mări şansele.

— Recunosc, începu el cu prudentă, că a existat şi un aspect de natură strict personală în înţelegerea la care s-a ajuns. *Totuşi,* mă văd silit să precizez că principalul factor care m-a atras – evită cu multă înţelepciune să menţioneze numele predecesorului lui Wu Xilian – era posibilitatea de a recurge la o operaţiune *americană* pentru a ajuta la distrugerea reţelei teroriste construite de sovietici. Deoarece în mod obişnuit e dincolo de puterile noastre să discreditäm în mod deschis o asemenea organizaţie, a cărei realizare în timp a necesitat recurgerea la nişte precauţii extrem de mari, m-am gândit că n-ar fi rău să apelăm la serviciile unui străin naiv care să îndeplinească acţiuni pe care din motive evidente noi nu ni le putem permite.

Wu Xilian îl urmări cu multă atenţie pe Monk, ca şi cum acesta ar fi fost o piesă de şah cu ajutorul căruia el era hotărât să obţină matul.

— Mai există şi altceva în lume pe care eu îl detest la fel de mult ca şi intenţiile de grandomanie arătate de cineva, rosti el foarte lent, căutând să se facă înţeles pe deplin, iar asta e

minciuna.

Îşi lipi palma de biroul sclipind de curăţenie din faţa lui.

— Vreau ca în departamentul meu să existe o onestitate deplină, împreună cu o supunere totală.

— Doriţi să depun acum jurământul de credinţă? îl întrebă Monk, cu un aer oarecum ironic, gândindu-se la trecutul feudal al ţării sale şi la cât de puţin se schimbaseră lucrurile, cu toate că trecuseră atâţia ani şi se perindaseră atâtea regimuri.

— Este exact ceea ce aveam eu în minte, îi răspunse Wu Xilian.

Monk rămase neclintit. Îşi putea auzi bătăile inimii – bum, bum – şi îşi dăduse seama că i se accelerase pulsul. Dădu din cap într-un gest scurt, făcându-l pe superiorul său să se gândească la trecutul lui de militar.

— Atunci aşa voi face.

Ochii lui Wu Xilian rămaseră în continuare aţintiţi asupra lui Monk. Acesta avu impresia că superiorul lui nu avea pleoape, pentru că nu clipea niciodată.

— Nici nu e mult, serios vorbind. În orice caz, nu atât de mult ca atunci când întinzi braţul şi te atingi de viaţa unui cetăţean din lumea occidentală – vorbesc acum de un american – şi i-o retezi.

Vocea lui Wu Xilian păru că îşi măreşte volumul şi forţa cu fiecare clipă ce trecea.

— Ştiu bine că Tracy Richter înseamnă ceva pentru dumneata…şi bineînţeles, că el înseamnă ceva şi pentru…fiica dumitale.

Aproape că zâmbeau acum.

— Vreau ca el să dispară definitiv din vieţile noastre. Te vei ocupa personal de asta.

Mercedes-ul lui Monk îl conduse la aeroportul guvernamental de la Hongguiao, unde îl aştepta un avion. Destinaţia: New York, pentru că, în definitiv, acolo era locuinţa lui Richter. Dar dacă el nu se găsea acolo?

Monk se văzu silit să se oprească pentru o clipă pe scările rulante care-l duceau spre burta avionului. N-avea nici cea mai mică importantă dacă Richter nu se afla la New York. Monk avea să dea de el, oriunde s-ar fi aflat el. Viaţa lui Monk şi a fiicei lui depindeau de asta.

Îşi aplecă puţin capul şi dispăru în inima de aluminiu şi oţel, a reţelelor hidraulice şi electronice. Avionul decolă după câteva clipe.

SFÂRŞIT